

CHELSEA CAIN

ÎN INIMA RĂULUI

CHELSEA CAIN

Seria: Archie Sheridan și Gretchen Lowell

Volumul 1

ÎN INIMA RĂULUI

Original: *Heartsick* (2007)

Traducere din limba engleză și note de:
ONOFRE BOUVILA

virtual-project.eu

2007

Capitolul 1

ARCHIE N-A ȘTIUT SIGUR CĂ EA E, până în chiar acel moment. Întâi simte o fierbințeală leneșă încolțindu-i pe șira spinării, privirea i se încețoșează, apoi știe că Gretchen Lowell e criminalul. Își dă seama că a fost drogat, însă prea târziu. Bâjbâie după pistol, însă mâinile-i sunt greoaie și nu reușește decât să și-l scoată din teaca prinsă la curea, cu un gest așa de straniu – îl ține de parcă i l-ar face cadou. Gretchen i-l ia zâmbind și-l sărută delicat pe frunte. Apoi îl caută în buzunarele hainei și-i ia mobilul, îl închide și-l lasă să cadă în geanta ei. Archie e aproape înțepenit de-acum, prăbușit într-un fotoliu de piele din biroul ei de acasă. Însă mintea lui rămâne prizoniera lucidității. Ea îngenunchează lângă el, așa cum ar face cineva lângă un copil, și-și pune buzele atât de aproape de ale lui că aproape se sărută. Archie își simte pulsul palpitând în gâtlee. Nu poate înghiți. Gretchen miroase a flori de liliac.

— E timpul să plecăm, dragule, îi șoptește.

Ea se ridică în picioare, iar el e luat pe sus, de cineva din spate, pe sub subsuori. Înaintea lui, un tip cu fața roșie, masiv, îl apucă de picioare și-l poartă așa până în garaj unde îl întind pe bancheta din spate a unui Voyager verde – autovehiculul pe care Archie și echipa lui l-au tot căutat, luni întregi –, iar Gretchen se așază deasupra lui. Atunci își dă seama că mai e cineva în dubă, că nu ea îl apucase din spate, dar n-are timp să se gândească prea mult la asta, căci acum ea îl încalecă peste tors, cu câte un genunchi strângându-l de fiecare parte a mijlocului. Nu-și mai poate mișca nici ochii, așa că ea îi povestește ce se-ntâmplă.

— Îți suflec mâneca de la mâna dreaptă. Caut vena.

Apoi Gretchen ridică o seringă hipodermică astfel încât el s-o vadă. *Pregătire medicală*, își zice. Optsprezece la sută dintre femeile care comit crime în serie sunt asistente medicale. El se holbează la plafonul dubei. Cenușiu metalic. *Stai treaz*, își zice. Memorează tot, fiecare detaliu; o să fie important. Își zice: *Dacă supraviețuiesc*.

— Te las să te odihnești puțin.

Gretchen zâmbește și își apropie fața frumoasă, cu trăsături regulate de-a lui, ca s-o vadă. E așa de aproape că părul ei blond îi atinge obrazul, însă el nu simte.

— O s-avem destul timp pentru distracție mai târziu.

El nu poate răspunde, nu mai poate nici măcar să clipească de-acum. Nu poate respira decât cu un horcăit ușor, prelung. N-o poate vedea băgându-i acul în braț, dar presupune că asta face, pentru că nu mult după aceea nu mai e decât întunericul.

*

ARCHIE SE TREZEȘTE ÎNTINS pe spate. Încă e amețit bine și-i ia ceva timp până să-și dea seama că tipul cu fața roșie e lungit peste el. În exact acest moment, cel dintâi în care este conștient, capul tipului explodează. Archie se smucește simțind sângele și creierii individului împrăștiindu-se, împrôșcându-i fața și pieptul, o vomă caldă, vâscoasă. Încearcă să se miște, dar mâinile și picioarele îi sunt legate de o masă. Simte o bucată de ceva cald prelingându-i-se pe față, apoi cade plescăind pe pardoseală. Archie trage tare de legături până când îi plesnește pielea la încheieturi, dar fără să le slăbească vreun pic. Se îneacă, însă o bucată de bandă îi astupă gura, iar fierea i se întoarce înapoi pe gâtlej și-l face să se înece iar. Își simte ochii arzând. Apoi o vede pe ea stând dincolo de trupul prăvălit al bărbatului, încă ținând în mână pistolul cu care l-a executat.

— Am vrut să înțelegi imediat cât îți sunt de devotată. Că tu ești alesul, spune Gretchen. Apoi îi întoarce spatele și pleacă.

Archie are timp să reflecteze la cele abia întâmplute, înghite cu greutate, încercând să rămână calm, să fie atent la cele din jur. E singur. Tipul, mort pe dușumea. Gretchen s-a dus. Șoferul dubei s-a dus și el. Archie își simte sângele pulsând cu atâta violență, încât nu mai simte nimic altceva. Timpul trece. Întâi i se pare că e într-o sală de operații. O încăpere mare, cu pereții acoperiți de faianță albă, bine luminată de neone fluorescente. Își întoarce capul dintr-o parte într-alta și zărește mai multe tăvițe pentru ustensile, aparatură de uz medical, s-ar părea, și un canal de scurgere în pardoseală. Trage iar de legături și-și dă seama că e imobilizat cu niște curelușe de o targă pe roțile. Din el și în el, ies și intră tot felul de tuburi: un cateter, o sondă pentru terapie intravenoasă. Încăperea nu are ferestre; un miros de pământ abia simțit îi zgândărește fărâma de conștiență. Mucegai. Un subsol.

Acum începe să gândească așa cum gândește un polițist. Ceilalți au fost torturați câteva zile înainte să le fie abandonate cadavrele. Asta înseamnă că mai are timp. Două zile. Poate trei. În timpul acesta ar putea fi găsit. I-a spus lui Henry unde se duce, i-a spus că avea o întâlnire cu psihiatrul referitoare la ultimul cadavru. A vrut să se-ntâlnească cu ea, să-i ceară

sfatul. Nu era pregătit pentru așa ceva. Dar ei vor face legătura. Henry va face legătura. Ar fi ultimul loc în care i s-ar putea lua urma. Pe drum într-acolo, o sunase pe Debbie, soția lui. Ar fi ultimul contact pe care l-a avut. Cât timp să fi trecut de când îl luaseră?

Ea e iar aici. De cealaltă parte a mesei, nu pe partea unde încă mai zace cadavrul din care, întunecat, vâscos, sângele se scurge pe dușumeaua cenușie. Archie își amintește când i-a fost prima dată prezentată – psihiatrul ce renunțase să mai practice ca să scrie o carte. Citise despre unitatea operativă și-l sunase să-ntrebe dacă nu putea fi de folos. Se prăvălise iadul peste ei, cei din unitatea operativă. Ea s-a oferit să li se alăture. Nu să-i consilieze, spusese. Doar să vorbească cu ei. Lucraseră aproape zece ani la cazul acesta. Douăzeci și trei de cadavre în trei state. O adevărată catastrofă. Ea i-a invitat pe cei interesați la o ședință de grup. Doar să vorbească cu ei. Archie fusese surprins să vadă cât de mulți dintre detectivi veniseră. S-ar putea să fi fost datorită faptului că era frumoasă. Mai ciudat era că fusese de folos. Tipa era foarte bună.

Ea trage de cearșaful ce-l acoperă, dezvelindu-i pieptul, iar el își dă seama că e complet gol. E doar un fapt, neconștientizat. Își pune palma pe sternul lui. Archie știe ce-nseamnă asta. Știe pe dinafară fotografiile cadavrelor, rănila scrijelite și arsurile de pe toracele celor uciși. E una din caracteristicile menționate în expertiză, e una din semnaturile ei.

— Știi ce urmează? îl întreabă, știind prea bine că el știe.

Trebuie să vorbească cu ea. Să câștige timp. Scoate un sunet de neînțeles, deformat de banda adezivă de pe gura sa și mișcă din cap încercând să-i dea de-nțeles să i-o scoată. Ea îi pune un deget în dreptul buzelor și dă din cap.

— Nu încă, îi spune dulce.

Și-ntreabă iar. Ceva mai aspru.

— Știi ce urmează?

El dă din cap.

— Uite de-aceea am pregătit ceva special pentru tine, dragule, îi zâmbește satisfăcută.

Lângă ea e una din tăvițele acelea pentru instrumente, iar ea se-ntoarce și ia ceva de-acolo. Un ciocan și-un piron. *Interesant*, își zice el, uimit de puterea de a se detașa de sine, de a rămâne lucid. Din câte se părea, până atunci, victimele fuseseră luate la întâmplare – bărbați, femei, tineri, bătrâni –, însă rana de pe torace, deși se schimbase în timp, apărea cu o remarcabilă constanță. Dar piroane nu mai folosiseră.

— Mă gândeam eu că vei aprecia un pic de schimbare, spune încântată.

Își trece jucăuș degetele peste cutia toracică până dă de coasta pe care o căuta, apoi fixează vârful pironului pe piele în acel loc și lovește zdravăn cu ciocanul. Archie simte explozia coastei care se rupe și se sufocă din nou. Pieptul îi e străpuns de durere. Se chinuie să respire. Ochii i se umplu de lacrimi. Ea îi șterge o lacrimă de pe obrazul ud și-i mângâie părul, apoi găsește altă coastă și-i aplică același tratament. Și-apoi încă una. Când se oprește, i-a rupt șase. Pironul e ud de sânge. Îl lasă să cadă în tăviță – un zornăit abia auzit, inofensiv. Archie nu poate face nici cea mai mică mișcare fără să-l năpădească o durere cruntă, cum n-a mai simțit în viața lui. Căile respiratorii îi sunt înfundate de mucozități, nu poate respira nici pe gură, trebuie să-și mobilizeze toate puterile pentru agonia ce i-o stârnește fiecare dilatare a pieptului, și tot nu poate respira nici măcar superficial, nu-și poate controla gâfâielile răsunătoare, înspăimântate, ce seamănă mai mult cu niște sughițuri. *Poate că două zile e un termen optimist*, își zice. Poate că va muri pe dată, chiar acum.

Capitolul 2

CICATRICEA DE PE PIEPTUL LUI se reliefa abia simțit, țesutul fibros nefiind mai lat decât un fir de urzeală. Pornea câțiva centimetri mai jos de sfârcul stâng și tăia o cărăruie golașă prin părul negru de pe piept, se curba, o dată și încă o dată, înapoi, în punctul de unde începea.

Archie era mereu conștient de ea, de rana aceea proeminentă ce-i atingea țesătura cămășii. Avea multe cicatrici, însă asta era singura ce părea să-l mai doară. O durere închipuită, știa asta. O coastă ruptă care nu se vindecase niciodată chiar cum trebuie, chinuindu-l încă, acolo, sub piele. O cicatrice n-ar trebui să doară. Nu după atâta timp.

Sună telefonul. Archie se-ntoarse încet să se uite, știind ce-nseamnă. Încă o victimă.

Nu primea telefoane decât de la doi oameni: fosta lui soție și fostul lui partener. Deja vorbise cu Debbie în ziua aceea. Așa că nu rămânea decât Henry. Trase cu ochiul la ID-ul celui ce suna și bănuielile i se confirmară. Era un prefix al Departamentului de Poliție.

Ridică telefonul.

— Mda, făcu în receptor.

Stătea în sufragerie pe întuneric. Nu intenționase asta. Se așezase acolo câteva ore mai înainte, soarele apusese, iar el nu se deranjase să aprindă lumina. Și apoi, apartamentul mizer, prăfuit, cu mobilă puțină și așezată alandala, cu covorul pătat, părea mai puțin deprimant învăluit de întuneric.

De la celălalt capăt al liniei se auzi vocea morocănoasă a lui Henry.

— A mai luat o fată, zise.

Exact ce se aștepta.

Ceasul digital de pe raftul gol clipea insistent în obscuritatea camerei. Era în urmă cu o oră și treizeci și cinci de minute, dar Archie nu-și bătea capul să-l fixeze. Ca să afle cât e ceasul, făcea socoteala.

— Deci vor să reunească unitatea operativă, spuse Archie.

Îi spusese deja lui Henry că se va întoarce doar dacă erau de acord cu condițiile lui. Puse mâna pe dosarele pe care i le dăduse Henry cu câteva săptămâni înainte. Le avea pe genunchi; înăuntru erau fotografiile fetelor moarte, luate la fața locului, ordonate cu atenție.

— Au trecut doi ani deja. Le-am zis că ți-ai revenit. Că ești gata să te-ntorci și să lucrezi cu normă întreagă.

Archie zâmbi în beznă.

— Deci ai mințit.

— Puterea gândirii pozitive. Ai prins-o pe Gretchen Lowell, cea care i-a băgat pe toți în sperieți. Tipul ăsta nou? Deja a omorât două fete. Și-a mai răpit una.

— Gretchen m-a prins pe mine.

Pe masa de cafea era o cutiuță pătrată din alamă, lângă un pahar cu apă. Archie nu se complica cu suporturi pentru pahare. Masa din lemn de stejar, cu tăblia zgâriată, era în apartament când s-a mutat acolo. Toate lucrurile din apartamentul lui Archie aveau zgârieturi și cicatrici.

— Dar ai supraviețuit, zise Henry și apoi tăcu o clipă. Îți amintești?

Archie deschise cutiuța de pastile dintr-un bobârnac al degetului mare în capac și scoase trei tablete albe, ovale pe care și le băgă grijuliu în gură.

— Vechea mea slujbă?

Luă o înghițitură de apă și se relaxă simțind comprimatele alunecând în jos pe gât. Chiar și paharul acela era acolo când s-a mutat.

— Coordonatorul unității operative.

Mai era o condiție pe care o pusese. Cea mai importantă.

— Și reporterul?

— Nu-mi place treaba asta, spuse Henry.

Archie așteptă. Erau prea multe în joc. Henry n-avea să-i refuze tocmai asta. Și-apoi știa că Henry ar fi făcut aproape orice pentru el.

— Tipa-i perfectă, zise Henry, înduplecându-se. I-am văzut fotografia. O să-ți placă. Are păr roz.

Archie se uită la dosarele de pe genunchi. Era în stare de treaba asta. Tot ce trebuia să facă era să se stăpânească suficient de mult ca să-i iasă planul. Deschise dosarul de deasupra. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și putea să distingă imaginea difuză a unui cadavru fantomatic cufundat în noroi: prima victimă. În minte, Archie adăugă culorile: urma strangulării pe gât de culoarea căpsunii, pielea bășicată, înroșită.

— Ce vârstă are fata?

— Cincisprezece. Dispărută pe drumul de la școală spre casă. Cu tot cu bicicletă.

Henry tăcu. În tăcerea lui se ghicea frustrarea, își zise Archie.

— N-avem niciun indiciu.

— Alarmă generală? întrebă Archie.

— S-a anunțat acum o jumătate de oră.

— Scotocește tot cartierul: cu câini, tot ce trebuie. Trimite polițiști în uniformă din ușă-n ușă. Află dacă n-a văzut cineva ceva pe drumul pe care l-a făcut.

— Archie, teoretic nu ești angajat decât de mâine dimineață.

— Fă ce ți-am spus, oricum, răspunse Archie.

Henry întrebă ezitant:

— Ești în stare de asta, nu?

— De când e dispărută?

— De la șase și un sfert.

E moartă, se gândi Archie.

— Vino după mine într-o jumătate de oră, mai spuse Archie.

— O oră, răspunse Henry după un moment de tăcere. Bea o cafea. Trimit o mașină să te ia.

După ce închise telefonul, Archie rămase în întuneric câteva minute. Nu se auzea nici sonorul televizorului, nici zgomot de pași din apartamentul de deasupra, doar ritmul traficului de-afară, prin ploaie, răsuflarea constantă a instalației de încălzire și zurelul motorului muribund al frigiderului. Se uită la ceas și făcu socoteala. Era puțin peste nouă seara. Fata era dispărută de aproape trei ore. Archie era încălzit și năucit din pricina pastilelor. *În trei ore poți face pe cineva să sufere foarte mult*. Se ridică, își desfăcu cei câțiva nasturi de sus ai cămășii și-și strecură mâna sub material, pe coaste, trecându-și degetele peste cicatricile pregnante ce-i împânzeau pielea, până găsi inima pe care Gretchen o scrijelise în el.

Lucrase zece ani în unitatea operativă constituită pentru cazul „Frumusețe criminală”¹, luând urma celui mai prolific criminal în serie din tot nord-vestul Statelor Unite. Îi trecuse un sfert din viață tot aplecându-se deasupra cadavrelor la locul crimei, răsfoind rapoartele autopsiilor, selectând și examinând indiciile. Și, după toată munca aceea, Gretchen îl trăsese pe sfoară, iar el intrase drept în capcana pe care i-o întinsese. Acum Gretchen era la închisoare. Iar Archie era liber.

Ciudat. Câteodată, încă i se mai părea că-i tocmai invers.

Capitolul 3

SUSAN N-AR FI VRUT Să FIE ACOLO. Casa în care copilărise era în dezordine, iar camerele ei strâmte duhneau a fum de țigări și de santal. Stătea picior peste picior în camera de zi, pe canapeaua aurie luată dintr-un magazin de lucruri la mâna a doua, uitându-se când și când la ceasul de pe mână, răsucindu-și părul pe degete.

— N-ai terminat încă? o întreabă în cele din urmă pe maică-sa.

Bliss, mama lui Susan, își luă privirea de la minunăția la care meșterea, pe care o întinsese pe bobina din lemn ce ținea loc de măsuță de cafea.

— Imediat, zise Bliss.

În aceeași seară a fiecărui an, Bliss ardea o efigie a tatălui lui Susan. Susan știa că-i o nebunie. Însă cu Bliss era mai bine să nu te pui. Bliss plăsmuia efigia înaltă de vreo treizeci de centimetri din șomoioage de paie, înfășurând-o de jur-împrejur cu sfoară maro de împachetat. Fusesse un proces în continuă evoluție. În primul an, folosisse iarba ursului smulsă din curte, însă era prea verde și n-a ars. Avusese nevoie de benzină să-i dea foc, dar scânteile aprinseseră grămada de îngrășământ natural, iar vecinii au chemat pompierii. Acum Bliss cumpăra paie ambalate de la un magazin de hrană pentru animale de casă. Erau împachetate într-o pungă de plastic cu un iepure pe ea.

Susan zisese că n-avea să vină în anul acela, dar uite că era acolo, uitându-se la maică-sa cum învătea sfoara de împachetat tot mai strâns împrejurul coapselor omulețului de paie.

Bliss tăie sfoara, o legă cu un nod în dreptul genunchiului omului de paie și trase un fum din țigară. Asta era Bliss: bea alge verzi în fiecare zi și fuma țigări mentolate. Iubea contradicțiile. Nu se machia, însă nu trecea o zi fără să-și dea cu rujul acela de culoarea sângelui. Refuza să poarte blănuri, cu excepția vechii ei haine din piele de leopard. Era o vegetariană extremistă, însă nu se lipsea de ciocolată cu lapte. În comparație cu ea, Susan se simțise întotdeauna mai puțin frumoasă, mai puțin strălucitoare, mai puțin nebună.

Susan admitea că ea și Bliss aveau două lucruri în comun: o credință împărtășită în potențialul artistic al părului și gusturi proaste la bărbați. Bliss trăia din tunsul părului, iar pe-al ei îl purta în șuvițe platinat lungi

până-n talie. Susan își vopsea singură părul ce-i venea până la bărbie în culori gen Invidie verde, Ultra violet sau, mai recent, Roz bombon de pluș.

Bliss își cântări din ochi lucrarea și dădu satisfăcută din cap.

— Ia uite, zise ea.

Se ridică de pe dușumeaua unde stătuse turcește și se repezi în bucătărie, suvițele fluturând în urma ei. O clipă mai târziu, se întoarse cu o fotografie în mână.

— Mă gândeam că vrei tu asta, zise.

Susan luă instantaneul color. Era o fotografie de-a ei, de pe când era abia o copilă – se afla în curte împreună cu tatăl ei. El încă mai avea barba aceea deasă și stătea aplecat peste ea ca să o poată ține de mână. Susan se uita în sus la el, fericită, cu obraji rotunji și dințișori mărunți. Părul ei castaniu era prins în niște codițe cam aiurea, iar rochița roșie îi era murdară. El purta tricou și blugi găuriți. Erau arși de soare și desculți și păreau amândoi extrem de fericiți. Susan nu mai văzuse fotografia aceea înainte. Simți că o năpădesc amintiri dureroase.

— Unde-ai găsit asta? întrebă.

— Era într-o cutie cu alte hârtii de-ale lui.

Tatăl lui Susan murise pe când ea avea paisprezece ani. Acum, gândindu-se la el, Susan și-l reamintea mereu bun și înțelept, încarnarea tatălui perfect. Știa totuși că nu era chiar așa. Însă după ce a dispărut, ea și Bliss s-au îndepărtat una de cealaltă. Mai mult ca sigur că el reușea să le mai tempereze.

— Te-a iubit așa de mult, zise Bliss în șoaptă.

Susan ar fi vrut o țigară, dar, după ce toată copilăria o bătuse pe maică-sa la cap cu cancerul pulmonar, nu-i plăcea să fumeze în preajma ei. Ar fi fost ca și cum și-ar fi recunoscut înfrângerea.

Bliss arăta de parc-ar fi vrut să spună ceva ce-ar fi trebuit să spună o mamă. Se întinse și-i mângâie tandru lui Susan o şuviță din părul ei roz.

— A cam ieșit culoarea. Să treci pe la salon să te mai aranjez puțin. Rozul te prinde așa de bine. Ești tare drăguță.

— Nu sunt drăguță, zise Susan, smucindu-se. Sunt izbitoare. E-o diferență.

Bliss își retrase mâna.

În curtea din spatele casei era întuneric și umed. Becul de pe verandă decupa un cerc de lumină în iarba noroioasă și-n șarpărița răsădită prea aproape de casă. Omul de paie era în mangalul de alamă. Bliss se aplecă și

dădu foc paielor cu o brichetă de plastic, apoi se îndreptă de șale. Paiele ardeau pocnind, iar flăcările se întinseră în sus, pe pieptul omulețului de paie, până-l înghițiră cu totul. Brațele lui micuțe erau întinse în lături, de parcă l-ar fi cuprins panica. Nu mult după aceea orice asemănare umană dispăru într-o pălălaie portocalie. Susan și Bliss ardeau în fiecare an efigia tatălui ei ca să-l elibereze, pentru ca ele să poată să meargă mai departe. Cel puțin asta era ideea. Probabil c-aveau să se oprească odată și-odată.

Ochii lui Susan se umplură de lacrimi și se întoarse cu spatele. Crezi că ești restabilită emoțional și-atunci tatăl tău cel mort își sărbătorește ziua de naștere, iar mama ta cea nebună aprinde o păpușă de paie în amintirea lui.

— Trebuie să plec, zise Susan. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Capitolul 4

CLUBUL ERA ÎNECAT în fum de țigară. Pe Susan o înțepau ochii din pricina lui. Scoase încă o țigară din pachetul ei de pe bar, o aprinse și trase un fum. Muzica bubuia prin pardoseală, se scurgea pe lângă ziduri și prin scaune, făcea să vibreze suprafața de aramă a barului, urca prin picioarele ei. Susan se uita la pachetul galben de țigări ce dănuia pe bar. Era întuneric. Întotdeauna era întuneric în clubul acela. Îi plăcea că acolo poți fi prezent și totuși nevăzut de persoana ce stă chiar lângă tine. Susan ținea la băutură. Dar băuse un pahar prea mult, socoti ea. Probabil că martiniul de coacăze era problema. Sau poate berea Pabst. Mintea i se încetșă de la băutură și-și puse palma desfăcută pe bar până când senzația aceea se mai domoli.

— Ies să iau un pic de aer, îi spuse bărbatului de lângă ea.

Strigase să fie auzită peste muzică, însă pulsația bașilor din club făcea orice alt sunet să pară lipsit de vlagă. Intrarea din față era de cealaltă parte a ringului de dans și, în timp ce-și croia drum prin mulțimea strânsă în fața DJ-ului, încerca să compenseze efectele alcoolului pășind cu multă precauție, ținând capul sus, drept, cu brațele ușor depărtate de șolduri, cu ochii ținți înainte și cu țigara arzând între buze. Nimeni nu dansa în clubul acela. Toți stăteau grămadă, umăr lângă umăr, dând din cap pe ritmul muzicii. Susan trebuia să-i atingă pe cei care îi ieșeau înainte ca să se dea în lături – pe umăr, pe braț iar ei se retrăgeau nu mai mult de câțiva centimetri s-o lase să treacă. Le simțea privirile urmărind-o. Susan știa că atrăgea atenția. Nu că ar fi fost cu adevărat drăguță. Înfațșarea ei era aceea a femeilor din anii '20: deasupra feței rotunde ce se ascutea pe măsură ce cobora spre bărbie era fruntea înaltă, buzele îi erau ca un boboc de trandafir, membrele osoase, iar pieptul plat. Bretonul foarte scurt și părul ce cobora de-o parte și de alta a feței până în dreptul bărbiei întăreau aparența aceea de fetișcană sărită de pe fix. În mod cert, „izbitoare” era cuvântul ce descria cel mai bine înfațșarea ei. De n-ar fi fost părul roz, ar fi putut fi considerată chiar frumoasă. Însă culoarea avea darul să facă să treacă neobservată finețea trăsăturilor, făcând-o să pară mai dură. Ceea ce și urmărea ea, oarecum.

A ajuns la ușă, s-a strecurat pe lângă namila de paznic și simți de-ndată prospețimea aerului rece spălându-i fața. Clubul era în Orașul vechi, căruia

până nu de mult i se zicea Cartierul sordid. Pe vremea când Portlandului încă i se mai spunea Orașul Butucilor, în acea parte a orașului prospera o afacere de „recrutare” a marinarilor și mii de nătărăi și de marinari intrau într-un bar ori într-un bordel și se trezeau a doua zi în cala unui vas. Astăzi, cele mai importante industrii ale Portlandului sunt turismul și tehnologiile de vârf, iar multe din clădirile de cărămidă de la începutul secolului douăzeci, bătute de vreme, erau restaurate și mansardate, iar pentru doisprezece dolari puteai vizita catacombele firmei de „recrutare”.

În cele din urmă toate se schimbă.

Susan aruncă chiștocul pe asfaltul ud și-l strivi cu tocul bocancului. Se lăasă pe zidul de cărămidă al clubului și închise ochii.

— Vrei să fumezi un joint?

— Futu-i, Ethan, zise Susan deschizând ochii. M-am căcat pe mine de frică. Nu credeam că m-ai auzit înăuntru.

— Eram chiar în urma ta, rânji Ethan.

— Ascultam răpăitul ploii, spuse ea arătând cu bărbia către aleea neagră și strălucitoare.

Îi zâmbi moale lui Ethan. Îl cunoștea doar de vreo două ore, dar deja bănuia că tipul era îndrăgostit lulea. Nu era genul ei. Se apropia de treizeci de ani în felul acela aparte al unui fan de punk-rock. Probabil că purta pantaloni cu șnur și tricouri cu mânecă lungă și glugă în fiecare zi. Trăia cu alți cinci gagii într-o casă de rahat în vreun cartier ieftin al orașului. Lucra într-un magazin de discuri de opt ani, cântase în trei trupe și asculta Iggy Pop și Velvet Underground. Fuma iarbă și bea bere, însă nu se încurca cu lucruri ieftine.

— Ai o pipă?

El dădu bucuros din cap.

— Hai după colț, zise Susan, luându-l de mână, legănându-și brațul, și-l trase după ea în bura insistentă a Portlandului.

Ethan umplu pipa în timp ce mergeau și i-o întinse lui Susan să tragă ea primul fum. Ea trase un fum, simțind plăcuta arsură în plămânii ei înainte să expire. Îi puse pipa între buze și-l conduse după colțul clădirii pe lângă care treceau. Noaptea nu prea era cine știe ce trafic în acea parte a orașului. Își băgă obrazul chiar în fața lui. Era mai înalt, așa că trebuia să se uite în sus.

— Vrei să ți-o sug? întrebă serioasă.

Ethan schiță un zâmbet tâmpit, genul de zâmbet al gagiilor când nu le vine să creadă ce noroc chior au.

— Ăăă, sigur.

Susan îi zâmbi și ea. O luase prima oară în cioc când avea paisprezece ani. Avusese un profesor bun.

— Zău? Își lăsa capul pe spate într-o exagerată reacție de neîncredere. Foarte ciudat. Mai ales că nu mi-ai răspuns la telefon.

— Ce?

Aproape că li se atingeau nasurile.

— Ți-am lăsat unsprezece mesaje, Ethan. Referitoare la Molly Palmer.

Îi pierise zâmbetul și o cută adâncă, verticală îi apăru între sprâncene.

— Poftim?

— În facultate era iubita ta, nu? Ți-a spus vreodată despre relația ei cu senatorul?

Ethan încercă să se dea înapoi, dar își dădu seama că e cu spatele la perete și tot ce-a putut face a fost să se răsucească într-un mod ciudat și să-și încrucișeze brațele.

— Cine ești tu?

— Ani întregi s-a tot zvonit că senatorul le-o trăgea adolescentelor ce-i îngrijeau copiii, zise Susan.

Stătea chiar în fața lui fără să se dea înapoi, era așa de aproape de el că printre buzele întredeschise îi putea vedea saliva băltind pe limbă.

— E-adevărat, Ethan? Ți-a pomenit vreodată ceva despre asta?

— Jur că nu știu nimic despre așa ceva, zise Ethan, accentuând fiecare silabă, uitându-se oriîncotro, numai la Susan nu.

Sună un telefon. Susan nu se mișcă.

— E-al tău sau al meu? întrebă ea.

— Eu n-am mobil, bâigui Ethan.

Susan își ridică o sprânceană.

— Trebuie că-i al meu, zise ea dând din umeri.

Băgă mâna în gentuță, scoase mobilul și răspunse.

— Alo?

— Am o treabă pentru tine.

Se întoarse cu spatele la Ethan și făcu câțiva pași.

— Ian? Tu ești? E trecut de miezul nopții.

— E important, spuse Ian, apoi tăcu o clipă. Știi de fetele acelea dispărute?

— Da...?

— Mai e una. Primarul a avut o întrunire de urgență în seara asta. Au de gând să reconvoace unitatea operativă „Frumusețe criminală”. Clay și cu mine suntem la birou deja. Cred că-i o poveste tare, Susan. Vrem s-o scrii tu.

Susan trase cu ochiul la Ethan. Tipul se uita la pipa pe care-o ținea în mână, părând destul de confuz.

— Polițiști și criminali în serie? întrebă ea.

— Primarul are de gând să ne lase să ținem un om de presă în miezul acțiunii, în unitatea operativă. Nu vor să se mai repete chestia cu „Frumusețea criminală”. Poți să vii mâine dimineață devreme – să zicem pe la șase – să vorbim despre treaba asta?

Susan își verifică ceasul.

— Mda.

Se uită iarăși la Ethan.

— Păi, treaba-i că lucrez la altceva, îi șopti lui Ian.

— Orice-ar fi, nu-i mai important decât asta. Vorbim mâine dimineață.

Mintea ei era încețoșată de băutură. O să vorbească dimineață.

— Bine, acceptă ea.

Închise telefonul cu o pocnitură și-și mușcă buza, apoi se-ntoarse spre Ethan. I-au trebuit câteva luni până să-i dea tipului de urmă. Nici măcar nu știa dacă mai ținea legătura cu Molly. Dar asta era tot ce avea.

— Uite care-i treaba, îi zise, presa a ignorat destul zvonurile astea. Acuma o să aflu ce s-a întâmplat. Și-o să scriu despre asta.

Îl privi drept în ochi, cu insistență, vrând ca el să-i vadă fața, să vadă dincolo de părul roz, să vadă cât era de hotărâtă.

— Spune-i lui Molly așa. Spune-i că am s-o protejez. Și că vreau să aflu adevărul. Spune-i că am s-o ascult când e pregătită să vorbească despre ce s-a întâmplat.

Burnița se transformase într-o ploaie mărunță. Susan îi băgă lui Ethan o carte de vizită în mână.

— Numele meu e Susan Ward. Lucrez pentru *Herald*.

Capitolul 5

HOLUL DE LA *OREGON HERALD* nu se deschidea până la șapte treizeci, așa că Susan trebui să folosească intrarea de serviciu din partea de sud a clădirii. Dormise pe apucate vreo patru ore. Își petrecuse o oră pe net în dimineața aceea, încercând să se pună rapid la curent cu ce se știa despre ultima fată dispărută; renunțase la duș, așa că părul încă-i mai mirosea vag a fum de țigară și-a bere. Îl prinse la spate și se îmbracă simplu cu pantaloni negri și o bluză neagră cu mâneci lungi. Apoi își trase niște adidași galbeni. N-avea niciun rost să pară cu totul neinteresantă.

Își flutură legitimația de presă spre paznicul de noapte, un puști afro-american rotofei care reușise în sfârșit să termine de citit *Cele două turnuri* și abia începuse *Întoarcerea regelui*.

— Cum e cartea? îl întrebă.

El dădu din umeri și-i deschise intrarea înspre subsol, abia aruncându-i o privire. Erau trei lifturi în clădirea ziarului *Herald*. Dar nu funcționau decât pe rând. Urcă până la etajul cinci.

Herald se afla în partea de sud a orașului Portland. Era un cartier frumos, plin de clădiri impunătoare ce dăinuiau de pe vremea când Portlandul era cel mai mare port comercial din nord-vestul Statelor Unite. Toate străzile erau mărginite de copaci și aveau benzi pentru bicicliști. Parcurile erau la tot pasul și la fiecare cvartal se vedeau sculpturi sau alte lucrări publice de artă. Funcționarii își luau gustarea lângă indivizii fără adăpost ce jucau șah în Pioneer Square, muzicanți de stradă le cântau celor ce-și făceau cumpărăturile, în plus, Portlandul fiind totuși Portland, mai mereu se găsea cineva acolo să protesteze împotriva a ceva. În miezul eleganței și aglomerației aceleia se găsea clădirea ziarului *Herald*, o monstruozitate de opt etaje din cărămidă și gresie, pe care bunii cetățeni ai Portlandului o consideraseră antipatică încă de când fusese construită, în 1920, și-o găseau tot astfel de-atunci încoace. Orice urmă de eleganță a interioarelor fusese devastată în timpul unei renovări prost gândite de prin anii '70, cea mai rea perioadă pentru a renova indiferent ce. Mochetă industrială gri, pereți albi, tavane false joase, lumini fluorescente. De n-ar fi fost articolele din *Herald*, înrămate și aliniate pe pereții culoarelor, și birourile neobișnuit de dezordonate ale angajaților, ai fi zis că e o agenție de asigurări. Când se

gândise cum ar fi să lucreze în birourile unui ziar, Susan se imaginase în mijlocul unui haos fremătător, cu colegi ce vorbeau repede și bombastic. Însă birourile de la *Herald* erau cufundate în muțenie și formalism. Ajungea un strănut și toată lumea se întorcea să vadă cine fusese.

Ziarul era independent, ceea ce însemna că era unul din puținele cotidiene din țară care nu erau parte dintr-un lanț corporativ. O familie de moguli ai cherestelei îl aveau în proprietate de prin anii '60, când cumpăraseră ziarul de la o altă familie de baroni ai cherestelei. Cu câțiva ani înainte, noii proprietari aduseseră un alt editor la conducerea ziarului, un fost director de relații publice din New York, pe nume Howard Jenkins, și de-atunci *Herald* câștigase trei premii Pulitzer. Susan își dădu seama că fusese o mișcare bună, căci, lăsând la o parte hârtia de ziar, afacerile cu cherestea nu mai aduceau prea mulți bani.

Etajul cinci era atât de liniștit, că Susan putea auzi până și bâzâitul răcitoarelor de apă. Aruncă o privire rapidă spre sala principală, unde erau șirurile de birouașe cu pereți joși ale personalului din Departamentul de știri și articole de fond. Câțiva dintre redactori stăteau aplecați peste birourile lor, clipind triști către ecranele computerelor. Susan o văzu pe Nedda Carson, secretara redactorului-șef de știri, trecând pe coridor, ținând în mână obișnuita ei cană de ceai indian. Era o cană mare, de voiaj.

— Sunt înăuntru, zise Nedda, arătând cu o mișcare smucită a capului către una din sălile mici de întruniri.

— Mersi, zise Susan.

Prin peretele de sticlă de lângă ușă îl putea vedea pe Ian Harper. Ian fusese unul din primii angajați aduși de Jenkins, direct de la *New York Times*, și era unul din redactorii vedetă ai ziarului. Susan se duse într-acolo și bătu o singură dată în panoul de sticlă. Ian ridică capul și-i făcu semn să intre. Camera era mică și zugrăvită în alb, cu o masă de ședințe, patru scaune și un afiș ce-i încuraja pe angajații ziarului să recicleze. Ian era cocoțat pe spătarul unui scaun. Mereu se cocoța în felul acesta. Susan se gândea că poate era din pricină că se simțea mai puternic dacă era mai sus. Dar poate că pur și simplu îi era mai confortabil așa. Redactorul de știri, Clay Lo, stătea de cealaltă parte a mesei, față în față cu Ian, cu capul lui buhăit sprijinit în palmă și cu ochelarii puși strâmb pe nas. Pentru o clipă, Susan a crezut că adormise.

— Doamne, zise Susan, nu-mi spuneți c-ați stat aici toată noaptea!

— Am avut ședință de redacție la cinci, zise Ian.

Își flutură mâna spre un scaun.

— Ia loc.

Ian purta pantaloni negri, teniși negri marca Converse și un sacou, tot negru, peste tricoul decolorat cu John Lennon în fața Statuii Libertății. Majoritatea tricourilor lui Ian aveau scopul de-a face cunoscut faptul că era newyorkez.

Clay ridică și el privirea și-o salută cu o înclinare a capului, cu ochii cețoși. În fața lui era o ceașcă de cafea de la bufetul angajaților din hol. Erau rămășițele de pe fundul termosului. Susan remarcă zațul de pe buza ceștii de polistiren.

Se așează, scoase din geanta ei un blocnotes și un pix, le puse pe masă și întreabă:

— Care-i treaba?

Ian oftă și își atinse tâmpilele. Era un gest menit să arate că meditează, însă Susan știa că îl făcea doar ca să verifice dacă părul îi e strâns pe ceafă în coada scurtă și bine întreținută.

— Kristy Mathers, zise Ian, netezindu-și părul de pe-o parte și de pe alta a capului. Cincisprezece ani. Locuiește cu tatăl ei. El e șofer de taxi. N-a știut că a dispărut decât atunci când a ajuns acasă, noaptea trecută. Ultima oară a fost văzută plecând de la școală spre casă.

Susan știa toate astea din ziarele de dimineață.

— De la liceul Jefferson, spuse ea.

— Mda, zise Ian.

În fața lui era o cană cu numele ziarului imprimat pe ea. Ian o luă în mână, o țină un timp, apoi o puse la loc pe masă fără să fi băut din ea.

— Trei fete. Trei licee. Pentru siguranță au suplimentat paza școlilor cu câte un polițist.

— E sigur că fata nu s-a dus pur și simplu să se întâlnească cu prietenul ei sau la vreo reducere la Hot Topic² ori așa ceva? întreabă Susan.

Ian clătină din cap.

— Trebuia să aibă grijă de copilul unui vecin. N-a mai ajuns. N-a sunat. Au luat-o foarte în serios. Ce știi despre unitatea operativă „Frumusețe criminală”?

Susan simțea că i se face pielea ca de găină pe brațe numai la pomenirea abominabilului criminal în serie. Se uită de la Ian la Clay și apoi iar la Ian.

— Ce-are a face „Frumusețea criminală” cu povestea de-acum?

— Ce știi despre unitatea operativă? întreabă iar Ian.

— Gretchen Lowell a ucis o mulțime de oameni, spuse Susan. Unitatea operativă „Frumusețea criminală” s-a străduit zece ani să-i dea de urmă. Apoi Gretchen l-a răpit pe detectivul care conducea unitatea. Asta se întâmpla acum doi ani. Toată lumea a crezut că e mort. Pe-atunci îmi făceam doctoratul, însă eram acasă în vacanță de Ziua Recunoștinței când s-a întâmplat. Tipa s-a predat. Pur și simplu. Detectivul era aproape să moară. Ea a ajuns la închisoare. Eu m-am întors la universitate.

Susan se-ntoarse spre Clay.

— Totuși, încă se mai află despre crime în care a fost implicată, nu? Cred că au făcut-o să dezvăluie alte vreo douăzeci în primul an de la arestare. O dată la o lună sau la două, mai recunoaște o crimă. A fost poate cea mai remarcabilă psihopată din oraș.

Susan chicoti iritată.

— Remarcabilă, adică înfricoșătoare, brutală și vicleană, nu extraordinară.

Clay își încrucișă mâinile pe masă și se uită la Susan cu înțeles.

— Le-am cam făcut viață grea polițiștilor, noi, cei din presă.

Susan încuviință din cap.

— Îmi aduc aminte. Au avut parte de presă negativă cu duiumul. Era multă teamă și multă frustrare. Câteva editoriale foarte răutăcioase. Dar la sfârșit, au fost eroi. Apoi a fost cartea aceea, nu? Și vreo mie de interviuri și articole despre soarta lui Archie Sheridan, polițist-erou.

— S-a întors, zise Ian.

Susan se aplecă înainte.

— Ei, nu mai spune. Credeam că s-a retras din motive de sănătate.

— Așa e: s-a retras. Dar l-au convins să se întoarcă la conducerea noii unități operative. Primarul crede că poate să-l prindă pe tipul ăsta.

— Cum a prins-o pe Gretchen Lowell?

— Mda, numai că fără partea aia cu „aproape să moară”.

— Sau fără editoriale? întrebă Susan.

— Ei, tocmai aici e treaba ta, zise Ian. Ultima dată n-am avut acces la acțiunile poliției. Ei cred că dacă ne lasă să luăm parte la investigație, vom fi mai puțin porniți să-i arătăm cu degetul și să-i facem de râs. Așa că ni se permite să urmărim activitatea lui Sheridan.

— Și de ce tocmai eu? întrebă ea sceptică.

Ian dădu din umeri.

— Te-au cerut anume pe tine. Nu erai aici când s-a întâmplat ultima oară. Și ești scriitoare. Un doctorat în arte îi face mai puțin suspicioși decât o diplomă în jurnalism.

Ian își atinse iar tâmpilele, de data asta găsim o şuviță de păr răzlețită pe care o puse cu grijă la locul ei.

— Nu vor un reporter. Nu vor ca cineva să scotocească în treburile lor. Vor un articol despre viața unui individ. În plus, tu ai fost la liceul Cleveland.

— Acum zece ani, îi atrase Susan atenția.

— De-acolo a dispărut prima fată, replică Ian. Cunoști atmosfera locului. Și-apoi ești o autoare grozavă de articole de fond. Te pricepi foarte bine la foiletoane. Ai talent pentru asta. Jenkins e convins că ăsta e drumul către un nou Pulitzer.

— Nu scriu decât articole șmechere despre victimele incendiilor și despre salvarea animalelor de casă.

— Tu voiai să faci ceva serios, zise Ian.

Oare ar trebui să le spună? Susan bătea cu pixul în blocnotes, apoi îl puse cu grijă pe masă.

— M-am cam interesat de chestia aia cu senatorul Castle, spuse Susan.

Parcă ar fi început să se masturbeze chiar acolo pe masă – preț de-o clipă, tăcerea a fost absolută.

Apoi Clay se îndreptă încet pe scaun. Trase cu ochiul la Ian, care stătea pe spătarul scaunului cu mâinile pe genunchi și cu spatele drept.

— Alea nu sunt altceva decât zvonuri, zise Ian. Nimic altceva. Molly Palmer avea o mulțime de probleme psihice. Nu-i nimic de aflat. E-o încercare de defăimare a senatorului. Crede-mă. Nu merită să-ți pierzi vremea. Nu-i domeniul tău.

— Avea paispe ani, zise Susan.

Ian își luă cana de pe masă, dar tot nu bău din ea.

— Ai vorbit cu ea?

Susan se înfundă în scaunul ei.

— Nu reușesc să dau de ea.

Ian scoase un pufnit de reproș și puse iar cana pe masă.

— Asta pentru că nu vrea să fie găsită. A fost sub supravegherea poliției, și nu o dată. A fost și la dezintoxicare de câteva ori. Crezi că eu nu m-am interesat de povestea asta de cum am ajuns în orașul ăsta? Fata nu-i

normală. Era în liceu și s-a apucat să le toarne gogoși unor amici, după care gogoșile s-au umflat și-au crescut. Și cu asta basta!

Ian se-ncruntă.

— Deci, vrei articolul mult visat despre unitatea operativă pentru crime în serie sau ar trebui să i-l dau lui Derek?

Susan tresări. Derek Rogers fusese angajat odată cu ea și fusese pregătit să se ocupe de crime. Își încrucișă brațele și luă în considerare posibilitatea cât se poate de ispititoare de a nu mai trebui să scrie încă un articol despre vreun câine de poliție. Însă avea reticențe. Era ceva important. Era o chestiune de viață și de moarte. Și, cu toate că n-ar fi recunoscut una ca asta față de niciunul din cei prezenți în încăpere, trata propunerea cu toată seriozitatea. Numai că nu voia să fie ea cea care să dea chix.

— Ne gândeam să-l facem în patru părți, continuă Ian. Fiecare articol va începe pe pagina-ntâi. Tu te ții după Archie Sheridan. Scrii ce vezi. Asta-i toată treaba ta. Dacă vrei articolul.

Pagina întâi.

— Mi-l dai pentru că sunt fată, așa-i?

— O prea delicată floare, zise Ian.

Ian câștigase un Pulitzer pe când lucra la *Times*. O lăsase pe Susan să țină medalia în mână odată. Stând acolo pe scaun, Susan aproape că-i putea simți greutatea în palmă.

— Mda, zise ea, simțind că-i crește pulsul, îl vreau.

Ian zâmbi. Era chipeș când zâmbea și el o știa prea bine.

— Bine.

— Deci? întrebă Susan, închizând cu zgomot blocnotesul, gata să se ridice în picioare. Unde ar trebui să-l găsesc?

— Te duc eu acolo la trei, zise Ian. Au conferință de presă.

Susan înțepeni. Acum că se angajase să scrie foiletonul, abia aștepta să-nceapă.

— Dar trebuie să-l văd la treabă.

— Vrea puțin timp până se organizează, zise Ian, iar expresia feței lui nu prea lăsa loc de alte discuții.

Jumătate de zi. Într-un caz de persoane dispărute era cât o viață de om.

— Și ce-ar trebui să fac până atunci? întrebă Susan.

— Termină-ți celelalte articole, zise Ian. Și află tot ce poți despre acest caz.

Ridică receptorul telefonului cafeniu imprimat cu litere de ziar ce stătea pe masă și apăsă câteva butoane.

— Derek, zise Ian, poți să vii încoace?

Lui Derek Rogers îi luă cam o nanosecundă să se arate în ușa sălii de ședințe. Derek era de vârsta lui Susan, fapt care, recunoștea ea în momentele ei mai meditative, îi stârnea instinctele de competiție. Derek făcuse facultatea în Dakota de Sud cu o bursă de fotbal și se decisese să facă jurnalism după ce o accidentare îl scosese din echipă. Acum își împărțea timpul între Departamentul investigațiilor de infracțiuni și cel de știri locale de la *Herald*. Încă mai arăta ca un sportiv, cu bărbie pătrătoasă și trăsături proeminente și cu mersul acela ușor crăcănat, de cowboy. Susan bănuia că-și usucă părul cu foenul. Derek nu purta sacou în dimineața aceea, iar ochii îi erau cam cețoși. Susan se gândi că probabil Derek ducea o viață mult mai interesantă decât ar fi fost ea dispusă să creadă. El îi zâmbi, încercând să o privească drept în ochi. Întotdeauna făcea asta. Susan rămase însă circumspectă.

Derek aducea un proiector, un laptop și o cutie cu gogoși. Puse cutia pe masă și o deschise. Un miros grețos de dulceag umplu de îndată încăperea.

— Sunt gogoși de la Krispy Kreme, zise. Am făcut ceva drum din Beaverton.

O fată era dată dispărută și Derek cumpăra gogoși. Faină treabă. Susan trase cu ochiul la Clay. Dar el nici gând să se lanseze într-o perorație despre natura gravă a situației. Luă două gogoși și mușcă dintr-una din ele.

— Sunt bune cât sunt proaspete, anunță Clay.

Ian luă o clătită cu mere.

— Nu vrei și tu una? o întrebă pe Susan.

Susan ar fi vrut, dar nu voia să-l pună pe Derek într-o lumină bună.

— Nu, mersi, zise ea.

Derek instala echipamentul pe masă.

— Sunt gata-ntr-o clipă, zise el.

Deschise laptopul și porni proiectorul, iar pe peretele alb apăru un pătrat de culoare. Susan privi cum se limpezește imaginea neclară până când se văzu o pagină de titlu în Power Point. Pe un fundal sângerieu, cu caractere Halloween se putea citi: UCIGAȘUL DE ȘCOLĂRIȚE.

— Ucigașul de școlărițe? întrebă Clay sceptic.

Cocoloașe albe din glazura gogoșilor i se lipiseră de jur-împrejurul gurii. Vocea-i era năclăită de-atâta zahăr înghițit.

Derek privea rușinat în pământ.

— M-am tot gândit la un nume.

— Prea literal, zise Clay. Ne trebuie ceva mai tare, mai interesant.

— Ce ziceți de Strangulatorul din Willamette? întrebă Derek.

Ian dădu din umeri.

— Nu-i mare diferență.

— Păcat că nu le mănâncă, zise Clay sec. Atunci am putea scorni ceva chiar inteligent.

— Deci, de cât timp lipsește a treia fată? întrebă Susan.

Derek își dresă vocea.

— Așa-i, îmi cer scuze.

Stătea în fața celorlalți serios, cu pumnii strânși pe masă.

— Hai să-ncepem cu Lee Robinson, de la liceul Cleveland. A dispărut în octombrie. Fusese la repetițiile orchestrei de jazz, după ore. Când s-au terminat repetițiile, a plecat din sala de sport unde se țineau, spunându-le prietenelor ei că se duce acasă pe jos. Locuia la vreo zece blocuri distanță de școală.

— Era întuneric? întrebă Susan, deschizându-și carnetul de notițe.

— Nu tocmai, zise Derek. Lee n-a mai ajuns niciodată acasă. Când întârziase deja o oră pentru cină, mama ei a început să dea telefoane pe la prietene. Apoi, la nouă și jumătate, a sunat la poliție. Nu se gândeau încă la ce era mai rău.

Derek plesni un buton de la laptop și pagina de titlu se topi în imaginea unui articol scanat din *Herald*.

— Țsta e primul articol pe care l-am publicat noi, pe prima pagină a secțiunii metropolitane, pe 29 octombrie, patruzeci și opt de ore după dispariția lui Lee.

Pe Susan o lovi tristețea de cum văzu fotografia fetei, făcută la școală: părul brunet, lins, aparatul dentar, bluza orchestrei de jazz, coșurile pe obraz, rimelul albastru și luciul de buze. Derek continuă:

— Poliția le-a cerut tuturor celor ce aveau informații să sune la un număr de urgență. Au primit mai mult de o mie de apeluri. Nimic important. Niciun rezultat.

— Ești sigură că nu vrei o clătită cu mere? o întrebă Ian pe Susan.

— Da, zise Susan.

Derek lovi iar o tastă. Articolul se dizolvă într-o altă imagine: prima pagină.

— Primul articol din noiembrie era deja de prima pagină a ziarului. *Elevă dată dispărută*.

Fotografia de școală a fetei apărea iar, de data aceasta lângă o alta cu mama, tatăl și fratele ei la un priveghi împreună cu vecinii.

— După asta au mai urmat alte două articole, cu foarte puține informații noi, zise Derek, și pe perete apărură o altă imagine.

Articolul acesta era din 7 noiembrie, tot de pe prima pagină, cu titlul cu litere de-o șchioapă: FATA DISPĂRUTĂ A FOST GĂSITĂ MOARTĂ.

— Un voluntar al operațiunii de căutare și salvare a găsit-o în noroiul de pe malul insulei Ross. Fusesse violată și strangulată. Medicul legist aprecia că a stat în noroi o săptămână.

În următoarea săptămână au apărut articole în fiecare zi: despre zvonuri și ponturi, despre vecinii ce-și aminteau cât de simpatică era Lee, despre priveghiuri ale colegilor de clasă și slujbe la biserică și despre recompensa, ce creștea continuu, pentru cei ce ar putea oferi informații care să ducă la descoperirea criminalului.

— Pe 2 februarie, Dana Stamp termina repetițiile cu grupul de dans de la liceul Lincoln, spuse Derek. A făcut duș, și-a luat la revedere de la colege și s-a îndreptat spre mașina ei din parcare elevilor. N-a ajuns niciodată acasă. Mama ei, de profesie agent imobiliar, era la prezentarea unei case în partea de est a orașului și n-a ajuns acasă decât la nouă seara. A sunat la poliție cu puțin înainte de miezul nopții.

Un alt diapozitiv. ÎNCĂ O FATĂ DATĂ DISPĂRUTĂ urla prima pagină a *Heraldului* din 3 februarie.

Altă fotografie de școală. Susan se aplecă puțin înainte și privi cu atenție imaginea de pe perete a fetei. Asemănarea cu cea dintâi era izbitoare. Dana nu purta aparat dentar și nici n-avea acnee, așa că la prima vedere părea mai drăguță decât Lee, dar, privită cu atenție, s-ar fi putut spune că sunt rude. Dana era fata ce avea să fie și Lee după ce și-ar fi scos aparatul dentar și ar fi dispărut coșurile. Aveau același obraz oval, ochii depărtați, nasul mic și părul brunet. Amândouă erau slăbuțe și amândurora abia începeau să le crească sânii. În fotografie, Dana zâmbea. Lee nu.

Susan era la curent cu această tragedie. Nu se putea să locuiești în Portland și să nu fi auzit de ea. Cum zilele se scurgeau fără niciun indiciu care să ducă la descoperirea lui Dana, fetele s-au amestecat într-o singură imagine: DanașiLee. O mantră repetată cu gravitate, iar și iar, de posturile locale de radio. Asta era povestea numărul unu, fără a ține seama de ce se

întâmpla în țară sau în lume. Poliția nu putea declara public altceva decât că se ia în calcul posibilitatea ca cele două cazuri să fie legate unul de celălalt, dar în mințile tuturor nu mai era niciun dubiu. Celor două dispărute nu li se mai spunea decât „fetele”, iar fotografiile lor apăreau mereu una lângă alta.

Derek se uită teatral la cei prezenți, când la unul, când la altul.

— Un caiacist a găsit cadavrul pe jumătate ascuns de tufișuri pe malul Esplanadei în 14 februarie. Mișto, nu? Fusesse violată și strangulată.

Diapozitivul se transformă în pagina întâi a ziarului din ziua aceea, 8 martie. A TREIA FATĂ DISPĂRUTĂ: PRIMĂRIA REUNEȘTE UNITATEA OPERATIVĂ „FRUMUSEȚEA CRIMINALĂ”. Derek făcu rapid sumarul.

— Kristy Mathers a plecat de la școală ieri la șase și un sfert după-amiază, după repetițiile cu trupa de teatru. Era de presupus că pleacă direct acasă cu bicicleta. Tatăl ei e taximetrist. Lucrează până târziu. N-a reușit să dea de ea la telefon, așa că pe la șapte seara a trecut pe-acasă. A sunat la poliție la șapte jumătate. Încă e dispărută.

Susan se uită lung la fotografia fetei. Era mai plinuță decât Lee sau Dana, însă avea același păr brunet și ochii la fel de depărtați. Apoi se uită iute la ceasul rotund și alb de pe cel mai îndepărtat perete, chiar deasupra ușii. Minutarul negru sări înainte. Era aproape șase și jumătate. Kristy Mathers dispăruse de mai bine de douăsprezece ore. Un fior rece îi traversă șira spinării, dându-și seama că probabil n-o să fie nicio reunire fericită când povestea asta o să se termine.

Ian se întoarce spre Susan.

— Subiectul tău e Archie Sheridan, nu fetele. Fetele sunt – își trecu mâna peste păr, înapoi, înspre coadă – doar fundalul poveștii. Scribe povestea asta cum trebuie și-o să faci carieră.

Derek părea confuz.

— Ce vrei să spui!? Parcă ziceai că asta-i povestea mea. Am stat treaz aproape toată noaptea să fac prezentarea asta.

— S-au schimbat planurile, Ian îi aruncă lui Derek unul din zâmbetele lui șarmante. Oricum, bună prezentarea asta în Power Point.

Fruntea lui Derek se încreți toată.

— Hai, calmează-te, zise Ian oftând. Tu o să ții la zi pagina web. O să facem un blog.

Două pete perfect roșii apărură pe obrajii lui Derek, iar Susan văzu cum i se încleștează fălcile. El se uita de la Ian la Clay, care părea cu totul

preocupat de o altă gogoasă. Derek se uită încruntat și răutăcios la Susan. Ea dădu din umeri și-i întoarse o jumătate de zâmbet. Își permitea.

— Bine, zise Derek dând ușor din cap, resemnat.

Trânti capacul laptopului și începu să-i înfășoare cablul de alimentare pe mână. Apoi se opri, cu cablul strâns împrejurul pumnului.

— Strangulatorul de după ore, zise.

Toți ceilalți întoarseră capul spre el. Derek rânjea foarte încântat de sine.

— Numele criminalului. Acuma mi-a trecut prin cap.

Ian se uită la Clay, ridicând capul întrebător. Nu, se gândi Susan. Nu-l lăsa pe nătărăul ăsta să dea numele criminalului. Nu pe Derek-Cap-Pătrat.

Clay dădu de câteva ori din cap.

— Strangulatorul de după ore, chicoti amar. E cam răsuflat, dar îmi place.

Râsul i se stinse și câteva clipe rămase complet nemișcat. Apoi își dresе vocea.

— Cineva ar trebui să scrie un necrolog, zise încetișor, în caz că...

Apoi își ridică ceașca cu cafea rece și se holbă mohorât în ea. Derek își privea mâinile, în vreme ce Ian se-ngrijea de coada lui. Susan privi iar la ceasul de pe perete. Acul sări iar înainte – alt minut –, iar zgomotul pe care-l făcu stârni ecouri în mica încăpere, dintr-odată foarte liniștită.

Capitolul 6

ARCHIE NUMĂRĂ PASTILELE DE VICODIN. Treisprezece. Lăasă două din pilulele ovale pe marginea lavoarului, iar pe celelalte unsprezece le puse binișor în cutiuță, acoperindu-le atent cu vată ca să nu zornăie. Apoi puse cutiuța în buzunarul jachetei sale. Treisprezece pilule de Vicodin forte. Ar trebui s-ajungă. Oftă, scoase cutiuța din buzunar, mai numără încă cinci pastile dintr-o altă cutie, mai mare, de culoarea chihlimbarului – optsprezece –, și le adăugă și pe acestea în cutiuța pe care o puse iar în buzunar. Optsprezece pastile de Vicodin. Zece miligrame de codeină și 750 de miligrame de acetaminofen în fiecare doză. Cantitatea maximă de acetaminofen pe care o pot procesa rinichii unui adult este de patru mii de miligrame în douăzeci și patru de ore. Archie își făcuse calculele: asta însemna 5,33 de pastile pe zi. Nici pe departe suficient pentru nevoile lui. Așa că se juca de-a controlul dependenței lui. La câteva zile, își îngăduia câte una în plus. Până la douăzeci și cinci de pastile. Apoi își tăia rația, rupea tabletele în două și se-ntorcea la doza recomandată de patru-cinci pe zi. Apoi iar își mărea dozele. Era un joc. King of the Hill³. La toate le venea rândul. Vicodin pentru dureri. Xanax pentru atacurile de panică. Zantac pentru stomac. Ambien să poată dormi. Toate ajungeau în cutia lui de pastile.

Archie își pipăi cu degetele linia bărbiei. Niciodată nu se răsesese ca lumea, dar în ultimul timp era aproape periculos să se bărbierească. Trase de bucățica de hârtie igienică ce era lipită de-o mică tăietură pe care și-o făcuse cu lama de ras. De cum se desprinsese hârtia, rana începu să sângereze iar. Își improșcă cu apă rece fața, rupse alt pătrățel de hârtie igienică, îl lipi de bărbie și se uită în oglindă. Archie n-a știut niciodată să-și evalueze propria înfățișare. Talentele lui îl ajutau să o aprecieze pe-a altora: empatie, memorie și o încăpățânată, obsesivă hotărâre ce-l făceau să urmărească fiecare pistă posibilă până când, ca o piele năpârlită, adevărul ieșea la iveală. Arareori îi dăduse prin cap, de-a lungul straniei sale cariere de criminalist, să ia aminte la felul în care trebuia să se înfățișeze altora. Acum se uita în detaliu la propria sa reflexie. Avea ochi triști, întunecați. Avusese ochi triști cu mult înainte să fi auzit de Gretchen Lowell, cu mult înainte să fi ajuns polițist. Erau ochii bunicului său, un preot răspopit ce emigrase din

Irlanda: în ochi i se citea nostalgia chiar și când era în mijlocul familiei. Archie avusese dintotdeauna ochi triști, însă în ultimii câțiva ani celelalte trăsături parcă se retrăseseră, iar ochii îi ieșeau și mai mult în evidență. Avea bărbia puternică moștenită pe linie maternă, nasul și-l spărsese într-un accident de mașină, iar obrajii i se scofâlceau când își mai permitea câte un zâmbet strâmb. Nu era chipeș, dar nici nu se putea zice că nu era arătos, dacă îți place genul acela de indivizi cu o înfățișare obișnuită și deprimată.

Zâmbi reflexiei din oglindă, însă de îndată își luă seama. Oare pe cine mai putea păcăli? Dar trebuia să facă un efort. Se strădui să-și îndrepte șuvița năvălășă de păr creț și brunet de deasupra frunții și să-și aranjeze sprâncenele zbârlite. Purta ca de obicei un sacou de catifea cafenie, ridicol de profesoral, și o cravată de mătase maro cu argintiu pe care i-o cumpărase fosta lui soție – știa că e de bun-gust numai pentru că-i auzise pe unii și pe alții apreciind-o. Sacoul, care odată îi venea ca turnat, acum îi atârna lălău pe umeri. Bine măcar că ciorapii îi erau curați. Părea, cel puțin în propriii ochi, un tip aproape normal. Nu se mai simțise odihnit de doi ani. Avea patruzeci de ani, însă i-ai fi dat cu cel puțin cinci mai mulți. Ducea o luptă împotriva dependenței de pastile, o luptă pe cale s-o piardă. Nu suporta să-și atingă propriii copii. Dar părea aproape normal. Mda. Putea s-o scoată la capăt. Era polițist, își reaminti. *Pot să protestez pe oricine și încă frumos de tot.*

Smulse hârtia igienică de pe obraz și-o îndesă în coșul de gunoi de sub chiuvetă. Apoi, sprijinit de marginile chiuvetei, își examinează iar imaginea din oglindă. Tăietura abia se vedea. Zâmbi. Își ridică sprâncenele groase. *Salut! Mă bucur să vă revăd! Da, da! Mă simt bine! Mult mai bine!* Oftă și-și luă iar expresia obișnuită, vlăguită, stoarsă, și, cu gândul aiurea, luă cele două pastile de pe chiuvetă și le înghiți fără apă. Era șase și jumătate. Trecuseră mai mult de douăsprezece ore de când Kristy Mathers fusese văzută ultima oară.

*

S-A DOVEDIT CĂ BIROURILE NOII UNITĂȚI operative se aflau în clădirea unde înainte fusese o bancă și pe care primăria o luase în chirie cu câteva luni înainte din pricina aglomerării birourilor deja existente. Clădirea era un paralelipiped de ciment cu un singur etaj cu câteva ferestre și înconjurată din toate părțile de spații de parcare. ATM-ul de unde puteai scoate bani stând în mașină încă mai funcționa.

Archie se uită scurt la ceas: aproape șapte.

Investigația din ușă în ușă pe care o făcuseră polițiștii în timpul nopții nu dusesese decât la iritarea și înspăimântarea vecinilor fetei. Henry îl lăsase pe Archie acasă pe la trei noaptea, dându-i adresa noilor birouri ale unității operative.

— Trage un somn bun, îi spusese Henry și-au râs amândoi.

Acum Archie stătea peste drum de birouri, cu mâinile îndesate adânc în buzunare, urmărind spectacolul. Îl lăsase acolo un taxi – compromisul pe care-l făcuse consumului de pilule. Era dependent, însă era un dependent responsabil. Un zâmbet îi trecu pe buze. O bancă imputită. Deja erau trei dubite ale posturilor de știri locale trase în parcare din jurul clădirii. ȘTIRILE PE CARE MERITĂ SĂ LE AFLI, citi sloganul de pe una din ele. Niciun post național încă, observă Archie. Însă, dacă avea dreptate, nu era decât o chestiune de timp. Privi la reporterii încotoșmănați în impermeabile exagerat de călduroase, sporovăind cu cameramanii lor, toți bârboși. Se aplecau înainte, în așteptare, de fiecare dată când oprea o mașină, apoi, după ce identificau ocupantul mașinii, se întorceau iar la țigările lor și la termosurile de cafea. Își dădu seama că pe el îl așteptau. Nu pe fete. Nu pe cei din unitatea operativă. „Ca să fim ai naibii de preciși, nu un articol”. Pe el îl voiau. Ultima victimă a Frumuseții criminale. Îi înghețară oasele-n degete. Își trecu mâna prin păr și-și dădu seama că-i era ud. Stătea în ploaia molcomă de vreo zece minute. *Poți să mori din asta*, își zise. Însă cuvintele nu le auzi rostite de vocea lui, ci de-a ei. Pe un ton vioi, de tachinare. *Poți să mori din asta*, dragule. Inspiră adânc și și-o scoase din minte, pentru moment, apoi se-ndreptă spre noile birouri.

Gașca de reporteri se năpusti asupra lui de cum puse piciorul pe asfaltul ud al parcării. Nu luă în seamă nici întrebările, nici camerele video, mergând cât putea de repede, ignorând provocările, cu umerii adunați de ploaie. *Cum te simți, acum, că te-ai întors? Cum stai cu sănătatea? Ai ținut legătura cu Gretchen Lowell?*

Nu te lăsa distras, își zise. Pipăi cutiuța de pastile din buzunar, iar prezența ei îl liniști. Hai, nu te opri.

Îi arătă insigna ofițerului în uniformă de la intrare și se strecură înăuntru printre reporterii ce erau ținuți afară cu fermitate. Banca era plină de oameni ce trebăluiau – curățau, demontau ghișeul de tranzacții, mutau mobila. Aerul era încărcat de praful iscat de dărâmarea zidurilor și de bâzâitul sculelor electrice. Archie simțea că-l ustură ochii privind înapoi și-ncolo prin încăpere. Henry stătea chiar în pragul ușii, îl aștepta. El îi arătase cum

stă treaba când Archie ajunsese detectiv și de-atunci și până acum avusese grijă de el. Spătos, cu capul lucios, ras și cu mustața grizonantă, Henry putea să pară impunător când voia, dar surâsul cam boțit și ochii albaștri și blânzi îi trădau firea prietenoasă. Henry își cunoștea însă ambele fațete și le schimba după cum îi venea la socoteală. În ziua aceea era îmbrăcat într-o helancă neagră pe gât, peste care purta o jachetă tot neagră, de piele. Pantalonii negri îi erau prinși cu o curea lucrată manual din piele neagră cu cataramă argintie având încrustații turcoaz. Aceasta era ținuta lui obișnuită la care Henry făcea doar puține schimbări.

Henry tocmai își scutura cu atenție praful alb de pe pantaloni, când îl zări pe Archie.

— Ai reușit să treci de știriști? îl întreabă amuzat pe Archie.

Archie fusese subiectul atenției devoratoare a presei și înainte, iar Henry știa asta prea bine.

— Asta-i nimica toată, zise Archie.

— Tu știi mai bine, încuviință Henry. Ești gata?

— Ca-ntotdeauna. Archie se uită împrejur: Asta-i o bancă.

— Sper că nu ești sensibil la azbest.

— Asta ți se pare ție ciudat? întreabă Archie.

— Întotdeauna mi-au plăcut băncile, zise Henry. Îmi aduc aminte de bani.

— Sunt toți aici?

— Da, s-au îngrămădit toți în vistierie, te așteaptă.

— În vistierie?

— Glumeam, adăugă Henry. E un oficiu pentru pauza de gustare. Are și un cuptor cu microunde și un frigider mic.

— Bineînțeles. Doar a fost bancă. Și atmosfera?

— Ca și cum s-ar aștepta să vadă o fantomă, zise Henry.

— Bu-hu-hu, făcu Archie fluturându-și degetele pe sub nasul prietenului său.

Unul din pereții oficiului era ocupat de o chiuvetă, un frigider și un dulap de bucătărie cu fel de fel de sertare. Mai multe măsuțe pătrate fuseseră puse laolaltă astfel încât să formeze o masă de ședințe ad-hoc. Toți cei șapte detectivi stăteau în picioare sau așezați de jur-împrejurul ei, cei mai mulți din ei cu căni de plastic pline cu cafea. Când a intrat Archie, s-a curmat orice discuție.

— Bună dimineata, zise Archie și se uită roată la cei din grup.

Cu cinci dintre ei mai lucrase în unitatea operativă „Frumusețea criminală”. Doi erau noi.

— Eu sunt Archie Sheridan, spuse tare.

Cu toții știau prea bine cine este, chiar și cei doi pe care nu-i cunoștea. Însă era un punct de pornire.

Cei doi nou-veniți, Mike Flannigan și Jeff Heil, erau amândoi bărbați de talie mijlocie, dar bine clădiți, unul cu părul negru, celălalt cu părul șaten. Archie îi botează pe dată în mintea sa: Băieții duri. Ceilalți cinci erau Claire Masland, Martin Nguyn, Greg Fremont, Anne Boyd și Josh Levy. Cu unii dintre ei lucrase ani întregi, zi și noapte, și, cu excepția lui Henry, nu-i mai văzuse pe niciunul de când fusese externat din spital. Nici n-a vrut să se vadă cu vreunul din ei. Acum se uitau la el cu un amestec de afecțiune și de neliniște în priviri. Lui Archie îi era milă de ei. Întotdeauna simțea milă pentru cei care știau prin ce trecuse el. Îi făcea să se simtă nelalocul lor. Dar mai știa că depindea de el să-i facă să se simtă în largul lor, în așa fel încât să lucreze pentru el fără să fie distrași de la muncă de compasiune. Cea mai bună strategie, știa asta, era să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum n-ar fi trecut atâta timp de când nu se mai văzuseră. Pur și simplu s-a reîntors la muncă. Fără discursuri sentimentale. Să le arate că-și revenise și încă repede, că era stăpân pe situație.

— Claire, spuse întorcându-se către detectiva minionă, ce se-aude cu măsurile de siguranță la celelalte școli?

Claire și Henry lucraseră la caz de la bun început, ceilalți li se alăturaseră doar în acea dimineață. Claire se ridică puțin, surprinsă, însă încântată să fie scoasă în evidență în felul acela, așa cum Archie știa că va fi.

— Toate activitățile extrașcolare au fost suspendate până la noi ordine. Avem patru polițiști în uniformă la fiecare școală și șase unități mobile care patrulează împrejurul fiecăreia între cinci și șapte, intervalul în care se pare că au fost răpite. Chiar astăzi, fiecare școală găzduiește întruniri de urgență în care se vor discuta probleme de siguranță. Se vor trimite scrisori părinților cu sugestia să nu-și lase fetele să meargă sau să vină de la școală pe jos sau pe bicicletă.

— Bine, zise Archie. Echipa de căutare și salvare?

Martin Nguyn se aplecă înainte. Purta șapca cu cozoroc a echipei Portland Trail Blazers. Archie nu-și amintea să-l fi văzut vreodată fără ea.

— Tocmai am primit ultimele informații în privința asta. Noaptea trecută nu s-a aflat nimic nou. Aproape cincizeci de oameni de-ai noștri și zece

câini au cercetat ieri bloc cu bloc o suprafață de o milă pătrată de jur-împrejurul casei. Plus încă o sută de voluntari. Până acum, degeaba.

— Vreau un baraj rutier lângă liceul Jefferson azi, între orele cinci și șapte. Opriți pe oricine trece pe-acolo. Întrebați-i dac-au văzut ceva, orice. Dacă trec pe-acolo astăzi, sunt șanse să fi făcut același drum și ieri. Lee Robinson avea telefon mobil, nu? Vreau să văd înregistrările ei telefonice și e-mailurile celor trei fete pe biroul meu.

Se întoarse spre Anne Boyd. Ea fusese cel de-al treilea psiholog pe care FBI-ul îl delegase să lucreze la cazul „Frumusețea criminală” și singura care nu fusese o scârbă nesuferită. Lui Archie îi plăcuse întotdeauna, dar, în ciuda acestui fapt, tot nu răspunsese la scrisorile pe care ea i le trimisese cu o ocazie sau alta în ultimii doi ani.

— Când primim expertiza?

Anne termină de băut o cutie de Coca Cola dietetică și o puse pe masă iscând un ușor zornăit. Ultima dată când o văzuse Archie avea o frizură afro, acum părul ei negru era împletit într-o mie de mici șuvițe, care se legănară când își ridică capul.

— În cel mult douăzeci și patru de ore.

— O schiță?

— Bărbat, între treizeci și cincizeci. Și ceea ce e absolut evident.

— Adică?

— Se muncește să înapoieze cadavrele. Ridică din umerii ei împliniți: îi pare rău.

— Deci căutăm un bărbat cu vârsta cuprinsă între treizeci și cincizeci de ani și căruia-i pare rău, rezumă Archie. *Îți sună cunoscut?* Dacă-i pare rău, peroră cu voce tare către Anne, înseamnă că e vulnerabil, nu?

— Știe că ce a făcut e rău. Așa că, da, ar putea fi intimidat.

Archie se sprijini cu mâinile de masă și se aplecă înainte, uitându-se la cei din fața lui. Toți îl priveau, așteptând să audă ce avea să spună. Archie era sigur că majoritatea dintre ei stătuseră treji toată noaptea, lucrând la caz, și că fiecare minut care trecea le măcina moralul. Aveau să mănânce mai puțin, să doarmă mai puțin și să se îngrijoreze tot mai mult. Echipa lui. Responsabilitatea lui. Archie nu era un bun organizator. Știa asta. Punea oamenii care lucrau pentru el mai presus decât oamenii pentru care lucra el însuși. Asta-l făcea un bun conducător. De vreme ce avea rezultate, cei de sus erau dispuși să treacă cu vederea partea asta cu organizarea. Lucrase în unitatea operativă „Frumusețea criminală” vreme de zece ani, o condusesese

patru ani până să o prindă pe Gretchen Lowell. Simțise sabia lui Damocles deasupra capului în tot timpul cât ocupase funcția de conducere a unității operative. Pusese osul la muncă și aproape că fusese ucis în timpul investigațiilor. Și din această pricină avea acum încrederea tuturor oamenilor din acea încăpăre. Tocmai de aceea îi era cu atât mai silă să facă anunțul pe care totuși trebuia să-l facă.

— Înainte să mergem mai departe, trebuie să vă spun că o ziaristă de la *Herald*, Susan Ward, mă va însoți...

Atitudinea celorlalți trăda circumspecția.

— Da, știu, zise Archie oftând, e destul de neobișnuit. Dar trebuie s-o fac, și pur și simplu trebuie să mă credeți pe cuvânt când vă spun că am un motiv foarte bun. M-aș bucura să colaborați, atât cât puteți fiecare fără a vă simți inconfortabil.

Uitându-se prin încăpăre, se întrebă ce credeau ei despre treaba asta. O gagică ce căuta celebritatea cu orice preț? Sau una care vâna o promovare? Sau poate se făcuse un troc: li se acordase exclusivitatea celor de la *Herald* pentru a ascunde niște informații dăunătoare? *Nici măcar pe-aproape*, se gândi Archie.

— Întrebări? Nelămuriri? Întrebă.

Șase mâini se ridicară sus.

Capitolul 7

— SPUNE-MI CEVA DESPRE Archie Sheridan.

Era pe la jumătatea după-amiezii și Susan deja parcursese toate informațiile din dosarul anchetei pe care Ian îl scosese din arhiva ziarului și i-l înmânase laolaltă cu o clătită cu mere împachetată în folie de aluminiu. Oare i se părea amuzant? Acum stătea cocoțată pe marginea biroului lui Quentin Parker cu carnetul de notițe în mână.

Parker era reporterul ale cărui articole despre crime erau noutăți absolute. Era gras și chelea și nu prea îi avea la inimă pe cei cu licență în jurnalism, cu atât mai puțin dacă mai aveau și un masterat în arte frumoase. Era de modă veche. Era belicos. Era condescendent. Și probabil că era alcoolic. Însă era deștept, iar lui Susan îi plăcea.

Parker se lăsă pe spate, apucându-se de brațele scaunului cu mâinile lui cărnoase. Rânji.

— Ce ți-a luat așa mult?

— Ți-au spus despre seria de articole ce-mi va aduce un premiu Pulitzer?

El râse și respiră zgomotos.

— Ți-au spus că vaginului tău îi datorezi articolele?

Ea zâmbi foarte dulce.

— Vaginul meu e cel mai neobosit avocat al meu.

Parker râse iar din toată inima și o privi afectuos din cap până-n picioare.

— Ești sigură că nu ești fata mea?

— Fata ta ar avea păr roz?

El dădu din cap, făcând să i se legene gușa.

— Numai peste cadavrul meu.

Se uită roată prin redacția știrilor, la șirurile de indivizi ce se holbau la ecranele computerelor sau vorbeau la telefon.

— Ia uită-te la locul ăsta, zise, încruntându-se trist și arătând spre încăperea în care domneau tăcerea și o atmosferă gravă, toată mochetată și compartimentată în mici birouri. Parc-am lucra în nu știu ce naiba instituție. Haide, zise muncindu-se să se extragă din scaun și să se ridice în picioare, o să-ți iau o porcărie de sandviș de la bufet și ne putem juca de-a reporterii.

Bufetul era la subsolul clădirii. Mâncarea era ca în orice altă instituție: zoaie ținute sub lămpile de încălzit, salată de lăptuci înghețată, cartofi copti zbârșiți. Un perete întreg de automate din oțel și sticlă, ce erau probabil de treizeci de ani în clădire, etalau o ofertă de mere roșii de dimensiunile unor mandarine, sandvișuri triunghiulare, felii de plăcintă și banane ușor lovite. Parker cumpără două sandvișuri cu șuncă și brânză dintr-un automat și-i dădu unul lui Susan.

Din pricină că mâncarea era infectă, puțini dintre angajații ziarului se duceau la bufet, cu atât mai puțin să stea și să se bucure de atmosferă. Așa că Parker și Susan găsiră cu ușurință o masă liberă, din plastic bej.

Duhoarea de fum vechi de țigară se ținea scai de Parker ca o aură. Întotdeauna mirosea de parcă tocmai se întorsese din pauza de țigară, deși Susan nu-l văzuse niciodată părăsindu-și biroul. Parker luă o mușcătură mare din sandviș și-și șterse o dâră de maioneză de pe bărbie cu dosul palmei.

— Așa, dă-i bătaie, îi zise el.

Susan își deschise carnețelul și-i zâmbi cu toți dinții ei strălucitori.

— Susan Ward, zise ea ca o mătă care toarce, de la *Oregon Herald*. Vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări, domnule?

— Da deloc. Bun ziar. Da, da, bun ziar.

— Detectivul Archie Sheridan. A lucrat în unitatea operativă „Frumusețea criminală” de la bun început, nu-i așa? El și partenerul său au făcut investigația în cazul primei victime?

Parker dădu din cap și gușa i se încreți.

— Mda. Era polițist la Departamentul de omoruri de câteva săptămâni. Partenerul era Henry Sobol. A fost primul caz al lui Sheridan. Futu-i, îți vine să crezi? Primul caz și dă peste un criminal în serie? Ce noroc de căcat. Bineînțeles, atunci nu știau asta. Nu era decât o târfă moartă. A găsit-o un tip care alerga prin Forest Park. Goală. Torturată. O chestie perversă. Freceție pe lângă ce avea să urmeze, dar destul de perversă cât să atragă puțin atenția. Pentru un caz cu o boarfă, vreau să zic. Asta se-ntâmpla în 1994, în mai.

Susan își verifică notele.

— Apoi, în cursul aceleiași veri, au găsit și celelalte cadavre, nu? În statele Idaho și Washington?

— Da. A fost puștiul ăla din Boise. Un băiat de zece ani. Dat dispărut, l-au găsit dup-aia, mort, într-o rigolă. Un bătrân din Olympia a fost găsit în

curtea din spatele casei lui, ucis. A urmat apoi o chelneriță din Salem. Cineva i-a aruncat cadavrul dintr-o mașină în mișcare, pe autostradă. A produs un carambol în care-au fost implicate patru automobile. A blocat traficul pentru vreo patru ore. Cetățenii erau tare supărați.

— Iar Sheridan a fost cel care-a remarcat semnătura, nu? Semnele pe torace.

— Mda. Așa le ziceam la ziar: „semne pe torace”.

Se lăsă în față, burdihanul luându-i-o înaintea până se propti în masă.

— Știi ce-i ăla un cuțit X-Acto? Un fel de stilou cu o lamă în capăt.

Susan dădu din cap.

— Toți au fost tăiați cu un cuțit din ăla. Fiecare din ei. Răni cu totul speciale făcute cât încă nenorociții mai erau în viață.

— Cum adică speciale?

— Și-a semnat opera. A săpat o inimă în fiecare din ei. Mai aveau multe alte leziuni pe piept, așa că inimile erau destul de greu de văzut, cam așa cum nu se vede pădurea de copaci. Cineva tot le-ar fi văzut până la urmă. Însă Sheridan le-a bunghit înaintea multora. Știi, târfa moartă a fost primul lui caz. Te asigur că nu era cea mai mare prioritate pentru poliție. Vreau să spun că nici măcar n-au dat de vreo familie, să returneze cadavrul. Nu era decât o fetișcană fugită de la orfelinat. Dar el n-avea de gând s-o lase așa. Iar când cei de sus și-au dat seama că au de-a face cu un criminal în serie care tortura și ucidea plătitorii de taxe la întâmplare, au și constituit unitatea operativă, mai repede decât poți spune „jurnal de seară”.

Parker mai mușcă o dată din sandviș, mestecă de două ori, apoi vorbește iar.

— Trebuie să înțelegi că Gretchen i-a încurcat al naibii pe investigatori. Sunt anumite lucruri pe care le știm despre criminalii în serie. Gretchen Lowell nu prea se potrivea. Victimele ei nu aveau un profil anume. Numai leziunea toracelui era aceeași, îi tăia, îi înjunghia, le săpa inimile pe piept, ba chiar îi ardea uneori. Pe deasupra mai era un talmeș-balmeș de alte porcării perverse pe care le făcea. Câteodată le turna pe gât soluție de desfundat țevile. Câteodată diseca cadavrele. Le extirpa splina. Le scotea apendicele. Limbile. Câțiva au fost practic tăiați felii. Mai mult, avea complici. Și era femeie.

Înghiți dumaticatul și puse sandvișul pe masă.

— Tu nu mănânci? o întreabă.

Susan se întrerupse din scris și privi sceptică la sandvișul împachetat în celofan. Se simțea ușor scârbită, iar chestia aia zăcea pe masă ca ceva mort

de-o vreme. Se uită la Parker. El își ridică sprâncenele în așteptare. Ea desfăcu sandvișul și luă o mușcătură mică dintr-un colț. Era cu șuncă, dar avea gust de pește. Parker părea satisfăcut. Susan puse sandvișul pe masă și își reluă întrebările.

— Bun, spune-mi ceva despre complici. Erau cu toții bărbați, nu?

— Sărmani labagii. Se crede că, pe cei mai mulți, i-a găsit mai ales prin anunțurile din ziare sau, mai târziu, prin site-urile matrimoniale de pe Internet. Folosea informații false pentru înregistrare, apoi își pândea prada. Se pare că era foarte pricepută să găsească tipi pe care-i putea manipula. Îi izola de prieteni. Le găsea punctele slabe. Și apoi îi presa până cedau.

Zâmbi strâmb și un strop de maioneză îi țâșni prin colțul gurii.

— De fapt, are destul de multe în comun cu nevastă-mea.

— Am avut un prieten odată care-și cunoscuse fosta nevastă prin anunțurile matrimoniale. Într-o zi când el era la muncă, tipa i-a golit contul din bancă și s-a mutat în Canada.

— Mda, făcu Parker zâmbind și tamponându-și gura cu un șervețel de hârtie. Nu prea merge de multe ori, nu?

— Ce credeai atunci despre unitatea operativă? Ți s-a părut că funcționa? Ai scris multe din articolele acelea.

Parker dădu din mână, ca pentru a alunga gânduri negre.

— Ei, erau o mulțime de porcării politice. Se făceau presiuni mari din partea familiilor, a presei, a politicienilor. N-am mai văzut atâta rea-voință de când fiicele mele erau puștoaice. FBI-ul a trimis trei psihologi. Și au schimbat trei șefi la unitatea operativă până l-au numit pe Sheridan. Detectivii plecau extenuați după numai câțiva ani. Vreau să zic că urmau piste zi-lumină, în fiecare zi, și nu găseau nimic. *Nada*. Aveau o bază de date cu vreo zece mii de indicii primite de la tot felul de indivizi. Profilul pe care-l făcuseră cei de la FBI era complet aiurea. Într-un an erau patruzeci și opt de polițiști care lucrau la caz, apoi mai trecea unul fără să se descopere vreun alt cadavru, iar opinia publică făcea spume că nu aveau nimic concret și că iroseau banii contribuabililor. Anul următor unitatea operativă era redusă la trei persoane. Alt cadavru ieșea la iveală și iar se înmulțea personalul. Sheridan a fost singurul polițist care a făcut parte din unitatea operativă în toți cei zece ani. A fost singurul care n-a cerut niciodată să fie transferat.

Susan își întrerupse însemnările.

— Îl cunoști?

— Sigur.

— În ce fel? Gen „Lasă-mă să-ți pun câteva întrebări aci-n hol în timp ce fugi de mine” sau gen „Hai să vorbim despre chestia asta la un pahar”?

— Primul. Avea o soție și doi copilași. Complet îndrăgostit de ei. Nevastă-sa era iubita lui din facultate. Am întâlnit-o odată. Frumoasă femeie. Din ce știu eu, era Frumusețea criminală de-o parte și familia de alta, și între, mai nimic.

— Ce spui despre el? întrebă Susan.

— Un polițist bun. Tip deștept. Din asta i s-ar fi putut trage o grămadă de mizerii. Are o licență în criminologie sau vreo altă porcărie de-asta. Băiat școlit. Însă colegii l-au plăcut. Corect, bine pregătit și, în plus, adăugă Parker fluturându-și mâna în aer, era puțin dus.

— Cum adică dus? întrebă Susan, care-și lăsase pixul pe masă, lângă sandviș.

Parker dădu din umeri.

— Hai să zicem că era foarte concentrat, foarte absorbit de ceea ce făcea. Doar a lucrat zece ani la același caz.

— Unde a fost în ultimii doi ani, știi?

— Din câte știu eu, aici, în oraș, zise Parker. Pensionat pe motiv de invaliditate. Gretchen și-a făcut numărul și cu el. A stat în spital o lună. După aceea a fost la recuperare. Dar am auzit că a lucrat cu procuratura la înțelegerea pe care au făcut-o cu ea, așa că nu se poate chiar spune că l-a înghițit pământul.

— S-a recunoscut vinovată de cinci crime în statul Oregon și de alte șase în Washington și Idaho, de răpire și de tentativă de omor, dar a mai dat la iveală alte douăzeci de cadavre, așa-i?

— Pentru închisoare pe viață, mda. Mulți au spus că ar fi trebuit să capete condamnarea la moarte prin injecție letală.

— Dar tu ce crezi?

— Aș fi vrut să fie un proces. Îmi place la nebunie o dramă sentimentală într-un tribunal și-aș fi plătit oricât să-l văd pe Archie Sheridan în boxa martorilor.

Susan își mușcă buza.

— Și totuși de ce l-a urmărit? N-are nicio logică!

— El conducea unitatea operativă. În zilele acelea fotografia lui era tot timpul în ziare. Gretchen a simțit nevoia să i se prezinte. A mers direct la

biroul lui și și-a oferit presupusa calificare pseudopsihiatrică. Poate că i s-a părut o provocare. Și-apoi e lucru dovedit: e complet țăcănită.

Își aruncă ultimul duminic din sandviș în gură, punând astfel un semn de exclamare.

— De ce i-au spus „Frumusețea criminală”? întrebă Susan.

— Asta a fost găselnița mea, zise Parker cu mândrie. L-am întrebat pe medicul legist care examinase cadavrul târfei lui Sheridan cum ar caracteriza starea în care a fost găsită. Fusesse tăiată destul de rău. Tipul a fluierat și a zis: „E o frumusețe!” Cea mai interesantă autopsie pe care o făcuse în anul acela. Ultima sa slujbă fusese undeva în Newport. Numai înecuri și sinucideri. Era de-a dreptul încântat. N-a fost decât o coincidență că Gretchen Lowell s-a dovedit a fi o frumusețe de femeie.

Lui Susan tot nu-i pică fisa. Gretchen trebuie că era o femeie cu un foarte puternic instinct de supraviețuire. Fusesse într-o orgie de crime timp de zece ani. Cel puțin. A-l răpi pe polițistul care o urmărea nu era chiar în interesul ei.

— Ce părere ai despre teoriile care spun că ar fi vrut să fie oprită? Să fie prinsă? Un fel de sinucidere cu ajutorul poliției.

— Porcării, zise Parker. Gretchen Lowell e o psihopată. Nu e ca noi. Nu-i trebuie motive să facă anumite lucruri. Îi plăcea să ucidă oameni. Măcar atâta a mărturisit de când e în închisoare. L-a răpit pe Archie Sheridan, l-a drogat, l-a torturat zece zile și l-ar fi ucis dacă n-ar fi convins-o el să n-o facă.

— A convins-o să n-o facă!? Pur și simplu.

— Ea a sunat la 911. Dacă n-ar fi avut pregătire medicală, el ar fi fost mort. Unul dintre asistenții unității medicale de urgență mi-a spus că ea l-a ținut în viață vreo treizeci de minute, aplicându-i procedurile de resuscitare cardio-pulmonară, înainte să ajungă ei acolo.

— I-a salvat viața.

— Îhî.

— Dumnezeu, înseamnă că-i dusă rău.

Buzele lui Parker străluceau de unse ce erau.

— Așa zic și eu.

Capitolul 8

Primarul Portlandului, Bob „Buddy” Anderson, avea să anunțe constituirea noii unități operative într-o conferință de presă ce urma să aibă loc la prânz la noul sediu. Acolo se presupunea că Susan își va întâlni în cele din urmă subiectul. Susan era scârbită de conferințele de presă. Erau artificiale și telegrafice și aproape niciodată nu se dădea la iveală ceva adevărat, în așa fel încât să-i folosească pentru a scrie un articol bun. E adevărat că informațiile făcute publice erau precise. Dar niciodată adevărate.

Ian insistă să conducă el, ceea ce lui Susan îi convenea, căci Saabul ei zdruncinat era mereu burdușit cu fel de fel de boarfe strânse parcă de-o viață: reviste, sticle goale de apă, ambalaje lepădate, carnețele și pixuri — zeci de pixuri. A descoperit că cei pe care-i lua uneori în mașina ei nu reușeau să înțeleagă totala ei lipsă de interes când venea vorba să ridice cartofii prăjiți de pe podeaua mașinii, ca să nu mai zicem de șters praful de pe bord. Parker, care trebuia să scrie articolul despre conferința de presă și care nu-l plăcea pe Ian numai din pricina faptului că acesta absolvise o facultate de jurnalism în 1986, luă o altă mașină.

Încă mai ploua. Cerul era complet alb, iar colinele ce împrejmuiiau orașul arătau ca niște umbre lăptoase și crestate. Pe când treceau podul, Susan își lipi palma de geamul de pe partea ei, urmărind cu privirea pârlăiașele de apă ce-și găseau cărări sinuoase pe sticlă.

Foarte mulți oameni veniseră în Portland atrași de calitatea vieții și de politica progresistă a autorităților. Și-au cumpărat biciclete și case vechi, solide, din lemn, și espressoare, iar apoi, după prima iarnă mohorâtă, s-au mutat înapoi în L.A. Însă lui Susan îi plăceau felul în care căderea iute a ploii deforma imaginile ce se zăreau prin orice parbriz sau fereastră și halourile cețoase de lumină dimprejurul lămpilor de frână ce se reflectau în asfaltul ud și dărele lăsate de ștergătoare pe parbriz.

— Faptul că mi-ai dat șansa asta, zise Susan tot uitându-se prin geamul de pe partea sa, și bătând darabana pe geamul tare și rece, n-are nimic de-a face cu scula ta, nu-i așa, Ian?

Trebuia să pună întrebarea asta.

Ian arăta realmente surprins.

— Doamne, nu. Nu, Susan. Howard te-a cerut pe tine. N-am făcut decât să fiu de acord. Eu, niciodată, n-aș... însă lăsa baltă urmarea.

— Foarte bine, zise Susan. Pentru că dacă vreodată numai mi-ar trece prin minte că influențează relația noastră profesională, s-a zis cu futaiul.

Se întoarse spre el, ațintindu-l cu privirea ei dură și verde.

— Înțelegi despre ce-i vorba, nu?

El își dresе vocea, iar fața și gâtul i se înroșiră.

— Da.

Distrată, Susan își întoarse iar privirea spre cartierul prin care treceau, Williamette.

— Nu-ți place ploaia? Eu o ador.

*

ANNE BOYD ȘI CLAIRE MASLAND stăteau față în față în oficiul pătrat din fosta bancă. Claire era cea mai mărunțică femeie albă pe care o întâlnise vreodată Anne. Era așa de puțină la trup și de costelivă, că pur și simplu părea mai mică decât era. Însă lui Anne îi plăcea Claire. Arăta ca un băiat la vârsta adolescenței, însă era una din cele mai tenace polițiste cu care lucrase vreodată. Era precum un cățeluș drăguț de salon care-și înfinge dinții în brațul cuiva și își încheștează fâlcile în așa hal că nu poate fi desprins decât cu tranchilizante. Ajunseseră bune prietene în timpul cât lucraseră la cazul „Frumusețe criminală”. Ceilalți detectivi credeau că-i din pricină că erau femei. Și într-un fel, așa era. Știau câte ceva una despre cealaltă. În ciuda faptului că una era albă și alta neagră, una grasă și alta slabă, în ciuda acestor lucruri, recunoșteau una la cealaltă acel ceva care, ca femei, le făcea suficient de diferite și le călăuzea într-o lume violentă încă stăpânită de bărbați. Înțelegeau ce înseamnă să fii, într-un fel, atrasă de moarte.

— Vrei să revedem tot materialul încă o dată? întrebă Claire.

Deja îi spusese de două ori lui Anne tot ce știa despre caz, iar acum se foia pe scaun, cu privirea ațintită la cuptorul cu microunde, unde tocmai își pusese mâncarea la încălzit. Fusese la liceul Jefferson, interrogându-i pe copiii care-o știau pe Kristy, iar Anne știa că ea abia aștepta să se-ntoarcă iar acolo. Cazurile de persoane dispărute erau și așa destul de dificile, dar, dacă dispăreau copii, toți munceau de două ori mai mult și se simțeau de două ori mai vinovați.

— Deocamdată cred că am scos de la tine tot ce-mi trebuia, zise Anne.

Puse copiile însemnărilor pe care i le adusese Claire lângă celelalte făcute de Henry și Martin. Însemnările pe care și le făceau polițiștii la locul faptei erau adesea mult mai consistente decât informațiile ce ajungeau în rapoartele lor, iar Anne învățase de mult că până și cel mai mic detaliu putea să facă diferența între expertiza temeinică și cea făcută pe ghicite, deci defectuoasă.

— Ce crezi, cum arăta Archie azi-dimineață? întrebă încercând să-și păstreze tonul obișnuit.

Claire dădu din umeri, cu ochii tot la cronometrul cuptorului. Oamenii slabi, observă Anne, par că nu se opresc niciodată din mâncat.

— Bine, zise Claire, ducându-și mâna la buze și smulgându-și o pieleță.

— Bine?

Ochii cenușii ai lui Claire se întunecară, iar o mână îi tremura ușor în poală.

— Da, Anne, bine. Ți s-a cerut să fii cu ochii pe el?

— Sunt doar îngrijorată de starea unui prieten, răspunse Anne.

O privi cu luare-aminte pe Claire: cearcăne vineții sub ochi, buze mușcate și zdrențuite. Stresul își spunea deja cuvântul.

— Cel mai bun lucru pentru el e munca, zise Claire tocmai când cuptorul scoase un clinchet, iar ea își împinse repede scaunul înapoi și se ridică. Și-apoi, Henry zice că e bine.

— Henry e prietenul lui Archie.

— Exact, deci îl va proteja, nu? Pe de altă parte, nu l-ar fi chemat înapoi dacă n-ar fi bine.

— Știi prea bine că nu-i adevărat ce spui.

— Ai venit cu avionul de noapte? schimbă Claire vorba.

— Cum ți se pare Archie? întrebă Anne aplecându-se peste masă.

Claire se gândi o clipă, frecându-și fruntea cu vârful degetelor.

— Vocea lui sună altfel.

— E de la soluția de desfundat țevi pe care ea l-a silit s-o bea. Mai mult ca sigur că i-a distrus corzile vocale.

— O, Doamne, zise Claire închizând ochii și întorcând capul.

Anne ezită, însă simțea că trebuie să spună ce avea de spus.

— Criminalul ăsta. O să fie din ce în ce mai rău, Claire. A mărit ritmul. Nu prea mai aveți timp.

Claire se întoarse și se îndreptă spre cuptorul cu microunde.

— Mi-am petrecut noaptea trecută cu familia lui Kristy, zise ea. Taică-său, bunică-sa, mătușile ei.

Deschise cuptorul și scoase de-acolo un *burrito* scofâlcit și uscat pe-o farfurie de plastic.

— Și tot timpul cât am stat acolo nu m-am gândit la ea, ci la următoarea fetiță. Fetița care acum e în siguranță, în patul ei, dar urmează să dispară. Și să fie violată. Și să fie ucisă.

Cu o mină tristă, Claire împunse în *burrito* cu furculița albă de plastic. Unul din dinții furculiței se rupse și rămase înfipt în lipie. Claire dădu din cap scârbită.

— Cuptorul ăsta-i așa o porcărie.

*

PLOAIA CONTINUA SĂ CADĂ ÎNDÂRJIT, mocănește, așa că estrada cu tot cu mănunchiul de microfoane a fost instalată sub porticul de la bancomat. Presa era deja pe poziții când au sosit Susan și Ian, așezați cu toții pe scaune pliante gri. Presa din Portland, Oregon, înseamnă cotidianul *Herald*, trei săptămânale și vreo jumătate de duzină de ziare de mai mică importanță, o stație a Radioului Public Național, un post de radio al Consiliului local și încă patru comerciale, un corespondent regional al agenției Associated Press și echipele de știri a patru posturi locale de televiziune. Date fiind amploarea pe care părea să o ia cazul, precum și mediul din care proveneau victimele, mai multe ziare și posturi de televiziune din Seattle își trimiseseră și ele reporteri la fața locului. Dubele lor erau doar cu puțin mai șmechere decât ale echipelor locale de știri.

Primarul își compusese o morgă hotărâtă și prezidențială și, pe un ton răspicat, dădea asigurări că ancheta se va încheia repede, făcând în mod repetat aceleași gesturi menite a-i accentua fermitatea și seriozitatea.

— Suntem hotărâți să folosim toate resursele pentru a-l captura pe acest monstru care face victime în rândul fetelor tinere din orașul nostru. Le recomand cu insistență cetățenilor să-și ia măsuri de precauție, dar să nu intre în panică. Prin reconvocarea unității operative „Frumusețea criminală” am mare încredere că vom putea să punem capăt acestei nebunii.

Susan își deschise carnetul de însemnări și scrise doar atât: „campanie electorală”. Închise carnetul și ridică ochii – exact atunci îl zări pe Archie Sheridan. Stătea în spatele primarului, sprijinit de zidul din ciment al băncii, cu mâinile îndesate în buzunarele sacoului. Nu se uita la primar. Se uita la ei, la cei din presă. Își muta privirea de la unul la altul, analizându-l pe

fiecare în parte. Fără nicio expresie pe chip. Doar se uita, atât. Susan băgă de seamă că părea mai subțire decât în fotografii. Și că părul brunet îi era ceva mai lung. Dar nu arăta deloc sărit sau bolnav sau nebun. Arăta ca cineva care așteaptă să se întâmple ceva. Un călător pe peronul metroului, așteptând să vadă lumina izbăvitoare ivindu-se din întuneric. Susan se înfioră dându-și seama că el se uita la ea. Privirile li se întâlneau pentru o clipă și ea simți că ceva trece de la unul la altul. Archie îi zâmbi iute, strâmb, iar ea îi răspunse tot zâmbind. Apoi el continuă să analizeze audiența. Corpul lui rămăsese complet nemișcat.

— În această ordine de idei, îmi face plăcere să-l chem la microfon pe bunul meu prieten, detectivul Archie Sheridan, anunță primarul.

Archie se uită înspre el, puțin nedumerit, își reveni și se îndreptă spre estradă. Își scoase mâinile din buzunare și le sprijini ușor de polița pupitrului. Își potrivi microfonul, apoi își trecu mâna prin păr.

— Dacă pot să vă răspund la întrebări..., spuse.

*

KRISTY MATHERS LIPSEA DE APROAPE douăzeci și una de ore. Archie își petrecuse toată ziua interogând persoanele care o văzuseră la liceul Jefferson înainte de dispariție, prieteni, profesori, părinți. A parcurs traseul pe care l-ar fi făcut ea spre casă. S-a întâlnit cu cei din echipa de anchetă de la fața locului, care cercetaseră toată zona în noaptea precedentă fără să găsească nimic. Aprobaseră distribuirea de fluturași la școli și în cartierele învecinate cu acestea. Se întâlnise cu șeful poliției și cu primarul. Purtase discuții cu poliția rutieră din statele Washington, Idaho și California, condusese o conferință telefonică cu grănicerii americani și canadieni, se consultase cu firmele private de securitate care fuseseră angajate să asigure paza școlilor. Și, personal, trecuse în revistă cele peste patru sute de indicii primite deja la numărul de urgență. Și tot ar mai fi fost foarte multe lucruri utile pe care ar fi putut să le facă în loc să apară la o conferință de presă.

Însă era hotărât să facă tot ce-i stătea în putință.

Pe vremea când ocupase funcția de șef al unității operative „Frumusețea criminală” ținuse sute de conferințe de presă, dar asta era prima de când cu Gretchen. Privi cu atenție la fețele neliniștite din audiență. Mulți se schimbaseră în ultimii doi ani, dar erau și chipuri familiare acolo. Căută din ochi persoana care avea să-i pună exact întrebarea la care dorea să răspundă, cea pe care o dorea difuzată la știrile de seară. Cu toții își

ridicaseră mâinile cât puteau de sus, iar fețele încruntate le trădau hotărârea. Ar fi vrut să nu-și simtă stomacul strâns și îi făcu semn unei tinere asiatice din primul rând ce-și ținea carnetul de note în echilibru pe genunchi.

— Domnule detectiv, credeți că sunteți fizic și psihic pregătit să conduceți unitatea operativă „Strangulatorul de după ore”?

— „Strangulatorul de după ore”?

— Așa l-au botezat cei de la *Herald* pe asasin, pe site-ul lor.

Archie se înfioră. Nici nu le-a luat mult.

— Aha. Nu m-am simțit mai bine niciodată, minți el.

— Mai resimțiți tulburări fizice datorate perioadei captivității?

— Niște probleme la stomac. Mai mult ca sigur nu mai mari decât ulcerul domnului primar.

Din audiență primi câteva zâmbete de apreciere pentru această ultimă remarcă. Alese un alt reporter care-ntindea mâna.

— Credeți că procurorul-șef ar fi trebuit să ceară pedeapsa cu moartea pentru Gretchen Lowell?

Archie oftă și recită poezia.

— Înțelegerea pe care am făcut-o cu ea stipulează că e responsabilă pentru toate persoanele pe care le-a ucis, nu doar pentru cele unsprezece pentru care aveam destule dovezi să putem începe urmărirea penală. Familiile victimelor ei merită să știe cum au sfârșit cei dragi.

Archie încercă să pară relaxat, stăpân pe sine.

— Ce-ar fi să discutăm despre cazul de acum? Câte un criminal în serie, pe rând, doamnelor și domnilor.

Îl indică pe Quentin Parker.

— Credeți că Kristy Mathers e încă în viață?

— Da, ne păstrăm speranța că e în viață.

O altă mână ridicată.

— Câți polițiști de investigație veți avea în unitatea operativă?

— Cu normă întreagă? Nouă, plus personalul de serviciu. Șapte dintre ei au lucrat la cazul „Frumusețe criminală”. Pe lângă asta, vom coopera strâns cu alte agenții și vom aduce mai mult personal dacă e nevoie.

Primarul făcu un pas aproape neobservat spre podium. Archie se încordă. Tot nu i se pusese întrebarea pe care voia s-o audă. Mai trecu o dată în revistă audiența. *Haideți. Unul din voi să întrebe. E evident. E întrebarea la care vă gândiți cu toții. Trebuie ca unul din voi să-mi pună întrebarea aceea.* Ochii lui ajunseră la Susan, care nu pierduse niciun minut să se și

apuce de scris articolul. Ambiție – asta-i un semn bun. Archie o remarcase în mulțimea aceea de la bun început. Era ceva grăitor în felul cum îl privea ea. Și mai era părul ei roz, desigur. Henry pomenise ceva despre părul ei, dar Archie era convins că glumește. Susan trase cu ochiul împrejur, la ceilalți reporteri, apoi se uită la Archie. El ridică o sprânceană. Susan ezită, dar își înălță mâna, iar Archie îi dădu cuvântul.

— Cum veți proceda să-l prindeți pe asasin? întrebă ea.

Archie își dresе vocea, apoi se uită drept în obiectivele camerelor de filmat.

— Vom împânzi toate cartierele cu patrule. Vom interoga fiecare martor. Vom cerceta fiecare posibilă legătură a acestor fete cu asasinul. Vom folosi toate metodele științifice de care dispunem pentru a găsi acele elemente care ne vor permite să stabilim identitatea criminalului.

Se aplecă înainte, sperând că atitudinea lui emana convingere și forță.

— Te vom prinde.

Păși înapoi și așteptă o clipă, apoi spuse:

— Vă mulțumesc.

*

CONFERINȚA DE PRESĂ SE ÎNCHEIE, iar Ian o conduse pe Susan în sediul unității operative. Reporterii care fuseseră prezenți o șterseseră deja să-și scrie articolele și să-și monteze înregistrările video. Susan văzu imediat de ce conferința se ținuse afară. Înăuntru era un haos general. Peste tot erau cutii care nu fuseseră complet despachetate încă. Ghișeul de tranzacții fusese demontat astfel încât se obținuse un spațiu foarte larg cu câteva birouri în fund și cu ceea ce Susan presupunea că fusese vechiul seif. Mobila era cea obișnuită în bănci – fotolii de-un mov ponosit cu brațe din lemn de stejar, birouri placate cu furnir de cireș, încărcate de aparatură electronică cu carcase nou-nouțe, strălucitoare, canapele și scaune de birou tapițate cu pânză. Deasupra capului bâzâiau neoane. Mocheta era gri și se mai vedea încă în ea o cărare trasată spre locul unde înainte fusese ghișeul. Pereții erau zugrăviți într-un roz pal. Detectivi și personal de serviciu, cu toții despachetau cutii, agățau table de scris mari pe pereți, conectau computere, în încercarea de a transforma locul acela într-o secție de poliție. Susan se întrebă cât timp pierdeau cu toate aceste pregătiri, timp ce ar fi putut fi folosit s-o găsească pe Kristy Mathers înainte să fie ucisă. Fețele tuturor erau posace, nu era vreme de discuții inutile.

Primarul își încheie monologul pe care-l ținuse unui grup de voluntari, iar Ian păși spre el s-o prezinte pe Susan.

— Domnule primar, v-o prezint pe Susan Ward, autoarea care va scrie foiletonul despre unitatea operativă, zise Ian, iar Susan băgă de seamă că Ian spusese „autoare” și nu „reporter”.

Ochii primarului se bulbucară la vederea lui Susan, însă îi zâmbi și-i strânse mâna ferm, punându-și mâna stângă pe brațul ei. Era înalt, cu păr prematur încăruntit și pe care se vedea cât de colo că se străduise să-l aranjeze cu mare grijă. Mâinile lui erau genul acela de mâini care sunt mereu calde. Unghiile îi erau atât de lustruite că străluceau, iar costumul gri pe care-l purta era la fel de lucios. Susan se gândi că primarul arată ca Robert Young în *Father Knows Best*, un serial TV care-o scârbea pentru că propria ei viață părea așa de mediocră în comparație cu ce vedea acolo. Făcu un pariu cu ea însăși că în cinci ani primarul avea să ajungă senator. Presupunând că era suficient de bogat.

— Încântat să vă cunosc, spuse primarul cu ochii plini de-o amabilitate paternă. Am auzit lucruri frumoase despre dumneata. Abia aștept să citesc articolele.

Susan deveni dintr-odată ciudat de conștientă de propria ei persoană. Și nu-i plăcea.

— Vă mulțumesc, domnule, îi răspunse primarului.

— Vreau să vă prezint lui Archie Sheridan, zise primarul. Știți, am lucrat împreună cu el la cazul „Frumusețea criminală”. Cu ani în urmă. Înainte de-a ajunge șeful poliției. De fapt, am fost primul detectiv care a condus unitatea operativă. La vremea aceea Archie nu avea gradul necesar. A fost primul lui caz. Eu eram un fel de copil teribil al departamentului, așa că m-au numit pe mine la șefia unității. Am rămas trei ani în funcție. A naibii treabă. Dar tot n-aș lucra cu nimeni altcineva decât cu Archie Sheridan. În nimeni altcineva nu mi-aș pune încrederea de-ar fi vorba de viața fiicei mele.

Așteptă o clipă și, cum Susan nu-și deschisese carnetul de însemnări, primarul adăugă:

— Poți să scrii asta.

— Nu aveți nicio fiică, îi răspunse Susan.

Primarul își dresă vocea.

— Era o figură de stil. V-ați uitat ce-i pe-aici? reluă primarul și o conduse spre interiorul băncii, ținându-și mâna puțin mai sus de șalele ei. Cum puteți

vedea, încă mai instalăm echipamentele necesare într-o secție de poliție. Când vom isprăvi cu astea, vom aduce o echipă de lucrători: o să avem o cameră pentru interogatorii, o sală de conferințe, sisteme electronice de ultimul nivel și așa mai departe.

Au ajuns în fața unui birou cu un perete de sticlă ce dădea spre încăperea în care se aflau. Transperantele erau trase.

— Acesta e fostul birou al directorului băncii, explică primarul. Dar din câte se pare actualul șef al băncii nu e aici.

Se întoarse spre o femeie mărunțică cu părul brunet ce trecea pe-acolo cu o insignă prinsă de talia pantalonilor. Mesteca la o jumătate de *burrito* învârtit într-un șervețel de hârtie, iar buzele îi erau unse de sos picant.

— Detectiv Masland. Unde e Sheridan?

Femeia fu prinsă cu îmbucătura în gură, așa că au trebuit să aștepte până a terminat de mestecat și a înghițit dumaticul.

— La școală. Tocmai a plecat. S-a dus să ia câteva interogatorii și să instaleze un punct de control. Mă duc într-acolo acum.

Pe fața primarului trecu o umbră de neliniște.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Susan. I-am spus că voiam să se întâlnească cu dumneata.

— Îmi pot da seama că e foarte ocupat, răspunse Susan. Dar până la urmă va trebui să mă întâlnesc cu el. Nu pot să scriu articolul fără să vorbesc cu el.

— Treci pe-aici mâine dimineată la nouă. O să mă asigur că va fi aici.

Pot să pariez că așa o să faci, își zise Susan.

*

IAN ȘI SUSAN S-AU ÎNTORS LA ZIAR și tot drumul l-au făcut în tăcere. Când intră în parcare, Ian o întreabă înghițindu-și nodul ce i se pusese în gât:

— Pot să vin la tine diseară?

Susan trase de-o şuviță de păr roz decolorat.

— Unde-i nevastă-ta?

Ian se uită la mâinile lui ce mai țineau încă de volan.

— A plecat în Seattle.

Susan ezită înainte să răspundă.

— Să vii târziu, îi spuse lui Ian, simțind o împunsătură de vinovăție, însă își mușcă buza și deschise portiera mașinii. O să-ți dai seama că e mai ușor

de digerat chestia asta cu adulterul dacă nu petrecem prea mult timp împreună.

Capitolul 9

DAR MAI ERA UN MOTIV PENTRU care Susan voia ca Ian să vină târziu. De cum au ajuns la etajul cinci, Susan s-a scuzat față de Ian, pretextând că trebuie să meargă la toaletă, apoi a luat-o pe scări în jos până la mașina ei din garaj și s-a îndreptat către liceul Jefferson, dincolo de râu. Doar nu avea să lase să mai treacă o noapte fără să se întâlnească cu Archie Sheridan!?

Portland e un oraș împărțit în patru zone sau cadrante: Nord-vest, Sud-est, Sud-vest și Nord-est, iar zona în care locuiești spune multe despre cine ești de fapt. Dacă stai în Sud-vest, înseamnă că locuiești în suburbii, pe dealuri și că ai bani. Dacă ești din Sud-est, atunci ești liberal și probabil vegetarian. Dacă ești din Nord-vest, ești tânăr și dai o groază de bani pe haine. Dacă ești din Nord-est, ai ceva bănuți, un câine și conduci o camionetă Subaru. Dar pe lângă cele patru zone, mai e și un așa-zis al cincilea sfert al orașului: North Portland, înghesuit între zona de Nord-est și râul Williamette. Numai doi la sută din populația Portlandului e de culoare, însă nu ți-ai da seama de asta dacă ai ieși la plimbare pe străzile din North Portland.

Liceul Jefferson era în acest al cincilea cuadrant, căruia i se mai zice de puțină vreme și NoPo. Zona încă încerca să-și revină după anii '90, când găștile de cartier fuseseră foarte active. Încă mai erau împușcați adolescenți pe străzi, însă parcelele pustii de pământ, ticsite cu grămezi de iarbă uscată, ce înconjurau multe blocuri erau acum îngrădite cu garduri și transformate în spații cu funcții multiple. Sigur că se dădea vina pe populația cu dare de mână care cumpăra loturile de la proprietarii aflați la ananghie, însă, de fapt, erau tineri albi în pas cu moda care cumpărau sau închiriau casele pentru că erau ieftine și aproape de centru. Cam toate casele aveau verande cu lemnăria măcinată de cari, însă nu trebuia să te temi că vecinii vor chema poliția pentru că, în subsolul casei, trupa cântă prea tare la petrecere. Avantajele acestei renașteri – o puzderie de restaurante, buticuri și terenuri vechi de sport renovate – n-au prea avut efect asupra școlilor din zonă, elevii acestora luând cam cele mai mici note din tot statul. Majoritatea copiilor care mergeau la liceul Jefferson erau negri și proveneau din familii

sărace, iar mulți dintre ei nu erau străini de actele de violență care aveau loc în zonă.

Susan observă că mașinile și motocicletele de patrulare ale poliției erau parcate chiar în fața clădirii din cărămidă a școlii. Găsi repede un loc unde să-și parcheze mașina pe o stradă laterală și făcu cale întoarsă pe jos, înspre campus, cu agenda în mână. Câțiva reporteri de pe la posturile locale de știri își făceau de lucru pe-acolo. Charlene Wood, de la Canalul 8, era și ea acolo, într-un colț, luând interviuri unui cârd de puștoaice în blugi mulați și scurte umplute cu puf. Ceva mai în spatele ei, un tip într-un impermeabil de un portocaliu strălucitor urla într-un alt microfon. Mai mulți adolescenți, probabil abia ieșiți de la tot felul de activități extracurriculare, zăboveau pe treptele școlii, o anume nervozitate răzbătând totuși prin bine exersata lor nepăsare. Un polițist în uniformă și alți doi din forțele de patrulă așteptau împreună cu ei să apară părinții sau prietenii sau autobuzele ori alte autovehicule care să-i transporte acasă în siguranță. De cealaltă parte a râului, cerul deasupra dealurilor de vest era incendiat de nuanțe de roz și portocaliu, însă pe malul estic era pur și simplu gri.

Susan merse pe lângă un șir de mașini până în punctul de control al poliției instalat la prima intersecție dincolo de școală. Un polițist în uniformă vorbea cu șoferul primei mașini din rând. Apoi polițistul îi făcu șoferului un semn cu mâna și prima mașină lăsă locul următoarei. O pancartă mare era prinsă pe o capră metalică chiar lângă punctul de control. Susan abia de zări pe ea o fotografie a lui Kristy Mathers și cuvintele: *AȚI VĂZUT-O?*

— Mersi de întrebare.

Susan se întoarse. Archie Sheridan stătea la câțiva pași înapoia ei. Insigna îi era prinsă de buzunarul de la piept al sacoului său de catifea. În mână avea un carnet cu spirală și un pahar de carton cu cafea. Se îndrepta spre punctul de control.

— Cred că ai fost foarte convingător, îi zise ea. Vorbesc de scurta cuvântare de la urmă. Foarte... intimidantă.

Archie se opri și luă o înghițitură de cafea.

— N-avea cum să strice să pozez puțin.

— Crezi că o să vadă?

Archie ridică ușor din umeri.

— Probabil. Se-ntâmplă o chestie foarte nostimă cu criminalii ăștia în serie. De obicei se bucură de foarte multă atenție din partea celor din tagma

ta.

Trei adolescenți înalți trecură pe lângă ei, iar Susan și Archie s-au dat într-o parte să le facă loc. Cei trei duhneau a marijuana.

Susan se uită la Archie să vadă ce reacție o să aibă. Nimic.

— Nu-mi amintesc că iarba pe care-o fumam în liceu să fi fost atât de bună, zise ea.

— Probabil că nici nu era.

— Îi arestezi?

— De ce? Pentru că duhnesc a substanțe interzise? Nu.

Susan îl studie cu o privire amuzată.

— Care e filmul tău preferat?

— *Gașca începătorilor*, de Godard⁴.

— Hai taci. Asta-i film franțuzesc. Filmul tău preferat e un film franțuzesc?

— E prea snob?

— Puțin, da, zise Susan.

— O să găsesc ceva mai bun până mâine.

— E moartă, așa-i?

Dacă se aștepta să-l surprindă și să-i stârnească vreo reacție de orice fel, Susan trebuia să admită că n-a mers deloc. Însă o mică crăpătură în masca aceea impenetrabilă tot a fost. Archie se uită în jos, la pantofii lui, atât de rapid că Susan nici n-ar fi băgat de seamă, de nu s-ar fi uitat atât de atentă la ochii lui. El își reveni și-i zâmbi șters.

— Sperăm că e încă în viață, îi răspunse fără prea multă convingere.

Susan arătă din cap spre agitația din intersecție.

— Ce e cu bariera?

— E șase și un sfert după-amiaza. Prietenele lui Kristy spun că ieri a plecat de la repetiții pe la ora asta. O să-i oprim pe toți cei care trec cu mașina pe-aici între cinci și șapte. Dacă azi trec pe-aici la ora asta, sunt șanse să fi trecut și ieri tot pe la ora asta. Și poate c-au văzut ceva. Apropo, am primit un telefon de la Buddy. Îmi pare rău c-am ratat momentul prezentărilor oficiale.

— Buddy? Tu și cu primarul, sunteți, ăăă, prieteni⁵?

— Am lucrat împreună, răspunse Archie. Dar știi asta deja.

— Asta e motivul pentru care ai acceptat să se facă foiletonul? Vreau să spun că știu de ce a fost de acord Buddy. Vrea să ajungă vicepreședinte într-

o bună zi. Dar tu trebuie că ai fost sunat de toți jurnaliștii din țară și toți sunt gata să-ți scrie povestea. Polițist-erou salvat din ghearele morții.

Archie mai luă o înghițitură de cafea.

— Deja te gândești la un titlu? Îmi place.

— De ce ai acceptat acum?

— Pentru că tu o să mă ajuți să-mi fac meseria.

— Chiar crezi asta?

— Mda. Dar putem discuta despre asta la întâlnirea aia de la ora nouă la care am fost instruit să nu lipsesc. Trebuie să mă-ntorc la treabă, spuse Archie, apoi făcu câțiva pași. Susan, așa te cheamă, nu?

Ea încuviință din cap.

— Poți să-mi spui Archie, mai puțin în situațiile în care „domnule detectiv” pare mai potrivit. Te trezești devreme de felul tău?

— Nu.

— Bine, zise Archie și se îndepărtă în direcția punctului de control, aruncând paharul de cafea într-un coș de gunoi. Ne vedem mâine, îi spuse peste umăr.

Capitolul 10

ERA APROAPE ȘAPTE SEARA și era întuneric. Pe Archie îl dureau coastele. Stătuse prea mult în picioare. Ori poate era din cauza umezelii. Ori poate doar din cauza plictiselii ce-i amortise mintea. Kristy Mathers dispăruse de mai bine de douăzeci și patru de ore. Și după o zi întreagă de interogatorii, de cercetări și de fundături, nu aveau alt rezultat decât acesta: cel mai bun mod de investigație era să stea acolo și să aștepte să se întâmple ceva. Era greu de suportat acest copleșitor sentiment de neputință.

Archie se folosi de degetul mare și de index să deschidă cutiuța cu pastile, fără să o scoată din buzunar, și luă un Vicodin. Îl deosebea de celelalte tablete doar pe pipăite: le știa forma, mărimea, creștătura cu care erau însemnate. De l-ar fi văzut cineva, ar fi putut crede că ia o bomboană de mentă. Sau o aspirină. Ori o scamă din buzunar. Dar oricum nu-i păsa. Gustul amar al cafelei stătute îi persista în partea dinapoi a limbii. Tocmai își zicea că ar fi vrut încă o cafea, când Chuck Whatley, un biban din patrulă cu o față plină de pistru și cu o claie de păr nefiresc de portocaliu, îi făcu semn cu lanterna să se apropie. Se lăsase seara, iar aerul era răcoros în ciuda plafonului de nori. Archie o luă repejor spre învâlmășeala care se formase de-o parte și de alta a punctului de control. Se simțea pătruns de umezeală, deși nu era cine știe ce ceață. Așa era mereu în Nord-vest: ploua numai cât să te ude, și totuși parcă niciodată destul cât să te facă să iei un impermeabil sau umbrela. Sergentul Whatley stătea lângă o Honda de culoarea castanei. Aripile mașinii erau ruginite, iar lustrul se uzase ici și colo, așa că părea pătată. Whatley stătea cum stau toți polițiștii de patrulă, cu degetul mare băgat pe după curea, aplecat înspre portieră, vorbind cu șoferul, uitându-se incitat din când în când spre Archie care se apropia.

În lumina lămpilor de pe stradă, Honda arăta ca împeștrită de paiete. Sergentul Whatley se uita la Archie cu ochi strălucitori.

— Domnule detectiv, dumneaei crede că a văzut ceva, zise.

Archie își stăpâni tonul vocii.

— Spune-i să tragă pe dreapta să poată trece ceilalți, îi spuse Archie sergentului.

Whatley dădu din cap și se aplecă iar spre femeia de la volan, iar Honda ieși din șir și parcă lângă una din mașinile poliției. Portiera din stânga se

deschise și din mașină coborî prudentă o tânără afro-americană. Un halat de spital bine scrobit atârna șleampăt pe corpul ei osos, părul și-l împletise într-o mulțime de codițe strânse toate la spate.

— Despre ce e vorba? îl întrebă încet pe Archie.

— A dispărut o fată ieri seară, îi răspunse Archie. N-ai auzit?

Pielea de pe chipul femeii părea foarte întinsă, astfel încât liniile craniului ei erau foarte pregnante. Trase de degete până când acestea pocniră și spuse:

— Sunt asistentă la spitalul Emanuel. Lucrez în schimburile de noapte, iar ziua dorm. Nu prea sunt la curent cu știrile. Are legătură cu celelalte fete?

Whatley, nemaiputându-se stăpâni, o întrerupse:

— A văzut-o pe Kristy Mathers seara trecută.

— Mulțumesc, sergent, îi răspunse Archie aruncându-i o privire severă. Acum mergi la muncă? o întrebă pe tânără, deschizându-și carnetul.

— Mda, zise ea, privindu-i încă neliniștită.

— Ai lucrat în același schimb și ieri?

Ea își mută greutatea de pe un picior pe altul. Saboții ei albi și zgâriați plesniră pe asfaltul ud.

— Mda.

Câțiva polițiști se adunaseră împrejurul lor, curioși și excitați că au de-a face cu un posibil martor. Stăteau pe bombeuri, aplecându-se unul spre celălalt, așteptând. Archie aproape că o simți pe femeie făcându-se mică de prea multă atenție ce i se dădea. Își puse delicat o mână pe umărul ei și o conduse câțiva pași mai departe de acea mică adunare. Își apropie capul de al ei și-i spuse pe un ton calm și politicos:

— Și ai trecut pe-aici cam pe la aceeași oră? N-ai întârziat și nici n-ai mers cumva mai devreme?

— Nu. Niciodată nu mă duc la muncă mai târziu sau mai devreme. Sunt punctuală.

— N-o să te reținem prea mult, o asigură Archie. Și crezi că ai văzut-o pe Kristy Mathers?

— Fata din fotografie? Da, am văzut-o. Ceva mai sus, la intersecția dintre Killingsworth și Albina. Am așteptat să traverseze strada. Mergea pe lângă bicicletă.

Archie nu-și îngădui nicio reacție. Nu voia s-o înspăimânte sau să o pună sub presiune. Vorbise cu sute de martori și știa că dacă vreunul se simțea strâns cu ușa, s-ar fi străduit mai mult decât era cazul; imaginația lor o lua

razna și umplea golurile pe care memoria nu le putea umple. Mâna lui rămăsese sprijinită ușor pe umărul femeii. El era polițistul bun, serios și imperturbabil.

— Mergea pe lângă ea? Nu pe ea?

— Nu, de aceea am și observat-o. Maică-mea ne-a învățat să facem la fel pe mine și pe surorile mele – să mergem pe lângă biciclete când traversăm străzi aglomerate. E mai sigur așa. Mai ales în cartierele astea, oamenii conduc ca nebunii pe-aici.

— Deci bicicleta nu era stricată. Nu avea vreun cauciuc spart sau așa ceva?

Tânăra își pocni iar degetele.

— Nu știu. Nu din câte am văzut eu. A răpit-o cineva? A răpit-o cineva pe fata asta?

Archie ignoră întrebarea ei.

— Ai mai văzut ceva? O urmărea cineva? Sau cineva suspect pe stradă? Sau vreo mașină?

Dădu tristă din cap și mâinile-i căzură pe lângă corp.

— Mergeam la muncă.

Archie îi notă numărul la care poate fi contactată și seria carnetului de șofer și o lăsă să plece în drumul ei. O clipă mai târziu, detectivii Henry Sobol și Claire Masland veneau spre el, din spate. Claire aducea două pahare de carton alb cu dungi negre cu cafea. Archie observă că atât Henry, cât și Claire purtau impermeabile.

— Ei, ai aflat ceva? întrebă Henry.

— Martora a văzut-o pe Kristy Mathers mergând pe lângă bicicletă la vreo trei cvartale mai sus de-aici, pe la – își verifică ceasul – 6 și 55 de minute. Prietenii ei spun că a plecat de la repetiții la șase și un sfert. Ceea ce ridică următoarea întrebare: unde a fost în aceste patruzeci de minute?

— Nu-ți ia așa de mult să faci trei cvartale, chiar și dacă trebuie să-ți cari bicicleta, observă Henry. Nici chiar dacă mergi foarte încet.

Claire îi întinse lui Archie unul din cele două pahare de cafea.

— Atunci să-i mai interogăm o dată prietenele, zise ea.

Archie se uită la paharul din mâna lui.

— Ce-i asta?

— Cafeaua pe care mi-ai cerut să ți-o aduc.

Archie se uită la cafea fără prea mare chef. Nu-i mai trebuia cafea. Se simțea destul de bine.

— Nu, zise Claire, a trebuit să merg unsprezece cvartale să-ți aduc cafeaua asta. Trebuie s-o bei.

— Sunt aproape sigur că ți-am cerut o cafea cu lapte degresat, îi zise el.

— Pe mă-ta, îi răspunse ea.

Capitolul 11

PRIETENELE LUI KRISTY MATHERS de care vorbea Claire erau Maria Viello și Jennifer Washington. Maria, Jen și Kristy au fost nedespărțite încă din clasele primare, iar liceul nu le stricase încă prietenia. Casa unde locuia Maria era la doar câteva blocuri de liceul Jefferson, așa că acolo s-au dus întâi detectivii. Locuia într-un bungalow din lemn de prin anii '20, luat cu chirie, înconjurat de un gard din plasă de sârmă. Casa trebuia zugrăvită, însă curtea era bine îngrijită, iar pe trotuarul din fața casei nu se vedeau omniprezentele hârtii și alte gunoaie ce împânzeau întreg cartierul. Tatăl fetei, Armando Viello, deschise ușa. Era mai scund decât Archie, cu un torace pătrășos și cu mâini muncite. Fața îi era răvășită de urme de acnee. Vorbea engleza fluent, deși cu un puternic accent. Nevastă-sa, din câte știa Archie, nu vorbea engleză deloc. Mai mult ca sigur că erau imigranți ilegali, lucru care nu scăpase niciunuia din polițiștii care sunaseră la ușa casei lor în ultimele douăzeci și patru de ore, dar pe care nu-l trecuseră în niciunul din rapoartele lor.

Armando Viello se zgâia sumbru la Archie și la ceilalți prin geamul ușii uzate cu cadru de aluminiu. Lumina de pe verandă pâlpâi, apoi se stinse.

— Ați fost aici azi-dimineață, zise Viello.

— Avem de pus alte câteva întrebări, îi explică Archie.

Armando deschise ușa și detectivii intrară. Archie se gândi că era un lucru de lăudat să știi că ai putea fi expulzat și totuși să lași polițiștii unul după altul în casa ta, cu speranța că ar putea să-i ajute să găsească copilul dispărut al altcuiva.

— Maria e în camera ei, zise Armando, luându-le-o înainte pe coridorul scurt.

În picioare n-avea decât ciorapii. În bucătărie se gătea cina, mai mult ca sigur ceva picant.

— Vreți să discutați și cu Jennifer? îi întrebă el.

— Jennifer e aici? întrebă Claire.

— Învăță împreună. Azi n-au mers la școală.

Armando răpăi cu degetele în ușa camerei Mariei și spuse ceva în spaniolă. Ușa se deschise într-o clipă. Părul Mariei lins, negru și lung până la coate era prins la spate într-o coadă. Purta aceiași pantaloni de trening de

culoare roșu închis și bluza galbenă pe care le purta și în dimineața aceea când o interogase Archie, după întâlnirea prea puțin încurajatoare pe care o avusese cu echipa sa.

— Ați găsit-o? întrebă Maria repede.

— Nu încă, răspunse Archie cu blândețe.

Copiii erau adesea trecuți cu vederea în investigațiile poliției. Se credea că nu sunt niște martori prea buni, dar Archie aflase că ei observă lucruri pe care adulții nu le iau în seamă. Atâta timp cât erau interogați cum trebuia și li se dădeau asigurări că nu era obligatoriu să știe răspunsurile și că n-avea rost să inventeze ceea ce credeau ei că dorea să audă cel care-i interoga, copii chiar și de numai șase ani puteau să furnizeze informații foarte utile. Dar Maria avea cincisprezece ani. Iar adolescențele erau imprevizibile. Archie nu comunicase prea bine cu ele. Își petrecuse aproape întreaga adolescență încercând să lege discuții cu fetele și zbârcind-o lamentabil. Nici acum nu se descurca mai bine.

— Se poate să mai vorbim puțin cu tine? o întrebă el.

Maria se uită la el și ochii i se umplură de lacrimi. *Ei, uite că încă mai ai acea atingere magică*, se gândi Archie.

Maria își trase nasul și dădu din cap. Archie se uită la Claire și la Henry și apoi toți trei o urmară pe Maria în cameră.

Era o odaie pătrată și galbenă, cu o fereastră având un singur ochi de geam ce dădea spre fereastră bungalow-ului vecin. O țesătură de lână de vreun metru pe doi era prinsă sus în cuie în loc de draperie.

Jen Washington stătea pe pat, chiar sub fereastră, ținând în poală un aligator de pluș, vechi, o relicvă a copilăriei. Era tunsă scurt, afro, și purta o cămașă indiană și blugi cu manșetele franjurate. Era o fată frumoasă, însă faptul că-i lipsea o scânteie de vioiciune din priviri îi scădea din frumusețe.

Toate trei fuseseră în sala de festivități a liceului. Jen picta decorurile pentru piesa de teatru. Maria era responsabilă cu materialele necesare. Toate trei fuseseră la audiții, însă numai Kristy fusese selectată în trupă. De aceea fusese ea cea care plecase mai devreme. Și cea care, acum, era mai mult ca sigur moartă. Însă Archie nu voia să se gândească la așa ceva acum. Nu voia ca fetele să-i citească asta pe chip.

Maria se duse spre pat și se aruncă pe pătura mexicană lângă Jen, care-și puse protector o mână pe piciorul ei. Archie se duse la biroul de lemn de lângă pat, întoarse scaunul spre fete și se așeză. Henry se lăsă pe spate,

sprijinindu-se de ușă, cu brațele încrucișate pe piept. Claire se puse și ea pe un colț al patului.

Archie își deschise carnetul roșu.

— Kristy avea un prieten? întrebă el cu blândețe.

— Ne-ai mai întrebat asta, zise Jen, sucind aligatorul din poala ei.

Se uita încruntată și sfidătoare la Archie, însă n-o putea condamna pentru asta. La cincisprezece ani era mult prea devreme să afli cât de împuțită era lumea.

— Mai spuneți-mi o dată.

Jen îi aruncă o privire fioroasă. Aligatorul părea plictisit. Maria se așeză mai confortabil cu picioarele încrucișate, își trase coada lungă peste umăr și, absentă, își răsucea părul pe degete.

— Nu, zise Maria în cele din urmă, nu avea pe nimeni.

Spre deosebire de tatăl ei, nu avea nicio urmă de accent mexican.

Claire le zâmbi complice fetelor și întrebă:

— Chiar nimeni? Nici măcar vreunul cu care părinții ei n-ar fi fost de acord? Un iubit secret.

Jen își dădu ochii peste cap.

— Nimeni înseamnă nimeni.

— Și sunteți sigure că a plecat de la repetiții la șase și un sfert? întrebă Archie.

Maria renunță să-și mai învârtă părul pe degete și se uită la Archie. În ochii ei întunecați strălucea siguranța de sine.

— Da, spuse, de ce?

— Cineva a văzut-o pe Kristy, la doar câteva blocuri depărtare, patruzeci de minute mai târziu, explică Archie. Aveți vreo idee ce-ar fi putut să facă în acest timp?

Jen își luă mâna de pe piciorul Mariei, se ridică și dădu din cap.

— N-are nicio logică.

— Dar n-ați văzut-o plecând pe bicicletă, nu-i așa? întrebă Claire. Doar ați văzut-o ieșind din sala de festivități.

— Așa-i, răspunse Maria. Au terminat de repetat scenele în care juca ea. Doamna Sanders a lăsat-o să plece.

— Și n-a plecat nimeni deodată cu ea? întrebă Archie.

Maria dădu din cap.

— Cum am mai spus. Toți cei care jucau în piesă trebuiau să plece doar după ce-și pregăteau scenele în care apăreau. Kristy a plecat prima. Cei mai

mulți dintre noi am stat până la șapte și jumătate. Dar ați vorbit cu toți, nu?

— N-a văzut-o nimeni, zise Archie.

— Dar ce-a făcut în tot acest timp? întrebă Jen, uitându-se concentrată la pereții galbeni. N-are nicio logică.

— Fumează? întrebă Claire.

— Nu, zise Maria. Urăște fumatul.

Jen se uita la ochii de plastic ai aligatorului de pluș, râcâind o zgârietură de nevăzut de pe pupila neagră a acestuia.

— Poate a avut probleme cu bicicleta, zise dând din umeri și fără să ridice ochii.

Archie se aplecă înainte.

— De ce spui asta, Jen?

Jen mângâia plușul verde spălăcit al aligatorului.

— Tot avea probleme cu lanțul de la bicicletă. Îi tot cădea. Era o bicicletă cam nașpa. A trebuit s-o târască până acasă de câteva ori.

O singură lacrimă îi curse pe obrazul ciocolatiu, pe care și-o șterse cu mâneca și dădu din cap.

— Nu știu. Probabil că-i un răspuns prostesc.

Archie se întinse și-și puse mâna pe a ei cu delicatețe.

Ea își ridică ochii, iar el văzu în privirea dură o fisură și-ndărătul ei, o urmă firavă de speranță.

— Eu cred că-i o remarcă chiar inteligentă, îi zise el, strângându-i mâna. Mulțumesc.

*

— DECI BICICLETA ERA STRICATĂ, zise Claire când s-au întors la mașină.

Era întuneric, iar parbrizul era acoperit cu picuri de ploaie.

— Încearcă s-o repare o vreme, apoi renunță și decide să meargă pe lângă ea până acasă. Individul nostru oprește, se oferă s-o ducă el sau s-o ajute să-și repare bicicleta și o răpește.

— Dar atunci ar fi o crimă comisă nu cu premeditare, ci din oportunitate, zise Henry.

Era la volanul mașinii de serviciu ce nu avea însemnele poliției. Era un Crown Vic. Henry detesta mașinile astea, dar ca un făcut mereu se căpătuia cu câte un Crown Vic.

— Trebuie că ea corespunde profilului lui. Sau crezi că pur și simplu se-nvârte pe-aici în mașină, căutând fete de liceu vulnerabile? Vrei să spui că

pur și simplu a fost norocos?

— El a stricat bicicleta, zise Archie încetișor de pe bancheta din spate.

Fără să-și dea seama, își scosese cutiuța din buzunar și o învârtea absent între policar și index.

— Da, el a stricat bicicleta, accentuă Henry, dând din cap. Ceea ce înseamnă că a ales-o anume pe ea. Știa că are o bicicletă. Știa care e bicicleta ei. Poate știa și că e nasoală. Că o va târî până acasă ca de obicei. Le urmărește.

— Dar tot nu putem explica ce-a făcut o parte din timp, zise Claire. Următorul puști care a ieșit de la repetiții a plecat la șase și jumătate și n-a văzut-o. Rastelul pentru biciclete e chiar lângă ieșire.

Lui Archie îi pulsau tâmplele.

— Măine o să punem iar bariera. Poate a mai văzut cineva ceva.

Scoase trei pilule din cutie și le puse în gură una câte una.

— Ești bine, șefu'? întrebă Henry, uitându-se la Archie în oglinda retrovizoare.

— Zantac, minți Archie. Pentru stomac.

Își lăsa capul pe spătarul scaunului și închise ochii. Dacă criminalul o pândise pe Kristy, atunci în curând va începe să caute o altă fată.

— Sunteți siguri că celelalte școli sunt în siguranță? întrebă Archie, tot cu ochii închiși.

— Mai ceva ca Fort Knox, zise Claire.

— Măine vreau să le supraveghești pe toate patru, le zise Archie. Verificați numerele tuturor mașinilor ce trec pe lângă Jefferson între cinci și șapte.

Deschise ochii, își frecă obrazul cu palma și se aplecă înainte între cele două scaune din față.

— Vreau să mai văd o dată rapoartele autopsiilor. Iar în noaptea asta să mai facem încă o cercetare din ușă-n ușă. Poate și-a amintit cineva ceva.

Henry trase cu ochiul spre el.

— Noi toți ar trebui să dormim. Avem oameni care să lucreze în noaptea asta. Oameni deștepți. Oameni treji. Am să le cer să ne sune dacă apare ceva.

Archie era prea obosit să se mai contrazică cu Henry. Putea să lucreze și în apartamentul său.

— Mă duc acasă, zise. Dacă mă duci întâi pe la birou să iau rapoartele.

— Fata e încă pe undeva pe-acolo, vie, nu? întrebă Claire. Nu facem toate astea degeaba. Mai sunt șanse, așa-i?

Urmă o lungă tăcere după care Henry răspunse:

— Așa-i.

*

TELEFONUL SUNA CÂND ARCHIE INTRĂ în apartament. Avea un braț de dosare cu rapoarte de-ale poliției și ponturi primite de la cetățeni pe care avea de gând să le citească în noaptea aceea. Le aruncă pe măsuta din hol. Ridică telefonul fără fir și-și puse cheile pe masă, lângă încărcătorul acestuia.

— Alo?

— Eu sunt.

— Hei, Debbie, îi răspunse Archie fostei lui soții, mulțumit de această scurtă diversiune de la problemele sale.

Se duse în bucătărie, scoase o bere din frigider și-o deschise.

— Cum a fost prima zi?

— Banală, zise Archie, desfăcând teaca pistolului de pe curea și punând-o pe masa de cafea, apoi se așeză pe canapea.

— Te-am văzut la televizor. Ai fost foarte intimidant.

— Am purtat cravata pe care mi-ai luat-o tu.

— Da, am văzut. Debbie făcu o pauză. Vii duminică să-l vezi pe Ben?

Archie înghiți greu.

— Știi că nu pot.

Auzi suspinul din vocea ei.

— Pentru că o să fii cu ea.

Mai discutaseră chestia asta și înainte. Nu mai era nimic de zis. Își lăasă telefonul să alunece pe obraz, apoi pe gât, până când marginea de jos a telefonului ajunsese pe osul sternului. Îl apăsă tare acolo până când începu să-l doară. O mai putea auzi, înfundat și de departe, ca și cum ar fi vorbit de sub apă.

— Știi, nu, că-i o nebunie?

Vocea ei vibră până-n adâncul pieptului său și-l făcu să se simtă mai bine, ca și cum ar fi avut ceva viu înăuntru.

— Despre ce vorbiți voi doi?

Mai pusese întrebarea asta. Însă el nu-i spusese niciodată, și nici n-avea să-i spună. Își ridică iar telefonul la ureche. Îi auzea respirația. Ea spunea:

— Nu văd cum ai putea să te faci bine până n-o elimini din viața ta.

N-o să mă fac niciodată bine, se gândi el.

— Încă nu se poate.

— Te iubesc, Archie. Ben te iubește. Sara te iubește.

Archie încercă să spună ceva. *Știu*. Dar ar fi vrut să spună ceva mai mult și nu putea, așa că nu spuse nimic.

— Ai de gând să vii să ne vezi?

— De îndată ce-am să pot.

Amândoi știau ce înseamnă asta. Archie simțea că-l ia iarăși una din durerile acelea care-i făceau capul țândări.

— Ar mai fi ceva, Debbie. E vorba de jurnalista asta. Susan Ward. Scrie un foileton despre mine pentru *Herald*. Probabil că te va suna.

— Ce-ar trebui să-i spun?

— Spune-i că nu vrei să vorbești. Apoi, când va reveni, spune-i tot ce vrea să știe.

— Vrei să-i spun adevărul?

Archie își trecu degetele peste tapiseria uzată a canapelei ăleia urâte. Și-o imagine pe Debbie stând pe canapeaua lor din casa lor, din vechea lor viață.

— Mda.

— Vrei să apară în *Herald*?

— Mda.

— Ce ai de gând, Archie?

Trase o dușcă din cutia de bere.

— Să-i pun capăt, spuse răsând găunos.

Capitolul 12

GRETCHEN NU L-A LĂSAT să doarmă în acea primă noapte, așa că încetul cu încetul a pierdut noțiunea timpului. I-a injectat un fel de amfetamină și apoi a plecat pentru câteva ore bune. Inima îi bate să-i spargă pieptul și nu poate face nimic altceva decât să se holbeze la tavanul alb, simțindu-și pulsul crescând, bubuind în gât, și mâinile tremurând. Sângele i s-a uscat pe piept și acum îl mănâncă pielea în locul acela. Dureri insuportabile îl asaltează la fiecare inspirație, însă mâncărimea îl scoate din minți. O vreme încearcă să țină măsura timpului numărând, însă mintea lui o ia razna și pierde șirul numărătorii. Judecând după putoarea cadavrului de pe dușumea, Archie e acolo de cel puțin douăzeci și patru de ore. Dar dacă e de mai mult timp, asta nu poate să spună. Așa că Archie se holbează. Și clipește. Și respiră. Și așteaptă.

N-o aude intrând, dar dintr-odată Gretchen e acolo, lângă el, zâmbind. Îi mângâie părul, ud de sudoare.

— E timpul să-ți iei medicamentele, dragule, spune ea ca o pisică ce toarce.

Cu o mișcare iute, îi smulge banda adezivă de pe gură. Îi împinge tubul pe gât cu delicatețe, dar tot îl face să se înece. Archie se zbate, clătinând din cap într-o parte și-n alta, încercând să se ridice în coate, însă ea îi bagă mâna în păr și îi ține ferm capul.

— Acuma, acuma, îl dojenește ea.

Are un pumn de pastile și i le bagă pe gât una câte una. El se îneacă și încearcă să le scuie, însă ea extrage tubul și-i închide fălcile. Îi masează gâtul, forțându-l să le înghită, cum ai face cu un câine.

— Ce-s astea? întreabă el răgușit.

— N-ai voie să vorbești încă, spune ea.

Gretchen îi lipește delicat altă bucată de bandă pe gură, iar el aproape că-i este recunoscător. Ce-ar fi de zis?

— Ce vrei să faci astăzi? îl întreabă.

Archie se holbează la plafon, cu ochii arși de nesomn.

— Uită-te la mine, îi zice ea, scrâșnind din dinți.

Se uită la ea.

— Ce vrei să faci astăzi?

El ridică sprâncenele într-o expresie de nehotărâre.

— Mai vrei chestia aia cu pironul?

El nu-și poate stăpâni o tresărire.

Gretchen radiază. E limpede că durerea lui o mulțumește.

— Te caută, spune ea șăgalnic. Dar n-au să te găsească.

Orice-ar pune ei la cale, ea află din ziare, de la televizor, se gândește el.

Își apropie fața de-a lui atât de mult, încât îi poate vedea pielea de alabastru, delicată, și pupilele mult mărite.

— Vreau să te gândești la ce le vom trimite, spune ea pe un ton cât se poate de banal și își trece ușor degetele de-a lungul brațului lui, până la încheietură. O mână, un picior, așa ceva. Ceva drăguț ca ei să știe că ne gândim la ei. Te las pe tine să alegi.

Archie își închide ochii. Nu sunt aici. Nu mi se-ntâmplă mie una ca asta. Încearcă disperat să evoce imaginea lui Debbie pe canavaua neagră a pleoapelor sale. O vede așa cum era în acea ultimă dimineață. Deja, în minte, a inventariat fiecare articol de îmbrăcăminte pe care-l purta. Pulooverul gros, verde, împletit din lână. Fusta gri. Pardesiul lung care o făcea să arate ca un soldat rus. Își amintește fiecare pistrui de pe chipul ei. Cerceii mici cu diamant. Alunița de pe gât, chiar deasupra claviculei.

— Uită-te la mine, îi poruncește Gretchen.

El își strânge și mai tare ochii deja închiși. Verigheta ei. Genunchii rotunzi. Pistruii de pe pielea albă a coapselor.

— Uită-te la mine, spune Gretchen iar, pe un ton calm.

Du-te dracului, se gândește el.

Gretchen îl împunge în partea dreaptă, chiar sub coaste. Archie urlă și se zvârcolește de durere, iar ochii i se deschid reflex. Ea îi ține ferm capul de-un smoc de păr și se apleacă peste el până când sânii ei sunt doar la câțiva centimetri de pieptul lui. Îi răsucesc scalpul mai adânc în carne. Iar el simte o dărmă de parfum de-al ei – amestec de liliac, sudoare dulce, pudră de talc –, o ușurare pe lângă putoarea grea a cadavrului de pe dușumea.

— Nu-mi place când nu sunt băgată în seamă, îi spune cu o voce doar cu ceva mai tare decât o șoptă. Ai priceput?

El dă din cap, chircit de durerea pe care i-o provoacă.

— Bine, spune Gretchen, îi scoate scalpul din rană și-l aruncă într-o tăviță.

Capitolul 13

SUSAN ȘI-A TRAS MAȘINA PE UNUL din locurile destinate vizitatorilor din parcare unității operative. A ajuns cu o jumătate de oră mai devreme. Tocmai ea, care n-ajungea niciodată mai devreme. Nici măcar nu-i plăceau indivizii care ajungeau prea devreme. Dar se trezise la răsăritul soarelui cu agitația aceea arzătoare în stomac pe care o avea de fiecare dată când era pe cale să scrie un articol bun. La ora aceea, Ian plecase deja. Dacă a trezit-o să-și ia la revedere, Susan nu-și amintea.

Peste noapte se lăsase ceața peste oraș, iar aerul era greu și umed. Umezeala rece insidioasă părea că se poate strecura oriunde. Chiar și stând în mașină, lui Susan i se părea că nu mai e mult și va mucegăi.

Ca să-și omoare timpul cu ceva, Susan își deschise telefonul și formă iute un număr pe care-l știa pe dinafară. Lăsă un mesaj la căsuța vocală.

— Salut, Ethan. Susan Ward. Tipa de pe alee.

Tipa de pe alee!? Măiculiță!

— Vreau să zic de la *Herald*. Mă-ntrebam dacă ai apucat să vorbești cu Molly despre mine. Chiar cred că povestea ei trebuie spusă. Oricum, dă-mi un telefon, bine?

Ian îi spusese că investigația asta nu trebuia continuată. Că era pierdere de vreme. Oricum avea timp berechet de pierdut, așa că de ce să nu tatoneze terenul? Tatonarea nu era chiar investigație. De fapt, nu era deloc.

Mai așteptă în mașină câteva minute, fumând și urmărind oamenii ce intrau și ieșeau din clădire. Fuma când ieșea în oraș. Când bea ceva. Și câteodată și când era agitată. Detesta să fie agitată. Aruncă țigara pe geam, privind jerba de scântei ce țâșni când mukul izbi asfaltul. Se mai privi o dată în oglinda retrovizoare. Se îmbrăcase în negru din cap până-n picioare, iar părul roz și-l adunase într-o singură coadă la spate, pe ceafă. *Măiculiță*, își zise, *arăt ca un ninja punkist*. Dar ce mai putea face? Își luă inima în dinți și intră în sediul unității operative.

Peste noapte se lucrase din greu la transformarea băncii în secție de poliție. Cutiile care cu o zi înainte erau pe jumătate nedesfăcute, acum erau împachetate și stivuite lângă intrare, gata să fie luate de-acolo. Birourile erau puse două câte două față în față. Pe fiecare era câte un computer având monitor negru cu ecran plat. Nici nu era de mirare că la bugetul educației

ajungeau mereu atât de puțini bani. Fotografiiile mărite ale fiecăreia din fete, laolaltă cu alte zeci de instantanee, erau prinse cu ace de gămălie pe o tablă cât un perete. Mai multe hărți ale orașului atârnau lângă tablă, împestrițate cu pioaneze colorate. Un copiator scuipa zgomotos coli de hârtie. Cești de cafea și sticle de apă erau pe fiecare birou. Undeva tocmai se prepara cafea, iar Susan îi simți aroma. Numără șapte detectivi, toți vorbeau la telefon. O femeie în uniformă, în spatele unui birou lung chiar lângă intrare, ridică ochii spre ea.

— Am întâlnire cu Archie Sheridan. Sunt Susan Ward, zise ea și-și scoase legitimația de presă din geantă, pe care, ținând-o de șnur, o lăsă să se lezene la câțiva centimetri deasupra biroului.

Ofițerul se uită la legitimație, ridică receptorul, formă un număr de interior și anunță sosirea lui Susan.

— Puteți intra, spuse femeia deja întoarsă spre monitorul din fața ei.

Susan o luă spre biroul lui Archie. Venețienele erau ridicate și Susan îl văzu pe Archie stând la biroul lui și citind documente din niște dosare. Ușa era întredeschisă, iar Susan bătu ușurel, simțind un fior de emoție în stomac.

— Bună dimineată, spuse Archie, ridicându-se de la birou.

Susan se îndreptă spre el și-i strânse mâna pe care i-o întinsese.

— Bună dimineată. Îmi cer scuze c-am venit mai devreme.

El își arcui sprâncenele a mirare, șugubăț.

— Chiar ai venit mai devreme?

— Cu vreo jumătate de oră.

El dădu din umeri și rămase așa cum era, în picioare. Susan văzu patru cești de cafea goale pe birou. Măiculită. El aștepta să se așeze ea întâi. Se aruncă repede într-unul din fotoliile cu învelitoare de vinil din fața biroului lui.

Archie se așeză și el. Încăperea era mică, însă suficient de mare cât să încapă acolo un enorm birou furniruit cu lemn de cireș, un corp de bibliotecă încastrat în perete în spatele lui și cele două fotolii din fața lui. O fereastră mică dădea în stradă, pe unde treceau mașini în viteză, cu regularitate.

Avea același sacou de catifea ca și în ziua precedentă, însă cămașa pe care o purta în ziua aceea era albastră. Susan se simțea de parcă venise să ceară un împrumut.

— Deci cum o să procedăm?

Archie își puse mâinile pe birou cu palmele în jos.

— Tu să-mi spui, zise el, privind-o prietenos, binevoitor.

— Păi, începu ea, îmi trebuie permisiunea de a te vedea la lucru. Pe tine. Archie încuviință dând din cap.

— Sigur, atâta timp cât nu mă va împiedica să-mi fac treaba.

— Deci n-ai nicio problemă cu asta? Să te urmăresc peste tot în timp ce încerci să-ți duci munca la bun sfârșit?

— Nu.

— Și o să trebuiască să vorbesc cu apropiații tăi, îi spuse Susan pândind vreo schimbare pe chipul lui, însă fața lui rămase liniștită, fără să arate nicio urmă de îngrijorare. De exemplu, cu soția ta.

El nici măcar n-a clipit.

— Bine. Nu știu dacă ea va vrea să vorbească cu tine, dar cel mai bine e s-o întrebi chiar pe ea.

— Și cu Gretchen Lowell.

Chipul lui se tensionă, dar foarte puțin. Deschise gura, dar o închise fără să spună ceva. Apoi o deschise iar, ca să spună:

— Gretchen nu vorbește cu reporterii.

— Pot să fiu foarte convingătoare.

Archie trasă un cerc imaginar cu palma pe birou.

— E într-o închisoare federală. De maximă securitate. Nu are dreptul să se întâlnească decât cu avocații ei, cu polițiști și cu membrii familiei. Însă ea n-are familie. Iar tu nu ești polițist.

— Am putea închea o corespondență. Ca-n vremurile de altă dată.

Se lăsă în scaunul său încet și o examinează din priviri.

— Nu.

— Nu? făcu Susan.

— Poți să te ții după mine. Poți să vorbești cu Debbie și cu cei cu care lucrez. Am să discut cu tine despre așa-numitul caz „Strangulatorul de după ore”. Am să discut cu tine despre cazul „Frumusețe criminală”. Poți să-mi iei la întrebări chiar și doctorul dacă vrei. Dar nu pe Gretchen Lowell. Ea încă mai este obiectul unei investigații a poliției, iar să-i iei interviuri ar fi o pierdere de vreme. Ar fi o încălcare a înțelegerii.

— Scuzați-mă, domnule detectiv, dar ce vă face să credeți că, dacă am să-i scriu eu, veți afla vreodată?

Archie zâmbi îngăduitor.

— Crede-mă. Aș afla.

Susan se uită la el cu ochi mari. Nu faptul că el nu voia ca ea să vorbească cu Gretchen o deranja. Archie trecuse printr-un iad. Era de la sine înțeles că nu-și dorea torționara interviuată pentru un nenorocit de articol. Ceea ce o sâcâia pe Susan era certitudinea că foiletonul nu fusese o idee prea bună din punctul de vedere al lui Archie Sheridan, certitudine ce sporea de la o clipă la alta. Archie avea lucruri pe care voia să le tănuiască, iar ea avea să le descopere. El n-ar fi trebuit să fie de acord cu așa ceva. Iar dacă ea putea să-și dea seama de asta, atunci era destul de sigură că și acest inteligent detectiv pe nume Archie Sheridan își dădea seama. Atunci întrebarea era de ce o lăsa să scrie foiletonul?

— Mai sunt și alte derogări de la înțelegere? întrebă ea.

— Una.

Ei na, poftim.

— Spune.

— Duminica nu te ții după mine.

— Atunci te întâlnești cu copiii tăi?

Archie se uită dincolo de umărul ei, pe geam.

— Nu.

— Mergi la biserică?

Niciun răspuns.

— Joci golf? încercă Susan să ghicească. Mergi la cercul de împăiat animale?

— O singură zi de intimitate, spuse Archie ferm, îndreptându-și iar atenția către ea, acum cu mâinile încleștate în poală. Pentru celelalte șase.

Susan dădu din cap de câteva ori. Putea scrie foiletonul și putea să-l scrie chiar bine. Adică, de ce să-și fure singură căciula? Putea să-l scrie excelent. Era al ei. Motivele pentru care ea era cea care îl scria aveau să se vădească mai târziu.

— Bine, acceptă ea. Cu ce începem?

— Cu începutul, răspunse el. Liceul Cleveland. Lee Robinson.

Archie ridică receptorul și formă un număr de interior.

— Sunteți gata? zise în telefon, apoi închise și se uită la Susan.

— Detectivul Sobol vine cu noi.

Susan încercă să-și ascundă dezamăgirea. Sperase că îl va avea pe Archie Sheridan doar pentru ea, numai bine să afle ce gândește.

— A fost partenerul tău, nu? La prima crimă din cazul „Frumusețe criminală”?

Înainte să apuce Archie să răspundă, Henry apăru în ușa biroului trăgându-și haina de piele pe umerii săi largi, întinse o mână mare către Susan.

— Henry Sobol, zise.

Nu-i decât un ursuleț mare de pluș.

Susan i-o scutură cu convingere, încercând să fie pe măsura strânsorii lui.

— Susan Ward, de la *Oregon Herald*. Scriu un articol despre...

— Ai venit devreme, zise Henry.

Capitolul 14

FRED DOUD FUMA IARBĂ dintr-o pipă pe plajă. Stătea ghemuit lângă un buștean imens și scorțos ce fusese scos pe mal iarna trecută. Nu că precauțiile sale ar fi avut vreun rost. Nu văzuse nici țipenie cale de o milă cât se plimbase pe țărm. De obicei venea după-amiaza, însă în ziua aceea trebuia să se prezinte la tribunal ceva mai târziu. Mai trase un fum prelung din pipa mică de sticlă, apoi o puse înapoi în pungulița ei de piele. Legă punga, degetele lui lungi și osoase tremurau puțin de frig, apoi și-o atârână iar la gât. Își examinează pielea de pe brațe, de pe coapse, de pe pântec și de pe genunchi. I se înroșise, însă nu mai simțea frigul. Îi plăcea iarna pe plajă. În restul timpului era chiar aglomerată, însă cât era iarna de lungă, cel mai adesea era singur acolo. Locuia pe insulă cu câțiva amici de la facultate, la doar câteva mile depărtare, așa că îi era ușor să ajungă pe plajă. Datorită regulilor plajei trebuia să vină în halat din parcare pe cărarea ce trecea printre tufele de mur. Dar, de îndată ce ajungea pe plajă, lăsa halatul să-i cadă de pe umerii osoși și se plimba așa cum îl făcuse mama natură. Nicicând nu se simțea mai liber.

Adevărul e că mai mereu se întorcea înapoi de la buștean, însă erau și zile când se hotăra să meargă și mai departe, până acolo unde plaja făcea o cotitură și de unde putea să vadă farul drept în față. În ziua aceea, când s-a ridicat, dând la iveală trupul său gol și înțepenit, Fred știa că era una din acele zile.

De obicei se plimba ceva mai departe de apă, pe unde nisipul era mai fin și se simțea foarte plăcut sub tălpile goale. Dar când o lua pe drumul mai lung, adesea mergea chiar pe linia apei prin straturile de argilă, unde odată găsisse un vârf de săgeată și spera să mai găsească și altele. Atmosfera era destul de limpede. Ceața fusese deasă când se pornise într-acolo, însă acum nu mai rămăseseră decât fuioare groase de alb ce pluteau tremurând deasupra râului. Lutul rece era alunecos, iar plaja era acoperită cu fel de fel de resturi împruțite, cum era mai mereu. Apa scotea, când și când, pești morți la mal, ce rămâneau să putrezească acolo, laolaltă cu grămezile de alge ce forfoteau de fel de fel de insecte. Mai erau și păsările care eviscerau crabi, iar carcasele acestora rămâneau acolo să putrezească.

Fred mergea prin mълul acela, cu o mină concentrată, cu ochii roșii iscodind încoace și-ncolo, ignorând cu bună știință duhoarea ce parcă sporea cu fiecare pas pe care-l făcea. Apoi dădu de Kristy Mathers. Îi văzu întâi partea de jos a piciorului, pe jumătate îngropat în argilă, apoi urmă cu privirea linia piciorului până la coapsă și mai sus până la tors. De nu și-ar fi imaginat de atâtea ori că avea să dea peste un cadavru pe plaja aceea, i-ar fi venit să-și creadă ochilor mai curând. Cumva, întotdeauna i se păruse că o astfel de întâmplare este cu puțință. Acum, uitându-se la corpul palid, aproape de nerecunoscut, aflat la picioarele sale, un sentiment nou, oribil îl cutremură: sobrietatea. Fred Doud nu se simțise niciodată atât de dezbrăcat.

Cu inima bubuind și dintr-odată înfrigurat, se întoarse și se uită de-a lungul plajei, pe unde venise, apoi înspre far. Izolarea ce-l făcuse să se simtă atât de bine cu doar câteva minute mai înainte acum îl umplea de groază. Trebuia să caute ajutor. Trebuia să se întoarcă la camioneta lui. Fred o rupse la fugă.

Capitolul 15

HENRY, ARCHIE ȘI SUSAN O LUARĂ spre liceul Cleveland într-o mașină ce nu avea însemnele poliției. Henry era la volan, Archie era pe scaunul din dreapta, iar Susan în spate făcându-și sânguincioasă însemnări. Au parcat pe strada din fața liceului. Clădirea acestuia era din cărămidă și avea trei nivele. Au ieșit din mașină. Henry le făcu semn cu mâna unor polițiști ce stăteau într-o mașină de patrulare trasă chiar în fața școlii. Unul din ei îi răspunse tot fluturând din mână.

Vremea se schimbase. Ceața rece și umedă de dimineață lăsase să se vadă un cer albastru, destul de senin, iar soarele chiar strălucea puțin. Să fi fost vreo 13° C. În lumina aceea strălucitoare de dimineață târzie, liceul Cleveland părea impunător, numai bun de pus pe cărți poștale. Dacă Jefferson îți lăsa impresia unei case de corecție, Cleveland avea o arhitectură destul de elegantă, înconjurat fiind de coloane, cu bolți deasupra intrărilor și cu o fâșie de gazon în față. Însă pe Susan tot la o închisoare o făcea să se gândească.

— Haideți pe-aici.

Susan își întoarse privirea de la fațada clădirii. Archie și Henry erau pe trotuar, la doar câțiva pași depărtare de ea. Archie o privea peste umăr. Susan rămăsese întoarsă spre școală, pierdută în propriile ei amintiri.

— Scuze, zise ea. Aici am fost la liceu.

Archie ridică sprâncenele.

— Ai fost la Cleveland?

— Mda. Acum zece ani.

Ajunse lângă ei.

— Încă mai încerc să-mi revin.

— Deci n-ai fost tu regina balului? întrebă Henry.

— Ba dimpotrivă, răspunse Susan.

Fusese o adolescentă dificilă, isterică o bună parte din timp. Nu putea înțelege cum o scoteau unii părinți la capăt cu copiii lor.

— Ai copii? îl întrebă pe Henry.

— Unul, răspunse el. A crescut cu maică-sa. În Alaska.

— Acolo te-ai născut?

— Nee, făcu el. Acolo am sfârșit.

Archie rânji.

— Erau anii '70. Pe-atunci locuia într-o rulotă. Și avea păr.

Susan râse și scrisese ceva în carnetul ei. Fața voioasă a lui Henry deveni de-ndată gravă.

— Nu, zise el, uitându-se printre Archie și Susan, viața mea nu-i o știre de presă. Să fie clar.

Susan închise carnetul.

— Henry nu vrea să fie intervievat, zise Archie.

— Am înțeles asta, răspunse Susan.

Și-au continuat drumul, luând-o pe lângă clădirea școlii și cotind pe după ea. Susan putea vedea înăuntru prin ferestrele mari, ce fuseseră înlocuite cu altele noi de când fusese ea elevă. Puști, în tot felul de poziții confortabile, stăteau cu ochii ațintiți spre partea din față a clasei. Doamne, cum mai urâse liceul!

— Nu-i așa că lui Lee Robinson nu-i plăcea deloc aici?

— De ce spui asta? întrebă Archie, privind atent la școală.

— I-am văzut fotografia de pe legitimația de școală, îmi aduc aminte cum era să fii o fată ca ea.

— Uite-acolo-i intrarea, zise Henry, arătând spre porțile metalice dintr-o parte a clădirii. Repetițiile orchestrei se țin la primul etaj. Pe-aici a ieșit la plecare.

Archie rămase cu mâinile-n șolduri uitându-se la ușa de la intrare. Susan îi zări pistolul în teaca de piele prinsă de talia pantalonului. El se uită lung la școală, întorcându-se când și când pe călcâie, înregistrând fiecare detaliu. Apoi dădu din cap:

— Bine.

Henry îi conduse mai departe de trotuar.

— A luat-o pe aici.

Susan îl urma pe Archie, care-l urma pe Henry. Mergeau tăcuți. Susan trecu pe lângă o băltoacă ce strălucea în lumina soarelui. Trecuseră săptămâni bune de când nu se mai arătase soarele. Sub obișnuitul plafon de nori, lumea părea nivelată în lumina egală, monotonă. Însă de cum se dădeau norii la o parte, toate culorile prindeau viață. Pădurile de conifere de pe dealuri erau de un verde mai întunecat și mai bogat; mugurii prunilor păreau mai strălucitori și mai cruzi, promițând primăvară și trandafiri și festivaluri pe malul râului. Chiar și trotuarul gri, umflat ici, colo de

rădăcinile cioturoase ale copacilor plantați cu o sută de ani în urmă, părea cumva mai viu.

Susan ocoli încă o băltoacă și se uită iute spre cer. Aproape că nu se mai pomenise ca în Portland, Oregon, să se arate soarele într-o zi de martie. Ar fi trebuit să fie înnorat și mohorât. Ar fi trebuit să plouă.

Când au ajuns cam pe la jumătatea celui de-al cincilea bloc depărtare de liceu, Henry se opri.

— Aici e, zise el. Aici au pierdut câinii urma.

— Deci a urcat într-o mașină? întrebă Susan.

— Probabil, răspunse Henry. Sau pe bicicletă. Sau pe o motocicletă. Sau a făcut semn unui autobuz să oprească. Sau ploaia a spălat urmele. Sau poate că pur și simplu în ziua aceea câinii nu luau urma cum trebuie.

Și iarăși Archie se învârti încetișor de jur-împrejur. După câteva minute, se întoarse spre Henry.

— Tu ce crezi?

— Cred că tipul era pe jos.

Henry arată spre gardul des de dafin ce înconjura curtea unei case aflate ceva mai departe de locul în care câinii pierduseră urma lui Lee Robinson.

— Cred că o aștepta în spatele acelui gard.

— Ar fi fost riscant, zise Archie cu îndoială și se duse îndărătul gardului. Atât de des să fi fost frunzișul și-atunci?

— E verde tot timpul.

Archie se gândi la ce-i spusese Henry.

— Așadar a așteptat-o în spatele gardului, repetă trecându-și mâna peste frunzișul des al tufelor din gard. Fata apare. Și apoi? Ce? O convinge să urce într-un autovehicul parcat în apropiere?

— Adică sare un tip din spatele unui tufiș și fata urcă-n mașina lui? În orice caz, când eram eu elevă așa ceva era imposibil, zise Susan.

— Nu, spuse Henry. Nu sare pur și simplu.

Archie dădea din cap gânditor.

— O vede. Vine de partea asta a gardului. Așa, zise luând-o pe lângă gard până la cel mai îndepărtat capăt al acestuia, chiar aproape de un colț de stradă. Apoi se preface că tocmai a luat colțul, continuă Archie punând fiecare acțiune în scenă. Ca și cum ar fi dat de ea din întâmplare.

— O cunoaște, zise Henry.

— O cunoaște, încuviință Archie.

O clipă au tăcut amândoi.

— Sau, zise Archie dând din umeri, poate că s-a ivit de după gard, i-a pus un cuțit în gât și a forțat-o să urce în partea din spate a unei dubițe.

— Mda... sau așa, zise Henry.

— Ai căutat fibre textile pe frunze?

— Cu patru zile de ploaie prea târziu.

Archie se întoarse spre Susan.

— Tu plecai pe jos de la școală?

— Numai în primii doi ani. Pân-am primit mașină.

— Mda, făcu Archie meditănd, cu ochii la gardul viu. Asta-i perioada în care mergi la școală pe jos, nu? Primii doi ani. Apoi ridică capul: Ți-a plăcut la Cleveland?

— Ți-am mai spus, uram Cleveland, zise Susan.

— Nu, mi-ai spus că urai liceul. L-ai fi urât oriunde ai fi fost sau e ceva ce ține de Cleveland?

Susan mormăi.

— Nu știu. Au fost și lucruri care mi-au plăcut. Am fost în cercul de teatru. Și, dacă vrei să știi, am fost în echipa care participa la Cupa Cunoașterii. Însă numai în primul an. Până am renunțat să mai fiu tocilară.

— Profesorul de actorie e de ceva vreme în funcție, zise Henry. Reston îl cheamă.

— Mda, zise Susan. Cu el am făcut și eu teatru.

— Mai treci din când în când pe-aici? întrebă Henry. Să-i saluți măcar?

— Să trec să-mi văd foștii profesori din liceu? întrebă Susan nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu, mersi. Am și io viața mea.

Apoi, un gând cutremurător îi veni în minte.

— Doar nu e unul din suspecti?

Henry dădu din cap.

— Nu, doar dacă nu are de partea sa nouă puști care mint pentru el. În fiecare seară când a fost răpită o fată, repeta o piesă la școală. Ar fi fost o ipoteză tentantă. Ce zici de profesorul de fizică, Dan McCallum? L-ai avut și pe el la clasă?

Susan era gata să răspundă, însă o întrerupse țărâitul mobilului lui Archie. Îl scoase din buzunarul sacoului, îl deschise, se întoarse și se îndepărtă câțiva pași.

— Mda, făcu și apoi ascultă aproape un minut ce i se spunea de la celălalt capăt al liniei.

Susan și Henry îl priveau cu atenție sporită. Susan simțea că ceva se schimbase la Archie aproape pe nevăzute. Nu era sigură dacă era ceva în ținuta lui sau o încărcătură electrică în aer sau pur și simplu o proiecție a minții ei, dar știa cu certitudine că ceva se schimbase. Archie dădu din cap de mai multe ori.

— Bine, pornim imediat, zise și închise mobilul pe care-l lăsă cu grijă înapoi în buzunar, apoi se întoarse spre ei.

— Au găsit-o? întrebă Henry cu o mină de nepătruns.

Archie încuviință dând din cap.

— Unde? întrebă iar Henry.

— Pe insula Sauvie.

Henry îi făcu lui Archie un semn din ochi spre Susan.

— Vrei să trecem pe la bancă, s-o lăsăm pe Susan?

Susan se uita la Archie, sperând ca el s-o lase și pe ea să meargă cu ei. *Poate să vină și ea. Poate să vină și ea. Poate să vină și ea.* Spera din toată ființa ei ca buzele lui să rostească cuvintele astea. Pentru ea ar fi fost prima oară când ar fi fost la locul faptei. Ar fi fost o relatare de la fața locului, fără intermediari. Ar fi fost un mod excepțional de a-și deschide foiletonul. Oare cum era să fii în preajma unui cadavru? Duhoarea leșului, liota de investigatori răscolind locul crimei. Și banda galbenă de jur-împrejur. Susan zâmbi, simțind iar acel zumzet familiar din pântecul ei. Apoi se controlă și-și alungă expresia de plăcere de pe chip. Însă Archie o observase deja.

Se uită la el, rugându-l din ochi, însă pe fața lui nu se citea nimic.

Archie se îndreptă spre mașină. Futu-i. O zbârcise. Prima zi cu el și deja-i făcuse impresia că era o scorpie setoasă de sânge.

— Poate să vină și ea, zise Archie fără să se oprească. Apoi se întoarse și se uită cu înțeles la Susan: Dar să nu te-aștepți să arate ca-n fotografie.

Capitolul 16

— ȘTIȚI, SE ZICE Că DE FAPT sunt grămezi întregi de cadavre pe insula Sauvie, zise Susan din spate. Mulți dintre homosexualii care obișnuiau să meargă la plaja de nudiști și-au murit de SIDA au cerut să le fie împrăștiată cenușa acolo. Plaja de sus, de deasupra liniei valurilor? Toată e plină de așchii de oase și de cenușă.

Se strâmbă de dezgust și continuă:

— Cei ce stau la plajă și se dau cu uleiuri și se-ntind acolo își umplu toți porii de fragmente de gagii morți, mai zise și așteptă o reacție. Am scris un articol pe chestia asta. Poate l-ați citit?

Nu primi niciun răspuns. Henry, își dădu ea seama, nici n-o mai asculta de vreo zece mile înapoi. Archie vorbea la telefon.

Își încrucișă brațele pe piept și se strădui să nu mai trăncănească. Țsta era blestemul ei de reporter. Nu se ocupa decât de chestii ce nu interesau pe nimeni. Și făcuse o mulțime de reportaje despre insula Sauvie: despre fermierii ce foloseau sămânță modificată genetic, despre labirinturile din lanurile de porumb, despre plaja nudiștilor, despre găștile de bicicliști și de naturiști, despre plantațiile de fructe de pădure de unde puteai să culegi oricât, în voie. Cititorilor ziarului le plăceau chestiile astea. Ca urmare, Susan știa mai multe porcării despre insula Sauvie chiar și decât cei mai mulți dintre cei ce locuiau acolo. Avea o suprafață de 24.000 de acri. O așa-numită oază agricolă mărginită de râul Columbia și de poluatul canal Multnomah, aflată la vreo douăzeci de minute de mers cu mașina de oraș. Pentru a păstra neatinsă sălbăticia insulei, administrația statului declarase rezervație naturală o suprafață de vreo douăsprezece mii de acri. Și tocmai acolo, departe de casele fermierilor ce făceau insula să pară o felie din Iowa, fusese găsită, moartă, fata. Lui Susan nu-i plăcuse niciodată zona aceea. Din punctul ei de vedere, erau prea multe spații deschise.

Șoseaua devenise acum un drum pietruit.

— Da, zise Archie în telefon. Când?... Unde?... Da.

Nimic senzațional de notat pentru Susan.

— Nu... nu știm încă... Am să aflu.

Mergeau chinuitor de încet pe pietrișul drumeagului acela. Răpăitul constant al zgurii era punctat când și când de zgomotul sec al unei pietricele

mai mari ce lovea tabla caroseriei. Archie tot mai vorbea la telefon.

— Sunteți acolo, acum?... În aproximativ cinci minute.

De cum îl închidea, începea iar să sune. Susan urmărea imaginile ce se succedau, ca niște diapozitive, de-o parte și de alta a drumului: zidul des de tufe de muri, stejarii de plută dindărătul lor. În cele din urmă, văzu în față vreo câteva mașini de poliție, o dubă veche și o ambulanță parcate de-o parte și de alta a drumului. Un autovehicul de la departamentul șerifului bloca accesul, iar un polițist tânăr dirija traficul. Susan își întinse gâtul să vadă mai bine cu carnetelul deja deschis în poală. Henry opri la un semn al polițistului și-i arătă legitimația. Tânărul dădu din cap și le făcu semn să treacă mai departe.

Henry parcă lângă o motocicletă de patrulare și, într-o singură mișcare foarte fluidă, și el, și Archie ieșiră din mașină, lăsând-o pe Susan să se precipite în urma lor. Se gândea că n-ar fi fost rău să-și fi luat niște încălțări mai potrivite cu terenul acela. Scotoci în geantă și scoase rujul. Nimic foarte șocant – folosea un ton foarte apropiat de cel natural. Își dădu pe buze în timp ce mergea și de-ndată se simți foarte aiurea din pricina asta. De cealaltă parte a motocicletei, un tânăr cu barbă într-un halat plușat stătea lângă un polițist. Era desculț. Susan zâmbi, iar el o salută cu indexul și mijlociul desfăcute în V.

*

ÎN TIMP, FUSESE CROITĂ O CĂRARE printre rugi ce tăia pieziș prin iarba uscată și înaltă până jos, la plajă. Nisipul era uscat, iar Archie trebuia să calce cu mare băgare de seamă. *Numai așchii de oase și cenușă.* Înainte, liniștit și tulbure, era râul Columbia, iar pe celălalt mal, statul Washington. Archie zări un grup de polițiști de patrulă ce stăteau în picioare la vreun sfert de milă mai jos, pe plajă, acolo unde începea stratul de argilă.

Claire Masland îi aștepta și ea pe plajă. Purta pantaloni și o bluză groasă roșie. Își scosese impermeabilul marca North Face și-i legase mânecile de jur-împrejurul taliei. Archie n-o întrebase niciodată, dar își închipuia că femeia asta face autostopul cu plăcere și merge în drumeții cu cortul. Poate că și schia. La naiba, te pomenști că mersese pe jos până la Polul Nord! Insigna îi era prinsă în brâu, de curea. La subsuori avea pete de sudoare. Claire își potrivea pașii cu ai lor urmându-i în drum spre cadavru.

— A găsit-o un nudist pe la vreo zece, zise ea. A trebuit să se-ntoarcă la mașină și apoi acasă ca să ne poată suna, așa că n-am fost anunțați decât la zece și douăzeci și opt de minute.

— Fata era în aceeași stare ca celelalte?

— Identică.

Archie își frământa mintea. Cursul evenimentelor era prea rapid. N-avea logică. Criminalului îi plăcea să țină mai mult timp trupurile fetelor. De ce n-ar fi vrut s-o țină și pe asta mai mult? A crezut că trebuie să se descotorosească de ea?

— E speriat, zise Archie. L-am speriat.

— Înseamnă că se uită la știrile de seară, spuse Henry.

Îl băgaseră în sperieți. Îl băgaseră în sperieți în așa hal că se debarasase de cadavru. Și-acum ce urmează? Va răpi alta. Trebuie să răpească alta. Lui Archie îi urcă în gât acidul din stomac. Băgă mâna în buzunar și pescui o pastilă pentru gastrită pe care începu s-o mestece nervos. Îl grăbiseră, iar acum va trebui să ucidă o altă fată.

— Cine-i aici? întrebă Archie.

— Greg, Josh și Martin. Anne a pornit la vreo zece minute după voi. Trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

— Bine, răspunse Archie. Vreau să vorbesc cu ea.

Se opri brusc și toți ceilalți se opriră și ei. Erau la vreo cincisprezece metri de locul unde fusese găsit cadavrul. Archie trăgea cu urechea.

— Ce-i? întrebă Claire.

— Elicopterele echipelor de știri, răspunse Archie uitându-se în sus, cu o grimasă de mâhnire pe chip, la cele două elicoptere ce se iviră de după coroanele copacilor. Ar trebui să întindem un cort.

Claire dădu din cap și o luă repede înapoi spre drumeagul de unde veniseră. Archie se întoarse spre Susan, care scria în carnețel, întorcând repede paginile pe măsură ce le umplea cu lungi și spontane însemnări. Archie îi simțea frenezia și-și aminti de propriul lui freamăt atunci când el și Henry au preluat acel prim caz din dosarul „Frumusețe criminală”. Acum el nu mai era deloc așa.

— Susan, zise.

Ea lucra frenetic să-și termine însemnările și-i făcu semn cu un deget să aștepte o clipă.

— Uită-te la mine, spuse Archie iar.

Ea – și ridică ochii mari și verzi din carnețel. Archie se simți, dintr-odată, răspunzător față de această ciudată fetiță cu păr roz care pretindea să fie mult mai tare decât credea el că este cu adevărat și-n același timp i se păru

ridicol să se simtă așa. O privi drept în ochi o secundă până când toată atenția ei era fixată asupra lui.

— Orice-ai crede tu că o să găsești acolo, zise Archie, arătând spre locul unde Kristy Mathers zăcea goală în noroi, o să fie și mai rău de-atât.

— Știu, zise Susan dând din cap.

— Ai mai fost vreodată lângă un cadavru? o întrebă Archie.

Ea dădu iar din cap.

— Taică-meu. A murit când eram doar un copil. Avea cancer.

— Acuma o să fie cu totul altfel, zise Archie cu blândețe.

— O s-o scot eu cumva la capăt.

Ridică capul și adulmecă aerul.

— Simți mirosul ăsta? întrebă ea. E Clorox?

Archie și Henry schimbă iute o privire. Apoi Henry scoase două perechi de mănuși de cauciuc din buzunarul hainei și-i întinse o pereche lui Archie, care se mai uită o dată la strălucirea calmă a apei râului în lumina soarelui de dimineață târzie. Inspiră adânc pe gură și expiră.

— Nu respira pe nas, îi zise el lui Susan. Și nu-mi sta-n drum.

*

LĂSÂNDU-SE PE VINE LÂNGĂ CADAVRUL lui Kristy Mathers, Archie își simțea mintea perfect lucidă. Capul i se limpezise. Stomacul i se relaxă. Era complet concentrat. Își dădu seama că trăise câteva minute în care nu se gândise deloc la Gretchen Lowell. Îi lipsise senzația asta.

Fata fusese strangulată și apoi cufundată în înălbitor de rufe, ca toate celelalte. Zăcea la vreo trei metri de malul apei, pe spate, cu capul căzut într-o parte, cu unul din brațele ei durdulii răsucit la spate. Pielea și părul îi erau pline de nisip, de parcă ar fi fost rostogolită vreo câțiva metri. Celălalt braț îi era ușor îndoit din cot, iar mâna cu pielea încrețită era chiar sub bărbie. Pe unghiile pe care fata mai mult ca sigur că și le rodea, se mai vedeau ici, colo pete de lac. Brațul acela îndoit o făcea să pară aproape umană. Archie continuă să o analizeze de la cap înspre vârful degetelor de la picioare, memorând fiecare detaliu. Un picior era ușor îndoit, celălalt, drept, era încălzit în plante de apă. Luă seama la sângele de la nas și de pe buze, la limba ridicol de umflată, la urma aceea orizontală din partea de jos a gâtului, aceeași ca la celelalte două fete, și care, bănuiau ei, provenea de la o curea, folosită să le stranguleze. După cum arăta zona dintre gât și umeri, acoperită de pete de nuanță purpurie ce trădau *livor mortis*, acela era locul unde se oprise sângele după ce fata murise. De jur-împrejurul

abdomenului ei începuse să se întindă o culoare incertă, ceva între verde și roșu, iar gura, nasul, vulva și urechile îi erau negre. Înălbitorul încetinise descompunerea, omorând unele din bacteriile ce produceau umflarea și spargerea țesuturilor moi, așa că asasinul mai putea vedea ceva din Kristy în acel cadavru. Încă se putea recunoaște chipul, profilul ei. Însă înălbitorul nu eliminase gângăniile. Insecte minuscule mișunau împrejurul gurii și al ochilor și viermuiau în organele genitale. Crabi i se încâlciseră în păr. O peltea întunecată era tot ce rămăsese dintr-unul din globii oculari; pielea de pe frunte și de pe obraji era sfâșiata acolo unde cine știe ce pasăre își înfipsese ghearele în carne. Archie își ridică ochii de la cadavru și zări un pescăruș ce stătea la câțiva metri depărtare, pândind. Privirea lui o întâlni pe a lui Archie și făcu câțiva pași dând din aripi speriat, până ajunse la o distanță sigură.

Henry își dresе vocea.

— A abandonat-o pe plajă, începu el să teoretizeze, nu în apă.

Archie aprobă, dând din cap.

— De unde știi? întrebă Susan.

Archie se uită la ea. Fața ei era palidă, doar buzele date cu ruj și pistruii mai erau evidente, dar se ținea dârză, mai bine decât o făcuse el prima dată.

— Altfel ar fi încă în apă, îi răspunse el.

— Cadavrele se duc la fund, zise Henry. Ies la suprafață cam după trei zile, cel mult o săptămână mai târziu din cauza gazelor ce se acumulează în corp. Or n-au trecut decât trei zile de când a fost dată dispărută.

Archie se uită în susul și-n josul plajei. Elicopterele se învârteau pe deasupra capetelor lor. I se păru că vede sclipind lentila unei camere foto telescopică.

— Mai mult ca sigur că s-a debarasat de cadavru noaptea trecută, pe ploaie. Suficient de devreme ca ploaia și valurile să spele orice urmă pe care-ar fi putut-o lăsa pe promenadă.

— A vrut s-o găsim, zise Henry.

— De ce e în halul ăsta? întrebă Susan, iar vocea ei tremură prima oară de când erau acolo.

Archie se uită în jos spre cadavrul fetei. Părul ei brunet avea acum o nuanță de portocaliu deschis, iar pielea îi era arsă. Semne identice cu cele din fotografiile cadavrelor lui Lee Robinson și al lui Dana Stamp.

— Le spală în înălbitor, zise Archie simplu, cu calm. Le ucide. Le abuzează sexual. Apoi le scufundă într-o cadă plină de înălbitor până vine

vremea să se debaraseze de ele.

Putea să-i simtă gustul în gură; izul ce-ți arde ochii al clorului amestecat cu miasma cărnii și a mușchilor în descompunere.

Uitându-se la Susan, o văzu ezitând, observă o mărunță schimbare în atitudinea ei, ca și cum prinsese șpilul.

— N-ai spus nimic despre asta pân-acum, zise ea.

Archie îi răspunse cu un zâmbet ostenit:

— Tocmai am spus-o.

— Așadar le ucide imediat, spuse Susan mai mult pentru ea. Până să-și dea seama cineva c-au dispărut, sunt deja moarte.

— Mda.

Susan se uită la el printre gene.

— I-ai lăsat pe toți să spere. Deși știai că e moartă deja.

Apoi își mușcă buza și scrise ceva în carnețel.

— Ce psihopat nemernic, murmură.

Archie nu era sigur dacă Susan se referea la criminal sau la el însuși. Nu prea conta totuși.

— Cred că asta e o afirmație corectă, zise el.

— Dacă a abandonat-o aici, începu Henry să-i spună lui Archie, mai mult ca sigur și-a parcat mașina unde am parcat și noi. Și a folosit același drum. Nu putea s-o care până aici venind din altă parte. Doar dacă nu i-a dat drumul în noroi dintr-o barcă.

— Pune oameni să-ntrebe din ușă-n ușă. Să-ntrebe dacă n-a trecut cineva cu mașina pe-aici și dacă nu cumva au observat vreun vehicul tras pe-aproape. Chiar și o barcă. Și mai pune-i pe băieții duri să scotocească zona. Poate găsesc vreun prezervativ. Nu cred c-a fost în stare să se abțină.

— Vrei să caute prezervative pe o plajă de nudiști? întrebă Henry cu îndoială. Păi ce-ar fi, până una-alta, să caute și niscai pipe de ganja prin căminele de studenți!?

Archie zâmbi.

— Trimite orice-ai găsi la laborator. Apoi pune băieții să introducă rezultatele analizelor ADN în baza de date. Poate avem noroc.

Archie își vârî altă tabletă de Vicodin în gură.

— Alt Zantac? întrebă Henry.

Archie întoarse capul, uitându-se în altă parte.

— Aspirină, zise el.

Capitolul 17

ÎN CEA DE-A TREIA ZI, după câte poate el să-și dea seama, când Gretchen îi îndeasă tubul și-i toarnă pastilele în gâtlej, Archie le înghite fără să se mai opună. Ea lasă tubul deoparte și repede îi lipește pe gură o altă bucată de bandă adezivă pe care o avea deja pregătită. N-a spus niciun cuvânt în ziua aceea. Gretchen se folosește de un prosop alb să-i șteargă lui Archie saliva ce i se scursese pe obraji. După care pleacă. El așteaptă ca pastilele să-și facă efectul, fiecare celulă a trupului său în alertă, gata să înregistreze orice schimbare. Acesta e un alt fel de a măsura scurgerea timpului. Nu știe ce sunt exact pastilele acelea, dar presupune că e *speed* sau un analgezic sau vreun halucinogen. Funicăturile încep de la nas, apoi se întind alene până în creștetul capului. Se străduiește din răputeri să se abandoneze acestei senzații.

Mintea lui începe s-o ia razna. I se pare că vede un tip brunet acolo, în subsol, cu ei. Nu e decât o umbră individul ăsta. Trece iute pe dinapoia lui Gretchen și dispare. Archie se întreabă dacă nu cumva a înviat cadavrul acela – un mort viu din carne și oase puhave și putrede. Apoi își spune că toate astea nu sunt decât halucinații. Nimic nu-i real.

Își închipuie locul unde începe investigația. Și-i imaginează pe Claire și pe Henry. Mai mult ca sigur că i-au luat urma până la casa mare vopsită în galben pe care Gretchen o închiriasse printr-o agenție imobiliară on-line. Banda galbenă ce înconjoară locul faptei. Presa. Criminaliștii. Etichetele probelor. Se mișcă prin spațiul acela al infracțiunii, ca și cum el însuși ar fi doar o altă victimă a Frumuseții criminale.

— A trecut deja prea mult timp, îi spune lui Claire. Sunt mort.

Toți par îndârjiți, încruntați, disperați.

— Hai, relaxați-vă. E-n regulă. Măcar știm în sfârșit cine mă-sa-i Frumusețea criminală. Nu? Nu-i așa?

Ei se uită la el cu priviri goale, absente. Claire plânge.

— Trebuie să înțelegeți că povestea asta e direct legată de cazul nostru, le spune Archie cu nervozitate în glas. Nu e o coincidență.

Toată casa și curtea sunt cercetate cu atenție în căutarea indiciilor.

— Puneți-le cap la cap, insistă Archie.

Acum ar trebui să aibă numele lui Gretchen și fotografia tip buletin de pe legitimație. În mintea lui pune în scenă vizita sa acolo și scormonește în memorie în încercarea de a-și aminti fiecare suprafață pe care a atins-o, fibrele textile sau firele de păr ce-ar fi putut rămâne în urma lui, fiecare urmă ce-ar fi putut să dovedească că el a fost acolo. Cafeaua. O vărsase pe covoraș. Archie arată spre pata întunecată.

— O vezi? îi strigă lui Henry.

Henry se oprește. Se lasă pe vine. Îi face semn unuia din cei ce ridică probele. Cei de la laborator vor depista urmele substanței pe care i-o pusese în cafea, oricare ar fi aceea. Le va confirma bănuielile. L-a văzut cineva intrând în casa aceea? Ce s-a întâmplat cu mașina lui? Archie se lasă pe vine lângă Henry.

— Când îți vin rezultatele de la laborator trebuie să faci tot ce-ți stă-n puteri să legi celelalte crime de Gretchen. Fă publică fotografia ei. Trimite-o peste tot. Când voi fi mort, va ieși din casă. Iar când va părăsi casa, ai să poți pune mâna pe ea.

*

— HALUCINEZI, îi spune Gretchen.

E smuls brutal din reveria sa și adus înapoi în realitatea subsolului acela. Gretchen e iar acolo, tamponându-i fruntea cu o bucată de pânză ce-i pare rece. Nu se simte febril, însă își dă seama că transpiră.

— Bălmăjeai ceva, spune Gretchen.

Archie e mulțumit că banda adezivă îi acoperă gura; e mulțumit că ea nu-i poate auzi bâiguielile incoerente.

— Nu înțeleg cum poți să suporti putoarea de-aici, spune Gretchen, întorcând ochii spre locul unde încă mai zace cadavrul.

Apoi ea începe să mai spună ceva, dar el e așa de obosit de ea încât se întoarce la lumea din mintea lui.

Se întoarce s-o vadă pe Debbie.

Stă pe canapea, înfășurată într-o pătură de lână, cu ochii roșii de plâns.

— L-ați găsit? întreabă repede când intră Archie.

— Nu, zice el.

Archie își ia o bere din frigider și se așază lângă ea. Fața ei e calmă și golită de orice emoție. Mâinile-i tremură pe pătura pe care și-o ține înfășurată pe ea până sub bărbie.

— Trăiește încă, spune Debbie neînduplecată, iar optimismul dur din vocea ei îi frânge inima lui Archie. Știu asta.

Archie cugetă la ce a spus ea. Vrea să fie blând cu ea. Dar nu poate să mintă.

— De fapt, se prea poate să fiu mort, îi spune. Trebuie să te pregătești pentru așa ceva.

Debbie se uită la el îngrozită, tot trupul ei a devenit rigid. Încurcat, încearcă iar s-o îmbărbăteze.

— E mai bine așa, spune el. Cu cât mă ucide mai curând, cu atât mai bine. Crede-mă.

Ochii lui Debbie se umplu de lacrimi și buzele i se strâng.

— Ar fi mai bine să pleci acum, îi spune.

*

— UITĂ-TE LA MINE.

E Gretchen, iar el e din nou în subsolul acela. La marginea câmpului său vizual realitatea începe să prindă contur, să se închege cu repeziciune. Nu vrea să-i cedeze lui Gretchen, dar și-a învățat lecția, așa că își întoarce capul spre ea și se concentrează asupra ei.

Pe chipul ei nu e nimic, nicio emoție. Nici mânie. Nici plăcere. Mai ales nu milă. Nimic.

— Ți-e frică? întreabă ea, tamponându-i cu o cârpă fruntea, obrajii, gâtul, claviculele.

I se pare că vede o urmă de emoție în ochii ei. Să fie simpatie? O urmă de emoție ce dispare imediat.

— Oricât de rău ai crede că va fi ce urmează, îi șoptește ea, va fi mai rău de-atât.

Capitolul 18

PRIMUL LUCRU PE CARE l-a făcut Susan când s-a întors acasă din insula Sauvie a fost să-și desfacă fermoarul cizmelor înalte din piele, negre, să și le scoată din picioare și să le azvârle peste grămada de pantofi abandonati lângă ușa de la intrare. Pătate și duhnind a înălbitor, cizmele alea erau distruse.

Susan locuia în ceea ce-i plăcea să numească apartament, însă nu era decât o garsonieră spațioasă în districtul Pearl din partea de vest a orașului, chiar în nordul centrului. Clădirea, ce fusese la începutul secolului XX o distilerie, fusese recondiționată cu câțiva ani înainte. Fațada și coșul – masive, din cărămidă – erau tot ce mai rămăsese neschimbat din vechea clădire, însă restul structurii fusese reamenajat în întregime pentru a le asigura locatarilor cele mai moderne facilități. Apartamentul lui Susan era la al treilea nivel. De fapt aparținea unuia din foștii ei profesori care plecase în Europa cu soția lui să-și petreacă acolo anul sabatic de care beneficia să-și scrie o altă carte. Profesorul trăia în Eugene, unde era șeful foarte bine văzut al Catedrei de creație literară a Universității din Oregon, însă păstra acel apartament în Portland cu titlu de refugiu de creație, deși rareori era folosit în scopuri literare. Susan și-a dorit să fie al ei încă din primul weekend pe care l-a petrecut acolo. Bucătăria n-avea pereți și era dotată cu cele mai moderne utilități, printre care un frigider din oțel inox și un aragaz cu mai multe ochiuri, impresionant și strălucitor. Garsoniera era exact ce nu era casa în care crescuse ea. Sigur, polițele erau din polimeri și aluminiu, nu din granit, iar aragazul era o imitație a celor de la Frigidaire după un model Viking, însă dacă nu te uitați prea atent locul arăta șic și modern. Îi plăcea mai ales biroul albastru al Marelui Scriitor. Și-i plăcea biblioteca fixată într-un perete pe care îl acoperea în întregime, burdușită de cărțile Marelui Scriitor pe câte două rânduri, unul în față și încă unul în spate. Îi plăceau fotografiile înrămate ce-l surprindeau pe Marele Scriitor alături de alți mari scriitori. Patul era înconjurat de un paravan japonez, ceea ce făcea din restul încăperii un spațiu de locuit, mobilat cu o sofa tapitată cu catifea albastră, un fotoliu de club din piele roșie, o măsuță de cafea și un televizor micuț. De fapt, tot ce-i aparținea ei în apartamentul acela încăpea în două valize.

Își trase cămașa peste cap fără să-i mai descheie nasturii, își scoase pantalonii negri, ciorapii, chiloții și sutienul. Și tot mai putea să simtă izul înălbitorului. Era peste tot, se impregnase în toate lucrurile cu care fusese acolo. Doamne și cât îi plăcuseră cizmele alea. A rămas goală o clipă, tremurând, cu toate hainele grămadă la picioare. Apoi se înfășură în chimonoul ce atârna pe un umerăș de alamă pe ușa băii. Strânse toate hainele pe care le avusese pe ea și cizmele scumpe și faine și se duse desculță pe coridor până la chepengul mic și pătrat pe care scria GUNOI, chiar lângă lift, îl deschise și aruncă tot maldărul înăuntru. N-a mai așteptat, cum făcea de obicei, să audă cum cad boarfele alea la capătul toboganului; s-a întors în apartament și s-a dus drept în baie, a dat drumul la apă în cadă și a lăsat să-i alunece chimonoul de pe umeri, în colț, lângă ușă. Nu cursese apă decât de două degete, dar Susan păși în cadă, ghemuindu-se în apa fierbinte și uitându-se cum i se înroșesc degetele de la picioare. Se așeză încetișor, cu mușchii contractați, apoi se lăsă pe spate puțin câte puțin și își întinse înainte picioarele subțirele. Corpul ei gol n-o făcea să se gândească decât la fetele acelea. *Oare le bagă în înălbitor într-o cadă ca asta?* Apa-i ajunsese până la șolduri, iar ea își lipi spatele de porțelanul rece, apăsându-se pe el până când îl încălzi la temperatura corpului ei. I se făcuse pielea ca de găină pe brațe și orice-ar fi făcut i se părea că nu se mai poate opri din tremurat. *Drăcia dracului!* Închise robinetul cu degetele de la picior, închise ochii și încercă să-și scoată din cap chestia aceea palidă și învinetită ce fusese cândva Kristy Mathers.

*

ARCHIE STĂTEA LA BIROUL SĂU, ascultând înregistrarea interogatoriului pe care i-l luase lui Fred Doud. Kristy Mathers era moartă. Și-acum începuse iar cursa contra cronometru. Criminalul avea să răpească o altă fetiță. Nu era decât o chestiune de timp. Întotdeauna era doar o chestiune de timp.

În birou era aproape întuneric, căci Archie decuplase neoanele și lumina venea prin ușa deschisă din cealaltă încăpere. În cele din urmă îl trimisese pe Henry să o conducă pe Susan înapoi la mașina ei, iar el și Claire Masland au urmat mașina legistului până la morgă, unde s-au întâlnit cu tatăl lui Kristy, care a identificat cadavrul. Archie ajunsese un expert în a da știri proaste familiilor celor dispăruți. Câteodată nu trebuia să spună absolut nimic. Doar se uitau la el și știau. Alteori, trebuia să repete o dată și încă o dată, iar ei tot îl mai priveau zăpăciți, dând neîncrezători din cap, cu ochii

aprinși, negând cu încăpățânare. Iar apoi, ca loviți de un val uriaș, aveau să cedeze, iar adevărul avea să-i pustiască. Își amintea cu multă trudă că nu el era cauza suferinței lor.

Însă pe Archie nu-l mai incomoda să fie în preajma celor în doliu. Chiar și cei mai ticăloși dintre ticăloși păreau atinși de o stare de grație când trebuiau să suporte pierderea violentă a cuiva drag. Se mișcau prin lume altfel decât ceilalți oameni. Iar când te priveau, aveai senzația pregnantă că într-adevăr te văd. Întregul lor univers era numai și numai acel lucru, acel eveniment, acea pierdere. Pentru câteva săptămâni, păreau să vadă lucrurile în profunzime. Apoi toate porcăriile lipsite de importanță începeau să se infiltreze înapoi în viețile lor.

Ridică ochii către Anne Boyd ce stătea sprijinită în pragul ușii, privindu-l în felul acela foarte caracteristic, ca un părinte ce se așteaptă să audă o mărturisire.

Își frecă ochii, zâmbi ostenit și-i făcu semn să intre. Anne era o femeie inteligentă. Archie se întreba dacă nu cumva pregătirea ei de psiholog nu-i permitea să vadă dincolo de pretinsa lui sănătate mentală.

— Scuză-mă. Visam cu ochii deschiși.

Opri reportofonul.

— Poți să aprinzi luminile, adăugă el.

Și ea exact asta și făcu, iar încăperea fu pe loc inundată de lumina albă și tremurândă a neoanelor, făcând menghina durerii de cap ce-l ținea pe Archie să se mai strângă cu un tur de spiră. El se îndreptă de spate și-și întinse gâtul până când auzi un pocnet ce-i relaxă tensiunea din mușchi.

Anne se trânti într-unul din cele două scaune ce stăteau întoarse spre biroul lui, își încrucișă picioarele și-i aruncă un dosar înainte. Era una din puținele femei psiholog ale FBI-ului și singura de culoare. Archie o cunoștea de șase ani, din ziua în care FBI-ul o trimisese să asigure expertiza psihologică în cazul „Frumusețe criminală”. Petrecuseră împreună sute de ore, revăzând locurile crimelor, în ploaie, sau holbându-se la fotografiile cu modelul rănilor la patru dimineața, încercând să pătrundă în mintea lui Gretchen Lowell. Archie știa că Anne are copii. O auzise vorbind cu ei la telefon. Dar, își dădu seama, nici măcar o dată în tot timpul de când lucrau împreună nu discutaseră despre copiii lor. Viața lor profesională era mult prea urâtă. Ar fi fost crud să vorbească despre copiii lor.

— Asta e? întrebă el, arătând cu bărbia spre dosar.

— Rodul trudei mele, răspunse Anne.

De-atâta stat pe scaun, pe Archie îl dureau coastele, iar acidul gastric îi ardea stomacul. Uneori se trezea în creierii nopții și-și dădea seama că dormise în poziția corectă și că nu-l durea nimic. Începea atunci să rămână nemișcat, să prelungească acest interludiu binecuvântat, însă în cele din urmă trebuia să se întoarcă de pe o parte pe alta sau să-și îndoiască un genunchi sau să-și destindă un braț: exact acela era momentul în care atât de bine știutele junghiuri sau arsuri stomacale sau dureri de cap îi reveneau. Pastilele îl ajutau și câteodată își zicea că aproape ajunsese să se obișnuiască cu toate astea. Însă corpul său încă îl mai distrăgea de la ceea ce avea de făcut. Iar dacă trebuia să se concentreze la expertiza pe care i-o adusesese Anne trebuia să ia puțin aer întâi.

— Hai să ne plimbăm puțin. Mă pui la curent cu chestiile importante.

— Sigur, aprobă ea.

Au traversat sala pustie a birourilor personalului, unde mai era doar un om de serviciu care desfășura cablul unui aspirator. Archie ținu deschisă masiva ușa de sticlă a băncii s-o lase pe Anne să iasă, apoi o urmă în stradă. Au luat-o spre nord. Era frig, iar Archie își îndesă mâinile în buzunarele sacoului, și-acolo dădu de pastile. Ca de obicei, era îmbrăcat total nepotrivit pentru vremea aceea. Stâlpii de iluminat aruncau o lumină cețoasă pe asfalt, o lumină plată, gălbuie ce făcea ca orașul să pară mizerabil. O mașină trecu pe lângă ei, cu vreo douăzeci de kilometri peste limita de viteză.

— Cred că avem de-a face cu un sociopat în devenire, spuse ea.

Anne purta o haină lungă de piele, de culoarea ciocolatei și cizme din imitație de piele de leopard – știa întotdeauna cum să asorteze lucrurile cu care se îmbrăca.

— Ți plac? îl întrebă ea, observând că Archie se uită la picioarele ei.

Se opri și își ridică câțiva centimetri fusta lungă, tricotată ca să i se vadă mai bine cizmele.

— Le-am luat de la raionul pentru grăsane. Pentru labele mele uriașe.

Archie își dresă glasul.

— Zici că e un sociopat în devenire.

— Nu vrei să vorbim despre labele mele? întrebă Anne.

Archie zâmbi.

— Nu fac decât să evit un proces de hărțuire sexuală.

Anne rânji și lăsă să-i cadă poalele fustei peste cizme.

— Cred că e prima oară când te văd zâmbind în astea două zile.

Și-au reluat plimbarea și Anne își continuă analiza criminalului.

— Le-a violat și le-a ucis pe fetele astea, dar are remușcări, spuse cu o figură din nou serioasă. Le curăță. Le returnează.

— Și ucide iar.

— Nevoia asta îl copleșește. Dar esențial e violul. Nu crima. Tipul e un violator care ucide, nu un criminal care violează. Nu omorul îl stârnește pe tip. Nu e necrofil. Le ucide ca să le scutească de suferința provocată de viol.

— Ce tip cumsecade, zise Archie.

Au trecut pe lângă un magazin de vopsele cufundat în întuneric, apoi pe lângă un chioșc cu storurile trase de unde se puteau lua cafele din mașină și pe lângă o bombă de șmecherași. Vitrina barului era doldora de reclame de neon la mărci de bere: POR, RAINIER, SIERRA NEVADA. Deasupra intrării o reclamă nu prea convingătoare anunța concertul unei trupe numite Missing Persons Report⁶. Mișto. Archie trase cu ochiul înăuntru când treceau prin dreptul intrării și zări o grămadă de indivizi cu gurile până la urechi, râzând, și prinse rumoarea obișnuitei veselii bahice.

Anne continuă.

— Nu cred că omorul în sine îi produce vreo plăcere. Nu-i ia prea mult s-o facă. Nu-și folosește mâinile. Cred că trebuie să-i verificăm antecedentele. Cred că a comis violuri și înainte. Iar dacă s-a întâmplat într-adevăr, s-ar putea ca profilul victimelor să se potrivească.

Archie clătină din cap.

— Am verificat toate cazurile nerezolvate de viol din ultimii douăzeci de ani. Nimic nu se potrivește.

Au ajuns la o intersecție. Dacă ar fi fost singur, Archie ar fi trecut pe roșu, dar pentru că era Anne cu el, apăsă pe butonul semaforului și așteptă.

— Verifică și cazurile din alte state. Dacă tot nu găsești nimic, înseamnă că violurile n-au fost raportate, nu s-au depus plângeri, ceea ce e o informație chiar utilă.

Archie se gândi la ce-i spusese Anne.

— Are trecere la femei.

— Sau avea, adăugă Anne.

— Și-a pierdut șarmul; recurge la violență.

Anne dădu din cap de câteva ori, încleștând dinții repetat.

— Mă gândesc că s-ar putea să avem de-a face cu o progresie a atacurilor sexuale pe care le-a comis și probabil că a apărut un factor de stres acasă sau la serviciu. Probabil că a avut fantezii sexuale ce implicau violență încă din copilărie, însă a reușit să și le țină în frâu pân-acum recurgând la

pornografie și la violurile anterioare. Apoi abia s-a hotărât să ducă lucrurile mai departe. Și-a făcut planurile. Le pune-n aplicare. Și nu e prins.

— Așa că ucide iar, oftă Archie.

Culoarea semaforului s-a schimbat, iar cei doi au trecut de cealaltă parte a străzii și au luat-o înapoi, spre sud.

Nu a fost cine știe ce plimbare, dar lui Archie i-a prins bine să se miște.

— Da, și iar nu e prins. Așa că de-acum limitele impuse de societate, cu care nu s-a acomodat niciodată, sunt serios afectate din punctul lui de vedere. Cred că o parte din el, după cel dintâi omor, chiar se aștepta să fie prins. Poate chiar voia să fie prins și să fie pedepsit pentru fanteziile lui aberante. Dar n-a fost și acum se gândește că legea e ceva ce nu i se aplică și lui. Și se simte cu totul deosebit de ceilalți.

— Dar înălbitorul? Ce-nseamnă? E vreun ritual de purificare sau e vorba doar de îndepărtarea meticuloasă a indiciilor necesare investigației criminaliștilor?

Archie o văzu pe Anne mușcându-și buza.

— Nu știu. E ceva ce nu se potrivește aici. Dacă-i pasă de ele suficient cât să le omoare, de ce să le îmbăieze în substanțe chimice cu acțiune corozivă? Ca agent de purificare înălbitorul e mai mult decât ce-i trebuie. Și cred că individul acesta e suficient de meticulos încât să-și dea seama de acest fapt. Ar trebui să știe exact cât de mult să folosească, niciun strop în plus.

— A abandonat unul din cadavre cu o zi înainte de ziua Sfântului Valentin, adăugă Archie.

— Nu-i o coincidență.

— Crimele sunt acte intime pentru el, zise Archie moale. Și alege fetele pentru asta.

— Individul ăsta e deștept, spuse Anne. Are studii superioare. Are o slujbă. Transportă cadavrele la locul unde le abandonează, deci are acces la vehiculul de care are nevoie. Probabil chiar și la o barcă sau așa ceva. După cum arată intervalul orar în care le răpește, aş zice că programul lui de muncă seamănă cu cel al unui angajat de bancă. E bărbat și e alb. Ar trebui să aibă o alură comună. Însă îngrijită, prezentabilă. Dacă într-adevăr a trecut printr-o evoluție a atacurilor, are probabil treizeci și ceva de ani, poate chiar patruzeci. E foarte atent la detalii și știe foarte bine cum să manipuleze pe cineva. Își asumă riscuri enorme să răpească fetele astea de pe străzi. E plin

de încredere în sine, până la aroganță. Și cunoaște șmecheria. Are ceva cu care le face pe fetele astea să îl urmeze.

— Ca șarmul lui Bundy?

— Sau ca felul în care Bianchi știa să facă pe polițistul. Sau pretinde că are probleme cu mașina, ori că e descoperitorul de talente al unei agenții de fotomodele, sau chiar că părinții fetei au fost implicați într-un accident de mașină și se oferă să le ducă la spital.

Anne dădu din cap nu foarte convinsă.

— Dar cred că e ceva mai bun de-atât. E ceva genial. Pentru că indiferent care i-ar fi trucul, a reușit s-o facă pe Kristy Mathers să meargă cu el după ce alte două fete fuseseră deja ucise.

Archie se gândi la Kristy Mathers, fata durdulie și cu păr brunet, traversând strada și târând bicicleta stricată după ea, la doar câteva blocuri depărtare de casă. *Unde o fi bicicleta?* Dacă a răpit fata, de ce a luat și bicicleta? Dar dacă într-adevăr a luat bicicleta, înseamnă că mașina lui e destul de încăpătoare ca s-o bage repede înăuntru.

— Dacă s-a dus cu el de bunăvoie, atunci trebuie că-l cunoștea.

— Da, dacă acceptăm premisa ta, atunci îl cunoștea.

Ajunseseră în parcare a băncii și se opriră.

— Asta-i mașina mea, zise Anne punând mâna pe capota unui Mustang vișiniu, închiriat.

— Măine am să interoghez iar profesorii și oamenii de serviciu, și pe cei din administrație, spuse Archie. Doar bărbații care se potrivesc cu expertiza.

Durerea de cap se întetea. Se simțea de parcă era mereu mahmur.

— Te duci acasă în seara asta... Sau o să dormi în scaunul de la birou?

Archie se uită scurt la ceas și fu uimit să vadă că era deja unsprezece în noapte.

— Nu-mi mai ia decât vreo două ore să termin ce am de făcut, răspunse.

Anne apăsă pe butonul telecomenzii de la portiere, o deschise pe cea din dreptul șoferului și-și aruncă geanta pe scaunul din dreapta, apoi se întoarse iar spre Archie.

— Dacă vreodată simți nevoia să vorbești, îi spuse dând din umeri neputincioasă, sunt psihiatru.

— Specializată în nebuni periculoși, zise el schițând un zâmbet obosit. O să-ncerc să nu înțeleg ce-nseamnă asta.

Apoi, în lumina necruțătoare a reflectoarelor din parcare, Archie văzu cât de mult îmbătrânise Anne în cei câțiva ani de când n-o mai văzuse. Avea

riduri împrejurul ochilor și câteva foarte delicate fire cărunte în păr. Dar tot arăta mai bine decât el.

— S-a potrivit cât de cât cu expertiza? întrebă ea.

Archie știu pe dată la cine se referea.

— A jonglat cu expertiza, Anne. Știi prea bine.

Anne zâmbi amar.

— Am fost convinsă că asasinul e un bărbat. Și că acționa de unul singur. Nici măcar n-am luat în calcul posibilitatea să fie o femeie. Și totuși tu ai bănuț-o. În ciuda expertizei defectuoase. Și totuși... felul cum a știut să se infiltreze în echipa de investigație, comportamentul ei de psihopată, ca la manual. Nu pot crede că nu mi-am dat seama.

— Mi-a dat exact atâtea informații cât să trebuiască să merg la ea și totuși nu destule cât să-mi iau precauții. A fost o cursă. Am ajuns acolo pentru că m-a jucat pe degete. Nu datorită priceperii mele detectivistice.

— Știa că-ți dorești să rezolvi cazul acela mai mult decât orice pe lume. Psihopații sunt foarte buni când vine vorba să înțeleagă ce-i în mintea celorlalți.

Nici nu-ți dai seama cât e de adevărat, se gândi Archie.

— Oricum, zise Anne oftând, sunt la hotelul Heathman. Dacă te răzgândești în privința discuției.

— Anne?

Se întoarse iar spre el.

— Da?

— Mulțumesc pentru propunere.

A mai rămas o clipă așa, în cizmele ei din imitație de piele de leopard, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva. Ceva gen: „Îmi pare rău că viața ta s-a dus dracului” sau „Știu ce ai de gând să faci” sau „Spune-mi dacă ai nevoie de o recomandare pentru un ospiciu bun și liniștit”. Sau poate că se gândea pur și simplu să se întoarcă la hotel și să-și sune copiii. Nu prea avea importanță. Archie așteptă până când mașina ieși din parcare, apoi se întoarse în biroul său, dădu iar drumul reportofonului, închise ochii și-l ascultă pe Fred Doud vorbind despre starea cumplită în care găsisese cadavrul lui Kristy Mathers.

Capitolul 19

ARCHIE SE TREZI dintr-un somn aiuritor, deloc odihnitor și-l găsi pe Henry stând aplecat peste el. Luminile în birou erau aprinse. Archie era tot în scaunul biroului său.

— Ai stat toată noaptea aici, zise Henry.

Archie clipea dezorientat.

— Cât e ceasul?

— Cinci, răspunse Henry și puse un pahar de cafea de la automatul din oficiu pe biroul lui Archie.

Îl chinuiau junghiuri în coaste, tâmpilele îi pulsau de durere, până și dinții-l dureau. Își suci gâtul într-o parte până-l auzi trosnind. Henry purta în dimineața aceea pantaloni negri și un tricou negru proaspăt spălat. Mirosea a loțiune după ras. Archie luă paharul de plastic și bău o înghițitură de cafea. Era foarte tare și se înfioră simțind-o alunecându-i pe gâtleej.

— Ai venit devreme, îi spuse Archie.

— Am primit un telefon de la Martin, răspunse Henry, așezându-se pe un scaun din fața biroului. I-a luat la puricat pe cei care întrețin curățenia în școală. Lucrează pentru o companie numită Amcorp care are afaceri în cartierul acela. Consiliul administrativ al școlii a concediat toți oamenii de serviciu în timpul crizei bugetare de anul trecut. Apoi i-a adus pe cei de la Amcorp, pentru că erau mai ieftini. Se presupunea că tuturor angajaților lor li s-a verificat cazierul.

— Dar?

— I-au prins cu ceva, pentru câțiva din ei s-au certificat abateri rutiere, continuă Henry. Acuma sunt peste tot și-s dubioși. Martin a tot verificat numele angajaților. Unul din ele se tot repeta. Condamnat pentru exhibiționism.

— La ce școală lucrează? întrebă Archie.

— La Jefferson dimineața și la Cleveland după-amiaza, răspunse Henry ridicând o sprânceană. A lucrat și la liceul Lincoln.

Individul acesta ar fi putut avea o mulțime de oportunități. Însă erau o mulțime de indivizi cu o grămadă de oportunități.

— A vorbit cineva cu el până acuma? întrebă Archie.

— Claire, după ce s-a dovedit că prima fată e moartă. Tipul zicea că la ora aia el muncea. Câțiva puști au spus că l-au văzut prin zonă după ore. Angajatorul zicea că e curat.

Archie citise toate rapoartele. Echipa de investigații interogase nouă sute șaptezeci și trei de persoane de când dispăruse prima fată. Numai Claire audiase trei sute paisprezece din ei. Poate că-l eliminase pe omul de serviciu de pe lista suspectilor prea repede.

— Și era la Cleveland când a dispărut Lee?

— Exact, răspunse Henry.

Archie se prinse cu mâinile de marginea biroului și se ridică.

— Păi, de ce mai stăm pe-aici?

— Mașina e afară, la intrare.

Henry se uită la cămașa boțită a lui Archie.

— Vrei să trecem pe la tine să te schimbi?

Archie dădu din cap.

— Nu-i vreme.

Își apucă cafeaua cu o mână și sacoul cu cealaltă și-l lăsă pe Henry să iasă primul din birou să poată înghiți trei pastile de Vicodin. Nu-i plăcea să le ia pe stomacul gol, însă nu se întrezărea vreun mic dejun prea curând.

Martin, Josh și Claire erau deja la birourile lor din sala comună a unității operative. Aveau destule de făcut: de cercetat indicii primite de la voluntari, de coordonat patrule, alibiuri de verificat și răsverificat. Cursurile școlilor începeau în câteva ore, iar criminalul pe care-l căutau era încă liber. Pe peretele sălii atârna un ceas, rămas de pe vremea când acolo mai era bancă. Un abțibild lipit pe cadranul lui spunea: E TIMPUL SĂ INVESTIȚI CU PRIETENII. Chiar lângă ceas cineva lipise o hârtie de copiator pe care scrisese în grabă: AMINTIȚI-VĂ: TIMPUL E DUȘMANUL NOSTRU.

— Cum de-ai știut că sunt aici? îl întreabă Archie pe Henry ieșind din bancă și îndreptându-se spre parcare.

Tocmai se crăpa de ziuă, iar aerul era cenușiu și rece.

— Am trecut pe la tine, zise Henry. Unde altundeva ai fi putut fi, dacă acasă nu erai?

Henry a urcat pe partea șoferului în mașină, Archie i-a dat ocol și s-a așezat pe locul din dreapta. Henry n-a pornit mașina, pur și simplu stătea.

— Câte iei? întreabă Henry cu mâinile strânse pe volan și cu ochii ațintiți drept înainte.

— Nu câte aș vrea.

— Credeam că mai reduci din ele, zise Henry cu blândețe.

Henry râse amintindu-și de cele mai proaste zile ale lui, scufundate într-o ceață de codeină atât de densă, de credea că s-ar putea îneca în ea.

— Le-am redus.

Henry strânse și mai tare pumnii pe volan până când i se albiră. Archie observă un început de roșeață ce îi urca pe gât. Henry își încleștă fălcile o clipă, privirea-i era tăioasă.

— Să nu cumva să crezi că prietenia noastră mă va împiedica să te trimit în concediu medical dacă o să cred că ești prea drogat să poți lucra la caz, apoi s-a întors spre Archie și l-a privit pentru prima oară de când urcaseră în mașină. Deja am făcut mult mai mult decât ar fi trebuit pentru tine.

— Știu, zise Archie, aprobându-și prietenul cu o clătinare a capului.

Henry ridică din sprâncene.

— Știu, repetă Archie.

— Și chestia asta cu Gretchen, reluă Henry printre dinți. Întâlnirile astea săptămânale. Sunt niște porcării, prietene. Mă doare undeva că ne indică locurile din care dezgropăm alte și alte cadavre. La un moment dat, zise privind-l pe Archie drept în ochi, va trebui să renunți.

Archie înțepeni, de teamă să nu se dea de gol, de teamă ca nu cumva Henry să-și dea seama cât de mult ținea la asta. Henry era și așa destul de îngrijorat pentru starea lui, iar Archie nu putea să-l lase să înțeleagă cât de importante deveniseră pentru el întâlnirile acestea săptămânale. Archie avea nevoie de Gretchen. Cel puțin până își dădea seama ce voia ea de la el.

— Îmi mai trebuie timp, spuse precaut. Dar totul e sub control.

Henry își scoase ochelarii de soare dintr-unul din buzunarele hainei de piele, îi desfăcu cu un gest nervos și porni mașina.

— Păi, așa ar și trebui să fie, ce dracu’.

*

NUMELE OMULUI DE SERVICIU pe care-l căutau era Evan Kent. Archie și Henry îl găsiră dând cu vopsea peste mâzgălele de pe zidul de nord al clădirii centrale a liceului Jefferson. Vopseaua nu se potrivea cu restul, iar pătratul de un roșu asemănător cu cel al mașinilor de pompieri sărea în ochi, contrastând cu cărămida decolorată. De fapt, zidul fusese zugrăvit de-a lungul anilor de mai multe ori și era acoperit de zeci de suprafețe inegale de vopsea de diferite nuanțe ce formau un fel de pictură abstractă ad-hoc. Kent părea să fie de vreo 34-35 de ani și era un tip în formă, brunet și cu un barbișon atent îngrijit.

Mai era o oră până să înceapă cursurile. Campusul era liniștit.

La gardul de lanț din fața școlii se încropise un monument funerar ad-hoc. În zalele lanțului erau prinse buchete de flori, panglici ce atârnav pleoștite, animăluțe de pluș zăceau abandonate. Pe cartoane era lipite fotografii de-ale lui Kristy și toate erau decorate cu abțibilduri lucioase și colorate cu vopsea din spray. TE IUBIM. VEI FI MEREU ÎNGERUL NOSTRU. DUMNEZEU SĂ TE AIBĂ-N PAZĂ.

Spre est, cerul era de un roz ca de gumă de mestecat. Primele păsări de primăvară stăteau dodoloaște și negre pe liniile de telefon, iar ciripitul lor părea o muzică venită de departe.

De fiecare parte a școlii era parcată câte o mașină de patrulă, iar paznicii unei firme de pază supravegheau fiecare intrare. Luminile autovehiculelor erau pornite ca să facă evidentă prezența lor la fața locului. Tot ce făceau însă era să sporească impresia că acolo avusese loc o crimă. Or asta se întâmplă în fiecare zi în sistemul public de învățământ.

— Tocmai mă pișam, spuse Kent când Archie și Henry se apropiară de el.

— Poftim? făcu Henry.

Kent continuă să zugrăvească. Bidineaua plină de vopsea se freca de cărămizi cu un plesnit sec. Archie băgă de seamă că pe antebraț Kent avea un tatuaj cu Fecioara Maria. Era nou, cerneala era proaspătă.

— Cioaca aia cu acuzația de exhibiționism? Mă pișam după ce-am ieșit de la un concert undeva-n centru, explică el. N-a fost chiar cel mai inteligent lucru, cred. Dar trebuia să mă piș. Am plătit amenda.

— Dar n-ai pomenit nimic de asta în formularul de angajare, spuse Archie.

— Aveam nevoie de slujba asta, răspunse Kent.

Făcu un pas înapoi și evaluează treaba pe care o făcuse. Nu se mai vedea nici urmă din ceea ce fusese scris pe perete, mai rămăsese doar mirosul vopselei proaspete și un patrulater de un strălucitor roșu sângerieu.

— Am o diplomă în filosofie, așa că oportunitățile de angajare nu-s chiar strălucite. Și sunt diabetic. Fără asigurare medicală, cheltui optzeci de dolari pe săptămână numai pe insulină și ace.

— Nu zău, făcu Henry.

Kent luă o atitudine vizibil defensivă, tot corpul parcă înțepenindu-i-se. Se uită la Henry.

— Măi omule, asigurările de sănătate-s o problemă reală-n țara asta!

Archie făcu o jumătate de pas înainte și-l întreabă:

— Unde-ai fost între orele cinci și șapte pe doi februarie și pe șapte martie?

Kent se întoarce spre Archie, cu umerii căzuți.

— Munceam. După-amiezile lucrez la Cleveland. De obicei până pe la șase.

— Și după aceea ce faci? întrebă Archie.

Kent dădu din umeri.

— Mă duc acasă. Sau la repetiții cu trupa. Sau la un bar.

— Bei? întrebă Henry. Mi s-a părut c-ai zis că ești diabetic.

— Chiar sunt, dar beau, zise Kent. De aceea îmi trebuie insulina. Uite care-i treaba, în ziua în care a dispărut fata de la Jefferson, mi s-a stricat Dartul. A trebuit să-l chem pe colegul de apartament să mă ia cu mașina lui. Întrebă-l.

Îi dădu numele și numărul de telefon ale colegului de apartament, iar Archie și le notă în carnetul lui.

— Da' de ce nu faceți mai bine ceva cu nenorociții ăia din presă care dau buzna în fiecare zi la școală? Nu fac decât să-i ațâțe pe puști! Și mai și răstălmăcesc informațiile pe care le obțin.

Henry și Archie schimbă iute o privire. Știa oare Kent ce informații erau răstălmăcite?

Kent se înroși la față, încurcat, și întrebă:

— O să le spuneți celor de la Amcorp despre cazierul meu?

— Așa ar face niște polițiști adevărați, nu? zise Henry.

Kent rânji șmecher.

— Oare unde erau polițiștii ăia când fetele alea două au fost răpite de un psihopat din stradă?

Henry se întoarce spre Archie și spuse suficient de tare s-audă și Kent.

— Ei, ce zici de asta? Le știe pe toate gagi ăsta!

Archie începu să-l analizeze cu atenție pe Kent, care își muta greutatea de pe un picior pe altul foarte incomodat de privirea lui grea de semnificații.

— Arată bine, zise Archie aprobator. Din câte văd, pot să-mi dau seama că fetele ar merge cu el. Iar vârsta lui se potrivește cu expertiza psihologică.

Obrajii lui Kent deveniră purpurii.

Henry făcu niște ochi mari de uimire.

— Chiar crezi că arată bine?

— Ei, nu chiar ca tine, îl asigură Archie.

— Am treabă, zise Kent, luându-și găleata de vopsea și bidineaua.

— Încă un lucru, zise Archie.

— Ce? făcu Kent.

— Pe graffiti ce scria?

Kent se uită când la unul, când la altul, vreme de un minut întreg.

— Toți murim, zise într-un târziu.

Se holba în pământ și clătina din cap. Apoi râse și ridică iar privirea, ochii îi erau negri, strălucitori.

— Și lângă, era desenată o mutră zâmbitoare.

Capitolul 20

SUSAN STĂTEA LA BIROUL Marelui Scriitor, chiar lângă fereastră, și privea la afluența de consumatori, obișnuită la vremea prânzului, ce intrau și ieșeau de la Whole Foods, care se afla de cealaltă parte a străzii, pe diagonală de clădirea în care locuia ea. Primul articol era deja scris și trimis la ziar. Era exact momentul pe care-l ura cel mai tare. Ura să aștepte aprobarea lui Ian, însă și-o dorea cu disperare. Apăsă butonul de reîmprospătare al e-mailului. Nimic. Și dintr-odată a știut cu o copleșitoare certitudine că lui Ian nu-i plăcea articolul. Că detesta încercarea ei jalnică de a face jurnalism literar. Că pierduse singura ei șansă de a scrie ceva cu adevărat important. Probabil că aveau s-o dea afară. Nici măcar nu se putea hotărî să-l recitească – ar fi văzut fiecare greșeală de literă și fiecare repetiție supărătoare și toate justificările neconvingătoare pentru care scrisese ce și cum scrisese. Și din nou apăsă butonul de reîmprospătare. Și tot nimic. Trase cu ochiul la oră pe monitor și se aruncă pe sofaua de catifea a Marelui Scriitor, se încolăci acolo și puse televizorul pe știrile de prânz. Figura lui Archie Sheridan umplu tot ecranul, iar în josul acestuia, pe bară, se spunea că e o ediție specială. Archie arăta obosit. Ori poate că cel mai bun termen era *epuizat/trudit*? Se bărbierise și își pieptănase părul brunet, însă în ciuda feței lui de câine bățut, brăzdată de cute, păstra o urmă de autoritate. Susan ar fi vrut să se simtă și ea atât de stăpână pe sine.

L-a urmărit pe Archie, îndârjit și sumbru, confirmând moartea lui Kristy Mathers. Apoi pe ecran a apărut un cuplu de prezentatori de știri locale care vorbeau vrute și nevrute despre monstrul cu față umană ce încă era liber, după care, fără nicio trecere, au prezentat un raport special despre neașteptata lipsă a ploii în valea râului Williamette. Conferința de presă începuse la ora zece, ceea ce însemna că era gata de aproape două ore. Susan se întrebă ce făcea Archie Sheridan la ora aceea.

Sună telefonul și Susan aproape că se împiedică în graba mare de-a ajunge la el înainte să sune a treia oară, moment în care intra căsuța vocală. Văzu ID-ul celui care suna și pe dată știu cine era.

— Îmi place foarte mult, zise de-a dreptul Ian.

Susan simți cum toată presiunea acumulată în dimineața aceea se ridică într-o clipită de pe umerii ei.

— Chiar?

— E grozav. Juxtapunerea urmăririi pas cu pas a acțiunilor fetei moarte și a găsirii cadavrului lui Kristy Mathers e exact ce ne trebuia, drăguță. Nu-i cine știe ce despre Sheridan aici: dar ne-ai captat atenția. Acuma trebuie să mi-l dai pe Sheridan pe bucăți: vreau să-i văd inima pulsând.

— Asta abia săptămâna viitoare, zise Susan fericită, turnându-și o ceașcă de cafea rece pe care o băgă în cuptorul cu microunde. Lasă-i pe nenorociți să mai aștepte, nu-i așa?

— Care nenorociți?

— Cititorii, zise Susan râzând.

— Ah, făcu Ian. Corect.

*

ÎN ZIUA ACEEA, SUSAN TRASE pe ea niște blugi, un tricou cu Pixies, un blazer din catifea roșie și cizme de cowboy în picioare. Își puse carnetelul de reporter în buzunarul din dreapta al blazerului, iar în cel din stânga, două pixuri Bic albastre.

Când fu gata de plecare, își deschise carnetelul la o listă de nume și numere de telefon mâzgălite în grabă. Le primise de la Archie Sheridan. Se gândi o clipită la ce va spune el despre primul ei articol când avea să fie publicat, apoi își înăbuși neliniștea, spunându-și că el era subiectul ei și că ea trebuia să scrie despre el. Un articol era gata. Mai rămâneau trei. Formă un număr de telefon.

— Bună, spuse Susan cu voioșie. Sunteți Debbie Sheridan?

— Da? spuse femeia de la capătul firului după o foarte scurtă ezitare.

— Sunt Susan Ward. De la *Herald*. V-a spus cumva soțul dumneavoastră că s-ar putea să sun?

— Parcă a pomenit ceva.

Susan se gândi că nu fusese corectată în privința „soțului”. N-a spus: *Vrei să spui fostul meu soț. Suntem divorțați. De-aș putea, aș anula și căsătoria, tâmpitu' dracului!* Susan scrise cuvântul *soț* în carnetelul ei, urmat de un semn de întrebare.

Se forță să zâmbească larg, sperând că Debbie îl va auzi cumva în glasul ei. Era unul din vechile trucuri ale interviului telefonic pe care îl învățase de la Parker.

— Scriu un foileton despre el și speram să vă pot pune câteva întrebări. Doar cât să-i recapitulăm puțin trecutul, pentru cititorii noștri. Să dăm puțină culoare articolelor.

— Puteți... se poate să sunați iar ceva mai târziu? întrebă Debbie.

— A, mă scuzați. Sunteți la muncă, nu? Și la ce oră ar fi mai potrivit să vă sun?

Urmă o pauză, apoi Debbie răspunse:

— Nu. Doar că-mi trebuie un răgaz de gândire.

— Vreți să spuneți că doriți să discutați cu Archie? Că, dacă-i așa, am vorbit deja cu el despre asta și mi-a spus că nu are nimic împotriva să discut cu dumneavoastră.

— Nu, nu e asta. Doar că nu-mi place să-mi reamintesc zilele acelea. Lăsați-mă să mă gândesc un timp, după care vocea lui Debbie se mai muie și spuse: Sunați-mă peste câteva zile, bine?

— În regulă, încuviință Susan mâhnită.

A închis și imediat formă următorul număr de pe lista ei, înainte să-i piară cheful. Medicul lui Archie nu era disponibil, așa că Susan își lăsă numele și numărul de telefon la secretara acestuia.

Oftă din rărunchi și se lăsă mai adânc în fotoliul Marelui Scriitor. Căută pe Google numele lui Gretchen Lowell. Se deschiseră mai mult de optzeci de mii de linkuri. Petrecu o jumătate de oră aruncând câte-o privire la cele mai interesante dintre acestea. I se părea de necrezut cât de multe site-uri erau dedicate isprăvilor criminalilor în serie.

Susan se holba la un studiu on-line ce repovestea cercetările întreprinse în cazul „Frumusețe criminală”, când ceva îi atrase atenția. *Gretchen Lowell a sunat la 911 ca să se predea și apoi a chemat o ambulanță.*

Susan ridică telefonul și-l sună pe Ian pe mobil.

— Sunt într-o ședință cu Departamentul de știri, spuse el.

— Cum pot face rost de o casetă cu apeluri către 911? întrebă Susan.

— Care anume?

— A lui Gretchen Lowell, zise Susan. Ai ascultat-o?

— N-au scos-o din arhive. Am publicat o transcriere.

— Vreau înregistrarea. Poți să-mi faci rost de ea?

Ian emise un sunet ca un cloncănit și zise:

— Să-ncerc!

Susan închise, apoi căută pe Google Penitenciarul de Stat Oregon. Copie adresa închisorii pe o bucățică de hârtie pe care o avea la îndemână și apoi deschise un document Word.

„Dragă domnișoară Lowell.

Scriu un foileton despre detectivul Archie Sheridan și sper să vă pot pune câteva întrebări”. Lucra la scrisoarea aceea aproape douăzeci de minute. Când o încheie o puse într-un plic pe care lipi un timbru și scrisese adresa destinatarului.

Plăti on-line câteva facturi, după care merse cu mașina până la poștă să trimită scrisoarea către Frumusețea criminală. Apoi o luă spre liceul Cleveland. Se gândi că întorcându-se acolo și-ar fi putut reaminti niște amănunte pe care să le insereze în articole. Însă adevărul era că evitase să se întoarcă acolo.

Ultimul sunet de clopoțel tocmai sunase și poarta principală, largă, se umplu de puzderia de elevi, care mai de care îndesând în ghiozdane tot felul de lucruri scoase din dulăpioarele lor. Unii stăteau ciorchine, alții se rezemau de ziduri, dând pe gât băuturi slab alcoolizate, vorbind tare sau înghiontindu-se să-și facă drum dinlăuntrul clădirii înspre lumină. Se mișcau cu degajarea aceea a adolescenților aflați în mediul lor „natural”, așa cum Susan nu-și amintea s-o fi făcut vreodată. Diferența dintre boboci și cei din anii mai mari era izbitoare. Bobocii păreau atât de necopți, ceea ce lui Susan i se părea foarte amuzant pentru că ea, la paispe ani, se considera adultă în toată regula.

Câțiva puști îi aruncară în treacăt o privire lui Susan, însă cei mai mulți nici măcar nu clipeau când treceau pe lângă ea. În lumea lor, părul roz era ceva cât se poate de firesc. Susan își făcu câteva însemnări pentru articolele ei, înregistrând detalii și impresii despre școală. Așa, de atmosferă.

Când a ajuns la ușa dublă, de un maro închis, ce dădea în sala de festivități, se opri o clipă, cu mâna pe clanță, năpădită de amintiri din vremea adolescenței ei. Lăsase toate astea în urmă de așa de mult timp că-i părea uimitor ce amintiri contradictorii îi readucea în minte acest loc. Își trecu o mână prin păr, își luă cea mai adultă expresie de care era în stare și împinse ușa.

Mirosea la fel. A vopsea și a rumeguș și a portocale, de la soluția de curățat covoarele.

Sala avea două sute cincizeci de scaune îmbrăcate în vinil ce urcau în pantă domoală de la o scenă mică și neagră. Reflectoarele erau aprinse, iar decorul parțial terminat, asamblat din placaj și pânză, închipuia vag un salon de la începutul secolului XX. Recunoscuse sofaua stil regina Ana pe care o folosiseră pe vremea ei în *Arsenic și dantelă veche*⁷ și în *Cu duzina e*

mai ieftin⁸ și sfeșnicele din *Crimă la vicariat*⁹. Și aceleași scări. Mereu și mereu aceleași scări. Doar că acum le vedea din sală.

Urâse liceul, dar locul acesta îi plăcuse foarte mult. Acum o stânjenea să se gândească la tot timpul petrecut acolo, ore și ore de repetiții după cursuri, piesă după piesă. Acea fusese toată lumea ei, mai ales după ce tatăl ei murise.

În ziua aceea nu era nimeni în sală. Pustietatea încăperii o întristă puțin. Se duse la ultimul rând de scaune și îngenunche să verifice fundul celui de-al doilea scaun de la intervalul dintre cele două jumătăți ale sălii. Acolo, zgâriate în metal, erau inițialele ei: S.W. După toți acei ani, numele ei încă era scrijelit în acel loc. Își luă brusc seama și se ridică în picioare: nu voia să intre cineva și să o găsească acolo. N-avea nevoie de întâlniri cu foștii colegi sau profesori. Fusese o greșală chiar și să vină la Cleveland. Articolele trebuiau să fie despre Archie, nu despre ea. Se mai uită o dată împrejur, apoi se întoarse și ieși iute în hol.

Auzi o voce chemând-o pe nume:

— Dra Ward.

Recunoscuse vocea de îndată: era vocea care emisese pedepse cu consemnarea de nenumărate ori.

— D-le McCallum, îi răspunse.

Părea neschimbat. Era un bărbat scurt și îndesat ca un poloboc, cu o mustață enormă și cu o legătură de chei ce atârnavă la brâul pantalonilor, motiv care-l făcea să și-i tragă constant în sus.

— Faceți câțiva pași cu noi, îi spuse. Tocmai îl conduc pe dl Schmidt la sala de consemnare.

Abia atunci îl observă Susan pe băiatul ce mergea în urma lui McCallum. El îi zâmbi timid; o spuză de acnee juvenilă îi umplea tot obrazul și gâtul.

Susan se grăbi să țină pasul. Puzderia de puști se dădeau la o parte să-i facă loc lui McCallum, care nu slăbea deloc pasul.

— Ți-am văzut articolele în ziar, îi spuse lui Susan.

Susan încremeni.

— Ah, da? făcu ea.

— Ești aici în legătură cu Lee Robinson?

Susan se relaxă și-și deschise carnetul.

— Ați cunoscut-o?

— N-am văzut-o niciodată, zise McCallum.

Susan se întoarse plină de speranță către puști.

— Dar tu?

Băiatul dădu din umeri.

— Nu chiar. Adică, vreau să spun că o știam din vedere.

Vocea lui McCallum sună ca un plesnet de bici.

— Ce ți-am spus eu, domnule Schmidt?

— Niciun cuvânt? întrebă băiatul înroșindu-se tot.

— Să nu te prind că deschizi gura ori c-aud cuvinte venind din direcția feței tale până mâine la a șasea oră, zise McCallum, apoi se întoarse spre Susan și continuă: Domnul Schmidt are mari probleme cu vorbitul.

Susan era gata să cadă și ea în păcatul vorbitului, când atenția îi fu atrasă de o vitrină din hol.

— Ia te uită, zise ea, punând degetul pe sticlă. Toate trofee de la Cupa Cunoașterii.

McCallum dădu mândru din cap, astfel că bărbia și gâtul i se contopiră.

— Anul trecut am câștigat faza pe statul Oregon. Așa că a trebuit să dea la o parte câteva trofee câștigate la fotbal și să-i facă loc în vitrină.

Vitrina era plină de trofee, cea mai mare din ele fiind o cupă de argint cu numele școlii și anul gravate cu o caligrafie elegantă.

— Mi-a plăcut teribil Cupa Cunoașterii, spuse Susan ca pentru sine.

— Ai părăsit echipa, zise McCallum.

Susan își înghiți amara melancolie.

— Erau multe pe capul meu atunci.

— E foarte greu să-ți pierzi unul din părinți la o vârstă așa de fragedă.

Susan își puse toată palma pe sticla vitrinei. Cupele și trofee erau atât de lustruite că străluceau, iar propria ei reflexie distorsionată se holba din ele înapoi spre ea. Când își luă mâna de pe sticlă, amprenta unsuroasă a palmei ei rămase indicând locul unde-o ținuse câteva clipe înainte.

— Mda.

— Foarte nașpa, zise puștiul.

McCallum se uită la el și-și puse un deget în dreptul buzelor.

— Nicio vorbă, îi zise.

Profesorul de fizică se întoarse spre Susan și scurt, repezit, arătă cu degetul o ușă maronie de cealaltă parte a holului.

— Noi rămânem aici, spuse și-i întinse o mână zdravănă și păroasă.

Susan i-o strânse.

— Dra Ward, continuă el, vă doresc numai succes în toate viitoarele dumneavoastră proiecte.

— Vă mulțumesc, domnule McCallum, răspunse Susan.

McCallum îl conduse pe puști până la ușa aceea și o deschise lăsându-l să treacă primul. Trecând dincolo, băiatul îi făcu un semn de rămas-bun lui Susan, dar fără convingere.

— Îmi pare rău că v-am lăsat baltă la Cupa Cunoașterii, strigă ea în urma lor, dar ușa se închisese deja.

*

— NU POT SĂ CRED!

Susan își puse mâinile-n șolduri, uitându-se la Saabul ei. I-l încălțaseră. Un dispozitiv metalic era prins solid de roata din stânga-față. Își strânse ochii și mârâi încet în barbă. Sigur că parcase pe locul rezervat profesorilor. Dar cursurile se-ncheiaseră. Și nu trecuseră nici cincisprezece minute. Se tot fâțâi vreo câteva minute încoace și-ncolo, încercând să se adune.

— Te-au încălțat, nu?

Susan tresări și ridică ochii. Un puști stătea rezemat de capota unui BMW cam pătrășos și portocaliu, parcat câteva locuri înapoia Saabului ei. Puștiul arăta bine: înalt, cu pielea proaspătă și cu un smoc de păr ceva mai lung decât celelalte. Mașina însă era splendidă: un model reciclat din anii '70. Era de culoarea unei mandarine strălucitoare, fără nicio pată, iar decorațiunile de crom sclipeau elegant. Pe tăblița de înmatriculare era scris: JAY2.

— E fain, nu? întrebă el. Îl am de la tata. Ca să mă-mpace c-a părăsit-o pe mama pentru tipa de la agenția imobiliară.

— A folosit la ceva?

— Lui da, apoi făcu un semn din cap către mașina ei. Trebuie să mergi la administrație și să plătești o amendă. Cei de-acolo o să cheme un om de serviciu să-ți deblocheze mașina. Ar fi bine să te grăbești. Stă să-nceapă un meci de baschet, așa că birourile se-nchid mai devreme.

Se îndepărtă de mașina lui și făcu câțiva pași spre ea. Se uită în jos, apoi se uită iar la ea. O privi pe sub sprâncene.

— Ia ascultă, vrei să cumperi niște iarbă?

Susan se dădu puțin înapoi și se uită împrejur să vadă dacă nu era cineva prin preajmă care i-ar fi putut auzi. Erau polițiști peste tot. Două mașini de patrulă erau parcate de-o parte și de alta a școlii. Pe lângă asta, Susan mai remarcase un tip într-un sedan, chiar în fața școlii, la nici treizeci de pași de unde stătea ea. Să fi fost polițist? Sau vreun părinte așteptându-și copilul să

iasă de la școală? Țsta era exact genul de situație în care un reporter nevinovat reușește să se facă arestat.

— Nu mai sunt elevă, șopti suficient de tare cât să fie bine auzită.

Puștiul o măsură din cap până-n picioare. Se uită întâi la părul ei roz, apoi la tricoul cu Pixies, la cizmele de cowboy și chiar la mașina blocată din spatele ei.

— Ești sigură? E mexicană.

— Mda, zise, apoi repetă ceva mai decisă: Da.

Se uită la dispozitivul de blocare de pe roata mașinii ei. De ce trebuia să i se întâmple mereu astfel de lucruri?

— La administrație zici? întrebă.

Puștiul încuviință din cap.

— Mersi.

Susan se răsuci pe călcâie și o luă înspre clădirea școlii, trecând pe lângă bărbatul din sedan, care scosese un număr din *Herald* de undeva, dintr-odată foarte captivat de lectură. Susan fu definitiv convinsă că e polițist. Urcă scările largi din față, deschise una din ușile de la intrare, o coti pe hol și găsi biroul administrației. Ușa era însă închisă.

— Serios? strigă ea tare. Chiar e închis? repetă lovind ușa cu palma desfăcută.

Impactul cu ușa îi produse o usturime difuză, însă intensă. Țipă scurt de durere și-și strânse mâna suferindă la piept.

— Pot să te ajut?

Se răsuci și dădu ochii cu un om de serviciu care împingea o imensă ghenă de gunoi din plastic verde pe roțile.

— Ai putea să iei porcăria aia de pe mașina mea, îi zise.

Tipul avea părul brunet lins și barbișon, părea a fi genul cu care ai chef să faci sex și după-amiaza. Oamenii de serviciu de la Cleveland nu arătau așa bine pe vremea când fusese ea în liceu. De fapt, tipul arăta atât de bine că aproape o făcu să-și uite supărarea. Aproape.

Ochii lui întunecați se făcură mari.

— Al tău e Saabul ăla din parcare pentru profesori?

— Mda, făcu Susan.

— O, îmi pare rău, zise el dând din umeri în chip de scuză. Credeam că-i al vreunui elev.

— Pentru că-i cam de căcat.

Tipul rânji.

— Asta și abțibildul ăla cu Blink 182 de pe bara de protecție.

Susan se uită la dușumea.

— Ăla era acolo când am cumpărat mașina.

— Oricum nu tolerăm în niciun fel parcare pe locurile rezervate profesorilor. Altfel toți elevii ar parca acolo.

Individul încă mai rânjea.

— Cred că totuși pot să-ți dau drumul, zise și scoase cel mai mare mănunchi de chei pe care-l văzuse Susan vreodată. Hai, îi spuse el și o apucă înainte pe coridor înspre intrarea principală a clădirii, lăsând gheana de gunoi lângă un perete.

Se opri în fața vitrinei în care se afla Cupa Cunoașterii, scoase o cârpă albă din buzunar și șterse sticla cu ea. Dintr-o ochire Susan observă tatuajul foarte colorat de pe mâna tipului: Fecioara Maria. El îi zâmbi și dădu din cap.

— Amprenta unei mâini. Câteodată mă simt de parc-aș curăța după niște prunci care abia învață să meargă.

Susan își trecu iute mâna prin păr, de parcă ar fi existat posibilitatea ca el să fie în stare să-și dea seama că urma aceea de sebum se potrivește cu palma ei. Apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Ei, și-ți place să fii om de serviciu? întrebă ea, regretând de îndată ce întrebarea îi ieși pe gură.

— Și-ncă cum, răspunse tipul impasibil. Deși o fac doar până-mi termin doctoratul în literatură franceză.

— Chiar? făcu Susan ușurată.

— Nu, zise el, deschizându-i ușa de la intrare să o lase să iasă.

Un vânt rece îi ciupi mâinile și Susan se strădui să și le îndese în buzunarele mici ale blazerului ei de catifea.

— O știai pe Lee Robinson?

Parcă-l înțepase cu ceva.

— De-aia ești aici?

— Scriu un articol pentru *Herald*. O cunoșteai?

— Odată am curățat în cabinetul medical după ea. Vomase.

— Chiar?

— Mda, făcu tipul. Și odată mi-a adus o felicitare Hallmark de ziua aprecierii muncii oamenilor de serviciu.

— Zău?

Au ajuns în parcare. Puștiul și BMW-ul portocaliu dispăruseră. Tipul în sedan plecase și el. Chipeșul om de serviciu îngenunche lângă mașina ei.

— Nu, făcu el.

— Ești un tip amuzant.

— Mersi.

Se aplecă peste dispozitivul de blocare, îl debloca și cu o răsucire, cu o mișcare aproape violentă, îl smulse de pe roată. Apoi se ridică în picioare, ținând dispozitivul greu sub braț, și așteaptă.

Susan își făcu timidă de lucru cu geanta ei.

— Cât îți datorez? îl întreabă.

— Îți spun cum facem, îi răspunse el cu o privire rece. Te las să pleci fără să plătești nimic, dacă ești de acord să nu exploatezi moartea unei puștoaice într-un articol de ziar.

Susan se simți de parcă ar fi plesnit-o peste obraz. Rămase mută. Individul rămase acolo arătând la fel de bine în salopeta lui.

— Bine, da' nu-i chiar așa, nu exploatez povestea asta, se bâlbâi Susan.

Încerca să se apere, să explice că ce face ea e important, că publicul are dreptul să știe, că există ceva frumos în a împărtăși suferința cuiva, că și acesta e un rol important, să fii martor la așa ceva. Dar deodată, trebui să recunoască față de ea însăși că toate argumentele astea erau cam jalnice.

Tipul scoase un bilet de amendă dintr-unul din multele lui buzunare și i-l întinse. Susan îl luă și-l învârti în mână. Cincizeci de dolari! Și probabil că vor fi vărsați în contul echipei de fotbal sau așa ceva.

Ar fi vrut să spună ceva inteligent. Ceva care s-o facă să nu se simtă chiar ca un mâncător de rahat. Dar înainte să apuce să spună ceva, se auzi de undeva muzica celor de la Kiss. Ascultă, fără să mai spună ceva. Era piesa *Calling Dr. Love*. Zări o urmă de stânjeneală pe chipul omului de serviciu, în timp ce se scotocea prin buzunarele pantalonilor. Era soneria mobilului lui.

Și mai zicea despre ea că-i o puștoaică!

Tipul scoase mobilul din buzunar și se uită la ID-ul celui ce suna.

— Ar trebui să răspund, îi spuse lui Susan. E șeful meu, mă sună să mă dea afară.

Apoi duse mobilul la ureche, și se îndepărtă. Susan îl privi plecând, nedumerită, apoi se urcă în mașină. Piesa celor de la Kiss răsuna încă în mintea ei: *Even though I'm full of sin, / In the end you'll let me in...*

Scoțând mașina din parcare, îi trecu prin cap un gând cam prostesc: oamenii de serviciu au înălbitor la îndemână, și încă destul.

*

— DAR CE AU ÎN COMUN? Îl întrebă Archie pe Henry.

Erau iar pe plaja insulei Sauvie unde fusese găsită Kristy Mathers. Așa știa Archie să lucreze. N-ai niciun indiciu? Nicio cale cât de cât de urmat? Înapoi la locul crimei. Petrecuse ani întregi pe urmele lui Gretchen Lowell. Și ajunsese exact unde trebuia. Și apoi exista posibilitatea să găsească un indiciu. Avea nevoie de un singur indiciu. Doar unul.

Râul clipoceă leneș de-a lungul malului; dâre de spumă și noroi indicau cel mai înalt nivel până la care urcau valurile. O barjă cu caractere asiatice pe-o parte alunecă la ceva depărtare. Deasupra caracterelor asiatice era pictată traducerea: *Victoria soarelui*. Plaja era pustie. Ziua era pe terminate, se însera. Cerul de iarnă dinspre nord-vest avea însă darul de-a păstra lumina în așa fel că indiferent cât de târziu era în noapte, ai fi zis că soarele tocmai apusese. Oricum, în curând avea să fie prea întuneric să mai stea pe-acolo. Archie luase o lanternă cu el să găsească drumul înapoi la mașină.

— Toate seamănă una cu alta, răspunse Henry.

— Să fie atât de simplu? Pândește pe la școli și alege fetele care corespund unui anume tip?

După ce plecat de la liceul Jefferson, își petrecură întreaga dimineață interogând profesorii și pe toți membrii personalului de la Cleveland care se potriveau profilului. Erau zece toți. Fără niciun rezultat. Claire dăduse de colegul de apartament al lui Evan Kent, care confirmă povestea cu Dartul stricat și că îl luase cu mașina. Însă după spusele acestuia, totul se întâmplase mai devreme, pe la 17:30, nu așa cum spusese Kent. Ceea ce-i lăsa suficient timp să ajungă în nord la Jefferson.

— Toate erau în al doilea an de liceu.

— Și ce au în comun fetele din anul al doilea de liceu? Întrebă Archie.

Șapte dintre cei interogați de la Cleveland aveau alibiuri. Patru n-aveau. Archie mai modifică o dată alibiurile și nu găsi nimic suspect. Asta mai lăsa trei suspecți de la Cleveland: un șofer al autobuzului școlii, un profesor de fizică și unul de matematică, care mai era și antrenorul echipei de volei. Plus Kent care lucra și el la Cleveland, și la Jefferson. Plus cei zece mii de perversi liberi prin oraș. Aveau să-l urmărească pe Kent și să-i verifice pe ceilalți trei. Cei zece mii de perversi erau pe cont propriu.

— Au fost toate trei boboci în anul dinainte, își dădu cu presupusul Henry.

Archie se opri în loc. Putea oare să fie atât de simplu? Pocni din degete.

— Ai dreptate, spuse.

Henry își scărpină capul chel. La vremea aceea din zi, începea să semene cu o miriște sură.

— Glumeam, răspunse el.

— Spune-mi că cineva a verificat dacă nu cumva s-au transferat toate din aceeași clasă de anul întâi de liceu.

— Toate trei au fost la școli diferite în primul an, zise Henry.

— Și este vreun test pe care-l dau toți cei din anul întâi? Întrebă Archie.

— Vrei să verific dacă nu cumva le ucide un supraveghetor sucit?

Archie pescui din buzunar o tabletă de antiacid și și-o puse pe limbă. Avea gust de cretă cu aromă de lămâie.

— Nu știu, zise.

Se strădui să mestece tableta și s-o înghită. Porni lanterna și o ținu în așa fel încât fasciculul de lumină să cadă oblic pe nisip. Mai mulți crabi pitici o tuliră din lumină.

— Vreau doar să-l prind dracului pe nenorocitul ăsta!

Archie obișnuia să folosească o lanternă la locul crimei chiar și în plină zi. Îi focaliza atenția, îl făcea să se concentreze la câte un centimetru pătrat din ce era înaintea lui.

— Vreau să mărim și mai mult numărul agenților care supraveghează școlile. Nu-mi pasă dacă trebuie să conducem fiecare copil acasă.

Henry își agăță degetele mari chiar lângă catarama turcoaz a curelei, se lăsă ușor pe spate și se uită la cerul întunecat.

— N-ar trebui să o luăm înapoi? întrebă plin de speranță.

— Ai pe cineva care te așteaptă acasă? îl întrebă Archie.

— Ia stai așa, făcu Henry, apartamentul meu deprimant e totuși mai drăguț decât al tău.

— *Touché*, zise Archie. Dar reamintește-mi, te rog, decât ori ai fost căsătorit?

Henry rânji.

— De trei ori. De patru, dacă pui la socoteală și căsătoria anulată. Ba chiar de cinci, dacă o mai pui și pe cea consumată în rulotă.

— Mda, mă gândeam io că-i mai bine să te țin ocupat, răspunse Archie plimbând fasciculul de lumină al lanternei înapoi și încolo și privind crabii

împrăștiindu-se care-ncotro. Și-apoi, nici măcar n-am cercetat locul crimei încă.

— Criminaliștii au făcut asta deja, zise Henry.

— Atunci o să vedem dacă le-a scăpat ceva.

— E întuneric.

Archie își puse lanterna aprinsă sub bărbie. Arăta ca un vâcolac din filmele din groază.

— Uite de-aia avem lanterna.

Capitolul 21

SUSAN SE TREZI, TRASE PE EA vechiul ei chimono, luă liftul până la parter și cu răbdare căută în maldărul de ziare de pe pardoseala de granit a holului până ce-l găsi pe cel cu numele ei pe el. Își păstră cumpătul până ajunse înapoi în apartament și abia atunci scoase ziarul din ȕipla de plastic în care era ambalat. Mereu simȕea fluturi în stomac când căuta câte un articol pe care-l scrisese ea. Era un amestec de anticipare și teamă, mândrie și stânjeneală. De cele mai multe ori nici măcar nu suporta să citească ce scrisese, odată ce apăruse în ziar. Dar după ce chipeșul om de serviciu o făcuse knockout, i se mai potolise atât de obișnuita neîncredere în sine, nu-i mai simȕea pârjolul. Adevărul era că uneori chiar se simȕea de parcă tot ce scria era o făcătură. Și uneori se simȕea de parcă îi exploata pe cei despre care scria. Îl enervase la culme pe un consilier odată, pe care l-a descris „arătând ca un gnom și chelbos”. (Dar așa era.) Însă acum era cu totul altceva.

Articolul despre unitatea operativă era cel dintâi care-i apărea pe prima pagină. Se puse pe pat și, după ce răsufică o dată, greu și zgomotos, desfăcu ziarul, cumva așteptându-se ca articolul să nu fi fost publicat. Însă era acolo, chiar sub îndoitura de la mijloc a ziarului, cu indicaȕia că urmarea poate fi citită la pagina de actualități locale. Prima pagină. A-1. O fotografie aeriană de la faȕa locului, din insula Sauvie, însoȕea articolul. Cu un răs neîncrezător se recunosc pe sine, un omuleȕ mic acolo, și lângă ea, printre ceilalȕi detectivi, era Archie Sheridan. Mai dă-l încolo de om de serviciu. Susan era încântată.

Se pomeni că-și dorește să aibă pe cineva alături cu care să împărtășească acest mic triumf jurnalistic. Bliss, maică-sa, renunȕase la abonamentul ei la *Herald* cu ani în urmă, asta după ce proprietarii ziarului defrișaseră nu știu ce pădure foarte bătrână, iscând la vremea aceea un întreg scandal. Totuși ar fi cumpărat un ziar. Dacă-ar fi știut. Dar Susan nu-i spusese nimic despre seria de articole pe care avea s-o scrie. Și nici nu i-ar fi spus. Cu degetele urmă conturul imaginii lui Archie din ziar și se pomeni întrebându-se dacă el a văzut deja articolul sau nu. Gândul acesta o făcu să-și ia seama și și-l scoase din minte.

Se ridică și își făcu cafea, apoi se așează iar și răsfoi ziarul până ce ajunse la pagina de actualități locale, unde continua articolul. Un plic căzu pe covor. Întâi se gândi că e vreun pachet de cupoane de reduceri sau vreun alt fel de prostioară de material promoțional pe care ziarul acceptase s-o distribuie în schimbul banilor pentru publicitate. Dar apoi văzu că pe plic era dactilografiat numele ei. Nu pe o etichetă. Ci chiar pe plic. *Susan Ward*. Cine ar fi putut face asta? Ridică plicul.

Era un plic mare, obișnuit, alb. Îl suci și răsuci o vreme în mână, apoi îl desfăcu. Înăuntru era împăturită cu mare grijă o coală albă de hârtie de copiator. Pe mijlocul paginii era imprimat un singur rând: *Justin Johnson – 031038299*.

Dar cine naiba era Justin Johnson?

Pe bune. Cine era tipul? Și de ce, dacă ea nu știa cine-i tipul, de ce să-i pună cineva în ziar o bucată de hârtie așa de misterioasă cu numele individului și cu o serie de numere?

Își dădu dintr-odată seama că inima îi bătea mult mai iute. Își notă cifrele pe manșeta ziarului cu speranța că scriindu-le va reuși să-și dea seama ce-i cu ele. Erau nouă cifre. Nu era un număr de telefon. Oare codul asigurărilor sociale poate să înceapă cu 0? Se mai uită o vreme la ele, apoi își luă mobilul și sună pe numărul direct al lui Quentin Parker, la *Herald*.

— Parker, lătră el în receptor.

— Aici Susan. O să-ți citesc niște cifre și te-aș ruga să-mi spui ce crezi că sunt, zise ea, apoi citi cifrele.

— E numărul unui dosar penal, zise Parker pe dată. Primele două cifre semnifică anul procesului – 2003.

Susan îi povesti lui Parker cum ajunsese în posesia misteriosului plic.

— Pare-se că cineva și-a găsit un informator anonim, o tachină el. Dă-mi un pic de timp să-mi sun omul de la tribunal, să văd ce pot afla despre dosarul ăsta al tău.

Laptopul era pe măsuta de cafea. Îl deschise și căută pe Google Justin Johnson. Rezultatele căutării erau peste 150.000. Mai dădu o căutare: Justin Johnson, Portland. De data asta rezultatele erau doar o mie o sută. Începu să caute printre ele.

Sună mobilul. Susan răspunse.

— E un dosar de minori, zise Parker. Închis. Îmi pare rău.

— Un dosar de minori, făcu Susan. Care-i infracțiunea?

— Închis înseamnă că nu poate fi deschis.

— Aha.

Închise și se uită iar la nume și la numerele acelea. Luă o înghițitură de cafea. Se uită iar la cifre. Un dosar de minori. Și de ce-ar vrea cineva să aibă ea știre de dosarul de minori în care a fost implicat Justin Johnson? Să fi avut vreo legătură cu Strangulatorul de după ore? Ar trebui oare să-l sune pe Archie? Și ce să-i spună? Că a găsit un plic suspect în ziar? Ar putea fi vorba despre orice. Ar putea fi o farsă. Nici măcar nu auzise de vreun Justin vreodată. Apoi și-l aminti pe elevul traficant de iarbă din parcare de la liceul Cleveland. Pe tăblița de înmatriculare a mașinii lui scria JAY2. Litera J la pătrat¹⁰? Merita să verifice. Formă numărul de la biroul administrației liceului Cleveland.

— Bună, zise Susan, sunt doamna Johnson. Fiul meu Justin a avut probleme cu absențele și v-aș ruga, dacă puteți, să-mi spuneți dacă a ajuns azi la școală.

Funcționara de la biroul administrației îi spuse să aștepte un minut, apoi, după o pauză, se întoarse iar la aparat.

— Dna Johnson, spuse femeia, nu vă faceți nicio problemă. Justin e la școală azi.

Ia te uită, își zise Susan, Justin Johnson urmează liceul Cleveland și are dosar penal.

Formă numărul mobilului lui Archie, care răspunse la al doilea apel.

— O să ți se pară ciudat, îi spuse ea, după care-i povesti tărașenia cu puștiul din parcare și cu plicul.

— Are alibi, spuse Archie.

— Ai visat tu că are?

— Am verificat ce-a făcut în cele trei zile în discuție, răspunse Archie. A fost închis. Există acte doveditoare.

— Nu-ți trebuie numărul de dosar?

— Știu despre dosarul lui de minori.

— Știi?

— Susan, sunt polițist.

Ea nu se putu abține.

— Mi-ai văzut articolul?

— Mi-a plăcut foarte mult.

Susan închise, dar nu-și mai găsea locul de bucurie. Lui Archie îi plăcuse articolul. Puse plicul pe o grămadă de alte chestii primite prin poștă de pe măsuta de cafea. Era puțin înainte de 10:00 dimineața. Justin Johnson avea

să iasă de la cursuri în aproximativ cinci ore și jumătate. Iar ea avea să-l aștepte la ieșire. Până una-alta, era mult mai interesată de Archie Sheridan. Își mai turnă puțină cafea și o sună iar pe Debbie la numărul de acasă. Era vineri, dar Archie spusese că fosta lui soție lucrează acasă vinerea. Cum era de așteptat, Debbie răspunse.

— Bună, spuse Susan. Susan Ward, din nou. Spuneți să revin?

— Ah, bună, răspunse Debbie.

— Acum e un moment mai potrivit? Chiar mi-ar plăcea să ne întâlnim să discutăm.

Urmă o scurtă pauză. Apoi Debbie oftă.

— Puteți veni acum? Copiii sunt la școală.

Susan nu mai putea de bucurie.

— Excelent. Unde locuiți?

Primi indicațiile, trase pe ea niște pantaloni mulați, un tricou în dungii roșii și albastre și niște cizme roșii până la genunchi. Apucă haina din piele neagră și luă liftul – era incredibil de mișto liftul acela, numai sticlă și oțel. Susan urmări licărirea numerelor etajelor de la 6 până la subsol, unde era garajul, apoi, în ultimul moment, îi veni o idee și apăsă pe butonul inscripționat cu P. Ușile alunecară într-o parte și-n alta și Susan ieși în holul de la parter, apoi se îndreptă spre biroul administrativ și de închirieri al clădirii, un birou foarte șic. Monica era de serviciu, ceea ce era bine.

Susan își luă fața de gagică sclifosită – în ciuda părului ei roz, îi ieșea destul de bine – și se apropie de tezgheaua din lemn de bambus, în spatele căreia Monica se încrunta deasupra unei reviste de modă.

— Bună, spuse Susan rostind cuvântul de parcă ar fi avut cel puțin patru silabe.

Monica ridică ochii din revistă. Era o blondă platinată dedicată trup și suflet acestei nuanțe de păr. Și desigur nu avea rădăcinile nevopsite. Niciodată. Afișa mereu acel gen de zâmbet mecanic care devine lipsit de semnificație de la o vreme. Susan nu prea știa ce face Monica în afara faptului că citește reviste. Părea să fie mai degrabă momeala celor din echipa de vânzări a proprietarilor clădirii. Așa cum ai pompa mireasma ce iese din cuptor când se coc prăjituri într-o casă model. Susan bănuia că Monica are vreo 24-25 de ani, însă din pricina cantității de farduri nu putea fi sigură. Pe lângă asta, își mai dădea seama că Monica nu prea știa cum să trateze cu ea. Mai mult ca sigur că părul ei roz o bulversa teribil. Pentru

Monica, trebuie că Susan încerca să se automutileze. Însă asta o făcea să se străduiască să fie cu atât mai drăguță cu Susan.

— Ascultă, făcu Susan, am un admirator secret.

— Nu se poate, răspunse Monica ciulind urechea, brusc interesată.

— Ba da, așa cum îți zic. Și mi-a lăsat o scrisorică de amor în ziar azi-dimineață.

— O, Doamne. Ce drăguț!

— Da, știu. Așa, și mă întrebam dacă n-ai putea să te uiți prin înregistrările camerei de supraveghere din dimineața asta să văd cine-o fi!

Monica își plesni palmele încântată și se învârti în scaunul ei tapițat cu imitație de piele de zebra spre monitorul scintilant și alb al unui computer. Era exact genul de treabă care dădea serviciului ei un sens. Alese una din camerele care părea să fi surprins situația din hol cel mai bine și ecranul începu să deruleze înapoi imaginile alb-negru. Câteva minute au urmărit tot felul de indivizi ce intrau cu spatele în lift, până când holul se liniști, iar teancul de ziare era sub cutiile poștale. Un bărbat intră cu spatele în clădire și se aplecă peste ziare.

— Uite, zise Susan.

Monica dădu înregistrarea puțin mai înainte astfel că au putut vedea o femeie cu o cană de voiag de cafea apărând din lift, traversând holul și ieșind din clădire. Pe când ieșea femeia aceea, intră un bărbat într-un costum închis la culoare, se aplecă peste teancul de jurnale, scotoci printre ele și în mod evident strecură ceva înăuntru. Mai mult ca sigur așteptase în fața intrării să iasă cineva ca să se poată strecura înăuntru.

— E drăguț, chițăi Monica.

— Da cum poți să-ți dai seama? făcu Susan dezamăgită. Nu i se vede fața.

— Poartă un costum frumos. Pun pariu că e avocat. Unul bogat.

— Poți să-mi imprimi imaginea asta?

— Clar, zise Monica teribil de încântată.

Apăsă butonul de imprimare și se-mpinse cu tot cu scaun spre imprimantă, unde așteptă până ieși pagina cu imaginea, apoi i-o întinse lui Susan, care se mai uită o dată la ea. Nu, era absolut imposibil de identificat individul. Totuși, avea să i-o arate lui Justin Johnson, să vadă dacă nu cumva avea să iasă o discuție interesantă din asta. Susan împături pagina și-o lăsă să cadă în geantă.

— Mersi, zise Susan gata să plece.

— Știi, făcu Monica, afișând expresia cuiva gata să dea o mână de ajutor, ar trebui să-ți vopsești părul blond. Ai fi așa de drăguță.

Susan se uită la Monica un minut încheiat pe ceas. Monica se uita și ea, ingenuă.

— M-am gândit la asta, răspunse Susan în cele din urmă. Dar apoi am auzit povestea aia la știri, că vopseaua asta pentru blond platinat a dus la apariția cancerului la pisicile pe care s-au făcut experimente.

— S-au făcut experimente pe pisici? făcu Monica bulbucând ochii.

Susan dădu din umeri.

— Trebuie să plec.

Capitolul 22

DEBBIE SHERIDAN LOCUIA într-o casă de stuc construită în stilul unui ranch, în Hillsboro, la câteva minute de autostradă. Deși locuise toată viața în Portland, Susan putea să numere pe degete de câte ori fusese în Hillsboro. Era doar o suburbie prin care Susan trecea în drum spre coastă, nu se gândise niciodată că asta ar putea fi o destinație. Numai la gândul că trecea prin suburbii devenea nervoasă. Casa lui Debbie Sheridan era aidoma cu cele din vecinătate. Pajiștea din față era verde și bine îngrijită, se vedeau urmele lăsate de mașina de tuns, iar buruieni nu erau deloc, toate dovedind o mână de profesionist. Gardul viu des era tuns rectangular, iar aici, colo erau câteva straturi de plante ornamentale, sub umbra unui arțar japonez și a unui molid. Un garaj pentru două mașini era lipit de casă. Toate la un loc dădeau imaginea unei armonii domestice pe care Susan nici nu concepea că va ajunge vreodată să o trăiască.

Își încuie mașina, o luă spre ușa cu aspect medieval din față și sună.

Debbie Sheridan îi deschise și îi întinse o mână, încrezătoare și afabilă, în semn de bun venit. Debbie nu era deloc ce-și imaginase Susan. Se apropia de patruzeci de ani, avea părul brunet tuns scurt, dar cu stil, iar corpul îi era bine proporționat și athletic. Purta jambiere negre, un tricou și niște pantofi sport. Nu era deloc tipul de femeie din suburbii: dimpotrivă, era atrăgătoare și elegantă. Susan o urmă înăuntru. Casa era doldora de obiecte de artă. Pânze mari cu picturi abstracte erau aliniate pe pereți. Dușumelele erau acoperite de covorașe orientale, iar grămezi întregi de cărți acopereau toate suprafețele plane. Totul arăta foarte cosmopolit, de parcă acolo locuia cineva care bătuse lumea în lung și-n lat. Totul arăta foarte cum nu se așteptase Susan să arate.

— Îmi plac toate astea, zise Susan arătând spre lucrurile din jur.

Nu se simțea niciodată prea în largul ei în preajma femeilor care se dovedeau a fi mai sofisticate decât ea.

— Mersi, răspunse prietenos Debbie. Sunt designer la Nike. Ce se vede fac atunci când vreau să mă simt iar artistă.

Abia atunci remarcă Susan acel *D. Sheridan* mângălit în colțurile pânzelor.

— Sunt incredibile.

— Îmi dau o ocupație. Uneori mi se pare că sunt mult mai talentați copiii mei.

Debbie o conduse printr-un hol, unde erau înrămate fotografiile alb-negru ale unor copii bruneți foarte frumoși. În unele erau doar copiii, în altele erau Archie, Debbie și copiii. Toți păreau extrem de fericiți și foarte încântați să fie împreună.

Au ajuns într-o bucătărie foarte modernă și luminoasă cu glasvanduri ce dădeau spre curtea din spate, unde era amenajată o grădină englezească cu un chioșc.

— Vrei o ceașcă de cafea? întrebă Debbie.

— Sigur, răspunse Susan și primi o ceașcă de cafea făcută la cafetieră, apoi se așează pe unul din scaunele înalte de la barul bucătăriei. Pe tejghea remarcă un număr din *New York Times*. Era deschis la pagina cu careul de cuvinte încrucișate, care era completat.

Debbie rămase în picioare. De cealaltă parte a barului era camera de zi – tot cu uși cu glasvand și tot spre grădină dădeau. Judecând după masa de lucru și după schițele prinse cu ace pe perete, Debbie folosea camera ca pe biroul de la domiciliu. Însă pe pardoseală erau împrăștiate jucării. Debbie observă că Susan se uită la schițe și zâmbea cu sfială.

— Proiectez un tip de încălțăminte pentru exercițiile de yoga, explică ea.

— Da' yoga nu se face desculț?

Debbie râse mânzește.

— Hai să zicem că e o piață virgină.

— Asta faci tu de obicei? Design de încălțăminte?

— Da, dar nu partea de structură. Eu doar primesc ce-mi dau cei de la cercetare și încerc să fac ceva care să arate bine. Ți-am citit articolul de azi. Interesant. Bine scris.

— Mersi, răspunse Susan stânjenită. N-am făcut decât să schițez fundalul. În următoarele vreau să intru mai mult în subiect. Nu vrei să te așezi?

Debbie puse o mână nesigură pe un scaun, ezită, apoi și-o retrase. Se uită în camera de zi, la jucăriile de pe covor.

— Ar trebui să strâng după copii, spuse și trecu prin spatele lui Susan, pe lângă bar, în camera de zi, se aplecă și culese de pe dușumea o gorilă de pluș. Ce-ai vrea să știi? o întrebă pe Susan.

Susan scoase un reportofon digital din geantă.

— Te deranjează dacă înregistrez conversația noastră? Mi-e mai ușor așa decât să-mi fac notițe.

— Nu, dă-i drumul, răspunse Debbie continuând ce începuse, adunând o pisică, un iepure și un ursuleț Panda, toate de pluș.

— Așadar, zise Susan. *Direct în subiect. Cu toată viteza.* Trebuie să fi fost foarte greu.

Debbie se ridică cu brațele pline de animale de pluș și oftă.

— Cât a lipsit el? Da.

Se duse către o măsuță roșie cu două scaune roșii pentru copii și puse jucăriile pe tăblia mesei una câte una.

— M-a sunat, știi, chiar înainte să plece s-o vadă. Apoi n-a mai venit acasă.

Se opri și se uită la gorila pe care o avea încă în mână. Era de dimensiunile unui bebeluș. Debbie vorbea cu prudență.

— Întâi am crezut c-o fi din pricina traficului. Suntem destul de aproape de Nike aici, dar să treci din autostrada 26 încoace poate fi criminal. L-am sunat pe mobil de vreo sută de ori. Nu răspundea, zise uitându-se la Susan și încercând să zâmbească. Asta nu era chiar așa de neobișnuit. M-am gândit c-au mai descoperit un cadavru. Dar apoi...

Se opri și respiră adânc, răsuflarea i se opri în gâtlee pentru o clipă infimă.

— În cele din urmă l-am sunat pe Henry. Henry se dusesse la locuința ei. Au găsit mașina lui Archie parcată în față. Casa era pustie. Atunci a început să se năruiască tot.

Se mai uită o dată la gorilă și apoi, încetișor, o puse pe masă, așezând-o confortabil între Panda și pisică.

— Nimeni nu știa ce se-ntâmplase, bineînțeles. Dacă avea sau nu vreo legătură cu Gretchen Lowell. Însă încetul cu încetul au reușit să pună cap la cap ce știau. Debbie continuă cu voce înăbușită: Dar nu l-au putut găsi.

— Zece zile e foarte mult.

Debbie se așeză turcește pe covor și trase înspre ea un puzzle mare cu piese de lemn.

— Se presupunea că e mort, spuse Debbie neutru.

— Dar tu? Tu ce credeai?

Debbie respiră de două ori prelung, egal, apoi întoarse fața spunând:

— Da, și eu.

Pe furiș, Susan împinse reportofonul câțiva centimetri mai spre Debbie.

— Unde erai când ai fost anunțată că l-au găsit?

Debbie începu să facă puzzle-ul cu piesele ce erau împrăștiate în jurul ei.

— Eram aici, rosti uitându-se împrejur. Chiar aici, adăugă râzând amar, în camera de zi.

Fiecare piesă din puzzle era un alt fel de autovehicul, Debbie luă o mașină de pompieri și-o puse la locul ei.

— Era o canapea aici pe-atunci. Cafea pregătită pentru o mulțime de polițiști, era și Claire Masland, apoi îngheță cu o piesă în mână. Și flori. Lumea începuse să lase flori la ușă. Casa noastră apăruse într-un jurnal de știri. Veneau oameni de peste tot să lase buchete de flori la ușă și-n curte.

Ridică privirea spre Susan. Neputință, neatenție, zăpăceală, toate i se citeau pe chip, în același timp.

— Și erau și animale de pluș, panglici, bilețele cu mesaje de condoleanțe. Se uită la piesa de puzzle din mâna ei: o mașină de poliție.

— Și flori. Toată partea din față a casei era pur și simplu îngropată sub mulțimea florilor ce se veștejeau.

Debbie strânse mașina de poliție în pumn, iar fruntea i se încreți.

— Și toate porcăriile alea de bilețele scrise ba pe bucățele de hârtie, ba pe cărți poștale. „Suntem alături de dvs. În crâncena încercare”. „Sincere condoleanțe”. Îmi amintesc că mă uitam la toate aranjamentele acelea funerare din grădină. Simțeam din casă miasma florilor ce putrezeau.

Puse piesa cu mașina de poliție în puzzle, ridică mâna și se uită la rezultat.

— Iar eu știam că murise.

Se uită iar la Susan.

— Se spune că trebuie să simți, știi? Când cineva pe care-l iubești atât de mult moare. Eu am simțit, i-am simțit absența. Știam că s-a sfârșit. Știam cu tot trupul meu că Archie a murit. Apoi a sunat Henry. L-au găsit. Și era viu. Toată lumea se bucura. Claire m-a dus cu mașina la spitalul Emanuel. Și n-am mai plecat din spital vreme de cinci zile.

— Cum era el?

Debbie inspiră adânc și păru că se gândește bine la întrebare.

— Când s-a trezit? Ne-a luat mult timp să-l convingem că nu mai era în subsolul acela, răspunse Debbie apoi făcu o mică pauză. Uneori mă întreb dacă într-adevăr am reușit.

— A vorbit cu tine despre ce i s-a întâmplat? întrebă Susan.

— Nu, răspunse Debbie.

— Dar nu se poate să nu știi câte ceva despre ce s-a întâmplat acolo!

Ochii lui Debbie se întunecară, reci.

— L-a ucis. Mi-a ucis soțul. Cred totuși că oricine poate ști. Eu știu ce-am simțit, se uită la Susan cu înțeles. Și știu cum s-a întors de-acolo.

Susan trase cu ochiul la reportofon. Oare înregistra? Lumina roșie de deasupra microfonului scânteia, era semn că funcționează.

— De ce a făcut-o, ea... de ce a făcut-o? Ce crezi?

Debbie rămase perfect liniștită o clipă.

— Nu știu. Dar cred că orice ar fi încercat să facă, i-a reușit. Nu i-ar fi pus capăt de n-ar fi ajuns la capăt. Nu e genul acela de persoană.

— Și la cât timp după ce s-a terminat v-ați despărțit tu și Archie? întrebă Susan.

— L-a răpit cam de Ziua Recunoștinței. Când dădea primăvara ne-am despărțit.

Își întoarse ochii de la Susan și privi în curtea din spate: gardul viu, un balansoar, un copac.

— Știi că sună teribil. Dar el era la pământ. Nu putea dormi. Avea atacuri de panică. Scuză-mă, mai vrei cafea?

— Poftim? făcu Susan, uitându-se la ceașca neatinsă de cafea din fața ei. Nu, e în regulă.

— Ești sigură? Nu-i niciun deranj.

— Da, e OK.

Debbie clătină din cap de câteva ori, apoi se ridică și duse puzzle-ul la un corp de bibliotecă cu patru rafturi, chiar lângă măsuta roșie. Era plin de cărțile copiilor și de cutii de jocuri și de puzzle. Puse cu grijă puzzle-ul cu mașini deasupra celorlalte. Apoi se întoarse și se uită prin cameră. Totul era în ordine, fiecare lucru la locul său. Își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Nu-i plăcea să plece din casă. Nu se simțea bine în preajma copiilor. Și lua toate tabletele acelea. Zăcea ceasuri întregi fără să facă absolut nimic. Mi-era teamă c-ar putea face ceva nebunesc, c-ar fi putut să-și facă ceva rău.

Vreme de un minut niciuna nu mai spuse nimic, apoi Debbie nu mai rezistă și toată durerea începu să i se reverse pe chip. Își duse o mână la gură și întoarse capul într-o parte, cealaltă mână și-o strânse pe abdomen. Susan se ridică în picioare, însă Debbie dădu din cap.

— Sunt bine.

Mai trecu un minut, apoi Debbie își șterse lacrimile din colțul ochilor cu degetele, îi zâmbi lui Susan în chip de scuză și se întoarse în bucătărie. Luă cafetiera, îi scoase capacul și vărsă toată cafeaua în chiuvetă. Deschise robinetul.

— La trei luni după ce a fost găsit Archie, Henry a venit să ne viziteze, continuă ea. I-a spus lui Archie că Gretchen Lowell era de acord să destăinuiească locurile unde se aflau alte zece cadavre. Persoane care încă erau date dispărute. Era parte din înțelegerea cu procuratura. Însă pusese o singură condiție: numai lui Archie îi va spune unde se găsesc cadavrele. Ori lui, ori deloc.

Debbie clăti carafa cafetierei, deschise mașina de spălat vase și o puse pe raftul de sus al acesteia. Apoi ținu capacul sub un jet de apă rece, cu capul ușor plecat, urmărind cum apa spală zațul.

— Are o manie a controlului. Cred că-i place la nebunie ideea că-l are sub control chiar și din închisoare. Dar nu era obligat să facă asta. Henry i-a și spus. Toată lumea ar fi înțeles. Însă Archie era hotărât.

Capacul era curat, însă Debbie tot îl mai ținea acolo, învârtindu-l sub jetul de apă.

— Lucrase atât de mult la cazul acesta. Trebuia să le aducă ușurare familiilor victimelor. Cred că Gretchen știa asta. Știa că el va fi de acord. Însă mai era ceva, era ceva mai mult de atât. Henry l-a dus cu mașina să se întâlnească cu ea la închisoarea Salem, o săptămână mai târziu. Și-a ținut promisiunea. Le-a zis exact unde s-o găsească pe o tânără de șaptesprezece ani pe care o ucisese în Seattle. Le-a spus că le va spune și despre alte cadavre, dacă el vine să o viziteze în fiecare săptămână, duminica. Henry l-a adus acasă ceva mai târziu în ziua aceea. Iar Archie a adormit. A dormit aproape zece ore. Și n-a avut coșmaruri.

Îi aruncă lui Susan o privire necruțătoare.

— A dormit ca un prunc căcăcios. Când s-a trezit, era mai calm decât îl mai văzusem vreodată de când începuse povestea asta. De parcă văzând-o se simțea mai bine. Și cu cât o vedea mai des, cu atât era mai puțin prezent printre noi. N-am mai vrut să continue să meargă s-o vadă. Nu era normal. Așa că i-am spus să aleagă. Eu sau ea.

Râsul înecat al lui Debbie nu era deloc vesel.

— Și-a ales-o pe ea.

Susan nu știa ce-ar putea spune.

— Îmi pare rău.

Capacul era în chiuvetă. Debbie se uita pe fereastră, iar ochii-i erau umezi și strălucitori de lacrimi.

— Mi-a trimis flori. Ea. Printr-un serviciu din acela on-line. Probabil le comandase înainte să fie arestată. O duzină de flori de soare.

Buzele i se schimonosiră de durere.

— *Condoleanțele mele în aceste triste împrejurări. Cu cele mai calde gânduri, Gretchen Lowell.* Au venit acasă când el era încă în spital. Nu i-am spus niciodată. Flori de soare. Florile mele preferate. Cândva eram chiar pricepută la grădinărit. Acum trebuie să apelez la o firmă pentru asta. Nu-mi mai plac florile, spuse zâmbind amar. Nu le suport mirosul.

— Mai vorbești cu el?

— În fiecare zi, la telefon. Întreabă-mă cât de des ne vedem...

— Cât de des? întrebă Susan.

— O dată la câteva săptămâni. Niciodată mai des. Uneori, când e cu noi – cu mine, cu Sara și cu Ben –, mi se pare c-ar vrea să-și scoată ochii.

Debbie se uită împrejur: la animalele de pluș, la chiuvetă, la tejghea.

— De obicei nu sunt atât de ordonată, spuse ea.

Susan inspiră adânc. Trebuia să întrebe.

— De ce-mi spui toate astea, Debbie?

Debbie se încruntă, gânditoare.

— Pentru că așa mi-a cerut Archie.

*

CÂND S-A ÎNTORS ÎN MAȘINA EI, primul lucru pe care l-a făcut Susan a fost să ruleze înapoi câteva secunde caseta minusculă din reportofon, apoi apăsă pe PLAY. Voia să se asigure că s-a înregistrat interviul. De-ndată se auzi vocea lui Debbie: „Uneori, când e cu noi – cu mine, cu Sara și cu Ben –, mi se pare c-ar vrea să-și scoată ochii”.

Slavă Domnului, își zise Susan. Rămase neclintită câteva minute, simțindu-și inima bubuind în piept. Un tată și fetița lui trecură pe trotuar pe lângă mașina ei, ținându-se de mână. Fetița s-a oprit, iar tatăl ei a ridicat-o în brațe și a dus-o în casa de vizavi de cea a lui Debbie. Susan lăsă geamul în jos și își aprinse o țigară.

Am făcut asta pentru o cauză nobilă, da?

— Da, își răspunse cu voce tare.

Importanța de a fi martor la evenimente. De a arăta compasiune. *Da.*

Își folosi mobilul să-și verifice mesajele vocale de pe telefonul de la slujbă. Avea un mesaj de la Ian care-i spunea cât de bine fusese primit

articolul ei printre cei de la ziar, că se străduia să-i facă rost de înregistrarea aceea de la apelurile de urgență și că va afla ceva săptămâna ce urmează. Susan se uita pierdută la reportofonul din palma ei. Al doilea articol din foileton se scria de la sine deja. Dar nu primise încă niciun mesaj de la cabinetul doctorului lui Archie. Tipul probabil că era ocupat să salveze vieți sau să încarce facturile celor de la Asigurările de sănătate. Sau așa ceva. Își deschise agenda, găsi numărul și-l formă.

— Alo, rosti în receptor, aș vrea să vorbesc cu doctorul Fergus. Sunt Susan Ward. Sun în legătură cu un pacient de-al dumnealui, Archie Sheridan.

La urma urmei, intrase deja în horă.

Capitolul 23

— VEZI CEVA? întrebă Anne.

Era cu Claire Masland pe aleea de ciment ce traversa esplanada malului estic al râului Williamette. Acolo fusese găsită Dana Stamp. Claire avea o șapcă cu cozoroc îndesată peste părul scurt și privea în depărtare, spre celălalt mal al râului, în partea de vest a orașului. Parcul Waterfront forma acolo o bandă circulară de verdeață de jur-împrejurul amestecului de clădiri noi sau istorice ce marcau coridorul centrului Portlandului.

— Nu, răspunse Claire. Doar adulfmec râul. Dejecțiile au un miros cu totul specific, nu-i așa?

Anne îi ceruse lui Claire s-o ducă la locurile unde fuseseră găsite cadavrele. Era o chestie învățată de la Archie pe când lucrau împreună la cazul „Frumusețe criminală”. Să mergi la fața locului. Fuseseră în insula Ross și în insula Sauvie, iar acum, în dimineața aceea târzie, cizmele lui Anne erau ude, iar picioarele îi erau reci. Și mai și stătea să plouă. Oftă și își strânse mai bine haina de piele pe trup. Un individ care făcea jogging trecu pe lângă cele două femei fără să le privească și-a doua oară. Ceva mai jos de locul unde stăteau ele, doi pescăruși imenși și murdari lipăiau în cercuri în apele tulburi și mocirloase.

— Ce au toate aceste locuri în comun? se întrebă Anne cu voce tare.

Claire oftă.

— Sunt toate pe malul râului, Anne. Tipul are o ambarcațiune. Știm asta.

— Dar nu e prea convenabil. Insula Ross. Esplanada. Insula Sauvie. Se îndreaptă spre nord. Dar de ce? Criminalii se debarasează de cadavre în locuri care le par sigure. Insulele or fi fiind noaptea puțin umblate, dar locul ăsta nu e.

Cu coada ochiului se uită înapoia ei, la pasajul autostrăzii ce trecea binișor pe deasupra esplanadei și la stâlpii de iluminat de epocă ce mărgineau aleea. Zgomotul traficului de pe autostradă era asurzitor.

— De aici nu se vede malul râului, spuse Claire. Dacă a venit cu o ambarcațiune ceva mai mică, nu l-ar fi putut vedea niciunul din cei ce s-ar fi putut plimba pe-aici la orele alea. Așa că nimeni aflat pe partea asta a râului nu l-ar fi putut vedea descotorosindu-se de cadavru. Și ar fi fost prea

departe de oricine l-ar fi văzut de pe partea cealaltă ca să-și poată da seama ce face el aici.

— Dar de ce să riște? întrebă Anne. Dacă tot avea o ambarcațiune. De ce să nu lase cadavrul într-un loc sigur cum a făcut cu celelalte două?

Claire dădu din umeri.

— A vrut să fie găsită mai devreme decât Lee Robinson?

— Poate. Dar n-are nicio logică. Individul acesta este mai mult ca sigur un criminal organizat. Poate că primul loc l-a ales la întâmplare, dar după aceea trebuie că a procedat cu metodă. Să te descotorosești de un cadavru într-un loc deschis ca acesta? E riscant. Așa ceva n-ar fi făcut decât dacă ar fi fost destul de familiarizat cu zona, astfel încât să fie convins că poate scăpa nevăzut. Trebuie să fie ceva legat de metoda lui aici.

Deodată, unul dintre pescăruși cârâi și se ridică în zbor îndreptându-se spre Steel Bridge. Celălalt se uita cu ochii lui mici ca măregele către Anne.

— Cât timp mai avem, ce crezi? întrebă Claire.

— Până să răpească o altă fată? O săptămână. Două, dacă avem noroc.

Anne își încheie nasturii de la haină, cuprinsă de fiori reci dintr-odată.

— Ar putea fi și mai devreme.

*

ARCHIE CITI ARTICOLUL LUI SUSAN de cum se trezi. Nu era rău. Reflecta un anume punct de vedere asupra investigației, al cuiva din afară. Fotografia era bună. Dar în ciuda a ceea ce-i spusese lui Susan la telefon, articolul nu era ce-ar fi vrut el să fie.

Cât despre Justin Johnson? Aici era ceva interesant. Fusesse arestat pe când avea treisprezece ani pentru că-i vânduse iarbă unui polițist sub acoperire. Aproape o jumătate de kilogram. Și scăpase numai cu supraveghere, ceea ce era de-a dreptul interesant. Așa că l-au verificat. Alibiul lui era beton. Deci nu bilețelul îl preocupa atât de mult pe Archie, cât îl preocupa identitatea celui care-l lăsase. Cineva încerca să o manipuleze pe Susan sau să influențeze investigația. Cineva care avea acces la dosarele penale ale minorilor. Archie sună și ceru unei patrule ca în nopțile următoare să facă vreo câteva ture și pe lângă clădirea în care locuia Susan. Probabil că era o reacție neadecvată, însă îl făcea să se simtă mai bine. Acum era în biroul lui din clădirea ocupată de unitatea operativă, înconjurat de fotografiile fetelor moarte, destul de puțin conștient de freamătul din jur. Echipa lui era din ce în ce mai epuizată și cu moralul la pământ. Nu găsiseră niciun indiciu nou. Kent fusese concediat pentru că

mințise în privința cazierului în formularul de angajare și, după cum spuneau polițiștii care erau pe urmele lui, în ultimele douăzeci și patru de ore cântase la chitară. Cei de la punctul de control de la liceul Jefferson nu mai primiseră nicio informație în plus. Nici în afara statului nu dăduseră de vreun viol care să corespundă felului în care acționa criminalul lor. Iar până în momentul acela nici prezervativele găsite în insula Sauvie nu duseseră la vreo potrivire a ADN-urilor cu vreunul din baza de date a Poliției. Telefonul de pe birou sună. Archie trase cu ochiul la ID-ul celui ce suna și îl recunoscă pe-al lui Debbie.

— Alo.

— Biografia ta tocmai a plecat. Mă gândeam că vrei să știi.

— I-ai spus cât sunt de ținut?

— Da, i-am spus.

— Bine.

— Te sun diseară.

— Da.

Archie închise. Luase șase tablete de Vicodin care-i dădeau o senzație inconstantă de plutire și de vioiciune, în brațe și în ceafă. Acesta era primul efect al codeinei și era cel mai tare. Făcea ca tot ce era dur și contondent să poată fi luat mai ușor. Pe când era polițist de patrulă, avusese de-a face cu nenumărați dependenți de droguri. Mereu spărgeau mașini să fure monede sau ce alte porcării mai găseau pe bancheta din spate – cărți, haine vechi, sticle ce puteau fi reciclate contra cost. Spărgeau parbrizele și riscau să fie arestați pentru 35 de cenți. Unul dintre primele lucruri pe care le învață un polițist e că dependenții au o logică a lor, cu totul aparte. Își asumau riscuri cu consecințe disproporționate, fie și pentru cea mai mărunță șansă de a-și face rost de o doză. Iar acest lucru îi făcea cu totul imprevizibili. Archie nu înțelesese niciodată fixațiile de felul acesta. Însă acum credea că e din ce în ce mai aproape să priceapă.

Băieții duri s-au înființat în ușa biroului lui, făcându-l pe Archie să-și golească mintea de gândurile de-adineauri și să-și ia atitudinea de polițist. Amândoi erau vizibil surescitați. Heil făcu câțiva pași ezitanți în direcția lui Archie. Pe el prefera Archie să-l audă vorbind. Și avea dreptate.

— Am verificat lista personalului de pe la școli pe care ne-ai dat-o ieri. Unul din cei de pe listă pare să fie omul nostru, spuse Heil dintr-o suflare.

— Kent? întrebă mașinal Archie.

Era ceva neliniștitor la îngrijitorul acesta.

— McCallum, profesorul de fizică de la Cleveland. Se pare că ambarcațiunea lui nu e unde ar trebui să fie.

— Și unde e?

— A ars ieri în incendiul de la docurile de lângă insula Sauvie.

Archie ridică din sprâncene.

— Mda, făcu Heil. Bănuiam eu că ăsta ar fi un pont.

*

SPITALUL EMANUEL ERA UNUL din cele două centre regionale pentru traumatisme severe. Acolo fusese dus Archie cu un elicopter după ce l-au scos din subsolul unde-l ținuse Gretchen Lowell. Era spitalul preferat de toți asistenții de urgențe din oraș și se zvonea că mulți dintre ei purtau tricouri inscripționate cu DUCETI-MĂ LA EMANUEL în caz că ajungeau să scuipe un cheag de sânge. Clădirea principală a spitalului fusese construită în 1915, însă mai multe anexe făcuseră ca acea clădire inițială să fie aproape în întregime mascată de sticlă și oțel. Acolo murise tatăl lui Susan de limfom Hodgkins cu o săptămână înainte ca ea să-și scoată aparatul dentar. Susan trase mașina în parcare vizitatorilor și își croi drum spre clădirea de birouri a spitalului unde acceptase doctorul lui Archie să se întâlnească. Luă liftul până la etajul patru, având grijă să apese butonul cu cotul, și nu cu degetele. Germanii celor bolnavi erau peste tot mai mult ca sigur – niciodată nu poți fi suficient de prevăzător în privința asta.

Doctorul Fergus o lăsă să aștepte treizeci și cinci de minute. Sala de așteptare nu era deloc nepotrivită pentru așa ceva: avea vedere înspre dealurile din vest, spre Muntele Hood și spre meandrele râului Williamette. Dar totuși mirosea ca toate sălile de așteptare pe care Susan și le amintea de pe vremea când tatăl ei mergea la controale. Mirosea a garoafe și a tinctură de iod. Era parfumul săpunului pe care-l foloseau să acopere duhoarea muribunzilor.

Pe o măsuță joasă, foarte ispititoare, erau desfăcute în evantai un teanc întreg de reviste *InStyle*¹¹, dar Susan rezistă impulsului de-a pierde vremea și următoarele vreo douăzeci de minute și le petrecu scriind în agendă și apoi rescriind introducerea la noul ei articol. Apoi își verifică mesajele. Nu avea niciunul. Apăsă tasta rapidă să-l sune pe Ethan Poole. Să-i lase un mesaj vocal.

— Ethan, spuse în aparat, e *moi*. Am sunat doar să văd dac-ai mai avut ocazia să vorbești cu Molly Palmer. Nu de alta, da am început s-o iau personal.

Băgă de seamă că recepționera îi arunca priviri mânioase și-i arăta cu degetul un semn pe perete ce interzicea convorbirile la telefoanele mobile.

— Sună-mă, spuse în telefon, apoi închise și-și aruncă telefonul în geantă.

Pe masa de cafea văzu un număr din *Herald* peste o grămadă de *U.S. News & World Reports*. Tocmai când Susan scotea pagina întâi a ziarului de sub fasciculul cu actualități locale și-o punea deasupra, astfel încât articolul ei să fie ușor de văzut de oricine-ar fi fost interesat, apărură doctorul Fergus, făcând un gest de scuză și întinzându-i o mână umedă. Apoi o conduse înspre biroul lui trecând pe lângă saloane și cabinete de consultații. Doctorul, să tot fi avut vreo cincizeci și cinci de ani, își purta părul cărunt tuns perie, de parcă era antrenorul vreunei echipe de fotbal de liceu undeva, în Texas. Mergea iute, ușor aplecat într-o parte, cu stetoscopul legănându-i-se pe piept. Umerii-i erau căzuți, iar pumnii și-i ținea în buzunarele halatului alb. Susan se străduia să țină pasul.

Biroul său era aranjat cu atenția și cu eleganța specifică celor din prima generație de nou-născuți de după al Doilea Război Mondial¹². Ferestrele dădeau înspre blocurile din centru, din vestul orașului, și spre facilitățile industriale cam dărăpănate din est, iar între ele se zărea râul tulbure, șerpuiind între cele două maluri. Într-o zi senină, din Portland se puteau vedea trei munți: Muntele Hood, Muntele Sfânta Elena și Muntele Adams. Dar când cei din oraș vorbeau de „munte”, se refereau la Muntele Hood, și tocmai acesta se vedea de la fereastra cabinetului doctorului Fergus. Era un amănunt deloc de neglijat. Încă alb de zăpezi, muntele-i părea lui Susan asemenea unui colț de rechin înfipt în cerul albastru. Oricum, niciodată nu fusese o schioare prea bună.

Peste mochetă era întins un covor scump, oriental, lucrat manual; o bibliotecă acoperea un perete întreg și era burdușită cu texte medicale, dar și cu literatură contemporană și volume despre religii orientale. Pe un alt perete se afla o fotografie mare, alb-negru, în care doctorul Fergus se sprijinea de o motocicletă Harley-Davidson, făcând nelipsite diplome medicale ce erau agățate lângă ea să pară neimportante. Măcar omul își cunoștea prioritățile. Pe unul din rafturi, Susan observă un radio foarte scump și era gata să parieze că era fixat pe un post ce difuza rock clasic.

— Mda, deci Archie Sheridan, spuse doctorul Fergus, deschizând un dosar albastru ce se afla în fața lui.

Susan zâmbi.

— Presupun că ați vorbit cu el.

— Da. Mi-a trimis prin fax o declarație de renunțare la confidențialitatea datelor sale medicale, spuse Fergus punând mâna pe unul din documentele din fața lui. În ziua de azi trebuie să fii foarte precaut în ceea ce privește viața privată a cuiva. Companiile de asigurări ajung să cunoască absolut totul despre tine. Dar un prieten sau un membru al familiei? Nu, fără documentele adecvate.

Susan puse reportofonul digital pe birou, ridicând întrebător din sprâncene înspre Fergus. El aprobă cu un gest al capului, iar Susan apăsă butonul de înregistrare.

— Așadar, pot să vă întreb orice? întrebă ea.

— Vreau să vorbesc cu dumneata pe scurt despre traumatismele pe care detectivul Sheridan le-a suferit în exercițiul funcțiunii în luna noiembrie a anului 2004.

— Dați-i drumul, zise Susan, deschizându-și carnetul și zâmbind încurajator.

Fergus căută informațiile în dosarul lui Sheridan. Tonul era repezit, de parcă ar fi discutat afaceri.

— A ajuns la camera de urgențe pe cale aeriană la ora nouă patruzeci și trei p.m. Era în stare gravă. Șase coaste rupte, laceratii la nivelul toracelui, o leziune produsă prin înjunghiere la nivelul abdomenului. Șase dintre nivelurile toxinelor erau depășite. A trebuit să-l operăm de urgență ca să refacem pereții esofagului și ai stomacului care fuseseră serios afectați. Odată intrați acolo, am descoperit că esofagul era într-o așa mare măsură distrus, încât a trebuit să-l refacem folosind o grefă din intestine. Și, desigur, îi scosese splina.

Susan scria întruna, grăbită, până când ajunse să pună pe hârtie cea din urmă parte a spuselor doctorului. Se opri din scris și se uită la el.

— Splina?

— Exact! La început nu și-au dat seama de asta. Tipa făcuse o treabă bună, îi separase arterele ce alimentau splina cu sânge și le suturase. Dar a avut o hemoragie ușoară și a trebuit să-l deschidem și s-o curățăm.

Vârful pixului lui Susan rămase nemișcat, înfipt în foaia carnetelului.

— Se poate așa ceva? Se poate pur și simplu scoate splina cuiva?

— Da, dacă ai mai făcut așa ceva înainte, răspunse Fergus. Nu e un organ vital.

— Și ce-a făcut cu ea? întrebă Susan, bătând agitată cu pixul în pagina carnetelului.

Fergus expiră lent.

— Cred că a fost trimisă la sediul poliției. Împreună cu portofelul lui.

Susan făcu ochii mari a neîncredere și mâzgăli la repezeală o propoziție în carnetel.

— Asta-i cea mai mare porcărie de care am auzit vreodată, zise scuturând din cap.

— Mda, spuse Fergus, lăsându-se înainte; era evident că-i fusese ațâțat interesul profesional. Ne-a surprins și pe noi. Este o operație complicată. Ar fi putut face un șoc septic, iar organele lui ar fi putut ceda. Dacă nu l-ar fi tratat la fața locului, ar fi murit.

— Am auzit că i-a aplicat măsurile de resuscitare cardio-pulmonară, spuse Susan.

Fergus o examinează atent pentru o clipă.

— Așa au spus asistenții de la urgențe. Dar i-a mai injectat și digitalină să-i oprească inima și lidocaină ca să-l resusciteze.

Parcă din aceeași mișcare Susan se dădu înapoi în scaun și se înălță, aplecându-se înainte.

— De ce?

— Habar n-am. Asta s-a întâmplat cu câteva zile înainte să ajungem la el. Probabil cam pe când i-a cusut rănille. A avut mare grijă de el.

Făcu o scurtă pauză, încercând să-și revină și-și trecu o mână peste frunte.

— Adică, începând din acel moment. Bandaje curate. I-a cusut fiecare rană. I-a administrat intravenos fluide și sânge, dar în ce privește infecția, la momentul acela, n-a mai putut face nimic. N-a avut nici antibioticele care-i trebuiau și nici aparatura necesară ca să-i țină organele în stare de funcționare.

— De unde a avut ea sângele?

Fergus făcu un gest de neștiință din umeri și dădu din cap.

— N-avem nici cea mai vagă idee. Era grupa 0 negativ, donatorul universal și era proaspăt, dar nu era al ei. Iar tipul pe care l-a ucis în fața lui Sheridan avea grupa AB.

Susan scrisese *sânge* în carnetelul ei, cuvânt urmat de un semn de întrebare.

— Spuneți că nivelul toxinelor din sânge era foarte mare. Dar ce anume i se administrase?

— Păi, un adevărat cocteil, spuse Fergus trăgând cu ochiul la o filă din dosar. Morfină, amfetamine, succinylcholină, bufotenină, benzilpiperazină. Și astea sunt doar cele care încă mai erau în organismul lui.

Susan încerca să-și dea seama cum se scrie succinylcholină fonetic.

— Și care erau efectele tuturor acestor droguri?

— Dacă nu cunosc ordinea în care i-au fost administrate, n-am cum să știu. Diferite stări de insomnie, agitație, paralizie, halucinații și probabil o stare de beție strașnică.

Susan încercă să-și imagineze cam cum ar fi putut fi. Singur, în suferințe. Și atât de drogat că mintea nu-i mai funcționa. Complet dependent de chiar persoana care-l ucidea. Se uită lung la Fergus. Nu era deloc vorbăreț. Însă ei îi plăcea pentru că era atât de precaut și de protector în ce-l privea pe Archie. Și Doamne, chiar trebuia să fie cineva. Susan își ridică ochii și îi adresă cel mai „spune-mi orice, spune-mi ceva” zâmbet al ei.

— Vă place de el? De Archie?

Fergus își strânse buzele.

— Nu sunt sigur că Archie mai are prieteni. Dar dac-ar avea, cred că m-ar număra printre ei.

— Ce credeți despre mine acum că scriu articolul acesta? Că scriu despre ce i s-a întâmplat lui?

Fergus se lăsă pe spate în scaun și se puse picior peste picior. Înapoia lui, muntele scânteia în lumina vie a soarelui. După un timp, probabil că nici nu-l mai luai în seamă.

— Am încercat să-l conving să n-o facă.

— Și cum a reacționat? Întrebă Susan.

— N-am reușit să-l fac să se clinească din hotărârea lui, răspunse Fergus.

— Dar nici nu sunteți întru totul deschis cu mine, nu-i așa?

— Nu mi-a spus că trebuie să-ți spun absolut totul. Archie e pacientul meu. Și am să aleg întotdeauna sănătatea lui înaintea articolului dumitale. Indiferent de ce-ar crede el că vrea. Am avut parte de puhoi de jurnaliști, mișunând prin tot spitalul, în săptămânile ce au urmat după ce a fost găsit Archie. Cei din echipa mea i-au trimis pe toți la serviciul de relații cu publicul al spitalului. Și știi de ce?

O, *stai*, se gândi Susan, *pe-asta o știu!*

— Pentru că reporterii sunt niște vulturi care-ar publica orice informație fără să se întrebe nicio clipă ce relevanță are, ce semnificație, ori dacă-i adevărată sau nu.

— Exact, spuse Fergus și se uită discret la ceasul lui de cinci sute de dolari. Dacă vrei să afli mai multe, de ce nu-l întrebi chiar pe el? Acum trebuie să plec. Sunt medic și am pacienți. Și trebuie să am grijă să-i tratez. Cei din conducerea spitalului se supără repede dacă nu încerc măcar.

— Sigur, răspunse repede Susan. Mai am doar câteva întrebări. Detectivul Sheridan mai e sub tratament medicamentos?

Fergus o privi drept în ochi.

— Nimic ce-ar putea să-i influențeze capacitatea de a-și face meseria.

— Excelent. Și, doar ca să-nțeleg mai bine, îmi spuneți că Gretchen Lowell l-a torturat pe Sheridan, l-a ucis, iar apoi l-a readus la viață și l-a îngrijit câteva zile înainte să sune la urgențe?

— Exact asta spun, răspunse Fergus.

— Iar Sheridan a confirmat povestea asta?

Fergus se lăsă și mai mult în spătarul scaunului său și-și împleti degetele mâinilor în dreptul pieptului.

— Nu vorbește prea mult despre ce i s-a întâmplat. Pretinde că nu-și amintește mare lucru.

— Și nu-l credeți?

Fergus se uită țintă la ea ca pentru a-și întări spusele.

— E-o porcărie. I-am spus-o în față.

— Care este filmul dumneavoastră preferat? întrebă Susan.

— Poftim?

Susan zâmbi gingaș, ca și cum n-ar fi fost deloc o întrebare deplasată.

— Filmul dumneavoastră preferat.

Bietul doctor părea nițel zăpăcit.

— Nu prea am timp să mă uit la filme, spuse într-un târziu. Schiez.

— Cel puțin n-ați inventat nimic, spuse Susan înclinând satisfăcută capul.

Toată lumea minte în legătură cu filmele preferate. Susan spunea tuturor că filmul ei favorit e *Annie Hall* și nici măcar nu-l văzuse.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doctore.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse Fergus, oftând.

Capitolul 24

Era 3:30 ȘI SUSAN ERA DIN NOU la liceul Cleveland. Nici când fusese înscrisă în evidențele școlii n-o frecventase cu atâta asiduitate. Își făcuse planul să-l prindă pe Justin la mașina lui. Acum Susan era în parcare, dar Beemerul portocaliu al puștiului nu se vedea pe nicăieri. Minunat, își zise Susan. Și acum chiar nu mai putea pretinde că era maică-sa. Unde mai pui că nici nu voia să intre în școală! Nu mai voia să dea ochii cu vreunul din foștii ei profesori. Și cu siguranță nu simțea nevoia să mai primească lecții de la omul de serviciu.

Ei, acum ce era de făcut? Și avea atâtea să-l întrebe de JAY2: cum de ajunsese să aibă dosar penal și de ce ar trebui ei să-i pese și, cel mai important, de ce-ar crede altcineva că ei ar trebui să-i pese și cine-ar putea fi acea persoană?

Și uite că acum nu dădea de el.

Țâncii erau îmbrăcați de vară – tricouri, pantaloni scurți, fuste mini, sandale. Soarele era strălucitor și chiar și cele mai mari băltoace se zvântaseră, totuși nu erau încă decât 10°. Mai toți copacii erau desfrunziți. Puștii se învălmășeau pe lângă Susan mergând spre mașinile lor, cărând cu ei rucsaci și genți burdușite de cărți.

Apoi Susan văzu un puști ce aducea cu Justin. Aceeași frizură de surfist, haine asemănătoare, cam de-aceeași vârstă. Se îndrepta spre un Ford Bronco, tastând un mesaj pe mobil.

Amintindu-și de mentalitatea de gașcă pe care o avea în liceu, miză pe varianta că puștii care seamănă sunt de obicei amici.

— Știi unde îl pot găsi pe Justin Johnson? îl întreabă pe puști, încercând să nu pară nici periculoasă, nici vreo ciudată.

Puștiul se încruntă.

— J.J. a plecat, răspunse.

— A plecat?

— L-au luat de la a șasea oră. I-a murit bunicul sau așa ceva. S-a dus direct la aeroport să ia o cursă spre Palm Springs.

— Și când se întoarce? întreabă Susan.

Puștiul dădu din umeri.

— Trebuie să-i iau temele toată săptămâna următoare. McCallum era enervat. Zicea că-i o înșelătorie. Că bunicu-său a murit deja pe când Justin era în primul an de liceu. A amenințat că-l consemnează iar.

O privi cu atenție pe Susan, păru să ajungă la o concluzie pozitivă.

— Ți trebuie marfă?

— Da, răspunse Susan, și-am pierdut numărul lui J.J. Poți să mi-l dai și mie?

*

ARCHIE ERA ÎN FAȚA LUI MCCALLUM, de cealaltă parte a mesei. Înaintea lui era raportul brigăzii de incendii. McCallum era un individ mic de statură, cu o claie de păr brunet și des și cu o mustătoaie de focă ce nu mai era la modă de când se născuse. Brațele și picioarele păreau prea scurte pentru trunchiul său bine legat, mâinile-i erau mici și curate. Purta o cămașă încheiată până la ultimul nasture, băgată în pantalonii kaki, susținuți de o curea lată din piele. Catarama acesteia reprezenta un cap de puma din alamă. Se aflau în camera de interogatorii, fostul seif al băncii unde-și avea acum unitatea operativă sediul. Claire Masland, cu brațele încrucișate, se rezema de ușa groasă de două picioare.

McCallum corecta niște extemporale. Degetele lui aveau bătăături de la scris. Nu prea vezi des așa ceva, se gândi Archie.

— Pot să vă întrerup un minut? îl întrebă Archie pe McCallum.

McCallum nici nu-și ridică privirea. Genele lui arătau ca alte două mustăți.

— Am de corectat o sută trei extemporale la fizică, până mâine. Sunt profesor de cincisprezece ani. Primesc un salariu de patruzeci și două de mii de dolari pe an, fără beneficii. Adică cu cinci mii mai puțin decât anul trecut. Vreți să știți de ce?

— De ce, Dan?

— Pentru că statul a redus bugetul școlii cu cincisprezece la sută și n-au fost destui oameni de serviciu și asistente de pus pe liber.

McCallum așeză pixul roșu cu grijă de-a curmezișul peste teancul de lucrări și se uită la Archie. Își ridicase genele dese.

— Aveți copii, domnule detectiv?

Archie tresări.

— Doi.

— Trimiteti-i la o școală particulară.

— Ce s-a întâmplat cu ambarcațiunea ta, Dan?

McCallum luă iar pixul și scrise „B —” pe unul din teste, apoi îl încercui.

— A fost un incendiu la docuri. Au ars trei ambarcațiuni, inclusiv a mea. Dar presupun că știți asta.

— De fapt, se pare că incendiul a pornit de la barca ta.

Această informație îi captă atenția lui McCallum.

— Indiciile de la fața locului despre felul cum s-a dezvoltat incendiul arată că la originea acestuia a fost ambarcațiunea ta. Și mai arată că a fost grăbit de prezența unui combustibil ușor inflamabil. Benzină, mai precis.

— Cineva a dat foc bărcii mele?

— Cineva a dat foc bărcii tale, Dan.

Una din genele lui stufoase începu să se zbată. McCallum strânse mâna părăoasă pe pixul roșu.

— Uite care-i treaba, spuse, ridicând vocea cu o octavă. Le-am spus detectivilor unde mă aflu când au dispărut acele fete. Nu am nimic de-a face cu răpirile. Fac și proba ADN dacă vreți. Nu predau biologie pentru că nu-mi plac disecțiile pe broaște. Oricine-ar fi cel pe care-l căutați, nu sunt eu acela. Nu știu de ce ar fi vrut cineva să dea foc ambarcațiunii mele. Dar n-are nicio legătură cu fetele acelea.

Archie se ridică și se aplecă peste masă, sprijinindu-se în pumni, înălțându-se deasupra profesorului.

— Treaba-i că, începu Archie, incendiul a început din cabină, Dan. Ceea ce ne face să credem că cineva avea cheia. Altfel de ce să intre prin efracție? Doar ca să-i dea foc? De ce să n-o stropească cu nițică benzină pe punte și să-i dea foc chiar acolo?

Fața lui McCallum se mai întunecă cu un ton. Se uita pieziș când la Claire, când la Archie, disperarea crescândă citindu-i-se în ochi.

— Nu știu. Dar dacă focul a început din cabină, atunci cineva a spart-o. Nu știu de ce. Dar trebuie că așa s-a întâmplat.

— Când ai fost ultima dată la ambarcațiune? întrebă Archie.

— Acum o săptămână, luni. A fost prima oară când am ieșit cu ea în sezonul acesta. Câteva mile în aval pe Williamette.

— Era ceva în neregulă?

— Nu, răspunse McCallum. Era exact așa cum o lăsasem. Cel puțin din câte mi-am putut da seama.

— Cine știe că ai o barcă? întrebă Archie.

— Păi, o am de nouă ani. Înmulțiți cu o sută de elevi pe an. Face nouă sute numai de foști elevi de la Cleveland. Uite ce e. Nu sunt cel mai popular

profesor. Sunt dur.

Ridică mâna ținând câteva extemporale, ca pentru a-și demonstra spusele.

— N-am dat nici măcar un singur A la cursul de fizică pentru avansați de semestrul trecut. Poate că unul dintre puști o fi fumat ceva și-a decis să mă pedepsească. Îmi plăcea la nebunie barca aia. Toți știu asta. Dacă cineva voia să mă pedepsească, de-acolo trebuia să înceapă.

Archie îl sfredeli cu privirea pe McCallum, ce părea tot mai transpirat cu fiecare minut care trecea. Nu-i plăcea tipul, dar Archie învățase de mult că dacă nu-i plăcea vreun individ nu-nsemna că acela minte.

— Bine, Dan. Poți să pleci. O să-ți luăm proba aceea de ADN. Claire o să-ți arate unde să mergi.

McCallum se ridică și strânse testele pe care le băgă într-o servietă zgâriată de piele. Claire deschise ușa.

— Așteaptă-mă pe coridor un minut, Dan, bine? spuse ea.

Dan încuviință din cap și ieși afară ezitând. Claire se întoarse spre Archie.

— Nu avem nicio probă de ADN pe care s-o comparăm cu a lui, îi spuse ea.

— Dar el nu știe asta, răspunse Archie. Să-i preleveze proba și să te asiguri că avem o mașină pe urmele lui din clipa-n care iese de la cursuri și până se bagă-n pat.

— N-a fost decât un incendiu în docuri, Archie.

— Asta-i tot ce avem.

Capitolul 25

PÂNĂ S-O APUCE SPRE APARTAMENTUL lui Archie, Susan schimbă trei rânduri de haine. Acum stătea față-n față cu el, în pragul ușii, și-ar fi vrut să fi fost cu totul altfel îmbrăcată. Însă Archie o văzuse deja și era cam târziu să se întoarcă la mașină.

— Salut, îi spuse ea. Mersi că m-ai primit.

Era puțin după opt. Archie mai era încă în ceea ce Susan presupunea că sunt hainele lui de serviciu: pantofi trainici din piele maro, pantaloni reiați, foarte largi, de culoare verde închis și o cămașă de un albastru foarte deschis peste un tricou. Nasturii de sus erau descheiați. Susan se uită iute la propria ei vestimentație: blugi negri, un tricou cu Aerosmith tras peste o bluză cu mâneci lungi și bocanci de motociclist. Își prinsese părul roz în două codițe de-o parte și de alta a capului. Când le-a luat interviul celor de la Metalica la Coliseum, înfățișarea asta dăduse roade, însă nu era deloc potrivită pentru întâlnirea de față. Ar fi trebuit să ia ceva care s-o facă să arate mai intelectual. Un jersey, poate.

Archie deschise larg ușa și se dădu într-o parte, făcându-i loc să intre. Ce-i spusese ea la telefon era foarte adevărat: avea mare nevoie de interviul acesta. Al doilea articol al foiletonului trebuia să apară a doua zi și avea multe întrebări pentru Archie Sheridan. Dar voia să vadă unde locuiește. Cine era. Se strădui să nu pară deloc dezamăgită când văzu tot acel spațiu gol în care trăia el. Cărți n-avea. Pe pereți, nimic. Nici fotografii de familie, nici instantanee de vacanță. CD-uri sau reviste vechi bune numai de dat la reciclare nici atât. După cât de dezolant arătau canapeaua cafenie și fotoliul rabatabil cu tapiserie de catifea era clar că apartamentul fusese închiriat gata mobilat. N-avea niciun strop de personalitate. Deloc. Ce fel de tată, chiar divorțat, e acela care n-are la vedere fotografiile copiilor săi?

— De când locuiești aici? îl întrebă ea plină de speranță.

— De aproape doi ani, răspunse el. Îmi pare rău, știu, nu e prea mare lucru pe-aici.

— Spune-mi că ai televizor măcar.

Archie râse.

— E în dormitor.

Pun pariu că n-ai cablu, se gândi Susan. Se uită împrejur într-un fel foarte grăitor.

— Și unde-ți ții lucrurile? Trebuie să ai ceva lucruri inutile. Toată lumea are.

— Majoritatea sunt la Debbie.

O pofti cu un gest elegant să se așeze pe canapea.

— Ia loc. Ai voie să bei în timpul interviurilor?

— Da, da, am voie, îl asigură ea.

Măsuța de cafea, băgă ea de seamă, era încărcată de dosare de poliție. Puse în două teancuri frumos ordonate. Susan se întrebă dacă Archie era așa de ordonat în mod normal sau dacă nu cumva încerca să supracompenseze un defect. Se așeză pe canapea. Scotoci în geantă de unde scoase un exemplar cu coperte îndoite la colțuri din *Ultima victimă*. Așeză cartea lângă teancurile de dosare.

— Nu am decât bere, o informă Archie din bucătărie.

Susan n-a cumpărat *Ultima victimă* când a apărut, doar o răsfoise. Povestea reală, spusă pe gustul publicului larg, a răpirii lui Archie Sheridan se găsea pe rafturile tuturor supermarketurilor. Pe copertă era fotografia lui Gretchen Lowell. Dacă frumusețea vindea cărți, atunci criminalii în serie arătoși făceau recorduri de vânzări.

Archie îi dădu o sticlă de bere de producție locală, nu de cea mai bună calitate, dar nici proastă, apoi se așeză în fotoliu. Susan îl scrută atentă. Archie se uită iute la carte, apoi își luă ochii de la ea.

— Doamne, glumi Susan, ce alegere particulară. Fii atent. S-ar putea să lași pe cineva chiar să-și facă o imagine asupra personalității tale.

— Îmi cer scuze. Îmi place și vinul. Și țăriile. Dar așa s-a potrivit de data asta să am doar bere. Dar nu, nu am o marcă preferată. Iau ce se găsește la vânzare numai să nu fie poșircă.

— Știi că Portlandul are mai multe berării locale și de familie decât orice alt oraș din țară?

— Nu știam asta, recunosc el.

Susan își duse mâna la gură.

— Scuză-mă, spuse ea, sunt o palavragioaică plină de informații de felul ăsta. Defect profesional.

Ridică sticla cu un gest de toast. Archie, remarcă ea, nu bea.

— Pentru Portland. Înființat în 1851. Populație: 545.140. Clipi din ochi și adăugă: Două milioane, dacă pui la socoteală și suburbiile.

Archie schiță un zâmbet.

— Sunt impresionat.

Susan scoase din gentuță reportofonul și-l așează pe masă, lângă carte, la jumătatea distanței dintre ei.

— Te deranjează dacă înregistrez discuția asta?

— Ce pasăre e simbolul statului?

— Bâtlanul albastru.

— Dă-i drumul.

Ea aștepta ca el să spună ceva despre carte. El aștepta ca ea să-l întrebe ceva. Cartea era tot acolo, pe măsută.

Gretchen Lowell privea sfidătoare de sub literele aurii, în relief, ale titlului. Lui Susan îi trecu prin minte să-i ceară lui Archie permisiunea să dea o fugă până acasă să se schimbe.

La naiba cu asta. Apăsă butonul de înregistrare și deschise carnețelul. Sperase că vederea cărții avea să-l scoată din răbdări pe Archie, să-i stârnească un fel de reacție, orice fel. Era timpul să treacă la planul B.

— Am vorbit cu soția ta azi.

— Fosta soție.

Ei poftim, se gândi Susan, n-a mușcat momeala. Trebuia să încerce ceva mai direct. Se uită la el.

— Te mai iubește încă.

Expresia feței lui nu se schimbă.

— Și eu o iubesc pe ea, răspuse Archie fără ezitare.

— Ha, am o idee, făcu Susan cu falsă voioșie. De ce nu vă căsătoriți voi doi?

Archie oftă.

— Relația noastră e un pic mai complicată din cauză că eu sunt un fel de retardat emoțional.

— Ți-a spus despre interviul pe care i l-am luat?

— Mda.

— Ce-a spus?

— Se temea c-a fost prea onestă în privința... — căută cuvântul potrivit — relației mele cu Gretchen.

— Relație, repetă Susan încet. Ciudat cuvânt, foarte amuzant.

Archie clătină din cap.

— Nu chiar. Criminal/polițist. Răpitor/ostatic. Asasin/ victimă. Toate astea sunt relații.

Strâmbă din buze.

— Nu vreau să spun că avem întâlniri amoroase.

Archie stătea în fotoliu lăsat pe spate, cu picioarele depărtate, genunchii depărtați spre exterior, tălpile așezate pe covor, iar coatele pe brațele fotoliului. Dar oricât de informal ar fi încercat el să pară, nu era deloc relaxat. Susan se strădui să-l observe fără să se holbeze la el, luând aminte la felul în care își ținea capul înclinat, la cât de bine i se potrivea cămașa, la cearcănele de sub ochi. Părul lui des și brunet era tot numai ondulări și cârlioni.

Adevărul era că Archie o făcea să se simtă de parcă era goală. Și cu senzația asta Susan nu era deloc obișnuită. De obicei, când lua interviuri, ea era cea care deținea controlul, dar, din ce în ce mai des, când își petrecea ceva timp în preajma lui Archie, se simțea de parcă i-ar fi trebuit o țigară. Sau cam așa ceva.

Archie se uita la ea. Așa era mereu cu interviurile: fiecare interlocutor aștepta ca celălalt să spună ceva. Era ca o primă foarte lungă întâlnire între îndrăgostiți. *Ei, și de unde ești? În ce ești licențiat? Ai vreun Huntigton în familie?* Sau în cazul de față:

— De ce te-a răpit Gretchen Lowell, ce crezi?

— E o criminală în serie. A vrut să măucidă.

Tonul vocii lui era neutru. Ar fi putut foarte bine să discute despre ploaie.

— Dar n-a făcut-o, punctă Susan.

Archie ridică din umeri.

— S-a răzgândit.

— De ce?

Archie zâmbi neconvingător.

— Dreptul femeilor?

— Eu vorbesc serios.

Fața lui deveni iar inexpressivă. Culese o scamă nevăzută de pe pantalonii săi.

— Nu cunosc răspunsul la întrebarea asta.

— N-ai întrebat-o niciodată? Întrebă Susan neîncrezătoare. În niciuna din duminicile acelea?

— N-a venit vorba.

— Despre ce vorbiți?

Ochii lui îi întâlniră pe-ai ei.

— Despre crime.

— Nu prea ești cooperant.

— Nu pui întrebările potrivite.

Susan auzi un copil alergând în apartamentul de sus, făcând să răsunetavanul de polistiren de deasupra capetelor lor. Archie nici nu părea să fi băgat de seamă.

— Bine, spuse ea rar. Cred că mă interesează să aflu motivele pentru care a fost altfel cu tine. Vreau să spun, felul în care te-a torturat a fost diferit, nu? Pe toți ceilalți i-a ucis după câteva zile, nu-i așa? Pe tine te-a ținut în viață. Așadar, cu tine a fost altfel. De la bun început. Pentru ea.

— Am fost șeful echipei de detectivi care se ocupau de cazul ei. Celelalte victime au fost luate la întâmplare. Din câte știm până acum, cu excepția complicilor pe care i-a asasinat, nu cunoștea personal pe niciuna dintre victime. Ea și cu mine ne cunoșteam. Aveam o relație.

Susan sublinie cuvântul „relație” în carnetelul ei.

— Dar s-a infiltrat în echipa de investigație ca să ajungă la tine. Adică, de aceea a venit în Portland, de aceea s-a prezentat la unitatea operativă, nu? Era pe urmele tale.

Archie își luase mâinile de pe brațele fotoliului, iar acum le frământa în poală. Se uita la exemplarul din *Ultima victimă*. La Gretchen Lowell. Fără să clipească, cu ochii înnegurați. Susan se uită pe furiș la carte, apoi la Archie. Parcă odată ce o vedea, nu-și mai putea lua ochii de la ea.

— Nu e atât de neobișnuit ca psihopații să se apropie de investigatori, spuse el cu privirea ațintită la volumul gros. Savurează desfășurarea dramei. Le dă un sentiment de superioritate.

Susan se aplecă înainte, rezemându-și antebrațele de picioarele încrucișate acum, apropiindu-se mai mult de Archie. La primele întâlniri, ea era întotdeauna cea care făcea prima mișcare.

— Dar risca enorm de mult, spuse ea moale, să ajungă la tine. Iar apoi nu te-a omorât.

Archie încă se mai uita la carte. Pe Susan o năpădi dintr-odată dorința de a se întinde după carte și de-a o azvârli cât colo de pe mäsută. Ca să vadă ce reacție ar fi avut el.

— Asta mă nedumerește. Nu se prea potrivește cu personajul.

— Scuză-mă, făcu Archie.

Se ridică precipitat în picioare și se duse în bucătărie. Susan se suci în locul ei ca să-l poată vedea. Nu putea desluși ce era pe chipul lui, stătea cu

spatele la ea, cu mâinile în șolduri, cu fața spre dulăpioarele urâte din plastic. Archie oftă și spuse:

— Poți să-mi faci o favoare și să iei cartea de-acolo?

Cartea era deci. Să-l fi deranjat coperta cărții cu fotografia lui Gretchen Lowell, în care arăta ca una din fetele reclamelor la șamponul Breck¹³, sau conținutul acesteia?

— Scuze, spuse Susan, îndesând cartea în geantă.

Își băgase capul între umeri, simțindu-se ca o jigodie.

— Era doar un pretext de a începe interviul...

Archie nu răspunse. Își luă o mână de pe șold și și-o duse la ceafă. Susan ar fi vrut să se întoarcă să-i vadă expresia feței, să vadă ce gândește. Și-ar fi dorit să facă altceva decât să se uite dezolată la ceafa lui acoperită de cârlionți, așa că începu să scrie în agendă. *Ce nu-mi spune despre Gretchen Lowell?* Încercui întrebarea de mai multe ori, până când pixul lăsă urme adânci în hârtie. De jur-împrejurul întrebării era doar albul hârtiei.

Archie spuse ceva. Ea ridică privirea spre el, pierită. Era în picioare lângă frigider acum, privind-o, cu o sticlă de bere în mână. Mai mult ca sigur că spusese ceva.

— Iartă-mă, ce-ai spus? făcu Susan, bătând cu pixul în pagina pe care scrisese atât de repede înainte, că se rupsese puțin din spirală.

— Am spus: tu crezi că i-a fost milă de mine.

Susan se suci iar să-l poată privi în față. Își ridicase picioarele pe canapea, strânse sub ea, iar bocancii ei lăsau adâncituri în perna umplută cu burete a canapelei.

— La urma urmei, i-a omorât pe toți cei pe care i-a răpit. Te-a ucis și pe tine. Dar te-a resuscitat. Chiar ți-a salvat viața.

Archie rămăsese în bucătărie, singur. Luă o înghițitură de bere. Susan nu era sigură că el o auzise. Apoi se întoarse în camera de zi și se așeză, punând cu grijă sticla pe măsuță, în fața lui. Tot ce făcea, făcea cu grijă. Asemenea cuiva care se aștepta mereu să strice sau să spargă lucrurile pe care le avea în grijă. Se uita la propriile mâini, zdravene, străbătute de vene, adunate în poală. Apoi ridică ochii și se uită la Susan.

— Dacă Gretchen ar fi fost câtuși de puțin miloasă, m-ar fi lăsat să mor, spuse pe un ton de constatare. Am vrut să mor. Eram pregătit să mor. Dacă mi-ar fi pus un bisturiu în mână, mi-aș fi tăiat gâtul și-aș fi așteptat liniștit, fericit să sângerez de moarte, chiar acolo, în subsolul acela. Nu mi-a făcut niciun bine că nu m-a ucis. Gretchen se bucură când alții suferă. A găsit

calea de a-mi prelungi mie suferința, iar sieși plăcerea. Crede-mă, e cel mai crud lucru pe care mi-l putea face. Dacă i-ar fi dat prin minte ceva și mai atroce, ar fi făcut-o. Gretchen nu știe ce-i aia milă față de semenii.

Se porni instalația de încălzire. Întâi se auzi un huruit, urmat de o răsuflare leneșă de aer fierbinte ce venea dintr-un ventil nevăzut de Susan. I se uscaseră gura. Copilul de deasupra încă se mai zbenguia. Dacă ar fi locuit ea acolo, până acum l-ar fi omorât pe pruncul acela.

— Însă a ajuns la închisoare. Asta nu cred că făcea parte din planurile ei.

— Tuturor ne trebuie o strategie pentru momentul retragerii din activitate.

— Dar risca să fie condamnată la moarte.

— Nu, avea prea multe de negociat.

— Vrei să spui cadavre? întrebă Susan.

Archie mai luă o înghițitură de bere.

— Da.

— De ce crezi că n-a acceptat să vorbească cu nimeni altcineva decât cu tine?

— Pentru că știa că voi fi de acord, răspunse el sec.

— Dar de ce ai fost de acord? După ce soția ta ți-a dat de înțeles că trebuia să alegi? De ce ai ales-o pe Gretchen?

— *Fosta mea soție*. Am făcut-o pentru familiile celor uciși. Pentru că trebuie să afle cum s-a sfârșit. Și pentru că asta mi-e meseria.

— Și? făcu Susan.

Archie își lipi sticla rece de obraz și își strânse pleoapele.

— E complicat.

Susan se uită în geanta ei. Putea vedea cotorul cărții pe care o îndesase în compartimentul mare, lângă niște tampoane ieșite din pachet, portofelul marca Frank, un blister de anticoncepționale și vreo treizeci de pixuri.

— Și, ai citit *Ultima victimă*?

— Dumnezeu mare, nu, gemu Archie.

Susan roși.

— Nu-i rea. În fine, nu-i rea pentru o relatare a unui caz adevărat. Nu e scrisă în stilul jurnalistic actual. Am sunat-o pe autoare. Mi-a spus c-ai refuzat să vorbești cu ea. Cei de la Departamentul de poliție, la fel, n-au vrut să vorbească cu ea. Și-a scris cartea bazându-se mai mult pe reportajele din presă și pe dosarul oficial, adăugând restul din imaginația ei înfierbântată. La final, e o scenă în care tu o convingi pe Gretchen să se

predea. O convingi că poate fi o persoană mai bună, iar ea este copleșită de bunătatea ta și de harul tău.

Archie râse zgomotos.

— Nu s-a întâmplat așa?

— Nu.

— Ce-ți amintești?

Archie tresări.

— Nu ți-e bine? întrebă Susan.

— Dureri de cap, o lămură el.

Archie băgă mâna în buzunar și scoase o cutie de alamă din care luă trei tablete ovale și le dădu pe gât cu o dușcă de bere.

— Ce-s alea? întrebă iar Susan.

— Pastile pentru dureri de cap.

Ea îi întoarse o privire suspicioasă.

— Și chiar nu-ți amintești acele zece zile?

Archie clipi alene, iar ochii lui o ațintiră pe Susan. Se uită îndelung la ea. Apoi întoarse încet privirea către ceasul digital de pe raft. Nu era fixat, însă lui nu părea să-i pese.

— Îmi amintesc acele zece zile mai bine decât îmi pot aminti zilele în care s-au născut copiii mei.

Instalația de încălzire se opri, iar camera se cufundă în tăcere.

— Spune-mi ce-ți amintești, zise Susan.

Vocea ei suna altfel decât de obicei, mai subțire, ca a unui băiat de vârstă adolescenței. Îl simțea pe Archie evaluând-o. Afișă cel mai bun zâmbet al ei, pe care învățase de multă vreme să-l folosească, cel care-i făcea pe toți bărbații să înțeleagă că, oricare le-ar fi problemele, ea putea să-i facă să se simtă mai bine. Cu Archie nu avu succes însă.

— Nu încă, spuse el într-un târziu. Mai ai trei articole de scris, nu? Nu vrem să stricăm suspansul, nu-i așa?

Dar Susan nu era încă dispusă să renunțe.

— Și cu teoria aceea despre un al doilea individ cum e? Unele rapoarte de presă spun că ai declarat că mai era un individ acolo. Cineva care n-a fost prins. Asta-ți amintești?

Archie închise ochii.

— Gretchen a negat mereu. Eu nu l-am văzut niciodată. A fost mai mult o impresie pe care am avut-o la un moment dat. Dar nu eram totuși în cea mai bună stare psihică.

Se ridică din fotoliu și își frecă iar ceafa, uitându-se la Susan.

— Am obosit. Hai să continuăm altă dată.

Susan își lăsa capul în palme, prefăcându-se nemulțumită.

— O să ajungem și acolo, spuse el. Promit.

Ea închise reportofonul.

— Pot să merg la baie?

— E pe hol...

Susan s-a ridicat de pe canapea și-a luat-o pe hol spre baie, care se dovedi la fel de puțin pretențioasă ca restul apartamentului. O cadă din fibră de sticlă și o cabină de duș din sticlă jivrată cu o ușă glisantă. Chiuveta banală avea robinete din plastic și era încastrată într-un lavoar de preșpan. Două prosoape gri, nu de foarte bună calitate atârnavu moale pe niște spaliere din lemn de stejar. Alte două, proaspăt spălate și împachetate, erau puse pe capacul de la toaletă. Baia era curată, dar nu foarte curată, în orice caz nu strălucitor de curată. Susan se postă în fața chiuvetei, uitându-se în oglindă. La dracu'. Era aproape să scrie cel mai important articol din întreaga ei carieră. Și-atunci de ce se simțea așa de nasol? Și ce naiba a fost în capul ei de și-a făcut codițe? Le desfăcu, își aranjă părul cu degetele și-l prinse într-o coadă la spate. Lumina din baie îi făcea pielea să pară ca de pui congelat. Se întrebă cum putea Archie Sheridan să se privească în fiecare dimineată în oglinda aceea, cu obrazul pământiu, cu fiecare zbârcitură a pielii umbrită? Nu era de mirare că avea probleme la cap. Băgă mâna în buzunar de unde scoase un luciu de buze cu care-și dădu din belșug. Oare Archie voia să fie trimis din nou în concediu medical? Oare despre asta era vorba?

Trase apa la toaletă și, profitând de zgomot, deschise dulăpiorul cu cosmetice. Cremă de ras, aparate de ras, perie și pastă de dinți, deodorant. Și două policioare cu cutii de plastic chihlimbarii, de medicamente. Învârtindu-le de capace, le întoarse spre ea să poată citi ce scria pe etichete. VICODIN. COLACE. PERCOLET. ZANTAC. AMBIEN. XANAX. PROZAC. În cutii mari, mici. *Nimic care să-i diminueze capacitatea de muncă*, așa zisese Fergus. Aha. În dulăpiorul acela erau destule medicamente cât pentru tratamentul unui elefant. Și toate erau eliberate pe numele lui Archie Sheridan. Futu-i. Dacă avea nevoie de toate tabletele astea ca să funcționeze, atunci era într-o stare mai rea decât crezuse ea. Dar și un actor mult mai bun.

Le memoră denumirile, răsuci cu atenție cutiile așa cum fuseseră, închise dulăpiorul și se întoarse în camera de zi.

Archie nici măcar nu se uită la ea.

— Dacă n-aș fi vrut să vezi pastilele, le-aș fi putut ascunde.

Susan se întrebă ce-ar putea să spună. *Care tablete?* Din cine știe ce motiv însă, nu se simți în stare să mintă.

— Iei foarte multe medicamente.

Numai ochii lui o urmăreau mișcându-se prin cameră, el rămase însă nemișcat ca un cadavru.

— Nu mă simt bine.

Subit, Susan avu impresia sâcâitoare că tot ce aflate până atunci despre el fusese numai ce-a vrut el ca ea să afle. Fiecare interviu și fiecare pont. Care să fi fost scopul? Poate că se săturase să mintă. Poate că pur și simplu avea nevoie de cineva care să-i afle toate secretele, să nu mai trebuiască să se zbată atâta să le țină ascunse. Poate fi extrem de obositor să inventezi întruna subterfugii.

Își strânse reportofonul și carnețelul și le puse în geantă, de unde scoase un pachet de țigări.

— Mi-o trag cu șeful meu. El e căsătorit, îi zise ea. Archie rămase tăcut o vreme cu gura ușor căscată.

— Nu cred că trebuia să știu asta.

Susan își aprinse țigara și trase un fum.

— Mda, dar dacă tot suntem la capitolul confesiuni...

— O.K.

Capitolul 26

ANNE BOYD MÂNCASE TOATĂ ciocolata din minibarul camerei ei de hotel. A început cu M&M's simplă, a continuat cu Toblerone, apoi cu M&M's cu alune. Când a terminat, a mototolit ambalajele și le-a pus lângă fotografiile fetelor moarte ce erau răsfirate pe pat. Dulciurile o ajutau să gândească mai bine. Va veni și vremea pentru cura de slăbire, atunci când oamenii or să renunțe să se mai omoare unii pe alții. Memorase chipurile fetelor și vii, și moarte, dar mereu se dovedea util să le vadă unele lângă altele. Fotografiile de pe legitimațiile de liceu. Fotografiile de la site-urile unde fuseseră găsite. Instantanee de familie. În raportul pe care îl înaintase lui Archie, schițase un profil al victimelor. Criminalul căuta un anumit tip de fete: albe, cu părul brunet, aflate în perioada dură a trecerii de la pubertate la adolescență. Și toate erau de la licee diferite. *Care e fantezia ta?* întrebă Anne în gând. Ucidea aceeași fată, iar și iar. Apoi o viola în cel mai calculat mod cu putință. Așadar, cine era cea pe care o tot ucidea? Vreo iubită din adolescență? Maică-sa? O fetișcană ce-i frânsese inima fără ca ea să știe măcar? Oricine ar fi fost, era vorba de cineva pe care nu o putuse deloc ține în frâu. Anne era din ce în ce mai sigură că acesta era elementul-cheie în identificarea celui pe urmele căruia erau.

Se rostogoli din pat, deschise minibarul și își luă o Cola dietetică. Era ultima cutie. Copiii ei o întrebau deja când se întoarce acasă. Ce voiau ei, de fapt, era să pună mâna pe prada pe care promisese că le-o va aduce de la magazinul fabricii Nike. Dar Anne nu știa când va avea timp să treacă pe acolo.

Adevărul era că nu mai călătorea atât de mult în interes de serviciu. Însă ceruse în mod expres să fie convocată pentru cazul acesta. După turnura pe care o luase cazul „Frumusețe criminală” s-a simțit de parcă dăduse bir cu fugiții. Expertiza psihologică pe care o făcuse s-a dovedit atunci greșită și asta aproape că-l costase viața pe Archie Sheridan. A fost foarte convinsă că asasinul era bărbat și că lucra singur. Toate semnele erau ca la manual. Pentru că Gretchen Lowell citise manualele. Anne fusese magistral păcălită și nu se învinovăța decât pe sine pentru asta. Era un psiholog bun, unul dintre cei mai buni pe care îi avea FBI-ul, unde lucrau cei mai buni psihologi din lume. Însă încrederea în sine îi fusese serios zdruncinată de

Gretchen Lowell. Iar încrederea în sine era extrem de importantă în realizarea unei expertize psihologice. Trebuia să ai deplină încredere în propriile forțe și cunoștințe ca să îndrăznești să faci inducțiile necesare, decisive.

Așa că acum trebuia să ajungă la acea inducție. Tipul pune în scenă o fantezie personală, una care apăruse cu mult timp în urmă. Dar oare ce-l împinsese să treacă la fapte? Există fel de fel de motive care declanșează acțiunile criminale: financiare, probleme în familie sau în relații, probleme la locul de muncă, moartea sau nașterea cuiva, o umilință adânc resimțită. Apoi, el era cel care lua contactul cu victimele. Le alegea. Crimele erau bine planificate. Își dădea toată silința să elimine urmele, dar returna cadavrele. De ce? De ce le înapoia? Nu, de data asta nu avea s-o mai zbârcească. Nu putea să facă să dispară tragedia prin care trecuse Archie Sheridan. Dar putea să-l ajute de data asta. Iar el avea nevoie de ajutor. De acest din urmă lucru era chiar foarte sigură.

Făcea de prea mult timp meseria asta, ca să nu știe că singurul mod în care puteai să rezisti era să poți să te detașezi, să uiți de violență. Dar trebuia să ai ceva care să te distragă, să te destindă, vreo altă pasiune. Dacă nu aveai așa ceva, dacă erai singur, era mult mai greu să treci de la o stare la alta. Își dădea seama că Archie se îndepărta de toți cei care îl puteau ajuta. Nu-și dădea seama însă ce-ar putea face ea în privința asta.

Se ridică din pat, se duse la fereastră, trase draperiile și se uită la Broadway. Traficul de vineri seara era intens, iar coloane de trecători în haine de seară își croiau drum spre centru, ieșind de la cine știe ce sindrofie ce avusese loc într-o sală de concerte din apropiere. Dacă erau și oameni de culoare printre ei, Anne nu-i putea distinge de ceilalți.

Lăsa draperia să cadă și se întinse iar pe pat, unde se mai uită o dată, îndelung, la fotografiile fetelor moarte, apoi le întoarse cu fața în jos, una câte una. Cadavrul lui Lee Robinson la o săptămână după ce murise, un boț de carne gălbejită și înnegrită, cufundată în noroi; Dana Stamp cu fața în jos într-o grămadă de buruieni; Kristy Mathers acoperită de nisip ud, atât de ciudat contorsionată. Portretele de la școală și instantaneele de la zilele de naștere. Când le întoarse pe toate, scoase din portofel o altă fotografie. Era imaginea unui bărbat negru, foarte chipeș, cu mâinile împrejurul a doi băieți negri de vârsta adolescenței, foarte frumoși. Zâmbi la vederea fețelor surâzătoare. Apoi luă mobilul și sună acasă.

— Mamă, răspunse fiul ei mai mare, Anthony. Nu trebuie să suni în fiecare zi.

— Mda, puiule, făcu Anne.

Întotdeauna slujba asta fusese mai greu de suportat seara. Când rămânea singură.

— Ba da, trebuie.

— Ne-ai luat adidașii ăia?

Anne râse.

— I-am pus pe lista cu ce trebuie să cumpăr și să fac.

— Și pe ce loc sunt? întrebă fiul ei.

Anne trase cu ochiul la fotografiile de pe pat, apoi întoarse privirea spre fereastră, de cealaltă parte a camerei, ce dădea spre centrul orașului, atât de agitat la acea oră. Criminalul era acolo, afară.

— Pe doi.

*

DUPĂ CE PLECĂ Susan, Archie își bău berea și se apucă iar de treabă. Întâi răsfiră filele dosarelor pe măsuta de cafea. Le adunase în grabă în două teancuri perfect egale înainte să sosească ea. Nu că ar fi făcut ordine în vederea sosirii ei, doar că nu credea că e necesar ca Susan să vadă fotografiile făcute la autopsiile celor trei fete moarte. Mai luă trei pastile de Vicodin și se așeză lângă mäsută, direct pe covorul bej. Îl ajutase să se holbeze așa la fotografii înainte, așa remarcase semnătura lui Gretchen Lowell. Nici de data asta nu era sigur ce caută, dar, dacă era ceva acolo, el nu vedea ce anume era. Puștoaica de deasupra cânta. Archie nu distingea cuvintele, dar i se păru că recunoaște melodia pe care o auzise pe când copiii lui erau țănci.

Se uită la ceas. Făcu socoteala. Era puțin peste ora nouă seara. Gretchen era în celula ei, gata pentru noaptea ce urma. La zece se dădea stingerea. Acum era ora la care Gretchen citea. Archie știa că împrumuta cărți de la biblioteca închisorii, pentru că primea lunar rapoartele inspecțiilor făcute în celula ei. Gretchen citea volume de psihanaliză, de la Freud la manuale și cărți de popularizare a problemelor cotidiene. Citea literatură contemporană serioasă, genul de cărți care câștigau premii și pe care lumea le citea doar ca să poată spune pe la dineuri că le citise. Citea relatări despre crime adevărate. *De ce nu?* se gândi Archie. Erau publicațiile de specialitate ale branșei ei. Luna trecută împrumutase *Ultima victimă*. Archie nu-i spusese lui Henry chestia asta. Faptul că Gretchen citea povestirea sordidă a

captivității lui, scrisă într-un stil facil și împănată cu fotografiile oribile ale cadavrelor, a lui Archie și ale lor, ale tuturor celor implicați în acel caz, ar fi fost mai mult decât putea Henry suporta. Ar fi făcut să-i fie confiscată cartea și scoasă din inventarul bibliotecii. Ba ar fi mers și mai departe cu amenințările de a-i interzice lui Archie să o mai vadă pe Gretchen. Nici nu i-ar fi fost greu, ar fi fost de ajuns o discuție față în față cu Buddy. Ori Archie abia dacă reușea să-i convingă că s-a pus pe picioare. Numai insistența sa și sentimentul lor de vinovăție față de ce suferise el îl mai păstrau într-o poziție din care putea negocia. Dar știa că umblă pe nisipuri mișcătoare.

Se uită la trupurile palide ale fetelor, desfăcute pe masa de la morgă, fiecare având semnul strangulării: o creștătură purpurie dintr-o parte în alta a gâtului. Archie își zise că acesta era singurul lucru bun: individul le ucidea pe dată. Erau moduri mai rele de a muri decât prin strangulare.

Puștoaica de deasupra se zbenguia întruna, până când veni un adult la ea și o ridică pe sus. Archie o auzi pe fetiță țipând de plăcere și chicotind.

Capitolul 27

ÎN ZIUA ACEEA, CÂND GRETCHEN vine cu pastilele, Archie reușește să rostească o propoziție când îi dezlipește banda de pe gură.

— Le înghit, spune el.

Gretchen lăasă tubul deoparte, pe tavă, iar Archie deschide gura și-și scoate limba, ca un bun pacient. Ea îi pune o pastilă pe limbă și-i ține un pahar cu apă lipit de buzele pergamentoase, să poată bea. E prima dată când bea apă de când a fost adus acolo și-i dă o senzație așa de plăcută în gură și în gâtlee. Ea verifică să se asigure că a înghițit pilula. Repetă această operațiune de patru ori.

După ce au terminat cu pastilele, Archie întreabă:

— De când sunt aici?

— Nu contează, îi răspunde ea.

El aude un bâzâit. La început crede că-i doar în capul său, apoi însă recunoaște zgomotul: muște. Se făcuseră în cadavrul în descompunere de pe podea. Asta îi amintește de celălalt individ și pentru o clipă e iarăși polițist.

— Celălalt tip, care m-a cărat în dubă, spune el. Unde e? L-ai ucis și pe el?

Gretchen ridică o sprânceană, zăpăcită.

— Dragule, vorbești ca un nebun în delir.

— A fost aici, spune Archie cu mințile încetoșate, înainte.

— Nu suntem decât noi doi, spune ea iritată.

Însă el vrea s-o facă să vorbească, să stoarcă cât mai multe informații. Trage cu ochiul prin încăperea fără ferestre. Plăci de faianță, ca la metrou. Aparatură medicală.

— Unde suntem?

Ea s-a săturat de întrebările lui.

— Te-ai gândit la ce ți-am spus? îl întreabă.

Archie habar n-are despre ce vorbește.

— La ce?

— Ce vrei să le trimitem, și-o spune cu o iritare prost mascată. Sunt îngrijorați de soarta ta, dragule.

Își poartă degetele ușurel de-a lungul brațului său până la încheietura imobilizată de targă în chinga de piele.

— Ești dreptaci, așa-i?

Archie trebuie să gândească repede, cât mai e încă lucid, înainte să-și facă pastilele efectul.

— De ce, Gretchen? Niciodată n-ai trimis ceva de la celelalte cadavre.

Apoi, îl izbește: victimele ei... toate au fost ucise în cel mult trei zile de la răpirea lor.

— Sunt patru zile, spune el. Ei înclină să creadă că sunt mort. Iar tu vrei să-i asiguri că sunt în viață.

— Te las să alegi. Dar trebuie s-o facem acum.

Îl cuprinde groaza, însă știe că nu poate fi de acord cu ea. Dacă ar face-o, ar deveni complicele ei.

— Nu.

— Am extras zeci de spline, murmură ea. Dar numai post-mortem. Crezi că poți rămâne nemișcat?

Archie începe să se piardă cu firea.

— Gretchen, nu face asta.

— Desigur, rămâne stabilit.

Ea ridică o seringă dintr-o tavă.

— Asta este succinylcholină. E o substanță paralizantă, folosită în operațiile chirurgicale. N-o să te poți mișca deloc. Dar vei rămâne conștient. Ai să simți absolut totul.

Gretchen îl privește cu subînțele.

— Cred că asta este esențial, nu ți se pare? Dacă tot ai să-ți pierzi o parte din corp, trebuie să simți cum se întâmplă acest lucru. Dacă doar te trezești și chestia aia nu-i acolo, cum poți spune dacă te simți altfel?

Archie nu o poate opri. Știe că nu are cum să o convingă rațional. Nu poate decât să-i protejeze pe cei rămași în urma lui.

— Și cui ai s-o trimiți? o întreabă.

— Mă gândeam la Debbie.

Lui Archie i se întunecă mintea, numai imaginându-și chipul lui Debbie.

— Trimite-i-o lui Henry, o roagă el. Te rog, Gretchen. Trimite-i-o lui Henry Sobol.

Gretchen se întrerupe din pregătirile pentru operație și zâmbește.

— Dacă am s-o fac, s-o trimit lui Henry adică, atunci ai să fii cuminte?

— Fac ce vrei, spune Archie. Am să fiu cuminte.

— Problema cu succinylcholina e că îți va paraliza inclusiv diafragma.

Îi arată un tub de plastic ce intră într-un aparat aflat în spatele ei.

— De aceea trebuie să te intubez mai întâi.

Înainte ca Archie să poată face ceva, Gretchen îi bagă o spatulă de oțel în gură, îi apasă limba și-i vâără tubul după ea. Tubul e larg, îi umple tot gâtlejul, iar Archie se îneacă, are spasme violente și se luptă să scape de el.

— Înghite, spune ea și își apasă mâna pe fruntea lui, ținându-i capul pe targă.

Archie simte că i se dezarticulează degetele, își simte fiecare mușchi contractat în zbaterea de a scăpa de tubul acela. Ea se apleacă mai mult deasupra lui, gingaș, cu mâna încă pe fruntea lui.

— Înghite-l, repetă ea. Dacă te opui, n-o să fie decât și mai rău.

El închide ochii și se sforțează să-și controleze spasmul de vomă, și înghite tubul pe măsură ce ea i-l vâără tot mai adânc în grumaz, adică în corpul lui.

Apoi... gata. Aerul îi umple plămânii. Îl calmează de fapt. Îi face respirația egală, îi domolește bătăile inimii. Deschide ochii și o vede punând acul hipodermic în dispozitivul de terapie intensivă. Apoi îi bagă perfuzia în braț.

Dintr-odată se simte năucitor de calm. E exact resemnarea pe care a văzut-o pe fețele condamnaților la moarte. Nu are niciun control asupra a ceea ce i se întâmplă, așa că nu are niciun rost să se opună. Orice senzație se scurge din trupul său până când el nu mai este decât o masă inertă, încearcă pe rând să-și miște degetele, capul, umerii, dar nimic nu se supune voinței sale. În fapt, asta e chiar o ușurare. S-a luptat atât de mult în minuscula sa carieră să aducă ordine în haos, să descurajeze violența, să prevină crimele. Acum poate pur și simplu să lase să se întâmple ce-o fi să se întâmple.

Ea îi zâmbește, iar el știe din acel zâmbet c-a fost tras pe sfoară. A cerut și i s-a făcut o favoare chiar de către asazina lui. Ba mai mult decât atât, își dă seama, cu o rece detașare, e chiar mulțumit, recunoscător pentru asta.

Nu poate decât să se zgâiască la neoanele fluorescente și la țevile din tavanul alb, atât de familiare de acum. Abia dacă e conștient de mișcările ei: își spală mâinile, pregătește o tavă cu instrumente chirurgicale, îi rade părul de pe abdomen. Archie simte iodura rece pe piele, apoi Gretchen apasă bisturiul în carnea lui, care se deschide cu ușurință sub lama tăioasă din mâinile ei, o spintecare, urmată de un plesnet ușor, asta-i tot ce se aude când scalpul îi intră în mușchi. Archie încearcă să se distanțeze de ceea ce i se întâmplă; să-și vorbească și să uite de durere. Pentru o clipă chiar i se pare

că o să fie în regulă. Că va putea suporta. Nu e mai rău decât treaba cu piroanele. Apoi Gretchen bagă o clamă înăuntrul inciziei pe care a făcut-o în el și o desface. Durerea e sfâșietoare, chinuitoare, o durere ce-i stârnește o imensă greață și-l face să urle. Atâta că el nu poate nici vorbi, nu poate nici să-și miște gura, nu poate nici să-și ridice capul. Reușește totuși, cumva, să urle și să plângă înăuntrul său; un horcăit sugrumat care îl transportă în inconștiență.

Ea îl lasă să doarmă. Ar zice că au trecut zile întregi, căci atunci când se trezește, mintea lui a construit deja un tunel de claritate. Își întoarce capul într-o parte și Gretchen e chiar acolo, lângă el, cu bărbia pe pumnii puși unul peste altul pe targă. Nu sunt decât câțiva centimetri între ei, sunt aproape nas în nas. Tubul nu mai este implântat în el, însă gâtul îl mai doare încă. Gretchen n-a dormit deloc și se vede asta. Îi vede venele fine sub pielea palidă a tâmpelor. Îi cunoaște expresiile feței. A început să-i cunoască chipul la fel de bine ca pe al lui Debbie.

— Ce-ai visat? îl întreabă.

Imagini pline de culoare îi revin fulgerător în minte.

— Eram într-o mașină... într-un oraș... îmi căutam casa, spune el.

Vocea lui e răgușită, abia un susur întretăiat.

— N-o puteam nicicum găsi. Uitasem adresa. Așa că mă tot învârteam.

Un zâmbet trist de compătimire îi crăpă buzele uscate. Un ghem dur de durere îi stă în piept.

— Mă întreb ce înseamnă?

Gretchen nu se clintește.

— N-ai s-o mai vezi niciodată, știi?

— Știu.

Se uită în jos, la bandajul de pe abdomen. În comparație cu durerile din coaste celelalte sunt palide. Tot pieptul său este acoperit de răni, pielea are culoarea unui fruct putred. Își simte trupul de parcă ar fi de nisip ud. Abia de mai percepe miasma cărnii în descompunere. I se pare ciudat să fie în viață. Însă e din ce în ce mai puțin legat de ideea asta.

— Au primit pachetul?

— I l-am trimis lui Henry, îi răspunde ea. Dar încă n-au făcut publică această informație.

— Nu, nici n-au s-o facă.

— De ce?

— Vor verifica întâi dacă-i a mea, îi explică el.

Gretchen e uimită.

— Am trimis și portofelul tău cu ea.

— Vor compara ADN-ul, o asigură el. O să le ia vreo câteva zile.

Ea își coboară fața perfectă aproape de a lui.

— Vor ști că am scos-o din tine cât erai viu. Și vor depista urmele substanțelor pe care ți le-am administrat.

— E important pentru tine, nu? Ca ei să știe ce îmi faci.

— Da.

— De ce?

— Vreau să știe că te fac să suferi. Vreau să știe asta și să nu fie în stare să te găsească. Iar apoi vreau să teucid.

Îi pune mâna pe frunte și o ține acolo ca o mamă care verifică dacă nu cumva copilul ei are febră.

— Dar nu cred că am să te trimit înapoi, dragule. Am să-i las să se tot întrebe. O să-mi facă plăcere să-i las să se întrebe din când în când. Viața n-ar trebui să fie atât de lipsită de neprevăzut.

Archie se ghemuise în ploaie lângă nenumărate cadavre, văzuse destul moartea. Mereu se întrebese câți o mai fi omorât ea. Adesea criminalii în serie comit asasinate ani întregi până să se descopere un model specific. El voise să știe. Trăise zece ani doar cu dorința de a afla răspunsul la două întrebări: Cine era Frumusețea criminală? și Câți fuseseră uciși? Acum știe răspunsul la prima întrebare. Iar o parte din el știe că de-ar fi aflat și cel de-al doilea răspuns, cel care fusese el atât de mult timp putea să dispară. Era de parcă cu cât ea îi împărtășea mai multe, cu atât el îi aparținea tot mai mult ei.

Gretchen deveni agitată, nerăbdătoare.

— Hai, întreabă-mă câți am ucis! Vreau să-ți spun.

Archie oftează. Efortul acesta îi stârnește iar junghiuri în coaste și se cutremură de durere. Ea așteaptă încă, aproape că-i poate simți nerăbdarea. E ca un copil insistent căruia trebuie să i se facă pe plac. Era singurul fel în care putea să scape de ea.

— Câți oameni ai ucis, Gretchen?

— Tu vei fi numărul două sute.

Archie înghite cu greu. *Doamne Dumnezeule*, își zice. Paștele mă-sii.

— Sunt foarte mulți, spune el.

— Amanții mei au ucis pentru mine câteodată. Dar eu am ales întotdeauna victima. Întotdeauna a fost la porunca mea. Așa că trebuie să le

pun și pe acelea la socoteală, nu crezi?

— Mda, cred că le poți socoti și pe acelea.

— Te doare?

Chipul ei radiază de bucurie. Archie înghite cu greu.

— Spune-mi, îl îndeamnă ea.

Iar el exact asta și face. Îi spune pentru că știe că asta o satisface, iar dacă e satisfăcută, poate îl lasă în pace. Poate îl lasă să se odihnească. Iar dacă îl lasă să se odihnească, înseamnă că-și primește pastilele.

— Nu pot respira. Nu pot inspira complet fără să simt o durere răscolitoare în coaste.

— Și cum e durerea asta?

Ochii ei licăresc.

Archie caută cuvintele potrivite.

— Ca sârma ghimpată. Ca și cum plămânii mi-ar fi înfășurați în sârmă ghimpată. Iar când respir taie în carne vie.

— Dar incizia?

— Începe să palpите. E alt fel de durere. Mai mult ca o arsură. Dacă nu mă mișc e bine. Mă doare capul. Mai ales îndărătul ochilor. Rana pe care mi-ai făcut-o când m-ai înjunghiat o simt de parcă a început să se infecteze. Și mă mănâncă toată pielea. Peste tot. Cred că-mi sunt amorțite mâinile. Nu mi le mai simt.

— Vrei să-ți iei medicamentele?

Archie zâmbește, anticipând valul de ceață tulbure, furnicătoare ce-l învăluie după ce înghite pastilele. Gura i se umple de salivă numai gândindu-se.

— Da.

— Toate?

— Nu, îi spune el. Nu vreau halucinații. Îmi văd viața dacă mi le dai și pe acelea. Îi văd căutându-mă. O văd pe Debbie.

— Atunci doar amfetamină și codeină!

— Da.

— Mai multă codeină?

— Da, zice el chicotind.

— Cere-mi!

— Pot să primesc mai multă codeină?

Ea zâmbește.

— Da.

Ia pastilele din sticlute aflate într-un dulap de lângă perete. Când se întoarce lângă el, aduce și apă. Îi pune pastile în gură și-i dă să bea. Nici nu mai verifică să vadă dacă le-a înghițit ori nu, știe că nu mai e nevoie.

Vor trece cincisprezece minute până să-și facă pastilele efectul, așa că Archie încearcă să se rupă de moartea lentă a trupului său. Ea stă într-un scaun de lângă patul lui, privindu-l, cu mâinile adunate în poală.

— De ce te-ai făcut psihiatru? o întreabă.

— Dar nu sunt psihiatru, spune ea. Doar am citit niște cărți.

— Dar ai pregătire medicală.

— Am fost asistentă la urgențe. Am început medicina, dar am renunțat, apoi zâmbește și spune: Aș fi fost totuși un medic excelent, nu crezi?

— Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană care să răspundă la întrebarea asta.

Apoi, o vreme, stau amândoi în tăcere, însă Gretchen pare agitată.

— Vrei să știi totul despre copilăria mea de căcat? întreabă ea. Incesturi? Bătăi?

El clatină din cap.

— Nu, spune cu voce răgușită. Poate mai târziu.

Archie simte primele furtăciuri provocate de codeină, încep în mijlocul feței și curg în valuri împânzindu-i întregul corp. *Rămâi aici, în camera asta. Atât*, își spune. Nu te gânde la Debbie, nici la copii. Nu gânde deloc. Rămâi aici. Atât.

Gretchen se uită la el admirativ. Se întinde și îi atinge obrazul. E un gest tandru, afectuos despre care el a învățat deja că prevestește adeseori ceva groaznic.

— Vreau să te ucid, Archie, spune ea cu o voce dulce și blândă și calmă. M-am tot gândit la asta. Tot visez la clipa asta de ani întregi.

Degetele ei urmăresc conturul lobului urechii lui. E o senzație plăcută. Respirația i se domolește pe măsură ce codeina înmoaie durerile oaselor zdrobite, ale cărnii spintecate.

— Atunci fă-o.

— Vreau să folosesc soluție de desfundat țevi, îi spune ea pe tonul cu care ar vorbi despre vinul pe care-l alege pentru o serată. Până acum, întotdeauna am făcut-o repede. La sfârșit le-am dat să bea mult, dintr-odată. Moartea survine subit.

Chipul ei se animă brusc.

— Cu tine însă vreau s-o facem încet. Vreau să te văd trecând prin experiența morții. Vreau să bei soluția asta puțin câte puțin. O lingură pe zi. Vreau să văd cât durează. Ce ți se întâmplă. Vreau să mă bucur de momentele astea.

Ochii lui îi întâlnesc pe-ai ei. Incredibil, își spune, ce grozăvie de psihopată trăiește în trupul acesta frumos și delicat.

— Aștepți binecuvântarea mea? o întreabă el.

— Ai spus c-ai să fii cuminte. I-am trimis pachetul lui Henry. Așa cum mi-ai cerut.

— Și asta-i o parte din visurile tale? Trebuie să iau otrava de bunăvoie?

Ea dă din cap, mușcându-și buza.

— Am să te omor, Archie, spune ea absolut sigură de spusele sale. Pot să te tai felii și să le trimit copiilor tăi. Sau putem s-o facem așa cum spun eu.

El cântărește alternativele. Știe că e pus în fața unei alegeri imposibile și-și dă pe de-a întregul seama că nu are de ales decât o singură variantă. Ea vrea ca el să fie cu totul în puterea sa. Singura lui apărare e să-și păstreze pentru sine măcar o părere de control asupra situației.

— Bine, acceptă el. Cu o singură condiție.

— Care?

— Încă patru zile. Atât mai pot rezista. Dacă nu mor în patru zile din cauza soluției, atunci trebuie să găsești alt mod de-a mă ucide.

— Patru zile, își dă ea acordul, iar ochii ei albaștri strălucesc de satisfacție. Putem începe acum?

Archie observă că întreg limbajul ei corporal s-a schimbat deodată, entuziasmul fiind evident. Dă din cap resemnat, iar ea sare imediat de pe scaun și se duce la dulapul de lângă perete. Scoate de-acolo un pahar de laborator, conținând un lichid auriu transparent. Într-un alt pahar pune apă, apoi se întoarce lângă el.

— O să te ardă, îl instruiește ea. Va trebui să-ți înfrângi reflexul de regurgitare. Am să te țin de nas și-am să-ți torn apă în gură, după soluție, să alunece pe gât în jos.

Într-o lingură toarnă soluție din pahar și i-o pune în dreptul bărbiei. Mirosul cunoscut îi provoacă greața.

— Ești gata? îl întreabă.

Archie habar n-are ce va urma. Nu el este în acel subsol, cu Gretchen Lowell. E altcineva. Deschide gura, iar ea îl apucă de nas și-i împinge lingura adânc în gâtlee unde îi varsă otrava. Înghite. Ea îi ține paharul cu

apă la buze, iar Archie bea hulpav cât de multă poate. Arsura e insuportabilă. O simte pârlolindu-i grumazul, apoi flacăra aceea i se deplasează spre esofag și, pentru o secundă, e foarte conștient de trupul său, iar sistemul său nervos intră în panică, își încordează toți mușchii feței și își mușcă limba să nu vomite. Apoi, după o vreme, senzația aceea trece, iar el zace răsuflând greu pe targă.

Gretchen îi ține capul în palme.

— Ssst, face ea încercând să-l liniștească. Te-ai descurcat bine.

Îi netezește părul și-l sărută pe frunte de câteva ori. Apoi bagă mâna în buzunar și scoate șase pastile mari, albe, ovale.

— Codeină, îl lămurește ea. De-acum înainte, poți să iei câte vrei.

Capitolul 28

SUSAN A SCRIS TOATĂ ZIUA de sâmbătă, iar acum al doilea ei articol era în ziar, așa că sărbătorea cu o baie cu spumă. Marele Scriitor avea un radio în baie, dar ei nu-i plăcea să-l asculte când era în cadă. Astea erau momentele ei de meditație. Muzica putea să-i distragă cu ușurință atenția. Stătuse în cadă mai bine de o jumătate de oră, iar apa se răcise, învârti robinetul de apă caldă cu degetele piciorului și-o lăsă să curgă până când apa fu atât de fierbinte cât putea ea suporta. Pielea i se înroșise și își simțea obrazii arzând. Exact așa cum îi plăcea: fierbințeala să rămână singura senzație perceptibilă.

Tresări când sună telefonul. Niciodată nu făcea baie fără să ia aproape telefonul de cameră fără cablu, la o lungime de braț distanță, însă se relaxa suficient de mult în apa caldă încât să fie de fiecare dată surprinsă când suna.

Întinzându-se să apuce telefonul cocoțat pe chiuvetă, lovi paharul de pinot roșu pe jumătate plin, care căzu și se făcu țandări de dalele dușumelei, improșcând vin în toate părțile.

— Futu-i, zise cu glas tare ridicând receptorul.

Deja spărsese cinci din setul de opt pahare de vin al Marelui Scriitor. Acesta era al șaselea. Ceva din felul ei de a se mișca în lume nu se potrivea cu grija cu care trebuiau manipulate obiectele fragile. Mâna îi alunecă pe receptor și, străduindu-se să-l apuce ferm, era gata-gata să-l scape în apa uleioasă. Se lăsă iar pe spate în cadă.

— Ian?

— Nu, draga mea, eu sunt.

— Ah, făcu Susan încercând să-și ascundă dezamăgirea. Bună, Bliss.

— Ți-am citit articolul.

Susan își îndreptă spatele în cadă, cu genunchii adunați către piept.

— Chiar l-ai citit?

— Leaf, de la supermarket, mi-a dat un ziar.

Tot corpul lui Susan se înfioră de plăcere. Nu-i plăcea să-i atragă maică-sii atenția la ce făcea ea. Nu-i plăcea să recunoască cât ar fi fost de important pentru ea ca maică-sa să știe.

— Ascultă, scumpa mea. Știu că știi cum să-ți faci treaba, zise Bliss, după care făcu o scurtă pauză: Dar nu crezi că exploatezi povestea fetelor alea?

Fiorul de plăcere dispăru. Susan își simți dinții încleștați, molarii râșnind unii peste alții, încă un strat de smalț spărgându-se. Era absolut incredibil cât de bine știa maică-sa să spună exact ce nu trebuia.

— Bliss, trebuie să închid. Sunt în cadă.

— Chiar acum?

— Mda, și făcu apa să pleoscăie. Auzi?

— Bine. Vorbim mai târziu.

— Sigur.

Închise și se lăsă iar pe spate, până când apa fierbinte îi trecu peste urechi, așteptând să i se domolească pulsul. Ea și Bliss fuseseră foarte apropiate până în anul în care tatăl ei a murit, moment în care Bliss a devenit insuportabilă. Sau poate că Susan a devenit insuportabilă. Greu de spus. Se certau cel mai adesea din pricina căzii de baie. Pe-atunci lui Susan îi plăcea să facă baie și de câte două, trei ori pe zi. Era singurul loc unde nu îi era frig.

Susan zâmbi ca pentru sine. *Archie Sheridan*. Trebuia să recunoască că în adâncul sufletului ei sperase să fie el la telefon. La urma urmei, era exact pe gustul ei. Nu era căsătorit, ce-i drept, însă absolut inaccesibil. La dracu'. Nu era bună de nimic. Bine cel puțin că știa că e o romantică incurabilă, altfel spus o catastrofă predictibilă, însă inevitabilă. Așa era încă de la paisprezece ani. Bună și cunoașterea de sine la ceva, nu? Când, zece minute mai târziu, ieși din cadă și adună cioburile împrăștiate pe dușumea, era atât de adâncită în gânduri că se tăie la un deget. Apucă unul din prosoapele de mână ale Marelui Scriitor și îl strânse împrejurul micii tăieturi. Cât așteptă să i se oprească sângerarea, îl sună pe Archie și îl întreabă cum merge cazul. El n-o invită să iasă și să se întâlnească. Când a închis, prosopelul alb era pătat de sânge – alt lucru pe care reușise să îl strice.

*

PRUNII DIN FAȚA VECHII CASE ÎN CARE locuise Gretchen înfloriseră. Așa se întâmplă mereu. Într-o zi par morți, scheletici, asemenea unor lucruri abandonate în curte după un incendiu, apoi, a doua zi sunt grei de flori de un roz pal, parcă infatuați de propria frumusețe.

— Doar vreți să stați așa, aici? întreabă taximetristul.

Archie își puse mobilul în buzunar și se uită la șofer.

— Numai puțin.

Soarele strălucea cald dincolo de parbriz, iar Archie își lipi fruntea de geam, bucurându-se de senzația de căldură ce îi mângâia pielea. Casa fusese construită într-un stil asemănător cu cel georgian și era vopsită într-un galben ce se decolorase; părea un conac în mijlocul unei plantații, doar că la scară redusă. Ferestrele erau acoperite de obloane înalte și albe. Din stradă, o alee de pavele ducea la câteva trepte de cărămidă și apoi, mai departe, urca o pantă domoală până la casă. Era o locuință frumoasă. Întotdeauna i se părușe frumoasă lui Archie.

Sigur, nu-i aparținuse niciodată lui Gretchen. Ea n-a spus decât adevărul când i-a povestit lui Archie că a închiriat-o pentru toamna aceea de la o familie care plecase în Italia pentru un sezon. Apelase la un serviciu on-line unde se înregistrase sub nume fals, tot așa cum făcuse și cu casa din Gresham.

— Ești voyeurist? întrebă iar taximetristul, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Polițist.

Taximetristul pufni, lăsând să se înțeleagă că nu e mare diferență.

Toată dimineața aceea, Archie și Henry analizaseră încă o dată muntele de hârtii cu indiciile primite de la cetățeni. Erau câteva mii: scrisori, transcrieri ale unor convorbiri telefonice la linia de urgență, chiar și cărți poștale. Fusese o muncă obositoare și plictisitoare, iar Archie ar fi putut pune pe altcineva s-o facă în locul lui. N-o făcuse însă, pentru că îi dădea o ocupație. Și apoi, era o șansă, o amărâtă de șansă ca, undeva, pe vreo hârtiuță din maldărul acela, să fie exact informația de care aveau atâta nevoie.

După șase ore văzuseră două mii de ponturi. Și nu erau deloc mai aproape de capturarea Strangulatorului de după ore.

— E sâmbătă, zise Henry. Du-te acasă vreo câteva ore.

Archie acceptă propunerea. Nu i-a spus lui Henry că, de cum se apropia duminica, avea mari dificultăți să se concentreze la altceva decât la întâlnirea cu Gretchen.

Dar când taximetristul i-a cerut adresa la care să-l ducă, s-a pomenit că în loc s-o dea pe cea unde locuia el, îi spusese să-l aducă acolo. Iar acum Archie se uita lung la casă, ca și cum ceva din ce vedea ar fi putut să-l ajute să dea un rost tuturor evenimentelor petrecute de când intrase ultima oară acolo, pe ușa din față.

Un Audi brec negru, lucios intră pe aleea casei și parcă în fața garajului. O femeie brunetă ieși din mașină urmată de doi băieți, tot bruneți. Femeia merse în spatele mașinii, ridică trapa și-i dădu celui mai mare dintre băieți o pungă de hârtie cu cumpărături, iar el intră în casă cu cel mai mic pe urmele lui. Apoi femeia scoase o altă pungă din portbagaj, se întoarse și se îndreptă spre taxi.

— Pe ea o urmărești? întrebă taximetristul.

— Nu urmăresc pe nimeni, spuse Archie.

Femeia cu punga în brațe venea direct spre ei, pusă pe ceartă, probabil cam așa: „De ce dracu’ stai în fața casei mele?” Archie se gândi să-i spună șoferului s-o ia din loc, dar femeia deja cobora panta spre ei, iar el nu voia să o năucească și mai mult și s-o șteargă lăsând în urmă doar un nor de praf. Așa că a rămas în taxiul din fața casei ei, de pe o stradă rezidențială. Existau destule explicații pentru asta. Nu avea decât să se servească de una din ele. Făcând tot ce-i stătea în putință să pară demn, respectabil, lăsă geamul jos chiar când femeia făcea ultimii pași în direcția taxiului. Era gata să înceapă.

— Ești Archie Sheridan, spuse ea.

Îl recunoscuse, iar asta nu prea îi mai lăsa multe opțiuni.

Femeia îi zâmbi cumva îngrijorată. Purta jambiere negre și o bluză neagră, largă căreia îi suflecaser mânecile până la coate. Bluza avea un simbol sanskrit pe ea. Era echipamentul pentru cursurile de yoga. Părul ondulat, brunet îi era adunat într-o coadă la spate. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, dar arăta mai tânără; ridurile fine dimprejurul gurii și al ochilor probabil că nu se vedeau decât în lumina crudă a soarelui.

El încuviință din cap. Archie Sheridan. Cel fără de speranță. Cel fără de odihnă. La ordinele dumneavoastră.

Ea întinse mâna spre el. Antebrațele îi erau suple, însă puternice.

— Mă numesc Sarah Rosenberg. Ce-ai zice dacă mi-ai da o mână de ajutor cu cumpărăturile astea?

*

O URMĂ PÂNĂ ÎN BUCĂTĂRIE cărând în brațe târguielile făcute la Whole Foods. Nici nu-și mai amintea de când nu mai cărase cumpărături în brațe; îi amintea de familia lui, de plăcerile unei vieți normale. Dar casa aceea era tot acolo. Și arăta exact la fel. Intrarea, holul, bucătăria. Archie se simțea de parcă ar fi pășit într-un vis. Băiatul mai mare, un adolescent, începuse deja să scoată ce era prin pungi, iar conținutul lor era întins pe o

masă mare din mijlocul bucătăriei – lălele proaspete, praz, mere, brânzeturi scumpe.

— Dumnealui e detectivul Sheridan, spuse Sarah.

Băiatul luă punga din brațele lui Archie.

— Fiul meu, Noah, adăugă Sarah.

Băiatul îl salută pe Archie dintr-o înclinare a capului.

— Unii dintre prietenii fratelui meu nu mai vor să vină pe-aici, spuse el. Le e frică de femeia aceea. De parcă ar fi tot aici. Ca și cum o să-i ia și pe ei.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Archie.

O simțea pe Gretchen peste tot împrejur, de parcă ar fi fost lângă el, de parcă-i simțea respirația pe gât. Camera pe care o folosisese ea ca birou era de cealaltă parte a bucătăriei, dădea spre partea din spate a casei. Archie realizează că strânge în pumn cutia de pastile din buzunar și se munci să-și relaxeze mâna.

— Arată cam la fel, spuse Sarah, băgând alimentele într-un frigider mare din inox. Cei de la poliție spuneau că totul s-a petrecut în biroul meu, așa e? Mutase câteva din lucruri de la locul lor, dar în mare e cam cum era atunci când ai fost ultima oară aici.

Se uită la el cu o privire grea de înțelesuri.

— Nu te jena, dacă vrei să arunci o privire...

— Mda, făcu Archie fără să-și dea prea bine seama ce spune. Mi-ar face plăcere.

Sarah îi făcu semn cu capul că poate intra singur. Archie îi era recunoscător pentru asta. Îi lăsă în bucătărie pe Sarah și pe Noah și păși în camera unde îl drogase Gretchen.

Draperiile grele din catifea verde erau trase, însă nu chiar de tot, iar prin fanta dintre ele lumina soarelui răzbătea tăioasă ca o lamă de cuțit în penumbra dinăuntru. Archie aprinse lustra, își puse două tablete pe limbă și le înghiți.

Covorul era altul. Schimbaseră covorul. Poate că cei de la laboratorul de criminalistică decupaseră pata de cafea; poate prea mulți polițiști călcaseră în prea mult noroi și-l aduseseră pe covor; poate că pur și simplu reamenajaseră camera. Biroul mare din lemn era de cealaltă parte a camerei, mai spre perete, și nu cu spatele la fereastră cum îl pusese Gretchen. În afară de asta, totul era la fel: rafturile bibliotecii unde cărțile erau aranjate pe două rânduri, orologiul vechi cu acele înțepenite tot la trei și treizeci de

minute, scaunele cu perne foarte moi cu dungi. Se lăsă în scaunul în care stătuse și în ziua aceea când venise să o vadă pe Gretchen. Acum își putea aminti tot. Rochia neagră cu mâneci lungi pe care o purta, jacheta din cașmir de culoarea untului. Când s-a așezat, Archie s-a uitat la picioarele ei plăcut impresionat. Era o observație inofensivă și firească. La urma urmei, era bărbat, iar ea era splendidă, putea fi iertat că băgase de seamă.

— Te-am mai văzut în fața casei de câteva ori.

Era Sarah, stătea în pragul ușii.

— Îmi cer scuze, spuse Archie. Doar că acesta e ultimul loc unde îmi amintesc că m-am simțit bine, casa dumneavoastră.

— Ai trecut printr-o încercare groaznică, spuse ea. Vorbești cu cineva?

Archie închise ochii și își lăsă capul pe spătarul scaunului.

— Doamne, spuse el zâmbind, sunteți psihiatru.

— De fapt, sunt psiholog, răspunse ea, dând din umeri. Dar predau și la „Lewis & Clark”. Așa a dat de noi Gretchen Lowell. Am postat un anunț la facultate că închiriem casa. Dar încă mai practic psihologia. Se opri, apoi continuă: Dacă ești interesat, mi-ar plăcea foarte mult să te am pacient.

Așadar acesta era motivul pentru care îl invitasese în casă. Un pacient care a trecut prin ce a trecut el ar stârni în permanență interesul unui psiholog.

— Da, vorbesc cu cineva, răspunse Archie.

Se zgâia la locul unde căzuse, incapabil să mai facă vreo mișcare, locul unde dintr-odată totul devenise oribil de limpede.

— În fiecare duminică.

— Te ajută?

El se gândi ce să răspundă.

— Metodele ei sunt cam neortodoxe, spuse încet. Dar cred că ea v-ar spune că merge.

— Mă bucur, spuse Sarah.

Archie se mai uită o dată roată prin cameră, apoi se uită la ceas.

— Ar cam trebui să plec. Mulțumesc că m-ați invitat înăuntru. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Întotdeauna mi-a plăcut camera asta, zise Sarah, uitându-se la fereastra înaltă. Când nu sunt trase draperiile se văd prunii.

— Mda, făcu Archie, iar apoi de parcă ar fi vorbit despre un prieten comun, adăugă: Și lui Gretchen îi plăceau.

Capitolul 29

ARCHIE ȘTIA CĂ DEBBIE AVEA să-l sune după ce va citi cel de-al doilea articol din foiletonul lui Susan. N-avea importanță că-l suna la șapte dimineața într-o zi de duminică. Știa că-l găsește treaz. Un criminal era încă în libertate, iar timpul trecea. Chiar dacă, de fapt, nu prea era altceva de făcut decât să aștepte să se întâmple ceva, să doarmă i s-ar fi părut că se recunoaște înfrânt. La ora aceea, stătea pe canapea și citea scrisoricile electronice de amor ale lui Lee Robinson. Le listase pe hârtie. Nimic altceva nu îl putea face să se simtă ca un porc voyeurist decât să citească gândurile intime ale unei adolescente moarte. Se trezise de destul timp: își băuse deja cafeaua și mâncase două ouă moi. Mâncase doar ca să aibă ceva în stomac, să poată lua Vicodin. Duminica întotdeauna își îngăduia câteva pastile în plus.

— L-ai citit? întrebă Debbie.

Archie se lăsă pe spate și închise ochii.

— Nu. Spune-mi tu despre ce-i vorba.

— Scrie despre Gretchen. Și despre ce ți-a făcut.

Nu știți nici măcar jumătate din ce mi-a făcut ea mie, se gândi Archie.

— Bun. Sunt și fotografii?

— Una a ta și una a ei.

Archie deschise ochii. Pe măsută erau tabletele de Vicodin. Le aliniase într-un șir, ca pe niște dinți.

— Care din fotografiile lui Gretchen?

— Cea în care se strâmbă.

Archie știa prea bine despre care era vorba. Fusese prima oară când Gretchen a fost arestată. O săltaseră pentru că semnase un cec fals în Salt Lake City, în 1992. Atunci avea nouăsprezece ani, părul tapat îi ajungea până pe umeri. Avea o expresie de uimire pe chip, iar obrajii îi erau supti și triști. Archie își îngădui să zâmbescă.

— Bun. Urăște fotografia aia. O să fie iritată. Altceva?

Luă o pastilă și o învârti între degete.

— Susan Ward face aluzii la alte dezvăluiri sordide pe care urmează să le facă. Detalii despre captivitatea ta despre care s-a speculat atâta.

Archie își puse tableta în gură, lăsând gustul ca de cretă, amar, să-i zăbovească pe limbă puțin, înainte să-l spele cu o înghițitură de cafea neagră călâie.

— Te folosești de ea.

Vocea lui Debbie era înceată, iar Archie aproape că putea să-i simtă răsuflarea caldă pe gât.

— Nu-i cinstit să-i faci asta.

— Mă folosesc pe mine. Ea e doar un mediu.

— Și cu copiii cum rămâne?

Efectele opiaceelor îl făceau să-și simtă țeasta moale, precum cea a nou-născuților. Își puse mâna pe ceafă, pipăindu-și firele de păr cu buricele degetelor. Ben căzuse de pe masa pe care îl schimbau pe când avea doar zece luni și-și crăpase căpșorul. El și Debbie au stat toată noaptea la urgențe. Nu, își aminti Archie, corectându-se, Debbie își petrecuse acolo toată noaptea. El plecase de la spital dimineața devreme. Primiseră un telefon la secție. Se găsisse cadavrul unei noi victime de-a Frumuseții Criminale. Doar una din zecile de împrejurări în care o lăsase baltă pe Debbie pentru Gretchen. Își putea aminti fiecare dintre locurile unde găsiseră cadavre. Până în cele mai mici detalii. Dar nu-și mai amintea cât l-au ținut pe Ben în spital. Sau unde fusese fractura exact.

— Mai ești? auzi vocea dematerializată a lui Debbie venind din receptor.

— Citește-le și lor. O să-i ajute să înțeleagă.

— O să-i sperie cumplit, apoi Debbie făcu o pauză. Pari foarte sedat.

Capul lui Archie părea să fie din apă caldă și bumbac și sânge.

— Sunt bine.

Mai luă o tabletă de Vicodin și-o răsuci între degete.

— E duminică. Doar nu vrei să fii drogat când mergi s-o vezi.

Archie îi zâmbi pastilei.

— Îi place când sunt drogat.

Acesta era adevărul. Îl regretă din clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură. Urmă o tăcere grea, iar Archie simți că Debbie se îndepărtează și mai mult de el acum.

— O să închid, spuse ea.

— Îmi pare rău, spuse Archie, însă ea închisese deja.

*

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU, când sună iar telefonul, Archie crezu că e tot Debbie și ridică receptorul după primul târâit. Dar nici pomeneală

să fie Debbie.

— Sunt Ken, din Salem. Am un mesaj pentru tine. De la Gretchen Lowell.

Capitolul 30

ERA APROAPE NOUĂ când se trezi Susan cu o năucitoare durere de cap și cu o senzație de greață ce-i întorcea stomacul pe dos. Băuse toată sticla de pinot pe stomacul gol. Oare de ce își făcuse sieși una ca asta? Se ridică cu precauție pe marginea patului, apoi se duse clătinându-se la baie, unde își umplu un pahar mare de apă, luă trei pastile de ibuprofen și se spală pe dinți. Leucoplastul de pe deget îi căzuse peste noapte, iar Susan examinează tăietura care făcuse o crustă urâtă și roșie, în formă de semilună. Își supse degetul vreun minut, simțind în gură gustul de cupru al sângelui, până când tăietura deveni aproape invizibilă.

Apoi, goală, se duse în bucătărie unde porni cafetiera, după care se așeză pe canapeaua albastră a Marelui Scriitor. Era încă prea devreme ca lumina să ajungă în fereastra ei aflată pe partea de nord a blocului, însă putea deja vedea cerul albastru pe deasupra clădirii de vizavi. Umbre lungi se desenau întunecate pe stradă și pe trotuarul de sub fereastra ei. Mereu i se păruse că lumina soarelui e rău-prevestitoare.

Băuse deja și a doua ceașcă de cafea când sună la ușă.

Susan trase chimonoul pe ea și-l strânse pe lângă trup, apoi deschise ușa ca să dea ochii cu detectivul Henry Sobol care stătea în prag. Capul lui chel, proaspăt ras, strălucea, nu alta.

— Dra Ward, aveți câteva ore la dispoziție? o întrebă el.

— Pentru ce?

— Vă va spune Archie. E jos, în mașină. N-am putut găsi un afurisit de loc de parcare. După câte se pare, cartierul dumitale e plin de funcționari tineri și prosperi care nu se grăbesc nicăieri.

— Mda, sunt cruzi. Mă îmbrac în câteva minute.

El făcu o plecăciune plină de demnitate.

— Am să aștept aici.

Susan închise ușa și se întoarse în dormitor. Își dădu seama că rânjea. Asta era de bine. Însemna că avusese loc o schimbare decisivă în rezolvarea cazului. Ceea ce însemna mai mult material pentru articolele ei. Trase pe ea o pereche de blugi strâmți, gata jerpeliți din fabrică, și un tricou cu mâneci lungi în dungi albe și negre, care i se părea că are ceva franțuzesc. Își trecu peria prin păr de câteva ori.

Din dulap își luă o pereche de ciocate, apucă reportofonul digital și agenda, băgă flaconul de ibuprofen în geantă și se îndreptă spre ieșire.

*

AUTOMOBILUL CROWN VICTORIA fără însemnele poliției, mașina de serviciu a lui Henry, era trasă chiar în fața blocului ei. Archie ședea pe locul din dreapta, răsfoind niște dosare. Pe care le ține în poală. Soarele de iarnă părea aproape alb în cerul senin și palid. În lumina aceea, mașina strălucea de-ți lua ochii. Susan clipi nevenindu-i să-și creadă ochilor și urcă în spate. Altă futută de zi frumoasă.

— Bună dimineața, spuse ea punându-și niște ochelari de soare negri și imenși pe nas. Ce se întâmplă?

— I-ai scris lui Gretchen Lowell, spuse Archie pe un ton neutru.

— Mda.

— Ți-am spus să nu-i scrii.

— Sunt reporter, îi reaminti ea. N-am făcut altceva decât să încerc să adun informații.

— Ei bine, scrisoarea și articolele tale i-au stârnit curiozitatea și-ar vrea să se întâlnească cu tine.

Lui Susan îi pieri pe dată durerea de cap.

— Serios?

— Ești pregătită?

Ea se aplecă înainte între scaunele din față.

— Glumești? Când? Acuma?

— Acolo mergem.

— Păi, hai să mergem, spuse ea.

Până la urmă poate iese o carte din asta.

Archie se întoarse să o privească pe Susan în ochi. Cu obrații supti și cu ochii adânciți în orbite, fața lui era atât de serioasă că reuși să-i alunge orice fărâmbă de entuziasm. Și doar acum o clipă fusese în al nouălea cer.

— Gretchen nu e normală. E interesată de tine, dar numai ca să afle cum te poate manipula. Dacă vii, va trebui să urmezi indicațiile mele și să te controlezi cât poți.

Susan se strădui să ia o atitudine de seriozitate profesională.

— Sunt recunoscută pentru felul în care știu să mă controlez.

— O să regret asta, îi spuse Archie lui Henry.

Henry rânji, lăsând să-i cadă ochelarii de soare de pe frunte pe șaua nasului. Aveau forma unor ochelari de aviator și lentile reflectorizante.

Porni mașina și luă curba.

— Chiar, de unde ai știut unde stau? întrebă Susan când ieșiră pe autostradă îndreptându-se spre sud.

— Ți-am luat urma, zise Archie.

Susan era bucuroasă că Ian nu fusese la ea. În apartamentul ei nu prea erau multe locuri unde ar fi putut să-l ascundă, iar dacă l-ar fi văzut Henry, mai mult ca sigur că i-ar fi spus și lui Archie. Doar pentru că Archie știa că și-o pune cu Ian, nu însemna că trebuie să i se reamintească mereu acest lucru. De fapt, spera ca el să uite că-i spusese vreodată.

— Ei, e bine că eram singură, spuse ea. Așa c-am putut să las totul baltă pe loc.

I s-a părut că-l vede cu coada ochiului pe Henry zâmbind.

Archie nu-și ridică capul din dosarul pe care-l citea.

Susan își simți obrajii fierbinți.

Cu mașina, era o oră de mers până la închisoare. Se lăsă pe spate, își încrucișă brațele și se strădui să se lase furată de priveliște. N-a ținut-o mult.

— Hei, spuse, voi ați știut că Portlandul era cât pe ce să se numească Boston? Doi dintre întemeietori au dat cu banul ca să-i pună numele. Unul din ei era din Portland, Maine. Celălalt era din Boston. Ia ghiciți cine a câștigat.

Niciunul din ei n-a catadicsit să-i răspundă. Susan învârtea pe un deget o ață albă ce ieșea dintr-una din găurile blugilor ei.

— E și o ironie aici, continuă ea. Portlandului i se spune adesea Bostonul vestului.

Archie tot mai citea. Oare de ce nu se putea opri din vorbit? se întrebă ea. Și-a promis să nu mai scoată nicio vorbuliță până când unul din ei n-avea să spună ceva mai întâi.

Restul drumului l-au făcut în tăcere.

*

PENITENCIARUL DE STAT OREGON era un ansamblu de clădiri de culoarea zgârciului, aflat la ieșirea de pe autostradă, înapoia unui zid surmontat de linii de sârmă ghimpată. Înăuntru erau închiși de-a valma și cei cu pedepse ușoare, și cei care trebuiau încarcerați în condiții de maximă securitate, și bărbați, și femei, și era singurul penitenciar din stat care avea un culoar al morții. Susan trecuse pe lângă el cu mașina de zeci de ori întorcându-se de la facultate acasă, dar nu se ivise niciodată ocazia să-l viziteze, nu că ar fi ținut cu tot dinadinsul să nu piardă o astfel de ocazie,

dacă s-ar fi ivit. Henry trase mașina pe unul din locurile de parcare destinate poliției, chiar lângă intrare. Un bărbat de vârstă mijlocie, în pantaloni kaki bine călcați și tricou polo, stătea pe treptele uneia din clădiri, sprijinit de balustradă, cu brațele încrucișate. Avea trăsături moi, o chelie ce avansa dinspre frunte și un pântec ce îi umfla vizibil tricoul. Un mobil într-o apărătoare șmecheră din piele era prins de curea. Un avocat, se gândi necruțătoare Susan. Le veni în întâmpinare când cei trei ieșiră din mașină.

— Cum se simte azi? îl întreabă Archie.

— E iritată, răspunse avocatul.

Îi curgea nasul și și-l tampona cu o batistă de pânză albă.

— Ca în fiecare duminică. Asta-i reporterița?

— Mda.

Avocatul întinse o mână mai mult ca sigur plină de germenii spre Susan, care, în ciuda acestui fapt, i-o strânse, constatând că avea o strângere de mână fermă, precisă, ca și cum ar fi vrut să scoată toate foloasele din ea.

— Darrow Miller. Asistent al procurorului districtual.

— Darrow¹⁴? făcu Susan amuzată.

— Mda, zise el fără nicio emoție. Numele fratelui meu este Scopes. Iar asta-i ultima glumă pe care o facem noi doi.

*

SUSAN SE STRĂDUIA SĂ ȚINĂ PASUL cu grupul celor trei, care mărșăluiau prin clădirea închisorii, cotind și urcând scări, cu lejeritatea celor care mai fuseseră pe acele coridoare de atâtea ori încât corpul însuși memorase drumul. Pe drum au dat peste două puncte de control. La primul din ele, un gardian îi identifică, îi trecu în evidența vizitatorilor și le aplică câte o șampilă pe mâini. Henry și Archie își ridicară brațele în sus și trecură printre gardieni fără să-și întrerupă conversația. Un gardian o opri pe Susan, care era tot la câțiva pași în urma lor. Bărbatul, mic de statură, slab și vânos, se propti înaintea ei cu pumnii în șolduri, ca un erou de benzi desenate.

— N-ai citit regulamentul? o întreabă el, pronunțând cuvintele rar, de parcă ar fi vorbit unui copil.

Tipul era mai scund decât Susan, așa că trebuia să se uite în sus la ea. Susan se zbârli toată.

— E în regulă, Ron, interveni Archie. Domnișoara e cu mine.

Gardianul cel pitic molfăi din buze o clipă, aruncă o privire spre Archie, apoi dădu din cap și se trase mai spre perete.

— Nimeni nu citește regulamentul, mormăi el.

— Ce-am făcut? întrebă Susan când au pornit mai departe.

— Nu le plac vizitatorii care poartă haine de dril, îi explică Archie. Deținuții au uniforme de dril albastre și s-ar putea isca confuzii.

— Dar cu siguranță uniformele lor nu au o croială atât de elegantă ca a hainei mele.

— Ai fi surprinsă, spuse Archie, să vezi cât de creativi sunt transsexualii.

Au ajuns la detectorul de metale și iarăși bărbații au trecut mai departe fără nicio problemă. Pe Susan, o femeie gardian grăsuță o opri cu un semn al mâinii.

— Porți sutien? o întrebă femeia.

Susan roși toată.

— Poftim?

Gardiana se uită la Susan plictisită.

— Fără sutiene cu întăritoare din metal – declanșează detectorul.

Oare doar i se părea, ori toată lumea se uita deodată la pieptul ei?

— Nu, nu, eu port doar camizole de dantelă. Nu găsesc sutiene de mărimea care-mi trebuie mie: cupe mici și umeri largi, știi?

Susan zâmbi prietenoasă. Sâni gardiencei erau enormi. Cât pepenii. Probabil că și ea avea destule probleme să-și găsească sutiene pe măsură.

Femeia se mai uită un moment la Susan, apoi își dădu ochii peste cap și oftă.

— Ai sutien cu sârme? întrebă iar.

— Nu.

— Atunci treci naibii odată prin detector.

*

— IATĂ-NE AJUNȘI, zise Archie.

Deschise o ușă de metal fără nicio plăcuță pe ea, iar Susan intră urmată de Henry și de avocat. Era o cameră de observație, cu pereți de ciment. Pe unul din ei era un impresionant ecran prin care se putea vedea într-o altă încăpere, nu și invers însă. Cam ca la TV. Susan era încântată. Camera cealaltă era mică, cu tavanul jos, cu o masă pliantă, lungă, de metal, împinsă până sub ecran, lăsând un spațiu de manevră nu mai mare decât culoarul dintre rândurile de scaune ale unui avion. Un tânăr hispanic stătea pe un taburet în fața unui monitor și al unui televizor conectat la o rețea cu circuit închis, ce primea imagini provenite de la o cameră video. Prânzul de la Taco Bell era înaintea lui, despachetat cu atenție: șervețele apretate așezate ordonat, pachetele de sos picant aliniate. Un taco mâncat pe

jumătate, altul așteptând să fie. Mirosul de fasole încălzită și de sos picant umplea camera strâmtă.

— Ăsta-i Rico, spuse Archie.

Rico îi rânji lui Susan.

— Eu sunt tovarășul, zise el.

— Credeam că Henry e tovarășul, spuse Susan.

— Nu, femeie, reluă Rico. Henry e partenerul. Eu sunt tovarășul.

Archie zâmbi subțire.

— Așteaptă aici, îi spuse lui Susan. Mă întorc după tine într-un minut.

Se răsuci pe călcâie și ieși.

— Hai s-o vezi pe Regina diabolică, îi spuse Rico lui Susan, arătând cu bărbia spre camera de dincolo de ecran.

Susan se apropie de ecran și, pentru prima oară, se uită la Gretchen Lowell. Era acolo, stătea pe un scaun – imaginea însăși a calmului. Nu prea se potrivea cu uniforma albastră de dril. Pe spatele cămășii era inscripționat cuvântul DEȚINUT. Sigur, Susan o mai văzuse în fotografii. Celor din presă le plăcuse peste măsură să-i facă publice fotografiile pentru că era frumoasă. Și criminală în serie pe deasupra. Combinația perfectă. Și oare nu sunt toate femeile superbe capabile de crimă? păreau să întrebe fotografiile ei. Susan putea să vadă că, în persoană, era și mai și. Avea ochi mari, de un albastru foarte deschis, trăsăturile feței erau perfect simetrice, pomeții largi, nasul alungit, sculptural, iar chipul de forma unei inimi se termina într-o bărbie plină de grație. Pielea îi era albă, iar părul, care la momentul arestării era blond, avea acum o nuanță de blond închis și era pieptănat spre spate și prins sus, spre creștetul capului, într-o singură coadă, dezvelind un gât lung, aristocratic. Nu era drăguță. Nu acesta era cuvântul potrivit. *Drăguț* e un cuvânt potrivit pentru fete, pe când Gretchen Lowell era frumoasă într-un fel matur, sofisticat și plin de încredere în propria frumusețe. Era mai mult decât frumusețe, era puterea frumuseții ei care o făcea să radieze. Susan era vrăjită.

*

CÂND ARCHIE INTRĂ CU CAPUL APLECAT în camera aceea, cu un dosar sub braț, Susan privea prin ecran, ținută locul. El se întoarse să închidă ușa de oțel în urma lui și rămase o clipă cu fața spre ușa, ca pentru a se aduna. Apoi inspiră adânc, se îndreaptă și se întoarse spre femeia de la masă. Chipul lui era plăcut, prietenos, ca al unui bărbat ce-și întâlnește un vechi prieten la o cafea.

— Bună, Gretchen.

— Bună dimineața, dragul meu.

Gretchen ridicase capul și îi zâmbi. Înviorarea subită îi făcea chipul și mai strălucitor. Iar zâmbetul ei nu era deloc zâmbetul prefăcut al unei câștigătoare a vreunui concurs de frumusețe. Era expresia ingenuă a tandreții și plăcerii. Sau, se gândi Susan mai bine, era într-adevăr foarte bună să mimeze zâmbetul prefăcut al unei regine a frumuseții. Gretchen își ridică mâinile din poală și le puse pe tăblia mesei, iar Susan văzu atunci că erau prinse în cătușe. Înălță capul și observă că și picioarele ei era prinse în lanțuri. Ochii albaștri și mari ai lui Gretchen se măriră încă și mai mult, privind jucăuș către Archie.

— Mi-ai adus ceva? îl întreabă ea.

— Am s-o aduc într-un minut, spuse Archie, iar Susan își dădu seama cutremurându-se că vorbeau despre ea.

Archie se apropie de masă și, cu multă grijă, deschise dosarul și desfăcu în evantai cinci fotografii de 12 x25 de centimetri în fața lui Gretchen.

— Care din ele? o întreabă.

Gretchen îi înfruntă privirea, chipul ei fiind o mască bine exersată a supușeniei. Apoi, după o foarte scurtă privire aruncată înspre fotografii, se întinse și puse palma deschisă pe una din ele.

— Asta, spuse ea, și zâmbetul i se lărgi și mai mult. Putem să ne jucăm acum?

— Mă întorc imediat, îi răspunse Archie.

*

ARCHIE SE ÎNTOARSE ÎN CAMERA de supraveghere, ținând în mână fotografia pe care i-o indicase Gretchen. Era a unei fete de origine hispanică, de vreo douăzeci de ani, cu părul negru și cu un rânjet tâmpițel. Un braț îl avea petrecut pe după gâtul cuiva care fusese tăiat din fotografie. Indexul și mijlociul îi erau deschise în V, semnul păcii.

— Ea e, spuse el sec.

— Cine? întreabă Susan.

Rico se învârti cu scaun cu tot.

— Gloria Juarez, 19 ani. Studentă. Din statul Utah. A dispărut în 1995. Gretchen ne-a dat numele ei azi-dimineață. Zicea că ne spune unde-i putem găsi cadavrul, dacă te aducem să se întâlnească cu tine.

Pe Susan o trecură fiori de spaimă.

— De ce cu mine?

— E numai din pricina mea, spuse Archie.

Clipi încet și își trecu mâna prin părul negru. Înainte să continue se uită o clipă în tavan.

— Nu ne-a mai spus unde putem găsi un cadavru de șase luni. M-am gândit că o repovestire a faptelor ei în *Herald* o s-o miște un pic. E foarte geloasă. Mă gândeam că dacă va ști că mă apropii de o reporteriță, suficient de mult cât să vorbim despre anumite lucruri, va reacționa dându-mi — Archie se opri ca să-și cântărească cu atenție cuvintele — un semn al afecțiunii ei.

Susan se uită de jur-împrejur prin încăperea strâmtă. Toți o priveau scrutător, așteptând să vadă ce va face, ce va spune.

— Un cadavru?

— Mda. N-a mai vorbit cu nimeni altcineva decât cu mine în ultimul an.

Archie ridică neajutorat din umeri.

— Nici măcar nu mi-a dat prin cap că va vrea să se întâlnească cu tine.

A fost manipulată. Susan deveni brusc conștientă de situația în care se afla. Archie se folosisese de ea. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el. Avusese încredere în el. Iar el se folosisese de ea, îi înșelase încrederea. Acesta era un sentiment straniu de familiar. Nimeni nu spunea nimic. Ea își duse mâna la cap și se apucă de păr, învârtindu-l strâns pe deget, până când frecarea părului de piele o arse. Darrow, avocatul, își freca ceafa bronzată și strănută. Rico se uita la prânzul lui. Henry se rezemase de perete, cu brațele încrucișate la piept, parcă așteptând un semn de la Archie. Toți au știut de la bun început și asta nu făcea decât să înrăutățească situația în care era pusă.

Susan se uită dincolo de ecran, la Gretchen, care fixa cu privirea masa din fața ei. Imaginea răbdării, a pacienței. Cu o înzestrare genetică superioară. De ce trebuia să fie atât de perfectă?

— De aceea ai fost de acord să scriu foiletonul? îl întrebă Susan pe Archie, stăpânindu-și cât putea tonul vocii. Credeai că asta o s-o facă să-ți spună unde să găsești alte cadavre?

Archie făcu un pas înainte spre ea.

— Cu cât va crede mai mult că-ți împărtășesc experiențele mele, cu atât va dori mai tare să restabilească controlul asupra mea și îmi va da mai multe cadavre.

Pentru o clipă, Archie privi pierdut dincolo de ecran, la Gretchen. Apoi se uită la Susan cu aceeași privire.

— A pomenit de articolele tale. Citește ce scrii tu. De aceea te-am ales pe tine.

Sub pleoapele grele, ochii lui erau plini de rugăminți de iertare, dar și de hotărâre. Însă mai era ceva. Era ceva în expresia feței lui, ca o întârziere, de jumătate de secundă doar. Și atunci Susan își dădu brusc seama. *Doamne, își zise, e drogat.*

— Ajută-mă! îi zise el.

Era îndopat cu pastile bine de tot. Iar Susan îl văzu dându-și seama că ea tocmai realizase acest lucru. Pilulele de pe rețetă. Archie avea dureri. Dar nu-i dădu nicio explicație. Dimpotrivă, râse.

— Futu-i, zise frecându-se la ochi.

Își sprijini fruntea de sticla ecranului și se uită iar la Gretchen Lowell. Nimeni nu spunea nimic, niciun cuvânt. Susan avu impresia că aude ticăitul ceasului unuia dintre ei. Avocatul își suflă nasul.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici niciodată. Îmi pare rău.

Susan arată cu bărbia spre ecran.

— Ce vrea de la mine?

Archie se uită la Susan. Își șterse buzele cu mâna, apoi și-o trecu prin păr.

— Vrea să-și facă o idee despre tine. Să vadă ce știi.

— Despre tine?

El dădu din cap de câteva ori.

— Mda.

— Și ce vrei să-i spun?

Archie o privi drept în ochi.

— Adevărul. E incredibilă, parcă ar avea un organ de detectat balivernele. Dar dacă intri, o să te pună la grea încercare! O să se joace cu mintea ta. Nu e deloc amabilă și n-are să te placă.

Susan se strădui să schițeze un zâmbet.

— Sunt fermecătoare.

Fața colțuroasă și aspră a lui Archie era cât se poate de gravă.

— Se va simți amenințată de tine și va fi rea cu tine. Trebuie să pricepi asta.

Susan își puse palma pe sticla ecranului, astfel încât capul lui Gretchen îi apărea la încrengătura degetului mare cu indexul.

— Pot să scriu despre întâlnirea asta?

— Nu pot să te opresc.

— Adevărat.

— Dar nu iei pixuri cu tine, spuse el ferm.

— De ce?

Archie se uita prin ecran, dincolo, la Gretchen. Susan văzu că ochii lui se plimbă pe trupul ei, pe gât, pe brațe, pe mâini. Asemenea cuiva care-și lasă privirea să zăbovească asupra celui pe care-l iubește.

— Pentru că n-aș vrea să ți-l bage în gât, spuse Archie.

Capitolul 31

— GRETCHEN, SPUSE ARCHIE, ți-o prezint pe Susan Ward. Susan, Gretchen Lowell.

Brusc, lui Susan i se păru că nu e destul oxigen în încăperea aceea. Rămase proștită o clipă, întrebându-se dacă n-ar trebui să-i întindă mâna, apoi își aminti de cătușe și se gândi că e mai bine așa. *Fii calmă, atât*, își spunea Susan pentru a zecea oară în ultimele treizeci de secunde. Își trase scaunul ce-i permitea să fie mai într-o parte față de Gretchen. Scaunul scrâșni pe pardoseală, făcând-o pe Susan să se simtă stângace și neîndemânatică. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, nu alta. Evită să o privească în ochi pe Gretchen în timp ce se așeza, foarte conștientă că fusese o idee foarte proastă să își ia blugii aceia jerpeliți în ziua aceea. Își dorea să fi avut măcar inspirația să ceară un minut, acolo, în hol, să-și pieptene părul înainte să intre. Archie se așeză lângă Susan. Susan făcu eforturi să se poată uita de cealaltă parte a mesei. Gretchen îi zâmbea. Și era și mai frumoasă când zâmbea.

— Ei, ia te uită ce drăguță e, spuse Gretchen cu glas blajin. Ca un personaj micuț de desene animate.

Niciodată n-a fost Susan mai conștientă de cât de ridicol arăta părul ei roz, de cât de infantil era felul ei de a se îmbrăca și de cât de plat îi era pieptul.

— Mi-au plăcut articolele tale, continuă Gretchen, cu exact atâta zeflema în glas cât să nu fie foarte clar dacă era sinceră ori sarcastică.

Susan trânti reportofonul pe masă. Ar fi vrut ca ritmul inimii să i se domolească.

— Vă deranjează dacă înregistrez discuția? întrebă ea, străduindu-se să aibă o atitudine cât mai profesionistă.

În cameră mirosea aseptice, a dezinfectant industrial parcă. Cumva toxic.

Gretchen ridică ochii înspre ecran, de unde Susan știa că sunt priviți.

— Totul e înregistrat, spuse Gretchen.

Privirile li se întâlniră.

— Hai, binedispune-mă, îi zise lui Susan și ridică jucăuș din sprâncene.

Susan apăsă butonul de înregistrare. Avea senzația că Gretchen pur și simplu o mănâncă din ochi. Se simțea ca o amantă pusă deodată față în față

cu superba soție a amantului ei. Era exact rolul care parcă fusese croit pentru ea, o ironie a sorții de care, iată, nu putea scăpa nici acum. Trase cu coada ochiului spre Archie, așteptând de la el o indicație: ce trebuia să facă, cum să se poarte. El stătea rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate în poală, fără să-și ia ochii de la Gretchen. Intre ei părea să domnească armonia. De parcă s-ar fi cunoscut de o viață întreagă. Debbie avea dreptate: era înfiorător.

— Te place, îi spuse Gretchen ațâțător lui Archie.

El scoase cutiuța de pastile din buzunar și o puse pe masă în fața lui.

— E reporter, spuse el, învârtind cutiuța pe masă în sensul acelor de ceasornic. E pur și simplu amabilă cu subiecții ei ca să primească informațiile de care are nevoie. Asta-i meseria ei.

— Și-i dai informații?

— Da, spuse el uitându-se la cutiuța de tablete.

— Dar nu-i spui chiar totul.

El se uită la ea cu înțeleș.

— Bineînțeleș că nu.

Gretchen păru satisfăcută de răspuns și își fixă întreaga atenție asupra lui Susan.

— Care sunt întrebările tale?

Susan era surprinsă.

— Întrebările mele?

Gretchen arată spre reportofon. Își purta cătușele de parcă erau brățări, le purta ca pe niște fleacuri frumoase și scumpe, numai bune de râvnit și de invidiat.

— De aceea ai venit aici, nu? Cu aparatul tău micuț și cu sprâncenele tale pensate, ai venit să mă intervievezi, nu? Nu poți scrie un foileton despre Archie Sheridan fără să vorbești cu mine. Eu l-am făcut ce este astăzi. Fără mine nici măcar n-ar fi avut o carieră.

— Îmi place să cred că aș fi găsit un alt criminal psihopat și megaloman, spuse Archie cu un suspin.

Gretchen nu-l luă în seamă.

— Dă-i drumul, spuse. Întreabă-mă. Orice.

Mintea lui Susan se goli de orice idee. În gând, trecuse prin asta de zeci de ori; s-a tot gândit ce-ar fi întrebat-o pe Gretchen de-ar fi avut ocazia. Dar niciodată n-a crezut că se va ivi ocazia. *Vino-ți în fire*, se mustra pe sine. Hai, pune o întrebare. Oricare. Întreabă ce-ți vine prima oară în minte.

— De ce l-ați răpit pe Archie Sheridan?

Pielea lui Gretchen strălucea. Susan se întreabă dacă erau permise cremele exfoliante în închisoare. Poate că zdrobea căpșunile de la bucătărie și își prepara chiar ea masca de față. Gretchen se aplecă înainte peste masa îngustă.

— Am vrut să-l ucid, spuse cu încântare. Am vrut să-l chinui în cel mai interesant și mai dureros mod imaginabil, până m-ar fi implorat să-i tai gâtul.

Susan înghiți în sec, abia apoi putu să vorbească iar.

— Și v-a implorat?

Gretchen se uită cu adorație la Archie.

— Vrei să răspunzi tu la întrebarea asta, dragule?

— Da, răspunse Archie fără întârziere.

Cutiuța cu pastile îi era acum în palma desfăcută pe masă și se uita la ea.

— Dar nu l-ați ucis, îi spuse Susan lui Gretchen.

Gretchen ridică din umeri și făcu ochii mari.

— Mi-am schimbat planurile.

— De ce pe el?

— Mă plictiseam. Și părea sincer interesat de ceea ce făceam. M-am gândit că i-ar fi plăcut să vadă mai îndeaproape. Pot să-ți pun și eu o întrebare?

Susan se suci în scaunul ei, luptându-se să găsească răspunsul cel mai nimerit. Gretchen nu mai așteptă. Întrebarea îi era adresată lui Susan, deși Gretchen își fixase privirile pe Archie, care încă se mai uita la cutiuța de pastile.

— Te-ai întâlnit cu Debbie? Cum e?

Vocea ei era dulce, de parcă ar fi vorbit despre un vechi prieten.

O, Debbie! E minunată! Știi, tocmai s-a mutat în Des Mines. E căsătorită, are doi copii. Te îmbrățișează cu toată dragostea ei.

Susan se uită la Archie, care nu se mai holba la cutiuță, ci o privea pe Gretchen. Dar în afară de ochi, nu i se clintea niciun mușchi. Cutiuța de alamă strălucea în mâna lui. Tensiunea bruscă dintre ei îi strânse stomacul lui Susan.

— Nu cred că ar trebui să răspund, zise ea.

Vocea îi sună mai pierită decât ar fi vrut. Se simțea ca o adolescentă. De parcă ar fi avut iar paisprezece ani. Sentimentul acesta o făcu să transpire dintr-odată.

— E un cimitir, anunță Gretchen. Nu departe de o autostradă în Nebraska. Am îngropat-o pe Gloria peste sicriul ce era deja acolo, într-unul din mormintele vechi. Vrei să știi unde e?

Un minut întreg niciunul din ei nici măcar nu se mișcă. Apoi, în cele din urmă, Archie se uită la Susan. Ochii îi erau sticloși. *Acum înțeleg de ce ești drogat*, se gândi Susan.

— E în regulă, spuse el. Serios. Îi place să arate oricui în ce imens dezastru mi-a transformat viața. Vorbim despre asta tot timpul. Ai crede că s-ar putea plictisi după o vreme.

Puse iar cutiuța pe masă. O făcu cu atenție, delicat, de parcă ar fi fost rănită.

— Dar nu încetează să o distreze.

Susan nu era foarte sigură ce scrânteală, ce joc absurd puneau cei doi în scenă, dar spera că Archie era mai stăpân pe situație decât părea a fi. Ridică din umeri în semn că n-avea nimic împotrivă. Era treaba lui. Dar ea n-avea să intre în jocul lor.

— Te urăște pentru că l-ai ucis pe omul pe care-l cunoștea ca fiind soțul ei.

Trase cu ochiul spre Archie. Nicio reacție.

— Îl crede mort. Crede că Archie e altcineva.

Gretchen părea de-a dreptul mulțumită, ochii îi scăpărau, pomeții parcă-i erau mai proeminenți.

— Dar îl iubește încă?

Susan își mușcă buza înainte să răspundă:

— Da.

— Și el o iubește încă. Dar nu poate fi cu ea. Și nu poate fi nici cu cei doi adorabili copii ai lui. Știi de ce?

— Din pricina ta, ghici Susan.

— Din pricina mea, da. Și tot de aceea nici tu n-ai să fii niciodată cu el, porumbițo. Pentru că l-am făcut incapabil să se intereseze de orice altă femeie.

— M-ai făcut neinteresat de orice altă ființă umană, Gretchen, spuse Archie cu lehamite.

Își luă cutiuța de pe masă și-o puse în buzunar, apoi își împinse scaunul înapoi și se ridică.

— Unde mergi? îl întrebă Gretchen, vocea ei trădând o subită neliniște.

Susan observă că postura corpului ei se schimbă în întregime. Expresia feței i se înăsprise. Și ce erau ridurile acelea de la ochi? Gretchen se aplecă înainte, în încercarea de a reduce distanța dintre ea și Archie.

— Iau o pauză, îi răspunse Archie, ținându-și încă degetele pe masă. Nu mi se pare c-am fi prea productivi astăzi.

Se uită în jos, spre Susan.

— Hai, îi spuse.

Făcu un pas înapoi. Gretchen însă îl ajunse, cu mâinile încătușate, și-l apucă de braț.

— Pe piatra funerară e numele Emma Watson, spuse ea dintr-o suflare. Cimitirul e pe șoseaua SR 100, într-un orașel care se numește Hamilton, optsprezece mile vest de Lincoln.

Archie nici nu se clinti. Stătea pur și simplu, uitându-se la mâna lui între ale ei. Nici nu încerca să și-o retragă. De parcă apucase un cablu electric. Susan nu știa ce să facă. Întoarse privirea înspăimântată către ecranul ce dădea spre camera de supraveghere și, ca efect parcă, Henry Sobol dădu buzna înăuntru. Ajunse la masă din trei pași și cu mâna lui mare o apucă pe Gretchen de încheietură și i-o strânse până când ea dădu înapoi și lăsă mâna lui Archie să cadă dintre ale sale.

— E o încălcare a regulamentului, zise el scrâșnind din dinți.

Obrazul îi era roșu, iar pe sub pielea groasă a gâtului îi zvâcneau vinele: se vedea că îi crescuse pulsul.

— Dacă-l mai atingi o dată, băga-mi-aș jur că s-a zis cu porcăriile astea. Cu sau fără hoituri. Ai priceput?

Gretchen n-avea de gând să cedeze. Nu zicea nimic, dar se uita sfidător la el, cu buzele umede de salivă, cu nările palpitând, provocându-l să încerce să se apropie de ea. Dintr-odată nu mai părea deloc frumoasă.

— E-n regulă, zise Archie cu o voce neutră, perfect controlată.

Susan observă însă că-i tremurau mâinile.

— Sunt bine.

Henry îl privi pe Archie drept în ochi pentru o clipă, apoi își întoarse capul chel iar spre Gretchen. Pumnul lui mare încă mai era încheștat pe încheietura suplă a mâinii ei și, pentru un moment, Susan a fost convinsă că pur și simplu avea să i-o rupă în două. Fără să slăbească câtuși de puțin strânsoarea, Henry se întoarse iar spre Archie.

— Le-am spus celor de la poliția statului Nebraska să o ia spre cimitir. Sunt pe drum deja. În următoarea oră ar trebui să avem vești.

Apoi își desfăcu pumnul și dădu drumul încheieturii lui Gretchen. Fără să se mai uite la ea, se răsuci și ieși pe ușă.

Gretchen își netezi părul blond cu mâinile încătușate.

— Nu prea cred că prietenul tău mă place, îi spuse ea lui Archie.

Archie se lăsă înapoi pe scaun.

— I-ai trimis splina mea.

— Și o să mi-o tot reamintească.

Gretchen se întoarse iar spre Susan, stăpână pe sine și calmă, ca și cum confruntarea de adineauri nici nu avusese loc.

— Ce spuneai?

Susan încă nu-și revenise cu totul. Oare ar fi fost o demonstrație de slăbiciune dac-ar fi vomitat?

— Poftim?

— Porumbițo, îmi puneai întrebări pentru articolele tale.

Și dintr-odată Susan știa ce să întrebe.

— Care e filmul tău preferat?

Na, poftim! Să văd acuma de unde mai scoți un răspuns, una-două. Să văd de unde mai scoți acum un răspuns șmecher. Susan se lăsă pe spate jubilând.

— *Gașca începătorilor*, a lui Godard.

Ei, nu, asta chiar era o surpriză. Susan se uită la Archie încruntată, fără să încerce măcar să-și mascheze confuzia ce, mai mult ca sigur, îi era zugrăvită pe toată fața.

— Ăsta e filmul preferat al detectivului Sheridan, spuse ea.

— Poți să-i spui Archie, zise Gretchen cu lejeritate. L-am văzut gol.

— Voi doi ați vorbit despre Godard? îl întrebă Susan pe Archie.

— Nu, spuse el.

Cutia de pastile apăruse iar la vedere.

Gretchen zâmbi, toată numai inocență.

— Oare nu-i asta o coincidență cât se poate de amuzantă? Mai ai și alte întrebări?

Susan o privi lung pe Gretchen. Auzise povești care spuneau că ucisese vreo două sute de oameni. Susan nu le dăduse niciodată crezare. Nu până atunci.

— Strangulatorul de după ore. Ai idee ce fel de individ căutăm?

Gretchen râse. Avea un râs gutural, cam ca al lui Bette Davis – sex și cancer pulmonar. Probabil că-l exersase ani întregi. Și meritase efortul.

— Vrei să intru în mintea lui în locul vostru? Îmi pare rău, Clarice¹⁵. Nu te pot ajuta.

— Amândoi sunteți asasini, sugeră cu glas dulce Susan.

Gretchen clătină din cap.

— Suntem diferiți.

— Sunteți?

— Spune-i, Archie.

Vocea lui Archie răsună nefiresc de lent.

— Tipului nostru nu-i place că trebuie să ucidă. Lui Gretchen, da.

Gretchen zâmbi rece.

— Ei, acum înțelegi? Ca merele cu portocalele.

— Dar nu l-ai ucis pe detectivul Sheridan, îi atrase Susan atenția.

— Ba da.

Surâsul lui Gretchen dezveli și mai mult dentiția ei perfectă. Era cel mai înfiorător surâs pe care-l văzuse Susan vreodată. Și dintr-odată se simți copleșită de o nesfârșită tandrețe pentru Archie. Și, chiar în timp ce simțea tandrețea aceea năpădind-o, o regretă pe loc, căci știa că Gretchen i-o citea în priviri.

— Te-a respins deja, porumbițo? întrebă Gretchen, uimită. Va fi greu pentru tine. Nu ești respinsă prea des, așa-i? Nu ești obișnuită cu așa ceva. Crezi că sexul e puterea ta. Dar nu este.

— Gretchen, o avertiză Archie.

— Știi ce e mai intim decât sexul? întrebă Gretchen, aruncând un zâmbet răutăcios spre Archie. Violența.

Susan simți că toată saliva din gâtles i se evaporase.

— Nu știi nimic despre mine.

— Ești atrasă de bărbați mai în vârstă decât tine. Bărbați cu mai multă putere decât tine. Căsătoriți. Din ce cauză, porumbițo, hm?

Gretchen își ridică capul, iar Susan putu să vadă în ochii ei un gând alunecând și oprindu-se. Gretchen zâmbi.

— Câți ani aveai când a murit tatăl tău?

Lui Susan i se păru că un vânt o smulsese din sine însăși. Oare tresărise? Își strânse degetul mare pe sub masă cât putu de tare, până când durerea îi potoli lacrimile de care se temea că vor țâșni dintr-o clipă în alta. Când momentul acesta trecu, se ridică și se aplecă peste masă, apăsându-și încheieturile degetelor pe tăblia rece de aluminiu.

— Du-te dracului! îi spuse lui Gretchen. Du-te dracului de criminală psihopată ce ești!

Gretchen abia dacă schiță un zâmbet.

— Toată această furie post-puberală! Tot clocotul acesta! Cu cine ai ajuns să ți-o pui? Cu profesorul de engleză? Ridică o sprânceană: Cu cel de teatru?

Susan nu mai putea respira. Simți o lacrimă alunecându-i pe obraz, în jos, și se înfurie pe sine pentru slăbiciunea ei.

— Cum...? începu să spună.

Își duse palma la gură încercând să se oprească, însă era prea târziu.

Archie se întoarse încet spre ea și o privi, cu ochii bulbucați și cu fruntea încrățită.

— Profesorul de teatru de la Cleveland? Reston?

— Nu, bolborosi Susan.

Gretchen dădu din cap în direcția lui Archie.

— Negare ca la manual.

— Susan, spuse Archie aspru, autoritar. Dacă ai avut o relație sexuală cu Paul Reston în adolescență, trebuie să-mi spui imediat.

Ochii albaștri ai lui Gretchen se îngustară victorios. Ghem. Set. Meci.

Susan râse, un gălgâit grotesc, iar lacrimile începură să curgă șiroaie. Cu obrajii fierbinți de lacrimi, umilită, se dădu îndărăt, aplecată din bazin, încercând din răputeri să respire. Orbecăi după sonerie, iar când ușa se deschise brusc, se năpusti în hol.

Capitolul 32

SUSAN SE ÎMPLETICI CÂȚIVA PAȘI pe coridor, cu mâinile strânse împrejurul brațelor, până când genunchii ei cedară și se prăbuși lângă perete. Archie era în spatele ei, chiar în acea clipă, punându-i o mână pe umăr. Era o atingere liniștitoare, fără nimic sexual în ea. Susan nu era obișnuită cu astfel de atingeri. Se răsuci, apăsându-și fruntea pe peretele zgrunțuros, ca el să nu-i vadă obrazul congestionat, lacrimile, rimelul întins. Archie veni înaintea ei, fără să-și ia mâna de pe umărul ei, apoi se sprijini de perete. Își băgă mâinile în buzunare și așteptă. Se auzi o ușă deschizându-se și pași pe coridor. Apăru Henry, urmat de un gardian. În cele din urmă veni și avocatul. Doamne, văzuseră tot. Susan ar fi vrut să moară de rușine.

— Lăsați-ne singuri un minut, spuse Archie.

Henry și avocatul se furișară înapoi în camera de supraveghere, în timp ce gardianul privi uluit împrejur, apoi se strecură în camera de interogatoriu, unde Gretchen rămăsese așezată pe scaun. Când au rămas singuri pe hol, Archie întrebă:

— Când a început?

Peretele zgrunțuros era vopsit gri lucios. Lui Susan îi reamintea de zilele de iarnă, când cerul înnorat pare solid, ca un polog de zgură.

— În al doilea an de liceu. Am rupt-o cu el când am plecat la facultate.

Susan încercă să se adune puțin, să-și recapete demnitatea.

— Am fost precoce. A fost ceva ce am acceptat amândoi.

— Din punct de vedere juridic, n-a fost, spuse el.

Susan văzu cum i se schimbă culoarea feței, încercând să-și țină frustrarea în frâu, încleștând pumnii în buzunarele pantalonilor.

— Ar fi trebuit să spui ceva. Ți-a trecut prin cap că toate victimele sunt fete de cincisprezece ani? Și că toate au fost violate?

Susan se strânse ghem.

— Pe mine nu m-a violat, răspunse ea.

Se simțea ridicol, de parcă ar fi trebuit să se justifice.

— Și aveam de gând să-ți spun. Dar nu mi s-a părut important. L-ai fi hărțuit. Și-ar fi pierdut slujba. Și-apoi, n-ai spus tu că are alibi?

— Ținând cont de deontologia profesiei lui, e viol. Iar violul e infracțiune. Dacă scurgerea timpului nu ar fi dus la prescrierea pedepsei, m-aș duce și l-aș aresta chiar acum. A știut cineva? Părinții tăi?

Susan râse trist.

— Bliss? Ea nu știe nimic, zise Susan strâmbând din buze. Probabil că ar fi fost de partea mea. Întotdeauna a urât restricțiile de orice fel.

Archie o privi pe Susan cu îndoială.

Și dintr-odată, cu surprindere, Susan își dădu seama că se înșela.

— Nu, nu-i adevărat, recunosc eu. Bliss ar fi detestat situația. Ar fi făcut orice să-l vadă în pușcărie, spuse ea, și își întoarse ochii de la Archie. Dar n-a știut. Pentru că nu i-am spus.

Își apăsă falangele pe peretele de bolțari până când cimentul zgrunțuros îi zdreli pielea.

— Cred că am fost furioasă pe ea că nu și-a dat și singură seama.

— Mai erau și alte fete în situația asta?

Susan nici măcar nu se putea uita la Archie.

— Din câte știu eu, nu.

— Nu am cum să uit că am purtat discuția asta, Susan. Trebuie să scriu în raport. O să fac tot ce pot să fie dat afară.

— S-a întâmplat acum zece ani, spuse rugător Susan. L-am sedus, eu. Taică-meu tocmai murise și simțeam nevoia să fiu protejată. Paul era proful meu preferat. Nu e vina lui, zise și iar își luă privirea de la Archie. Nici măcar nu mai eram virgină.

— Dar el era adult, spuse el. Ar fi trebuit să știe mai bine ce face.

Susan se apucă să se aranjeze puțin. Își șterse lacrimile de pe obraji și își trecu părul ciufulit pe după urechi.

— Dacă vei raporta, am să neg. Și la fel va face și Paul.

Își mușcă buza atât de tare de crezu că și-o rupe.

— Am vrut doar să mă explic.

— Ce să explici?

Susan se uita undeva, aiurea, cu degetele rășchirate, încercând să găsească cuvintele potrivite. Falangele i se înroșiseră de cât le apăsase de perete.

— De ce sunt așa cum sunt. Tot ce a spus Gretchen acolo, înăuntru. E adevărat.

Archie o privi drept în ochi pe sub pleoapele grele.

— Gretchen spune multe, sperând ca ceva din ce spune să nimerească unde trebuie și să provoace suferință. Crede-mă, știu ce spun. Nu o lăsa să aibă puterea asta asupra ta. Și nu-l lăsa nici pe Reston să aibă puterea asta. E un vierme. Bărbații adulți n-ar trebui să se culce cu fete de liceu. Punct. Cei care o fac trebuie că au mari probleme.

Se aplecă spre ea atât de mult, că, pentru o clipă, Susan simți impulsul de a-și apăsa fruntea între umărul și gâtul lui.

— Iar problemele alea sunt ale lor, nu ale tale.

— E-o poveste veche, spuse Susan.

Archie o apucă delicat de încheieturi și-i dădu mâinile la o parte, descoperindu-i obrazul pătat de lacrimi.

— Acum trebuie să mă întorc înăuntru. O să mai dureze puțin. Ce-ar fi să aștepți tu aici?

Lui Susan îi pică fața.

— Nu pot aștepta în camera de supraveghere?

Archie îi șterse o lacrimă de pe obraz.

— După ce am să intru acolo, Gretchen are să-mi facă o mărturisire completă, spuse el. Fiecare amănunt al felului în care a chinuit-o și ucis-o pe Gloria Juárez.

Obrazul i se întunecă.

— Dacă nu trebuie să ascuți așa ceva, nici nu trebuie să vrei să ascuți.

O mai bătu o dată ușor cu palma pe umăr, apoi se îndreptă spre încăperea unde îl aștepta Gretchen. Susan îl urmări cu privirea, îndepărtându-se, cu o mână întinsă într-o parte, cu buricele degetelor alergând de-a lungul peretelui zgrunțuros.

Susan se întreabă dacă era tot timpul atât de drogat sau numai duminica. Apoi își spuse că nu era momentul să-l întrebe una ca asta.

*

IMEDIAT CE INTRĂ Archie, gardianul ieși. Gretchen era în exact aceeași poziție în care o lăsase, liniștită, cu mâinile încătușate rezemate pe unul din genunchi, aparent netulburată și deloc impresionată de ieșirea furtunoasă a lui Susan. Reportofonul lucios, argintiu al lui Susan era tot în mijlocul mesei, înregistrând încă. Archie își trase același scaun de metal și se așeză față în față cu Gretchen. Evitând să se uite în ochii ei, se întinse, luă reportofonul, îl opri și îl strecură în buzunarul interior al sacoului. Încă mai simțea lacrimile lui Susan pe mână.

— Vrei să-mi spui cum de știi despre Reston? întrebă el ridicând ochii spre ea.

Ochii ei se rotunjiră în semn de inocență.

— Am ghicit?

— Ești o femeie intuitivă, spuse Archie, nu o ghicitoare.

Gretchen dădu ochii peste cap și îi zâmbi plictisită.

— A pomenit de tatăl ei mort într-un articol din *Herald*, acu vreun an. Și numai uită-te la ea: la părul roz, la hainele ei. Vrea să atragă atenția. Urlă să fie abuzată sexual. Se aplecă înainte și continuă: Felul în care te privește – e semn că tânjește după un tată care s-o ia în brațele lui puternice și protectoare.

Zâmbi încântată de sine.

— Și, dragule, întotdeauna e profesorul de engleză sau de cel de teatru.

Archie lăsă capul în piept. Își frecă ochii cu indexul și degetul mare.

— E o coincidență. Ar putea avea legătură cu cazul la care lucrez.

— Ești obosit.

Acesta era un pariu cu miză sigură.

— Nici nu știi cât.

— Poate ar trebui să mărești doza de antidepresive.

— Pentru sfaturi medicale am să țin cont de părerea lui Fergus, mulțumesc.

Gretchen își puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în mâini. Trase cu ochiul spre ecranul camerei de supraveghere, înainte să se concentreze cu totul asupra lui Archie.

— I-am scos intestinul subțire. Am tăiat o gaură de vreo trei centimetri în peretele abdominal cu un bisturiu și i l-am tras afară, centimetru cu centimetru, folosindu-mă de un ac de dantelărie, tăind câte doi centimetri din mezenter. Era un ac mărimea H. Îți trebuie ceva destul de mare ca să-l apuci bine pentru că e foarte alunecos și nu voiam să-l perforez.

Cât timp rosti aceste cuvinte, Gretchen nu întoarse deloc capul, nu se uită în altă parte. Îl privi drept în ochi tot timpul. Nicio clipă nu s-a uitat altundeva, căutând să-și reamintească un detaliu, nu întoarse privirile cuprinsă de repulsie pentru ceea ce făcuse; nu-i dădu lui Archie nicio clipă de răgaz.

— Șapte metri. Atâta se spune că e lungimea medie a intestinului subțire. N-am reușit niciodată să scot mai mult de trei.

Surâse și-și linse buzele de parcă i-ar fi fost uscate.

— E frumos totuși. Așa de roz și delicat. Parcă ar fi ceva pe cale să se nască. Și mirosul metalic al sângelei... îți amintești, dragule?

Gretchen se trase mai în față pe scaun. Obrajii îi erau îmbujorați de plăcere.

— Când m-a implorat s-o cruț, atunci am început s-o ard.

Archie încerca să nu o mai audă, să pună surdina pe cuvintele ei, să ignore imaginile plastice cu care își împănă descrierea. Nu făcea altceva decât să o privească. Era foarte frumoasă. Iar de-ar fi putut face cumva să nu o mai audă, chiar s-ar fi bucurat de momentele acelea. Ar fi avut scuza că stă și admiră o femeie frumoasă. Însă trebuia să fie foarte atent ca nu cumva ochii să îi alunece de pe fața ei, să nu privească în jos spre gât, spre clavicule sau spre piept.

Dar ea știa. Ea știa tot.

— Mă asculți? întrebă ea cu un zâmbet jucându-i pe buze.

— Mda, făcu el.

Scoase cutiuța din buzunar și o puse iar pe masă.

— Te ascult.

Capitolul 33

SUSAN SE ROSTOGOLI de pe Ian și se lăsă pe spate. L-a sunat de cum a ajuns acasă, iar el a venit cam o oră mai târziu. I-a luat-o în gură chiar înainte să-l salute. Susan descoperise că nimic n-o eliberează mai bine de stres decât o partidă de sex, iar dacă Gretchen Lowell avea ceva împotriva putea să se ducă naibii.

Ian își luă ochelarii de pe noptiera de lângă pat și și-i puse pe nas.

— Cum a mers? o întreabă.

Nicio clipă nu-i trecuse lui Susan prin gând să-i spună lui Ian despre Reston sau despre felul în care Gretchen se jucase cu sentimentele ei chiar fără să pară că face prea mari eforturi.

— Ar fi putut fi mai bine, îi răspunse.

Bâjbâi pe noptiera de pe partea ei de pat până găsi o țigară cu marijuana fumată pe jumătate. Era într-o farfurie pusă peste un volum de buzunar din versurile lui William Stafford. O aprinse și inhală fumul. Îi plăcea să fumeze iarbă despuiată. O făcea să se simtă foarte boem.

— Te-ai gândit vreodată că fumezi cam multă iarbă? o întreabă Ian.

— Suntem în Oregon. E principalul produs agricol de export, spuse Susan zâmbind. Sprijin fermierii din regiune.

— Nu mai ești în facultate, Susan.

— Exact, răspunse pe un ton plictisit. Toată lumea fumează iarbă în facultate. E banal. Să fumezi după ce termini facultatea, ei da, pentru asta e nevoie de oarece consecvență. Ca să nu mai zic că și maică-mea încă mai fumează.

— Tu ai mamă?

Susan zâmbi în sine.

— Te-aș fi prezentat, numai că nu are încredere în bărbații fără barbă.

Ian își culese boxerii de pe dușumea, de lângă pat și și-i trase pe el. Nu părea foarte dezamăgit că n-avea să se întâlnească cu Bliss¹⁶.

— Ai aflat ceva de la regina frumuseții criminalilor în serie?

Pe Susan o lovi un val de greață la gândul fugar la Gretchen și ocoli răspunsul.

— Ți-a trebuit ceva timp până să întreb.

— Făceam pe durul, spuse el. Ca și cum m-ar putea interesa mai mult corpul tău decât cel mai tare subiect de presă pe care l-am editat eu vreodată.

Dublul compliment o încântă pe Susan și adoptă o poză voluptuoasă, arcuindu-și spatele și punându-și o mână pe șold.

— Da, ca și cum...

— Ei și? Ce-ai aflat?

Stomacul lui Susan se strânse iar. Se răsuci pe burtă, întinsă pe diagonală, și își trase o pătură ce atârna pe marginea patului peste trupul gol.

— Că sunt un reporter prost. I-am cedat complet, i-am permis să-și bată joc de mine.

— Dar, totuși, ai material pentru articol, nu? înfruntând privirea de gheață a morții și alte alea.

Susan se ridicase în coate, ținând țigara peste marginea patului. O bucătică de scrum se desprinsese din ea și căzu pe unul din covoarele persiene ale Marelui Scriitor, care le cumpăraseră de pe eBay. Susan privi scrumul căzând fără nici cea mai vagă intenție de a-l ridica.

— A, da. A dezvăluit locul unde era ascuns un alt cadavru. O studentă din Nebraska.

Susan își aminti de fata aceea zâmbitoare. De semnul păcii pe care-l făcea cu degetele. De brațul de pe umărul ei ce aparținea vreunui prieten care-i supraviețuise și care fusese tăiat din fotografie. Își alungă din minte aceste imagini și mai trase un fum.

— Au găsit-o îngropată într-un mormânt vechi dintr-un cimitir nu departe de autostradă.

Iarba poliza muchiile dure ale realității; Susan simțea că stresul acumulat în ziua aceea începuse să se scurgă din corpul ei. Iar odată cu stresul dispărea și nevoia de a avea pe cineva lângă ea.

— N-ar fi timpul să pleci acasă? îl întrebă pe Ian, ridicând o sprânceană într-un mod mai mult decât sugestiv.

Ian se întinsese iar în pat, cu boxerii pe el acum și cu picioarele încrucișate în dreptul genunchilor.

— Sharon e plecată pe coastă. Nu pot rămâne peste noapte?

— Măine trebuie să mă trezesc devreme. Claire Masland vine să mă ia.

— Tipa-i lesbiană¹⁷, știi?

— De ce? Pentru că poartă părul scurt?

— Am zis și io să mă aflu-n treabă.

— Du-te acasă, Ian.

El își puse picioarele pe dușumea și se apucă să-și strângă lucrurile. Își trase apoi unul din ciorapii negri.

— Parcă ți-am spus să lași baltă afacerea Molly Palmer, zise apoi trăgându-și și celălalt ciorap, fără să se uite la Susan.

Susan fu luată complet pe nepregătite. Molly Palmer?

— Bine, spuse ea ridicând mâinile în semn că se predă. M-ai prins. I-am lăsat câteva mesaje lui Ethan Poole.

— Eu vorbesc despre Justin Johnson, spuse el cu o urmă de duritate în voce.

Lui Susan i-a trebuit ceva timp să proceseze. Justin Johnson? Confuzia se risipi încet și exclamă în sine: *Sfinte Sisoe*. Tot timpul crezuse că Justin Johnson era implicat în vreun fel în cazul „Strangulatorului de după ore”. Făcuse conexiunile greșite. Justin Johnson n-avea nimic de-a face cu Lee Robinson, nici cu liceul Cleveland.

— Ce-are a face Justin Johnson cu Molly Palmer?

Ian râse.

— Nu știi?

Susan se simți prost că nu știa și se simți prost că se simțea prost din cauza asta.

— Ce se întâmplă, Ian?

El se ridică și își trase pantalonii.

— Ethan i-a transmis mesajele tale lui Molly. Care l-a sunat pe avocatul senatorului. Care l-a sunat pe Howard Jenkins.

Își trase fermoarul și își încheie nasturele de la pantalon, apoi se aplecă, ridică cureaua neagră de pe dușumea și începu să o bage în găici.

— Jenkins m-a sunat pe mine. I-am spus că nu mai lucrezi la cazul acela. Se pare însă că mama lui Justin a angajat un detectiv particular care să-l urmărească.

Își încheie cureaua și se așeză pe marginea patului.

— Ea crede că face trafic cu marijuana. Și cine apare la școală să vorbească cu el, dacă nu chiar Susan Ward de la *Oregon Herald*? Te-au recunoscut după chica ta roz.

Ian își încălță un pantof marca Converse și-i legă șireturile.

— Ei, și-acum toată lumea crede că te ocupi de povestea asta. Și că totul va fi dat la iveală.

Își luă și celălalt pantof. Îl încheie.

— Așa că avocatului îi vine ideea creată să-ți plaseze o fițuică cu numărul dosarului penal al puștiului. Gândindu-se că, dacă vei afla că are dosar penal, s-ar putea să nu iei în serios povestea ticălosului de puști.

— Chiar, zise Susan, străduindu-se să nu zâmbească. Gagiu ăla chiar era avocat?

Ian se ridică pe jumătate îmbrăcat și se întoarse spre ea.

— Din cauza ta o să fim amândoi dați afară. Știi asta, nu?

Susan se ridică cu greu în fund, uitând de pătură, care căzu împrejurul taliei.

— Ce știe Justin despre Molly Palmer?

— Era cel mai bun prieten al fiului senatorului. Când erau țânci. De nedespărțit. De obicei, Molly avea grijă de amândoi. Eu cred că a văzut sau a auzit ceva ce n-ar fi trebuit. Poate îți spune ceva numele de fată al mamei lui Justin. Ai trecut cu vederea acest aspect.

— E cumva ca al proprietarilor de la *Herald*?

— O verișoară.

— Dar Castle chiar a făcut-o, așa-i?

— O, bineînțeles că a făcut-o! Doar că povestea asta nu va ieși la iveală în orașul acesta.

Băgă mâna în buzunarul jachetei sale gri și scoase un obiect pe care îl aruncă pe pat.

— Ce-i asta? întrebă Susan.

— Caseta cu înregistrarea de la numărul de urgențe. Dacă-ș fi în locul tău, m-aș întoarce la foiletonul de care ne ocupăm acum și aș dansa cu tipu' care mi-a adus-o.

Susan luă caseta și o învârti în mână.

— Mersi.

— Nu-mi mulțumi mie. Ci lui Derek, s-a muncit o zi întreagă să-i dea de urmă.

Ian își scutură o dată tricoul cu Școala de Jurnalism Columbia ca să-i mai îndrepte cutele, cum făcea mereu.

— Cred că te place.

Susan mai trase un fum din țigara cu marijuana.

— Ei, dacă vreodată o să am chef să mi-o pun cu un gagiu din frăție, fostă vedetă de fotbal, zise ea, reținând fumul în piept, o să știu pe care să sun.

— Pe cine, o corectă Ian.

*

DUPĂ CE IAN PLECĂ, Susan se așază turcește în mijlocul patului. Ce era mai rău era că povestea asta cu Molly Palmer chiar conta. Nu era exploatarea poveștii triste a cuiva. Nu era publicitate. Nu era doar un alt reportaj la care se putea renunța. O adolescentă fusese înșelată, iar cel responsabil făcea tot ce-i stătea în putință să țină povestea asta sub capac. Un om cu putere. Un om ales de cetățeni, care aveau dreptul să știe că acesta era genul de individ care se folosea de puterea sa pentru a i-o trage unei fete de paisprezece ani. Bun, dar poate că era și o miză personală la mijloc. Iar acum, într-un anume fel, Susan pusese mâna pe istoria asta cu Molly Palmer și-n exact același moment o și pierduse. Justin era în Palm Springs sau unde o fi fost. Molly nu voia să vorbească. Ethan nici măcar nu răspundea la mesajele ei. Voia să-l prindă pe senatorul Castle. Mai mult decât credea Ian. Nu-i păsa că avea să fie concediată. În cele din urmă, tot avea să facă cumva, pe cineva să vorbească public despre treaba asta. Se uită la caseta pe care o avea în mâini. Caseta cu apelul lui Gretchen la 911. Exact în acel moment pe Susan o năpădi o dorință ce-i fusese cu totul străină până atunci. N-o interesau premiile, stilul, vocea ei publică. Nu-i păsa de contractul pentru cartea pe care ar putea s-o scrie. Nu o interesa să-l impresioneze pe Ian.

Pentru prima oară în cariera ei își dorea să devină un reporter bun.

Lipăi desculță în partea ce servea de sufragerie a încăperii care era apartamentul ei și, stând pe călcâie, băgă caseta în combină. Citise transcrierea apelului de zeci de ori. Dar tot era palpitant ca, în sfârșit, să-și poată face o imagine reală a acelor momente. Porni combina.

— 911. Ce fel de urgență aveți de semnalat?

— Numele meu e Gretchen Lowell. Sun din partea detectivului Archie Sheridan. Știți cine sunt?

— Ăăă, da.

— Bun. Detectivul vostru trebuie să ajungă la un centru medical pentru traumatisme severe. Ne găsiți la 2339 Magnolia Lane, în Gresham. Suntem la subsol. E o școală la două blocuri distanță, acolo ar putea să aterizeze un elicopter. Dacă oamenii voștri ajung aici în cincisprezece minute, ar putea supraviețui.

Închise.

Susan se lăsă pe dușumea în fund și își frecă antebrațele cu palmele. I se făcuse pielea ca de găină. Vocea lui Gretchen părea atât de calmă. Când își

imagina cum putea să sune tonul vocii ei în timpul acestui apel, Susan credea că era panicată. La urma urmei, se preda poliției, renunța să mai fie o fantomă. Ar fi putut fi ucisă. Ori ea nu se arătase deloc îngrijorată. Vocea nu-i tremurase câtuși de puțin. Nu s-a bâlbâit, n-a stat să-și caute cuvintele. Fusese directă, coerentă, profesionistă. Apelul ei aproape că părea exersat.

*

Archie NU I-A CERUT LUI HENRY să-l însoțească la o discuție cu Reston. Era duminică după-amiaza și se simțea și așa destul de prost că-l târa la închisoarea de stat la fiecare sfârșit de săptămână. Oricum, știa că Henry nu l-ar fi lăsat să meargă singur. Voia însă, dacă era cu puțință, să protejeze intimitatea lui Susan. Așa că îi spuse să îl lase acasă. De la pilulele luate era obosit și confuz, așa că își făcu o cafea. Apoi își verifică mesajele vocale. N-avea niciunul, ceea ce însemna că Debbie nu mai sunase. Archie nu-i făcea o vină din asta. Ar fi fost o greșeală să vorbească cu ea chiar și foarte puțin duminică. Își promisese să le țină departe una de cealaltă, să le țină în compartimente separate. Era singurul mod în care putea să funcționeze. Însă era egoist. Avea nevoie de Debbie, voia să-i audă vocea, să i se amintească de viața lui de dinainte. Dar și telefoanele aveau să înceteze până la urmă. Amândoi știau asta. Nu făcuseră decât să prelungească suferința provocată de situația încurcată a sentimentelor lor. Iar el avea să pună capăt discuțiilor la telefon. Doar că nu putea s-o facă încă.

O sună pe Claire și-i spuse că e acasă. Nu era niciun pont nou. Linia fierbinte era mută. Chiar și cei care sunau doar ca să facă glume proaste își luau liber duminică. Trecuseră patru zile de când au găsit cadavrul lui Kristy Mathers. Ceea ce însemna că probabil criminalul căuta o nouă victimă. Archie stătea singur în bucătărie, bău jumătate din carafa de cafea pe care o făcuse, fără să se oprească decât atât cât să-și reumple cana. Când se simți satisfăcător de întremat, luă două tablete de Vicodin și chemă un taxi.

Reston locuia în Brooklin, un cartier aflat la sud de liceul Cleveland. Un talmeș-balmeș de linii telefonice și copaci, risipite printre case cu două intrări în stil victorian sau în stilul anilor optzeci – un cartier pentru clasa de mijloc, plăcut, liniștit, sigur.

Archie îi ceru taximetristului să aștepte, apoi coborî din mașină și o luă în sus, pe treptele de ciment acoperite de mușchi ce urcau un dâmb, spre casa cu un singur nivel a lui Reston. Era o după-amiază târzie; casele de vizavi

încă străluceau în lumina soarelui, însă pe partea aceea umbre lungi vărgau deja delușorul terasat.

Reston era pe verandă, vopsea o ușă pe care o proptise pe două capre. Era în haine de lucru: pantaloni de salopetă stropiți cu vopsea, un jersey vechi, gri și o șapcă cu cozoroc a echipei Marinarilor din Seattle¹⁸. Avea o expresie relaxată, se vedea cât de colo că îi plăcea ce făcea. Văzându-l venind pe Archie, ridică ochii o clipă, apoi se reapucă de vopsit. Bineînțeles că știa că Archie e polițist. Archie arăta a polițist. N-avea nicio importanță cu ce se îmbrăca. N-a fost însă mereu așa. În primii ani în poliție, toată lumea era surprinsă la aflarea ocupației sale. Nu știa sigur când se produsese schimbarea. Dar într-o zi a băgat de seamă că oamenii deveneau brusc neliniștiți când erau în preajma lui.

Ajunse în capul scărilor și se așeză pe ultima treaptă, rezemat de stâlpul pătrat al verandei, la doar câțiva pași de locul unde Reston era îndoit deasupra ușii. O wisteria¹⁹ bătrână, încă desfrunzită, cu ramuri groase cât brațul unui om, se răsucea pe stâlp și de-a lungul balustradelor.

— Ai citit *Lolita* vreodată? întrebă Archie.

Reston înmuie pensula în vopseaua albă și o trecu de-a lungul ușii. Vaporii de vopsea degajau un miros puternic ce înăbușea orice altă senzație.

— Cine ești dumneata? întrebă Reston.

Archie își scoase insigna și o ridică la vedere.

— Detectiv Sheridan. Trebuie să-ți pun câteva întrebări în legătură cu o fostă elevă de-a dumitale, Susan Ward.

Reston trase cu ochiul la insignă. Nimeni niciodată nu se deranja să se uite la ea de aproape.

— Ți-a spus că am avut o relație cu ea, spuse el.

— Mda.

Reston oftă și se lăsă pe vine până când ochii îi ajunseră la același nivel cu suprafața ușii. Mai dădu cu pensula, întinzând stratul subțire de vopsea ici și colo.

— Asta-i o discuție oficială?

— Sunt polițist, spuse Archie. Nu discut neoficial.

— E confuză.

— Chiar?

Un firicel de vopsea se scurgea pe suprafața lemnului, iar Reston îl netezi cu pensula până când vopseaua se întinse perfect.

— Știți ceva despre tatăl ei? A murit când ea era în primul an de liceu. A fost o perioadă foarte grea pentru ea. Am încercat să-i port de grijă.

Reston se încruntă.

— Totul e rodul imaginației ei.

— Vreți să spuneți că n-ați întreținut raporturi sexuale cu ea, spuse Archie.

Reston răsuflă zgomotos. Se uită departe, dincolo de curte, vreme de un minut întreg. Apoi, cu grijă, puse pensula pe cutia de vopsea, așezată pe o pagină din *Herald*. Perii pensulei, îmbibați de vopsea, atârnavă deasupra unui colț de ziar. Picăturile de vopsea bălteau pe hârtie. Reston își întoarse privirile spre Archie.

— Am sărutat-o. E bine?

Își clătină fruntea, îndurerat.

— O dată. A fost o greșală din partea mea. Niciodată n-am permis să se repete. Când am respins-o, a răspândit vorba că aş avea o relație cu o altă elevă. Aș fi putut fi concediat din cauza ei. Însă nu era niciun temei în acuzația asta. Nu s-a făcut nicio anchetă oficială, pentru că toată lumea știa că era o gogoriță. Susan era pur și simplu – Reston făcu un gest cu mâna în aer, de parcă ar fi vrut să apuce cuvântul cel mai potrivit – distrusă. Era înnebunită de durerea pierderii tatălui ei și bălăcărea pe toată lumea. Dar mie îmi plăcea, întotdeauna mi-a plăcut. Era o fetiță fermecătoare, supărată și talentată. Am înțeles suferința prin care trecea. Și am făcut tot ce-am putut să o ajut.

— Câtă neînțeleasă generozitate din partea dumitale, spuse Archie.

— Sunt un profesor bun. Dacă are vreo importanță. Reston își îngădui un zâmbet ironic și ușor dezgustat: Dar nu prea are importanță în vremurile astea.

— Ați sărutat-o vreodată pe Lee Robinson? întrebă Archie.

Reston se dădu înapoi, cu gura căscată.

— Dumnezeuule, nu! Abia dacă o cunoșteam. Făceam probele tehnice când a dispărut. S-a tot verificat.

Archie dădu din cap absent.

— Bun. Asta e.

Îi adresă un zâmbet de solicitare lui Reston.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă, te rog?

Era cel mai la îndemână mod de a fi poftit înăuntru, iar dacă Reston îl refuza, însemna că are ceva de ascuns, cel puțin.

Reston îl privi pe Archie o clipă.

— Sigur.

Se ridică, cu dosul palmei îndepărtă o pată cleioasă de pe pantalonii stropiți, se șterse pe picioare de câteva ori pe preșul din fața ușii și-i făcu semn lui Archie să-l urmeze. Au intrat în casă. Reston îl conduse pe Archie printr-un mic vestibul, apoi prin camera de zi și sufragerie până în bucătărie. Ce l-a izbit pe Archie a fost ordinea desăvârșită din casă. Totul era la locul său. Suprafețele erau perfect curățate de orice fel de resturi. În chiuvetă nu erau vase murdare.

— Ai fost căsătorit vreodată? întrebă Archie.

Reston luă un pahar de pe polița unui dulăpior și îl umplu cu apă de la robinet. Deasupra chiuvetei atârna un poster înrămat cu una din modelele blonde ale lui Vargas²⁰.

— M-a părăsit. Mi-a luat tot ce aveam, răspunse Reston, întinzându-i paharul lui Archie.

Archie bău o înghițitură de apă.

— Prietenă?

— Nu momentan. Ultima relație s-a încheiat brusc.

— Ați ucis-o?

— Asta-i o glumă?

Archie mai sorbi o dată din pahar.

— Nu.

Goli paharul și i-l înapoie lui Reston. Acesta îl clăti imediat și îl puse în chiuvetă. Archie văzu o altă fată Varga pe peretele opus al bucătăriei. Fata avea un șorț foarte scurt și o bluză mulată, era cocoțată pe niște tocuri incredibil de înalte, cu spatele arcuit, cu buzele roșii, zâmbind provocator.

— Vă plac blondele, conchise Archie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Reston, trecându-și agitat mâna prin păr. Ce vreți de la mine? Sunt profesor. V-am răspuns la întrebări. Am mai fost interogat de alți doi polițiști. V-am poftit la mine în casă.

Se uită cu jale la Archie.

— Mă arestați?

— Nu.

Reston își înfipse mâinile în șolduri.

— Atunci lăsați-mă naibii în pace.

— Bine, zise Archie și o luă înapoi spre ieșire.

Trecând dintr-o cameră în alta, cu Reston la doar un pas în urma lui, Archie căuta din ochi orice indiciu care l-ar fi putut ajuta să descopere adevărul. Ori măcar unul care i-ar fi putut face o impresie solidă despre personalitatea proprietarului. Casa era veche de o sută de ani, însă fusese redecorată în stilul la modă în anii cincizeci ai secolului XX. Aplicele originale de pe pereți fuseseră înlocuite cu unele moderne, de după lansarea primului satelit spațial²¹, care arătau la fel de retro pe cât păreau de futuriste. Mobila din sufragerie parcă era lucrată în plastic dur. Pe o masă, un buchet de narcise galbene dădea pe dinafară dintr-o vază roșie. Archie nu putea spune sigur dacă mobila aceea era scumpă sau venise ambalată de la Ikea. Știa însă destul ca să-și dea seama că era de bun-gust. Camera de zi însă nu arăta chiar ca în reclame. Colțarul demontabil auriu părea să fi fost cumpărat de la solduri. Banda de franjuri aurii se desfăcuse din loc în loc și atârna ferfenițită. Lângă o lampă modernă se aflau un scaun tapițat cu catifea trandafirie și o canapea. Arăta de parcă cineva se oferise să-l ajute pe Reston să redecoreze, însă nu s-au putut pune de acord unul cu celălalt. Oricum, tot era mai plăcut decât în jalnicul apartament închiriat de Archie. Camera de zi încă mai avea corpurile originale de bibliotecă montate în nișele din pereți. Archie trecu rapid în revistă conținutul rafturilor. Câteva cărți perfect aliniate, curățenie perfectă. Dar cotorul cărții aceleia l-ar fi recunoscut oriunde: *Ultima victimă*. Asta nu însemna absolut nimic. Multă lumea avea cartea aceea.

— Uite ce e, reîncepu Reston. Susan era promiscuă în liceu. S-ar putea să fi avut o relație cu vreun profesor. E foarte posibil. Nu spun decât că n-am fost eu acela.

— Bine, spuse Archie. N-ai fost.

*

— UNDE MERGEM? îl întreabă taximetristul, când Archie urcă în mașină.

— Așteaptă, îi zise el.

În taxi scria că era special pentru nefumători, însă duhnea a fum vechi de țigară și a odorizant cu miros de pin. Nimeni, niciodată nu respecta regulile. Archie își scoase mobilul și o sună pe Claire.

— Vreau să fie reverificate alibiurile lui Reston. Și vreau să fie urmărit, adăugă. Și când zic să fie urmărit, vreau să spun să fie supravegheate toate intrările casei lui.

Se uită cu coada ochiului la wisteria ce acoperea casa.

— Vreau să știu și numai dacă se gândește să plece de acasă.

— Îi trimit pe Heil și Flannigan.

— Bine, spuse el, lăsându-se pe bancheta lipicioasă de vinii a taxiului. Aștept.

*

CÂND AJUNSE ACASĂ, era deja întuneric. Și tot nu primise niciun mesaj. Se hotărî să nu mai bea cafea. Bău o bere în schimb. Oare mințea Susan? Nu. Oare să se fi convins pe sine că povestea asta era adevărată? Poate.

Oricum ar fi fost, Gretchen intuise bine. Archie găsea un fel de consolare în faptul că Gretchen putea să vadă în sufletul oricui. Însemna că nu era ceva din start slab în el însuși.

Privi chipul vesel al Gloriei Juarez. Încă un mister dezlegat. Măcar atâta lucru rezolvase. Își duse mâna la frunte și se dădu înapoi un pas de la peretele dormitorului pe care prinsese fotografia cu o piuneză.

Pe acel perete erau patruzeci și două de fotografii, patruzeci și două de victime, adică patruzeci și două de familii aflată adevărul. Îl priveau din fotografii din carnetele de conducere, din fotografii de familie, din legitimații de școală. Era un spectacol de spaimă zguduitor, iar Archie știa prea bine acest lucru. Nu-i păsa însă. Avea nevoie să le vadă pe toate odată, să-i dea un motiv pentru care să meargă iarăși și iarăși la închisoare, să se întâlnească cu Gretchen săptămână de săptămână. Avea de ales: ori asta, ori să admită că planul lui Gretchen fusese cu totul altul de la bun început. Unul cu mult mai cutremurător.

Îi pulsau tâmplele, trupul și-l simțea greoi și trudit. Însă era deja duminică noaptea, o nouă săptămână începea, iar fetele aveau să meargă iar la școli. Ceea ce însemna că asasinul va ieși la vânătoare.

Goli cutia de tablete pe masa de toaletă și le sortă după tip. Apoi își scoase cămașa, maioul, pantalonii, tot, până rămase gol, pe marginea patului. Masa de toaletă avea deasupra o oglindă mare și pătrată în care se vedea de la brâu în sus. Cicatricile care mult timp fuseseră de un purpuriu crud se decoloraseră, ajungând de un alb translucid. Acum aproape că le considera niște părți ale corpului său. Atinse cu mâna inima, simțind sub buricele degetelor țesutul reliefat și sensibil, stârnindu-i fiori ce-i curgeau în jos până între coapse.

Se întinse pe spate în pat și evocă amintirea parfumului ei, lăsând-o să se înstăpânească asupra lui. Liliac. Suflarea ei pe obrazul său. Atingerea ei.

Mâna își află drum în jos, tot mai jos. Se abținuse mult timp. Până când el și Debbie s-au despărțit. Apoi a rămas singur. Și nu se mai putea gândi decât la Gretchen. De fiecare dată când închidea ochii era acolo. Prezența ei fantomatică era atât de seducătoare, de frumoasă că-i tăia respirația. Apoi, în cele din urmă, într-o zi cedă. În mintea lui o trase spre el, peste el. Știa că nu e bine. Că e ceva alienat în el. Că avea nevoie de ajutorul cuiva. Însă el era dincolo de orice posibilitate de a fi ajutat. Așa că ce mai conta. Oricum nu era real.

Pastilele îi rânjeau de pe masa de toaletă. Nu erau de-ajuns să-l ucidă. Mai erau însă destule în baie. Uneori, noaptea, îi plăcea să se gândească la asta. Era o consolare rece.

Capitolul 34

SUSAN DORMISE TOATĂ NOAPTEA cu dinții încleștați. A știut asta din clipa în care s-a trezit: abia putea să-și miște fălcile, abia putea să-și deschidă gura, iar dinții și-i simțea de parcă mestecase pietriș toată noaptea. Își ținu o pernă electrică pe față până când simți că mușchii înțeleniți i se relaxează, iar durerea din obraz se calmează. Dar căldura pernei îi făcuse fața de un purpuriu crud, de parcă o arsese soarele.

Abia ce se crăpa de ziuă. În ziar, la pagina cu prognoza meteo, era un șir de sori galbeni și zâmbitori pe carouri de cer albastru. Cam așa și era; aruncă o privire rapidă dincolo de peretele de sticlă al apartamentului și văzu bucăți de senin deasupra liniei sinuoase de cărămidă, sticlă și oțel a clădirilor din districtul Pearl. Susan nu era deloc impresionată. Oamenii nu știau să aprecieze ploaia decât când le lipsea.

Se așază pe pat și privi jos, în stradă, la trecătorii ce se înghesuiau grăbiți cu paharele de carton cu cafea în mâini. Ar fi trebuit să lucreze. Următorul articol trebuia să fie gata până a doua zi. Însă reportofonul pe care i-l recuperase Archie stătea încă neatins pe noptieră. Încă nu reușise să asculte înregistrarea confruntării ei cu Gretchen Lowell. Chiar și numai gândul că trebuia s-o asculte îi întorcea puțin stomacul pe dos.

Claire sună la ușă la opt fix. Cu ea era și Anne Boyd.

În ciuda prognozei nefirești de calde pentru acel anotimp, Susan îmbracă ceea ce ea credea că e echipamentul ei de investigator TV: pantaloni negri, cămașă neagră apretată cu nasturi și trenciul crem. Nici că-i păsa că aveau să fie optsprezece – nouăsprezece grade. Trebuia să-și ia trenciul. Claire, ca de obicei, era îmbrăcată de parcă tocmai coborâse de pe munte. Anne purta o bluză în dungi ca de zebra, pantaloni negri, o pereche de cizme din imitație de piele de leopard și mai avea și vreo zece brățări încolăcite pe fiecare încheietură.

— Îmi plac la nebunie cizmele tale, îi spuse Susan.

— Știu, zise Anne. Sunt grozave.

— Mda, oftă Claire. Voi două o să vă înțelegeți de minune.

Claire le făcu cunoștință una alteia, apoi au coborât toate trei la locul unde era parcată mașina de serviciu a lui Claire, un Chevrolet Caprice.

Planul era să verifice dispozitivele de securitate de la toate cele zece licee de stat. Mulți dintre părinți își opriseră fetele acasă; toți elevii erau sfătuiți să nu meargă la sau de la școală pe jos, iar dacă o făceau totuși, să nu rămână singuri. Tot orașul era în alertă. Era o atmosferă de așteptare aproape palpabilă, care lui Susan îi dădea impresia că lumea chiar își dorea să fie răpită o altă fată, așa încât să poată urmări la știri ce se întâmplă. Ca divertisment televizat, o răpire cu asasinat era excelentă atâta timp cât nu îi luă locul ceva și mai interesant.

Au mers mai întâi la liceul Roosevelt. Claire își luase cafea de la o cafenea de lângă blocul lui Susan, iar aroma aceea delicioasă umplea tot habitacul. Susan saliva. Își scoase carnetelul și și-l puse pe genunchi. Detesta să stea pe bancheta din spate. Îi amintea de vremea când era doar un copil. Își desfăcu centura ca să se poată apleca între scaunele din față. Era cel mai bun mod de a pune întrebări.

— Hm, hm, făcu Claire muștrător. Centura.

Susan se lăsă pe spate cu un oftat din rărunchi și își prinse iar centura de siguranță. Scaunele din față aveau o tapiserie albastru-deschis, însă bancheta din spate era din vinilin ultramarin. Mai ușor de curățat dacă vreunul din cei pe care îi duceai în mașină se apuca să vomite.

— Ei, și tipul ăsta, spuse Susan, adresându-se lui Anne, crezi că-i cu capul sau ce?

— Vrei părerea mea de profesionistă? întrebă Anne, cu ochii pe geam. Cred că are niște probleme.

— Va omorî altă fată? întrebă Susan.

Anne se aplecă puțin înainte, cât să se poată răsuci să se uite la Susan, cu o expresie foarte sceptică.

— De ce s-ar opri?

Clădirea liceului Roosevelt era o construcție masivă din cărămidă, cu un portic cu coloane albe, cu clopotniță deasupra și cu vreo două mii de metri pătrați de peluză în față. Aducea puțin cu Monticello²². În fața liceului erau parcate trei mașini de patrulă.

— Liceului acesta ar fi trebuit să-i spună Jefferson, spuse șugubeață Susan.

Claire se uită în stânga și în dreapta, apoi le anunță pe celelalte două femei:

— Mă duc să văd cum stau lucrurile. Voi vreți să așteptați în mașină?

Întrezărind șansa de a rămâne singură cu Anne, Susan se declară repede de acord cu propunerea.

— Sigur, spuse ea.

Își desfăcu centura și se aplecă între scaunele din față, la numai câțiva centimetri de Anne. Claire ieși din automobil și se îndreptă spre una din mașinile poliției.

— Deci, crezi că e angajat la unul din aceste licee? o întrebă Susan pe Anne.

Anne scoase o cutie de cola dietetică din geanta ei uriașă și o desfăcu. Un jet minuscul de lichid cafeniu și lipicios țâșni din cutie, împrăștiindu-se concentric pe o suprafață de vreo cinci centimetri.

— Nu știu.

Se uită la Susan și zise:

— Și să nu te-apuci să zici ceva de cola dietetică. Știu cum stă treaba. Nu beau decât una pe zi. Să-mi iau puțin elan de dimineață.

— Io una cred că o cola dietetică caldă e delicioasă, minți Susan cu nerușinare.

Insistă cu întrebările.

— Ți place să faci expertiză psihiatrică?

— Mda, zise Anne zâmbind și sorbi din cutie. Și sunt chiar bună la ce fac, aproape tot timpul. Și fiecare zi de muncă e altfel.

— Cum ai ajuns să profesezi psihiatria?

— Am făcut facultatea de medicină. Voiam să mă fac medic pediatru. Mi se păreau foarte mișto tipii. Mereu, ei erau cei mai drăguți doctori din orice spital. Niciun pic de egocentrism. N-o făceau pentru bani.

— Deci ai vrut să te faci medic pediatru ca să poți să fii în preajma lor? întrebă Susan.

Anne râse, iar brățărilor ei zornăiră.

— În esență, da.

Își lăsă capul pe spătarul scaunului și se uită gânditoare la Susan.

— În prima zi ca pediatru am diagnosticat un copil bolnav de limfom. În faza a patra. Avea șapte ani. Teribil de frumos. Unul din copilașii aceia cu suflete bătrâne, știi? Am fost devastată, și când zic asta vreau să înțelegi că am fost așa de distrusă că m-am închis în baie și am plâns.

Anne tăcu o vreme, pierdută în amintiri. Susan auzea fâsâitul băuturii din cutie. Apoi Anne ridică din umeri.

— Așa m-am hotărât să merg la psihiatrie. Părinții soțului meu sunt din Virginia. El și-a găsit o slujbă acolo și trebuia să-mi găsesc și eu una. Cei de la baza din Quantico²³ căutau femei pe care să le instruiască în artele astea ale întinericului. S-a dovedit că nu eram deloc nepricepută.

— Totuși, expertiza psihiatrică pare să fie domeniul cel mai puțin potrivit, dacă într-adevăr voiai să scapi de confruntarea cu moartea.

— Nu cu moartea, zise Anne.

Își linse degetul mare și-l trecu apoi peste o pată mică de cola de pe pantalonii ei negri-cărbune.

— Cu mila.

Se uită scurt pe geam. Pe lângă mașină trecu un puști pe skateboard. Anne se întoarse iar spre Susan.

— Victimele de care ne ocupăm sunt oricum deja moarte. Noi facem ce ne stă în putință să preîntâmpinăm alte asasinate. Prindem criminalii. Iar pentru ei n-am milă.

Susan se gândi la Gretchen Lowell.

— Ce îl face pe un individ să comită asemenea acte?

— S-a făcut un studiu printre deținuții condamnați pentru spargerii. Tuturor celor intervievați li s-a pus aceeași întrebare: Ați prefera să dați mai degrabă de un individ cu o armă sau de un câine? Știi ce-au răspuns cei mai mulți dintre ei?

Anne învârti încet cutia de cola în palmă.

— De individul cu arma. Câinele n-ar ezita. Ți-ar sfâșia beregata. De fiecare dată. În opt din zece cazuri, poți smulge arma din mâinile celui ce-o ține sau pur și simplu poți să pleci. Știi de ce?

— Pentru că nu-i ușor să împuști un om.

Ochii negri ai lui Anne scăpărau scânteii.

— Exact. Asta s-a scrântit la tipul nostru. Nu cred că lucrează în învățământ. Sper să fie așa, pentru că dacă lucrează în unul din aceste licee o să-l prindem. Dacă nu, nu știu.

— Dar ce te poate face să te scrântești?

Anne făcu un gest reținut cu mâna în care ținea cutia, ca și cum ar fi făcut un toast.

— Ereditatea, mediul. Combinația celor două. Alege.

Susan își trecu mâinile cu degetele împletite pe sub genunchi și se aplecă și mai mult înainte.

— Dar poate cineva să-ți provoace țicneala asta? Poate, nu? Cum a făcut Gretchen Lowell. Cum a putut face asta? Cum de-a putut să-i facă pe unii să ucidă pentru ea?

— Gretchen e o maestră a manipulării. Adeseori psihopații sunt buni manipulatori. A ales anumiți bărbați, toți vulnerabili.

— I-a torturat?

— Nu, spuse Anne. A folosit o metodă inofensivă. S-a folosit de sex. Claire apăru brusc la ușa mașinii. Obrajii ei erau purpurii.

— Nenorocitul dracului a mai răpit o fată azi-noapte.

Capitolul 35

FAMILIA LUI ADDY JACKSON locuia într-o casă cu două nivele, din cărămizi de argilă, aflată pe un deal terasat, la colțul unei străzi aglomerate din cartierul Southeast. Casa era vopsită în roz și avea acoperiș de olane roșii. Printre celelalte case din vecinătate, construite în stilul ce fusese la modă până prin anii douăzeci ai secolului trecut²⁴, arăta la fel de nepotrivit cum arăta și înconjurată de mașinile poliției. Susan observă un elicopter negru și lucios, așezându-se lângă Canalul 12 într-o parte, dând roată pe deasupra.

Claire începu să urce două câte două treptele de ciment ce tăiau în delușor, ducând către casă. După ea urca Anne, iar în urma ei era Susan. Deja se făcuse prea cald pentru treni, însă Susan nu-l dădea jos pentru simplul motiv că astfel putea să aibă la îndemână agenda, pusă într-unul din buzunarele lui adânci. Se simțea rău numai gândindu-se că e pe punctul de a se amesteca în tragedia de familie ce tocmai se declanșa și n-ar fi vrut să se simtă și mai prost făcându-se cu un carnet la vedere, ce numai că nu urla: Bună, sunt din partea presei, am venit să vă vampirizez. Sunt o ziaristă serioasă, își spunea încercând să-și potolească sentimentul crescând de nesiguranță. Jurnalistă. Serioasă.

Casa era plină de polițiști. În camera de zi îl văzu pe Archie lăsat într-un genunchi în fața părinților copleșiți de durere. Amândoi stăteau pe sofa și se țineau de mâini. Se uitau la el ca și cum era singurul om din lume, ca și cum el i-ar fi putut salva. Susan își aminti că o văzuse pe maică-sa uitându-se la medicul oncologist care-l tratase pe tatăl ei cu exact aceiași ochi. Și-atunci, ca și acum, era o fază terminală.

Își întoarse privirea și se uită împrejur. Camera era frumoasă, cu mobilă în stilul adus în America de misiunile creștine, cu vitralii și catifele în tonuri cum numai la bijuteriile Déco²⁵ mai poți vedea. Cineva demontase și refăcuse meticulos ciubucele din lemn care se curbau pe după colțurile corpurilor de mobilier înzidite și pe deasupra ușilor în arcadă. Când se uită iar spre Archie, Susan văzu că le spunea ceva părinților fetei, atingându-o delicat pe mamă pe braț, apoi se ridică și se îndreptă spre ieșire.

— A dispărut în dimineața asta, spuse cu glas ceva mai tare decât șoapta. Ultima oară au văzut-o azi-noapte pe la zece. Fereastra dormitorului e

spartă. Părinții n-au auzit nimic. Dormitorul lor e sus. Din casă nu lipsește nimic, numai fata. Criminaliștii sunt acolo, chiar în momentul acesta.

Susan observă că arăta mai bine decât cu o zi înainte, mai ager. Era un semn bun. Apoi își aminti de spusele lui Debbie că după ce se întorcea de la întâlnirile cu Gretchen dormea mult mai bine.

— De unde a știut care e camera ei? întrebă Claire.

Un polițist în jacheta distinctivă a criminaliștilor trecu pe lângă ei, iar Archie se dădu la o parte să-i facă loc.

— Draperiile nu erau trase. Fata își făcea temele acolo, noaptea trecută. Luminile aprinse. Poate că individul o pândea. Ori poate că o cunoaște.

— Sigur e omul nostru? întrebă Anne, cu o expresie de înverșunare pe chip. Nu prea se potrivește.

Archie le făcu celorlalți semn să îl urmeze în sufragerie, de unde luă o fotografie înrămată de pe perete, se întoarse și i-o întinse lui Anne. Era fotografia unei adolescente cu păr șaten și ochi depărtați.

— Doamne, suspină Claire.

— De ce și-ar fi schimbat modul de operare? se întrebă îngândurată Anne.

— Speram să-mi poți spune tu, zise Archie.

— Prea multe forțe de ordine la licee, își dădu Anne cu presupusul. E îngrijorat că nu va putea ajunge la victimele sale. Poate a urmărit-o până acasă. Dar asta ar fi fost cu adevărat riscant. E panicat. Asta-i bine, dacă ne gândim așa, în general. Înseamnă că e mai puțin atent. Înseamnă că suntem aproape de el.

Susan se legănă pe călcâie, lăsându-se ușor pe spate, și se uită prin ușă în camera de zi, unde rămăseseră părinții fetei. Nu se mișcaseră de pe sofa, iar un alt detectiv stătea cocoțat pe o canapea în fața lor, cu un carnetel în mână.

— La ce liceu era? întrebă Claire.

Archie smuci scurt din cap înspre Susan.

— La cel care i-a fost și ei Alma Mater.

— Cleveland? făcu Susan simțind că i se chircește stomacul.

A știut atunci, într-o înfiorătoare clipită de certitudine, că Archie îl confruntase pe Paul. Era absolut limpede că o făcuse.

— Doar nu crezi că...

— N-a fost Reston, spuse Archie. Am pus oameni să-l urmărească de la șase încolo. N-a ieșit din casă.

Pe Susan o luară iar durerile de fălci. Archie îl pusese pe Paul sub urmărire, făcuse din el un suspect, întemeindu-se numai pe relatarea ei patetică de la închisoare. Îi venea să se ia la palme că-și deschisese gura aia mare. N-ar fi trebuit să-i permită lui Gretchen să dibuiască ce-i în capul ei. N-ar fi trebuit să accepte să scrie foiletonul acesta. Acum însă nu mai putea opri ceea ce ea însăși pusese în mișcare.

— Îl urmărești pe Paul? Bazându-te pe ceea ce ți-am spus eu ieri?

— Se potrivește cu expertiza psihiatrică mai bine decât oricine altcineva. Ce nu se potrivește sunt alibiurile lui infailibile pentru orele la care s-au comis crimele.

Archie se întoarse spre Claire.

— Verifică ce spune umbra noastră despre Evan Kent. Apoi sună la Cleveland. Află dacă n-a apărut careva pe-acolo șiroind de sânge și cu o mască de schi pe figură.

Zâmbi stins.

— Sau, știi tu, ceva ieșit din comun.

Claire încuviință din cap, scoase mobilul din teaca prinsă de curea și ieși să dea telefoane.

Susan îl privi pieziș pe Archie.

— Ai fost să te întâlnești cu el, îi zise.

Archie își închise pixul și îl puse în buzunarul sacoului.

— Bineînțeles. Ce altceva credeai că o să fac?

— Ce-a spus?

— A negat.

Susan simți că i se înroșesc obraji.

— Foarte bine, spuse cu glas tremurător. Se apără. Asta-i bine. Apoi continuă: Ți-am spus că va nega.

— Da, așa mi-ai spus, zise Archie.

Claire se întoarse în cameră.

— Kent e acasă. Dar Dan McCallum nu s-a arătat azi la Cleveland.

Se uita când la unul, când la altul.

— Ce?

Archie își consultă ceasul.

— Cât a întârziat? întrebă el.

— Domnul McCallum? făcu Susan. Nu se poate. E imposibil.

Claire n-o luă în seamă.

— Primul lui curs trebuia să înceapă acum zece minute. N-a sunat că ar fi bolnav, pur și simplu n-a apărut. Cei de la școală au sunat la el acasă. Nu răspunde nimeni.

— Asta chiar cred că e suspect, zise Archie.

Capitolul 36

ARCHIE BĂTU ÎN UȘA BUNGALOW-ULUI lui McCallum atât de tare, de crezu că au să-i crape falangele. Era o locuință construită prin anii '50, miniaturală, cu un singur nivel, din cărămidă brună și înconjurată de o grădină abundentă și maniacal de bine întreținută. Un rând de tufe de trandafiri însoțea aleea de pavele ce ducea la veranda largă din partea din față a casei. Trandafirii abia dădeau mlădițe din cioturile rămase după curățirea dinainte de iarnă. Singura pată de culoare, într-un accentuat contrast cu tot restul, era ușa casei vopsită într-un roșu lucios. Soneria părea să nu fi fost funcțională decât foarte puțin timp după construirea casei. Era lipită de perete cu o bucată de bandă izolatoare învechită și uscată.

Heraldul de luni, neatins, în țiplă, zăcea încă în fața ușii.

— Dan, strigă Archie.

Bătu iarăși. Ușa avea un ochi mare de sticlă, însă perdeaua era trasă, iar Archie nu putea să vadă decât foarte puțin înăuntru. Cu două degete le făcu semn băieților duri să dea ocol casei, să meargă la ușa din spate. Henry era pe trepte. Claire era chiar lângă Archie. Susan se înfipse și ea lângă Claire, înveșmântată într-o vestă galbenă pe spatele căreia era inscripționat cu litere negre TRECEREA LIBERĂ.

Archie îi făcu semn să se dea înapoi, ceea ce și făcu. Apoi el își scoase revolverul și iar bătu în ușă.

— Dan, poliția. Deschide.

Nimic.

Răsuci mânerul ușii. Era încuiată. O pisicuță gri apăru pe verandă și se strecură printre picioarele lui Archie.

— Salut, frumoaso, spuse Archie.

Apoi observă șirul estompat de urme pe care le lăsase pisicuță pe unde pășise. Se lăsă într-un genunchi și se uită la urmele de un roșu șters pe fondul de un verde norios al verandei.

— Sânge, îi spuse lui Claire. Vrei s-o faci tu?

Archie se ridică și se dădu înapoi, iar Claire, apărându-și fața cu cotul, plesni geamul ușii cu patul revolverului. Sticla se crăpă și se sparse în cinci bucăți care au alunecat din ramă și au căzut înăuntru, pe dușumea, stârnind o explozie de cioburi. În clipa în care se sparse geamul, îi izbi duhoarea

grea a morții. Toți au recunoscut-o. Archie se întinse înăuntru și descuie ușa. O trase în lături și ridică pistolul.

Revolverul lui era un Smith & Wesson, de calibru .38 Special. Îl prefera armei de serviciu automate. Era fiabil și nu necesita multă îngrijire. Lui Archie nici nu-i plăceau armele. Pe a sa n-a trebuit să o folosească niciodată în afara sălii de antrenament. Și nici nu avea de gând să-și petreacă jumătate de zi la masa din bucătărie curățindu-și arma de serviciu. Smith & Wessonul nu era însă la fel de puternic precum o armă de 9 mm. Iar Archie își dădu deodată seama că încrederea sa în revolverul său se clătina.

— Dan, strigă iar. Poliția. Ești înăuntru? Intrăm.

Tot nimic.

Ușa de la intrare dădea într-o cameră de zi, de unde se trecea în bucătărie. Archie observă urmele lăbuțelor pisicuței traversând în diagonală dușumeaua acoperită cu linoleum. Se întoarse înspre Susan.

— Stai aici, spuse el pe cel mai autoritar ton al său.

Apoi le făcu semn cu capul lui Claire și lui Henry.

— Gata?

Amândoi au aprobat din cap. Archie intră.

Lui Archie îi plăcea la nebunie chestia asta. Toate medicamentele lui nu se comparau cu valul de adrenalină și endorfine secretate în mod natural. Întreg corpul lui duduia de energie. Pulsul și ritmul respirației i se accelerară; mușchii îi erau contractați. Niciodată nu se simțea mai alert, mai ager. Se mișca prin casă înregistrând până și cele mai mărunte detalii. Rafturile erau înțesate de cărți și de fel de fel de alte obiecte – cești vechi de cafea, hârtoage și scrisori, din câte se părea, care erau îndesate în fiecare colțișor disponibil. Patru scaune ușoare în diferite nuanțe de verde erau așezate împrejurul unei mese pătrate de cafea, pe care erau stivuite teancuri-teancuri de ziare. Schițe înrămate reprezentând vase cu pânze atârnav pe pereți, una deasupra celeilalte. Archie traversă un coridor, cu spatele lipit de perete, cu Claire atât de aproape în spatele lui că îi putea auzi respirația. Henry era în urma lui Claire. Archie strigă iar.

— Dan, poliția.

Din nou nimic.

O luă pe după colț, cu revolverul ridicat și văzu imediat sursa urmelor de sânge lăsate de lăbuțele pisicuței.

Dan McCallum era mort. Zăcea cu obrazul pe masa de lemn de stejar din bucătărie, cu tâmpla într-o baltă de sânge gros. O mână îi era întinsă de-a

curmezișul pe masă, cealaltă, îndoită din cot, strângea încă pistolul în pumn. Cu ochii deschiși, parcă-l înfrunta pe Archie, însă nu era nicio îndoială: fusese mort cea mai mare parte din noaptea trecută.

— Futu-i, oftă Archie.

Își băgă pistolul în toc și își duse mâna la ceafă; se învârtea în cerc, aproape pe loc, încercând să se elibereze de frustrare. Dacă McCallum era criminalul, atunci totul se terminase. Dar unde era fata în cazul acesta? Se întoarse la realitatea momentului.

— Cheamă-i înăuntru, îi spuse lui Claire.

Apropiindu-se de cadavru, o auzi pe Claire în spatele lui vorbind în stație. Atent să nu calce în balta de sânge de pe podea, se lăsă pe vine lângă cadavru. Recunoscuse imediat pistolul din mâna lui McCallum. Era ca al lui. Cu o rană ca aceea în țeastă, inima mai bate încă două minute, ceea ce explica hemoragia abundentă.

Archie găsisese odată cadavrul unui bărbat care lovise cu pumnul într-un geam cu oglindă după ce avusese o ceartă cu nevastă-sa. Și-a secționat artera brațului și a sângerat de moarte, pentru că soția lui ieșise ca o furtună din casă, iar el a fost prea mândru să sune după ambulanță. Sângele a țâșnit într-un semicerc larg prin toată bucătăria când s-a tăiat artera și a tot curs apoi, în ciuda celor câteva prosoape de bucătărie pe care tipul încercase să le folosească în loc de bandaje. Soția lui s-a întors acasă în dimineața următoare și a sunat la urgențe. Când a ajuns Archie acolo, l-a găsit pe bărbat mort, prăvălit lângă dulapul din bucătărie. Sângele împrôscase draperiile galbene și pereții albi, stropise toată dușumeaua. Archie n-a știut până atunci că din trupul unui om poate să curgă atât de mult sânge. Bucătăria aceea părea scena unui asasinat comis cu drujba.

Acum, altă bucătărie. Archie se lăsă mai aproape să examineze urma lăsată de gura țevii pe rana de contact, aflată lângă gură, și gaura de ieșire din ceafă. Un glonț de .38 ar fi trecut prin craniu ca prin brânză, pe când unul de .22 s-ar mai fi învârtit o vreme pe-acolo. Ochii căprui ai lui McCallum se holbau orbi, cu pupilele dilatate, cu pleoapele înghețate. Și maxilarul îi înțepenise, într-o grimasă de dezaprobare parcă. Fața îi era învinețită de *livor mortis*, de parcă își lăsase capul pe masă să se odihnească după o bătaie crâncenă. Purta pantaloni de trening roșii, largi, din bumbac și ceea ce părea a fi o bluză cu simbolul Războinicilor de la liceul Cleveland.

În picioare nu avea decât ciorapi albi plușați, îmbibați de sânge la degete. Pe masă nu era nici măcar o ceașcă de cafea.

Archie își întoarse iar privirea spre cadavru. Urmele lăbuțelor pisicii arătau pe unde călcase aceasta pe masă, lăsând pete de sânge amestecat cu păr fin și gri. Deasupra tâmplei stângi, părul șaten al lui McCallum era netezit și ud, de parcă îl linsese pisicuța. Biata creatură. Archie urmări urmele lăbuțelor pisicii mergând de pe masă spre o deschizătură decupată în ușa ce dădea în spatele casei.

Se ridică. Nu mai era la fel de ușor cum fusese cândva. Henry deschise ușa din dos și în cadrul ei Archie îi văzu pe băieții duri, așteptând, împreună cu Susan Ward. Toți așteptau ca el să spună ceva.

— Întoarceți casa cu fundul în sus, le zise el. Poate avem noroc și fata e încă aici.

Însă nu credea ce spunea.

— Și sunați-i pe cei de la Protecția Animalelor, adăugă. Cineva trebuie să aibă grijă de pisica aia.

Capitolul 37

SUSAN AVEA IMPRESIA că toată poliția din Portland venise la bungalow-ul lui McCallum. Banda galbenă era întinsă în zigzag de jur-împrejurul curții, ca să țină în afara locului crimei mulțimea în creștere a curioșilor. La oarecare distanță, reporterii TV se postaseră chiar în fața casei pentru transmisiunile în direct. Susan stătea pe o bancă din fier forjat aflată pe veranda din față. Fuma o țigară. Avea mobilul la ureche și îi explica lui Ian care era situația, când s-a găsit bicicleta lui Kristy Mathers.

Un polițist în uniformă care scotocea prin garaj o descoperise rezemată de un perete, acoperită cu o prelată albastră. O bicicletă galbenă de fete cu scaun alungit și cu lanțul căzut. Polițiștii se strânseseră cu toții împrejurul ei, scărpinându-se în cefe, privind muți. Reporterii de ziar făceau fotografii cu camerele lor digitale, în vreme ce vecinii făceau cu telefoanele mobile.

Susan se gândi la Addy Jackson, se întrebă unde ar putea fi ea în clipa aceea și i se făcu rău. Mai mult ca sigur că era moartă, pe jumătate îngropată în mărul râului. Charlene Wood de la Canalul 8 era chiar în fața casei, cu spatele spre Susan, și transmitea în direct de la fața locului. Susan nu auzea ce spune tipa, însă își putea închipui toată isteria presei locale și titlurile de un dramatism de prost gust. Susan își dăduse seama de puțină vreme că nu se mai punea preț pe omenie.

După o vreme, Archie se desprinseseră de grupul polițiștilor și veni spre Susan.

— Nu te ocupi tu de povestea asta? o întrebă, așezându-se lângă ea, pe bancă.

Susan scutură din cap.

— Nu, asta-i o știre. Le trebuie un reporter. L-au trimis pe Parker încoace.

Își ridică genunchii pe bancă și și-i cuprinse cu brațul. Trase un fum din țigară. Vesta pentru liberă trecere zăcea mototolită lângă ea.

— Așa-i că s-a sinucis?

— Așa se pare.

— N-am văzut niciun bilet de adio.

— Cei mai mulți sinucigași nu lasă bilete de adio, îi spuse Archie. Ai fi surprinsă să afli cât de mulți.

— Chiar?

Archie își frecă ceafa cu o mână și se uită înainte în curtea din fața casei.

— Cred că e greu de știut ce-ar mai fi de spus.

— L-am văzut mai ieri, spuse tristă Susan. La Cleveland.

Archie își înălță sprâncenele.

— Ți-a spus ceva?

— Nimicuri, spuse ea, scuturând scrumul pe verandă.

— Scrumezi pe locul crimei.

— Oh, futu-i, făcu Susan. Scuză-mă.

Stinse țigara pe o bucată de hârtie smulsă din carnetul ei, împachetă cu grijă hârtia peste chiștoc și o puse în geantă. Era conștientă că Archie îi urmărea fiecare mișcare, dar nu era în stare să-l privească. Așa că se uită la mâinile ei. Pielea dimprejurul tăieturii de pe deget, cea pe care și-o făcuse în cioburile paharului de vin, era roșie de parcă s-ar fi infectat.

— Nu vrei să mă întrebi?

— Ce anume? o întrebă el.

Ea își duse degetul la buze și îl supse câteva clipe, simțind gustul sărat de piele asudată și al stropului minuscule de sânge uscat.

— Dacă s-a întâmplat cu adevărat.

El clătină din cap, aproape imperceptibil.

— Nu.

Normal că nu, era galant în chestiunea asta. Susan își dorea să nu fi stins țigara. Voia să aibă ceva de făcut cu mâinile. Își înfășură pe degete cordonul trendului.

— McCallum pregătea echipa pentru Cupa Cunoașterii din care am făcut și eu parte. Am renunțat cu o zi înainte de finala statului Oregon. Eu eram singura care mai știa ceva geografie.

Archie ezită, apoi spuse:

— Chestia asta cu Reston. Va trebui să le spun celor de la liceu despre asta. N-ar mai trebui să predea, măcar acum, în al doisprezecelea ceas.

Susan înmărmuri.

— Am mințit. Am inventat totul.

Archie închise ochii, cu o expresie abătută.

— Susan, nu face asta.

— Te rog, las-o baltă. Deja mă simt ca o proastă. Sunt așa de tâmpită când e vorba de bărbați.

Se uită în ochii lui.

— M-am îndrăgostit nebunește de el. Și am inventat povestea asta. Am vrut să se întâmple. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Se uita țintă în ochii lui, cu o expresie rugătoare.

— Așa că las-o baltă, bine? Serios. Sunt o nenorocită. Nici nu-ți poți da seama.

Archie clătină din cap.

— Susan...

— Am inventat totul, repetă ea.

El rămase nemișcat.

— Archie, spuse ea cu precauție, te rog, crede-mă. Nu-i decât un basm. Sunt o mincinoasă.

Accentua fiecare cuvânt, fiecare silabă vrând să-l convingă.

— Întotdeauna am fost o mincinoasă.

El dădea încet din cap.

— Bine.

Iar am futut meciul, își zise Susan. În stil mare. Ca de obicei.

— Să nu te simți prost din cauza mea. Sunt o cauză pierdută.

Încercă să zâmbească, însă în locul zâmbetului i-au dat lacrimile. Își dădu ochii peste cap și râse.

— Maică-mea crede că nu-mi lipsește decât un băiat cu o mașină pe carburanți alternativi.

Archie părea să cugete la ultima ei afirmație.

— La un potențial iubit, e important consumul de carburant.

Îi zâmbi delicat lui Susan, apoi iar își întoarse privirea spre curte. Charlene tocmai își încheia transmisia.

— Trebuie să mă întorc la treabă, dar am să trimit pe cineva să te ducă acasă cu mașina.

— E-n regulă. L-am sunat pe Ian.

Archie se ridică, dar se întoarse iar spre Susan.

— Ești sigură?

Susan se uită chiorâș la cerul albastru.

— Crezi că soarele ăsta o s-o țină mult timp așa?

— Va ploua, spuse el. Până la urmă tot plouă.

Capitolul 38

ARCHIE ERA ÎN CURTEA din spatele casei, cu Henry și Anne, când sosi primarul cu o jumătate de pagină de note scrise de mână, pregătit pentru conferința de presă. Ca și în față, peluza din spate era tunsă la trei centimetri de sol. Să menții gazonul atât de bine îngrijit în sezonul ploios cerea un anumit grad de abnegație. În fund, într-un colț, era o mică magazie din panouri demontabile de aluminiu; tot ce fusese înăuntru era acum scos de polițiștii în uniformă și așezat de jur-împrejurul ei în ordine. Proprietatea lui McCallum era împrejmuată de un gard din scânduri de cedru cu grilaj în partea de sus.

Primarul îl văzu pe Archie și se îndreptă spre el. Purta costum negru și cravată, iar părul lui argintat era bine netezit pe cap. Buddy știuse întotdeauna să scoată maximum de efect dintr-o cravată și un costum. Primele cuvinte ce-i ieșiră primarului pe gură când ajunse la Archie au fost:

— Ăsta-i omul nostru?

— Așa se pare, zise Archie.

Din buzunarul interior al sacoului, Buddy scoase o pereche de ochelari de soare Ray-Ban negri pe care și-o puse pe nas.

— Unde-i fata?

Archie se uită la Anne.

— Probabil în râu.

— Ce căcat, spuse în șoaptă primarul.

Respiră adânc și dădu din cap de câteva ori, de parcă ar fi ascultat o încurajare pe care doar el o putea auzi.

— Bine. Bun, hai să ne concentrăm pe faptul că nu mai este liber pe străzi.

Se uită la Archie peste ramele ochelarilor.

— Arăți ca dracu', Archie. De ce nu-ți dai cu puțină apă pe față înainte să-ncepem?

Archie se strădui să zâmbească.

— Sigur.

Aruncă o privire hoasă spre Henry și Anne și se întoarse în casă.

În bucătărie, o voce i se adresă:

— Tu ești Sheridan?

Archie trebui să se oprească și să răsufle de câteva ori, rar și lent, ca să se obișnuiască cu duhoarea grea.

— Mda, spuse el.

Un tânăr negru cu șuvițe împletite, lungi până la umeri, într-o salopetă Tyvek²⁶ albă trasă direct peste hainele de stradă, stătea cocoțat pe contoarul din bucătărie și își bălăngănea picioarele scriind ceva.

— Lorenzo Robbins.

— De la biroul medicului legist, nu?

— Mda, făcu el. Uite care-i treaba. Voiam să-ți spun că sunt câteva probleme cu gagiul ăsta mort.

— Câteva probleme? întrebă Archie.

Robbins ridică din umeri și scrise mai departe în fișa de observație prinsă de o planșetă cu clamă.

— Un revolver de .38 nu-i o armă mică.

— Așa-i, spuse Archie încet.

— Are un recul. Cu așa leziune a sistemului nervos central, mă așteptam să văd ori una, ori alta dintre două chestii. Ori arma să fie la câțiva pași distanță, ori ca tipul să aibă un spasm, nu-i așa, iar mâna să i se-ncleșteze pe armă.

Își ridică mâna cu mănușa de latex strânsă în pumn ca să-și demonstreze spusele.

Archie se răsuci să se uite la McCallum, care tot mai zăcea cu fața pe masă. Revolverul nu mai era, probabil fusese ambalat într-o pungă pentru probe.

— Încleștarea morții.

Robbins lăsă mâna în jos.

— Mda. Dacă e recent cadavrul, se poate spune cu precizie. Mâna e rigidă, dar corpul nu. Când am ajuns eu aici, gagiul era deja țeapăn. Poate că un spasm al cadavrului a făcut să-i rămână pistolul în mână. E posibil. Treaba-i că încleștarea morții e rarisimă. Așa ceva nu vezi decât prin filme.

— Bun, și ce înseamnă asta?

— Probabil nimic, spuse Robbins.

Și se apucă iar să scrie în fișa de observații.

— Are o amprentă a țevii faină, așa că musai era lipită de piele când a tras.

Și iar se apucă să scrie ceva.

— Și totuși reculul nu s-a repercutat și asupra mâinii. Revolverul a avut recul. Mâna lui nu.

Archie se întinse și-i smulse pixul din mână.

— Vrei să spui că nu a fost sinucidere? Că l-a împușcat cineva și i-a pus revolverul în mână?

— Nu, zise Robbins.

Se uită la pixul său aflat în mâna lui Archie acum, apoi se uită la Archie.

— Spun că încheștarea morții e destul de rară și că reculul n-a avut efect asupra mâinii lui. Probabil că a fost sinucidere. O să-l deschidem și-o să vedem. Îți fac o avanpremieră. Să fie mai incitant.

— Un căcat, mormăi Archie, dându-și capul pe spate în semn de frustrare.

Tavanul era alb. În mijlocul plafonului atârna un singur abajur. Becul era stins.

— Tu ai stins lumina? întrebă Archie.

Robbins se uită în sus la abajur.

— Arăt ca și cum asta ar fi prima mea zi la muncă? Pentru că nu e.

Archie se suci și scoase capul pe ușa ce dădea în spatele casei.

— Ați stins careva lumina aici? strigă el.

Cei din curte se uitară unii la alții. Niciunul nu suflă un cuvânt. Archie închise ușa și se întoarse la Robbins.

— Deci, dacă acceptăm premisa că n-a zbârcit-o careva și-a stins lumina...

Robbins își luă pixul din mâna lui Archie și cu un gest foarte firesc îl puse sub clama planșetei.

— Probabil că nu s-a împușcat pe întuneric. Soarele apune pe la șase-șase și jumătate. Asta ar însemna că s-a împușcat înainte.

Plecă ochii la cadavru.

— Dar nu cu mult.

Zâmbi. Pielea neagră îi făcea dinții să pară și mai albi decât erau.

— Ori poate că unul din duiumul de polițiști care s-au preumblat pe-aici a stins lumina.

Archie simți arsura acră a acidului gastric urcându-i până în gură.

— Te simți bine? îl întrebă Robbins.

— Mă simt grozav, zise Archie. Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Găsi o tabletă de antiacid răzlețită în buzunar și și-o puse pe limbă. Gustul dulceag și prăfos era atenuat de miasma cărnii putrezinde.

Capitolul 39

— ȘI CUM E? întreabă Archie.

Codeina face situația suportabilă. Archie abia dacă e prezent în realitatea care-l înconjoară. Rănile de pe abdomen îi sunt roșii și scorțoase și supurează. Arsura dureroasă a infecțiilor îl chinuie, însă nu-i pasă. Nu-i pasă nici de miasma descompunerii ce înăbușă orice altă senzație. Sudoarea îi năclăiește toată pielea, rece și lipicioasă, iar membrele îi zac inerte. Și totuși corpul și-l simte detașat, desprins de toate astea și cald, iar sângele parcă-i este vâscos în vine. Uite-l pe Archie. Uite-o și pe Gretchen. Țasta e subsolul. Parcă ar fi în anticamera morții. Așa că face conversație.

Gretchen e pe scaun chiar lângă targă, cu o mână peste a lui.

— Ai fost de față la nașterea copiilor tăi?

— Da.

Privirea ei parcă se încetosează, în efortul de a-și articula gândurile.

— Cred că e cam așa. Intens și frumos și abject.

Se apleacă peste el până când Archie îi simte răsuflarea caldă pe obraz, iar Gretchen își apropie buzele de urechea lui.

— Tu crezi că au fost luate la întâmplare. Dar n-au fost. Întotdeauna a fost o atracție, ceva alchimic. O simțeam imediat.

Respirația ei îi gădilă lobul urechii, mâna ei o strânge pe a lui.

— O conexiune fizică. O sclipire a morții.

Gretchen se întoarce; se uită la degetele lor împletite; încheietura lui e încă prinsă în cureaua de piele.

— Așa cum au vrut. Aveam să-i smulg din univers. Să le țin viața în palme. Mă uluiește faptul că oamenii se trezesc, se duc la muncă, se întorc acasă, dar nu ucid niciodată. Mi-e milă de ei pentru că nu sunt vii. N-au să știe niciodată cum e să fii om.

— De ce te-ai folosit de bărbații ăia?

Ea îl privește ca și cum ar fi flirtat cu el.

— Era și mai bine când amanții mei ucideau pentru mine. Îmi plăcea să-i văd.

— Pentru că așa aveai în puterea ta doi indivizi.

— Da.

Archie lăsa să-i alunece privirea spre hoitul de pe dușumea. Din poziția lui, nu-i poate vedea nici măcar capul, doar o mână. I-a văzut carnea înnegriindu-se și umflându-se, până a devenit ceva de nerecunoscut. O pasăre moartă la capătul unei mâneci.

— Cine-i pe podea? întrebă Archie.

Gretchen aruncă o privire complet dezinteresată spre cadavru.

— Daniel. L-am găsit pe net.

— De ce l-ai omorât?

— Nu-mi mai era de folos, răspunde ea, trecându-și delicat un deget pe pielea antebrațului lui. Te aveam deja pe tine. Tu ești special, dragule, înțelegi?

— Numărul două sute. Bicentenarul.

— E mai mult de-atât.

Archie începe să creadă că o înțelege. Ca și cum, cu cât s-ar îndepărta el mai mult de viața sa, cu atât ea ar deveni mai străvezie. Așa s-a născut oare? Sau a devenit așa?

— Cine te-a silit să bei dezinfectant, Gretchen?

Ea râde, însă amuzamentul ei nu-l convinge.

— Tatăl meu? Ăsta-i răspunsul?

— Îți aduc aminte de el? o întreabă.

I se pare că surprinde o tresărire la ea.

— Da.

— Pune-i capăt, spune el în zadar. Caută ajutor.

Ea își flutură mâna în aer pentru o clipă.

— Nu sunt cum sunt din vina lui. Nu sunt o persoană violentă.

— Știu, spune Archie. Ai nevoie de ajutor.

Ea ridică din tavă scalpелul pătat încă de sângele lui și i-l proptește în piept. Apoi începe să scobească în carnea lui. Archie abia dacă simte. Lama e foarte ascuțită, iar tăieturile nu sunt foarte adânci. Se uită cum pielea rău învinețită se desface sub tăișul lamei. Sângele rămâne o clipă în tăietură, se oxidează, apoi se scurge, strălucitor de roșu. Exact asta e senzația cea mai intensă: sângele scurgându-se de-o parte și de alta a pieptului său, lăsând dăre stacojii pe piele, băltind sub torsul său, pe cearșaful deja impregnat de sudoarea sa. O urmărește pe Gretchen cum încruntă sprâncenele de concentrare, scormonind în carnea lui.

— Ia uită-te puțin, zice ea într-un târziu. E o inimă.

— Pentru cine e? întreabă el. Parcă urma să îngropăm cadavrul. Să-i lăsăm să se tot întrebe.

— E pentru tine, spune ea veselă. E pentru tine, dragule. E inima mea.

Apoi, privind la abdomenul inflammat al lui Archie se întristează.

— Sigur o să se infecteze. Din cauza lui Daniel. Hoitul lui a infestat totul. Nu am antibioticele necesare pentru o infecție stafilococică. Cele pe care ți le dau acum doar o vor încetini. Dar nu am antibiotice suficient de puternice încât să o anihileze.

Archie zâmbește.

— Te îngrijorează soarta mea.

Ea dă din cap.

— Trebuie să lupți. Trebuie să rămâi în viață.

— Ca să mă ucizi cu soluția pentru țevi?

— Da.

— Ești nebună.

— Nu sunt nebună, spune ea apăsător, cu un ușor accent de disperare în glas. Sunt cât se poate de sănătoasă. Iar dacă-mi mori înainte să te fac eu să mori, am să-ți căsălesc copiii, dragule. Pe Ben și pe Sara.

Gretchen ține scalpul în mână cu așa naturalețe că ai putea crede că e o extensie a mâinii ei, un deget în plus.

— Ben e la grădiniță la Școala elementară Clark. Am să-l tai felii. Ai să faci ce-ți spun eu. Ai să trăiești atâta timp cât îți cer eu să trăiești. Ai înțeles?

El aprobă dând din cap.

— Spune-o.

— Da.

— Nu vreau să fiu rea, zise Gretchen, îndulcindu-și expresia feței. Doar că sunt îngrijorată.

— Bine.

— Cere-mi orice. Am să-ți spun orice vrei în legătură cu crimele.

Lui Archie îi pulsează gâtul și pântecul. Înghițitul îi provoacă o durere atroce.

— Nu-mi pasă, Gretchen.

Ei îi tremură buzele, pare ușor rănită.

— Ești șeful unității operative convocate pentru mine. Nu vrei să-mi asculți mărturisirea?

El se zgâiește undeva dincolo de ea, la tavan: țevile, conductele, neoanele fluorescente.

— Încerc să lupt cu infecția stafilococică.

— Vrei să vezi știrile? Pot să aduc un televizor aici.

— Nu.

Gândul că ar putea să-și vadă văduva la știri îl umple de groază.

— Haide, e un priveghi pentru tine azi. O să te înveselească.

— Nu.

Caută în minte ceva cu care să-i distragă atenția, să o facă să-și uite propunerea.

— Dă-mi să beau soluția.

Privirea lui e rugătoare, dar nu se preface.

— Haide.

E atât de obosit...

— Vreau să beau.

— Vrei? îi zâmbește ea satisfăcută.

— Vreau să beau soluția de desfundat țevi, spune Archie apăsător. Adapă-mă.

Ea se ridică și face pregătirile fredonând încetitor. În ceața de codeină, el se simte detașat de toate cele. De parcă ar urmări tot ce se întâmplă într-o oglindă retrovizoare. Când se întoarce lângă el, reiau experiența din ziua precedentă. De data asta durerea e și mai răscolitoare, iar Archie vomită în pat.

— Sânge, constată încântată Gretchen. Otrava îți perforează esofagul.

Bun, se gândește Archie. Bun.

*

MOARE. GRETCHEN ÎI BAGĂ morfină în perfuzie, căci stomacul lui Archie nu mai poate reține pilulele. Când tușește, scuipă sânge. Nu-și mai amintește când a plecat ultima oară de lângă el. Ea stă acolo, cu un prosop alb în mână și îi curăță sângele de pe față și saliva pe care nu o mai poate înghiți și i se scurge pe obraji. Simte duhoarea hoitului și aude vocea lui Gretchen, dar asta e tot. Alte senzații nu mai are. Nici dureri. Nici gust. Câmpul vizual parcă i s-a restrâns doar la un cerc de câțiva metri împrejurul capului. E conștient de atingerea ei, de părul ei blond, de mâna ei, de brațul ei gol. Însă mirosul de flori de liliac nu mai e.

Gretchen își culcă capul lângă al lui, pe care, delicat, i-l întoarce către ea, să o vadă. În lumină, fața ei sclipește încrețită de oboseală și de îngrijorare.

— E timpul, îi spune ea.

El clipește leneș. E scufundat într-o întunecime moale, densă, caldă. Nici nu-și dă seama ce i-a spus până când nu simte lingura pe buze. De data asta nu mai poate înghiți otrava. Ea îi toarnă apă pe gât, dar se îneacă și dă tot lichidul afară. Întreg corpul e cuprins de convulsii. Un val negru de durere îl umple din vintre până în umeri. Se zbate să respire și, în panica ce îl cuprinde, își recapătă cunoștința și tot corpul lui și toate simțurile lui devin teribil de alerte. Urlă.

Gretchen îi ține capul pe targă, fruntea ei se apasă pe obrazul lui. El se ascunde după brațul ei, urlând din toate puterile, eliberându-se de toată durerea și de toată frica din carne, dându-le drumul prin plămâni. Urletul îl gâtuie, îl îneacă, iar gâtuirea se transformă într-un gâfâit rapid și sec. Când i se reglează respirația, Gretchen își ridică capul și, grijulie, îl curăță de sudoare, de sânge, de lacrimi.

— Îmi pare rău, murmură el proteste.

Așezată pe scaun, Gretchen îl privește atentă un timp, apoi se ridică și iese din încăpere. Când se întoarce are în mână o seringă hipodermică.

— Cred că ești pregătit deja, îi spune ea.

Gretchen ține seringă în așa fel încât el să o vadă.

— Digitalină. O să-ți provoace un stop cardiac. Apoi ai – să mori.

Cu dosul palmei, îi atinge tandru obrazul.

— Nu-ți fie teamă. Am să rămân aici, cu tine, până la sfârșit.

El se simte ușurat. O urmărește injectând digitalina în perfuzie. Gretchen se așază apoi lângă patul lui de moarte – o mână ușoară pe degetele lui, iar cealaltă pe frunte.

Nu se gândește la Debbie, nici la Ben, nici la Sara, nici la detectivul Archie Sheridan sau la unitatea operativă „Frumusețe criminală”. E cu totul concentrat asupra ei. Gretchen e tot ce mai există. E capătul de ață de care stă agățat. Dacă rămâne concentrat, se gândește, n-are să-i fie frică. Ritmul inimii crește, mai iute și mai iute, până când i se pare că o ia complet razna, atât de razna și atât de straniu încât parcă nici nu mai e inima lui. E doar cineva care bate disperat, înfricoșat la o ușă aflată undeva, departe. Chipul lui Gretchen e ultimul lucru pe care-l vede când o durere subită îl apucă de piept și de gât. Presiunea crește. Apoi urmează o arsură albă, orbitoare, răscolitoare și, în cele din urmă, liniștea.

Capitolul 40

IAN PARCĂ PE UN LOC AFLAT chiar în fața blocului ei.

Susan culese un firicel de păr roșcat de animal de pe pantalonii ei negri și îl răsuci între degete o clipă înainte să îl lase să cadă alene pe covorașul de la picioarele ei. În mașina lui Ian, un Subaru, persista un miros amestecat de soluție de curățat Armor All și de câine, de la corgiul galez al soției lui.

Tineri de vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcați șic, zăceau pe terasa cafenelei din colț, la soare, fumând și răsfoind reviste de muzică alternativă. Lucrau ca ospătari sau pe la galeriile de artă ori poate nici nu aveau slujbe, însă întotdeauna păreau să dispună de o grămadă de timp de pierdut. Susan îi invidia. Erau ca o gașcă de șmecheri de liceu în care Susan nu era primită din pricina reputației ei. Ridică privirea spre clădirea vechii fabrici de bere cu ferestrele ei mari, ca tot atâtea guri căscând de somn. Fațada de cărămidă părea jenată de sticla și oțelul ce o înconjurau din toate părțile.

— Vrei să urci? îl întrebă ea pe Ian.

Ian afișă o mină ce exprima dezvinovățirea.

— Trebuie să mă uit peste un articol.

— Atunci mai târziu? îl întrebă iar Susan, atentă ca în vocea ei să nu se vădească speranța.

— Sharon are invitați la cină, explică el. După serviciu trebuie să plec direct acasă. Face un fel de mâncare cu sfeclă albă fiartă. I-am spus că mă opresc eu să iau niște brânză.

— Sfeclă fiartă și brânză? Trebuie că-i ceva important.

— Mâine? făcu Ian.

— Mai bine lasă.

— Nu, zise Ian, într-un fel foarte ciudat. Vreau să zic că mâine îmi dai articolul, da? Următoarea tranșă?

Susan culese alt fir de păr de câine de pe pantaloni și îl scutură pe jos.

— A, da. Sigur.

— Pe la prânz, da? Vorbesc serios.

— A, nicio problemă, zise Susan.

Apoi ieși din mașină și intră în blocul ei.

ARCHIE SE ÎNTOARSE ÎN CURTEA din spatele casei. Primarul nu se zărea pe nicăieri. Probabil că se retrăsese în vreun colț liniștit, pregătindu-se pentru conferința de presă. Băieții duri stăteau cu pumnii în șolduri în ușa garajului, iar Anne era acum cu Claire lângă magazie. Archie îl văzu pe Henry ivindu-se din garaj cu pisicuța lui McCallum în brațe. Îi făcu semn să se apropie.

— Au luat deja amprente de pe bicicletă? întrebă Archie.

Pisicuța torcea și își freca căpșorul de bărbia lui Henry.

— Mda. E curată.

— Perfect? întrebă Archie.

— Mda, făcu Henry.

Pisica îl privi suspicios pe Archie, ca și cum era nehotărâtă.

— Curățată. Nicio amprentă pe ea.

Archie își roase buza de jos, mâinile și le ținea în șolduri, întors cu fața spre casă. N-avea nicio logică. De ce să-ți bați capul să ștergi bicicleta și totuși să o păstrezi? Dacă era preocupat de înlăturarea probelor, de ce mai păstrase ceea ce putea fi considerat însăși arma crimei, proba esențială?

— De ce să fi făcut una ca asta, ce crezi? medită el cu glas tare.

Henry ridică din umeri.

— De nebun ce e?

— Amprente de pe armă le-au luat?

— Nu încă.

Henry scărpină neatent pisica pe cap.

— O vor face la laborator. După ce vor preleva materia cervicală de pe revolver.

— Bună idee, zise Archie.

Pisicuța începu să-l lingă pe Henry pe gât, cu râvnă.

— I-ai văzut pe ăia de la Protecția Animalelor? întrebă Henry cu speranță în glas.

— Nu.

Archie sări de pe verandă și o luă spre Anne și Claire care se aflau lângă baraca din fundul grădinii. Dincolo de gard, deloc impresionați de zarva celor din poliție, de elicopterele și de dubele echipelor de știri, doi țânci se fugăreau în cerc unul pe altul. Mama lor stătea în mijlocul curții vecine, cu brațele strânse peste piept, nescăpându-i din ochi. Oare era așa o nebunie să crezi că nu Dan McCallum era omul lor? Anne și Claire se străduiau să întrețină o conversație, însă Archie n-avea timp de dulcegării și politețuri. Îi

trebuia opinia profesională a lui Anne și știa că ea are nevoie ca el să aibă nevoie de ea.

— McCallum... se potrivește?

Claire și Anne își întrerupseră discuția, surprinse. Claire făcu ochii mari. Anne lăsă bărbia în piept, apoi înălță capul și spuse:

— Da, și se opri.

Ridurile dimprejurul ochilor i se adânciră și continuă:

— Doar că nu întru totul.

— Nu întru totul? repetă Archie.

Ea făcu un gest de neputință.

— Dacă ai fi o fată de cincisprezece ani și Dan McCallum s-ar oferi să te ducă cu mașina, te-ai duce cu el? Arăta ca un broscoi. Nu-l plăcea nimeni. Și cum ar fi putut să le cunoască pe celelalte două fete de la celelalte licee?

Archie se gândi la îngrijitorul cel chipeș, Evan Kent.

— Doamne iartă-mă, izbucni Claire. Nu ești convins că a fost sinucidere.

Cele două femei se uitară una la alta, așteptând un răspuns.

Cu coada ochiului, Archie zări pisica cea gri traversând iute curtea.

Ridică din sprâncene, parcă scuzându-se.

— Nu știu, zise. Nu știu.

Îl văzu pe Mike Flannigan și-l pofti să se apropie. Îi luase pe băieții duri de pe urmele lui Reston după ce găsiseră cadavrul lui McCallum. Acuma însă îi venea să se ia la palme pentru asta.

— Mai e vreunul care n-a apărut în dimineața asta la Cleveland? îl întreabă pe Flannigan.

Flannigan mesteca o lamă de gumă pe care numai ce-o scosese din staniol și mirosea de parcă înghițise tot tubul de pastă de dinți. Așa ceva te învățau la Academie: să mesteci gumă ca să nu simți mirosul morții.

— Nu, răspunse Flannigan. Dar îngrijitorul pe urmele căruia l-ai trimis pe Josh numai ce-a sărit într-un tren spre Seattle cu un rucsac și cu chitara în husă. Și mai e un lucru ciudat, zise arătând cu degetul mare peste umăr, înspre bungalow. Am scotocit casa. Pentru un profesor deloc popular, tare-i mai plăceau propriii elevi.

— Ce vrei să spui? întreabă Archie.

Flannigan desfăcu altă gumă.

— Pe rafturile din camera din față are toate albumele elevilor din ultimii douăzeci de ani, spuse el.

Respiră adânc și mai strivi o dată guma între fălci.

— Pentru unul care cică își detesta slujba, e o adevărată alee memorială.
Archie ridică întrebător o sprânceană spre Anne. Ea se încruntă ușor, apoi se întoarce spre Flannigan.

— Arată-mi, îi spuse.

Archie își șterse buzele cu podul palmei.

— După aia, zise el, vreau ca tu și cu Jeff să vă întoarceți la Paul Reston acasă.

Flannigan își arcui sprâncenele surprins.

— Și cu Kent cum rămâne?

— Nu e Kent, zise Archie.

— De ce? întrebă Flannigan.

— C-așa zic io.

Flannigan încercă să facă un balon de gumă.

— Am fost cu ochii pe el de la șase ieri seară până la nouă și jumătate azi-dimineață, insistă el. Îți spun, Reston n-a ieșit din casă noaptea trecută. N-avea cum să ia fata.

— Fă-mi pe plac.

— Întotdeauna îți facem pe plac, mormăi în barbă Flannigan, luând-o spre casă împreună cu Anne.

— Te-am auzit, îi strigă Archie.

*

ARCHIE SE APROPIE de primar care discuta cu un consilier.

— Cred că ar trebui să anulați conferința, spuse Archie întrerupându-i.

Primarul păli vizibil.

— Da? Și ce-ai zice dacă n-am anula-o?

— O să crezi că mi-am pierdut mințile, spuse calm Archie. Așa că trebuie să-ți cer să mă crezi pe cuvânt când îți spun că sunt mai mult decât lucid acum. Dar am îndoieli că Dan McCallum e omul pe care îl căutăm.

— Spune-mi că glumești, zise primarul, care își sublinie spusele, melodramatic, smulgându-și ochelarii de soare de pe ochi.

— Cred că există probabilitatea, chiar mare, să avem o înscenare.

Consilierul se uita neajutorat împrejur. Tipul purta un costum ieftin ce părea lustruit în lumina soarelui.

Primarul se aplecă înainte spre Archie și îi șopti febril:

— Nu pot să anulez conferința. Știrea asta e pe toate canalele. Un profesor e mort. Bicicleta uneia dintre fetele moarte e în garajul lui. Se transmite în direct chiar acuma, pe toate posturile TV.

Accentuă „TV” cu gravitate.

— Atunci ai grijă pe ce mizezi.

Primarului i se umflară vinele pe gât.

— Să mizez pe voi?

Archie își puse palma pe capota Ford Escortului argintiu, parcat în fața garajului, și bătu în tăblărie.

— Mașina asta nu-i destul de mare, îi spuse primarului. Cum ar fi putut să bage și bicicleta, și fata în brețul ăsta?

Primarul începu să-și frece degetele mâinilor de parcă ar fi avut ceva între ele.

— Și ce-aș putea spune?

— Buddy, tu ești politicianul. Întotdeauna ai fost. Găsește o cale de a le spune că nu știm ce mă-sa se întâmplă, ca și cum am ști ce mă-sa se întâmplă.

Archie îi strânse primarului mâna în semn de „știu că poți face asta” și îi întoarse spatele.

Capitolul 41

SUSAN ERA PE CANAPEA CU laptopul în poală. Își luase un pahar de vin roșu și se apucase să scrie despre Gretchen Lowell. Din punctul ei de vedere cazul Strangulatorului de după ore se încheiase cu sinuciderea lui Dan McCallum. Era sigură că vor găsi undeva cadavrul lui Addy Jackson. O ucisese și o aruncase ca și pe celelalte, iar acum trupul ei era undeva, îngropat în mâl, așteptând să fie descoperit de vreun tip nenorocos care făcea jogging sau de vreun cercetaș. Imaginea cadavrului fetei pe jumătate acoperit de noroi îi străfulgeră prin minte, iar ea își simți ochii umezindu-se de lacrimi. Însă nu avea de gând să se lase copleșită de mâhnire, nu acum. Alungă imaginea aceea din minte, dar fu înlocuită repede de cea a corpului gol și deteriorat al lui Kristy Mathers, contorsionat în nisipul dezolant al plajei de pe insula Sauvie. Apoi și-i aminti pe părinții lui Addy, uitându-se la Archie cu atâta disperare, așteptând totul de la el, dorindu-și ca el să le salveze fiica și să-i salveze și pe ei. Apoi își aminti de tatăl ei.

Mobilul vibră pe măsuta de cafea, cu o zvâcnire. Ecranul, în locul ID-ului celui ce suna, afișa NUMĂR NECUNOSCUȚ. Ridică mobilul și îl duse la ureche.

— Da?

— Numele meu e Molly Palmer.

— Futu-i, făcu Susan spontan.

— Uite ce e. Te sun doar ca să-ți spun că nu vreau să vorbesc cu tine. N-am nimic de spus.

— Nu e vina ta, spuse repede Susan. El e adult. El nu are nicio scuză.

În receptor se auzi un râs amar.

— Mda, apoi urmă o scurtă pauză. El m-a învățat să joc tenis. Poți să pomenești asta în articolul tău. E singurul lucru bun pe care-l pot spune despre el.

Susan se strădui să-și controleze vocea, să nu i se audă disperarea. Molly trebuia să fie adevăratul subiect al articolului ei. Dacă ar fi putut-o convinge să vorbească, cei de la *Herald* ar fi trebuit să îl publice; dacă nu reușea să o convingă, atunci nu avea nimic, iar senatorul scăpa cu fața curată.

— Descarcă-ți sufletul, Molly, spuse rugător Susan. Dacă n-o faci, te va roade întruna. O să-ți otrăvească toată viața.

Își răsuci o șuviță de păr pe deget până o duru.

— Știu ce vorbesc.

— Ascultă, spuse Molly cu glas tremurător. Fă-mi un serviciu, da? Nu-l mai suna pe Ethan. Toată chestia asta începe să-l înnebunească. Nu mai țin legătura cu mulți dintre cei pe care-i știam atunci. Și nu vreau să-l pierd și pe el.

— Te rog, spuse Susan.

— E o poveste încheiată, spuse Molly și închise.

Susan mai ținu un moment telefonul la ureche, auzind tonul de ocupat.

Poveste încheiată. Iar fără Molly exact așa avea să rămână. Susan închise ochii de frustrare. Ian ar fi putut să o facă pe Molly să-și spună povestea. Parker, la fel. Susan o avusese pe Molly în mână și o lăsase să-i scape. Lăsă telefonul de la ureche, inspiră adânc, își șterse ochii și nasul cu dosul mâinii și își mai turnă vin în pahar. Nu există întăritor mai bun decât un pahar de vin roșu.

Se gândi să-l sune iar pe Ethan. Era evident că el îi transmisese mesajele sale lui Molly. Apoi îi veni în minte suferința evidentă din vocea lui Molly și că își dorea să fie lăsată în pace, să lase trecutul în urmă.

Era oare atât de rău că-și dorea asta?

Dă-o-n mă-sa de treabă. Apucă telefonul și formă numărul lui Ethan. Căsuța vocală. Ca să vezi.

— Bună, spuse ea. Eu sunt, Susan Ward. Iar. Ascultă. Tocmai am vorbit cu Molly la telefon. Voiam să-i spun că înțeleg foarte bine. Am avut o relație – își luă seama – sau așa ceva, cu un profesor de-al meu pe când aveam cincisprezece ani. Și mi-am pierdut mult timp încercând să justific ce s-a întâmplat. Dar știi ceva, Ethan? Nu se poate justifica. Pur și simplu, nu se poate. Așa că spune-i asta lui Molly, te rog. O să înțeleagă. Și n-am să te mai sun.

Pe cine voia să păcălească?

— Cel puțin nu câteva zile.

Puse telefonul pe masă și își luă laptopul în poală. Avea un termen de respectat²⁷, iar articolul acesta o avea pe Gretchen Lowell ca subiect. Și ea era cât se poate de vie. Și-i dădea lui Susan dureri de dinți. Era convinsă că dacă putea scrie ceva credibil despre Gretchen Lowell, atunci ar fi putut să îl înțeleagă pe Archie Sheridan și tărașenia asta cu McCallum și tot restul. Simțea articolul, amorf și neclar, prezent lângă ea parcă. Luă o înghițitură zdravănă de vin. Vin din rezerva Marelui Scriitor, pe care o descoperise în

fundul unui dulap sub un teanc de volume de buzunar din ultimul său roman. Susan își zise că n-o să-l deranjeze dacă o să bea și ea. Erau împrejurări cu totul speciale. Vinul avea o aromă puternică. Susan îl ținu în gură, savurându-i căldura înainte să-l înghită.

Când a auzit bătaia în ușă, primul ei gând a fost că era Bliss. O sunase după ce ajunsese acasă – tocmai pe Bliss, singura persoană din lumea întreagă care nu avea nici mobil, nici mesagerie vocală. Susan îi lăsase maică-sii un mesaj disperat și scurt pe aparatul de înregistrare a mesajelor, care nu înregistra decât când și când, ba mai și rula mesajele invers uneori, într-o cadență stranie, lentă care o scotea din minți pe Bliss. De cum auzi bătaia în ușă, Susan avu o scurtă fantezie cu maică-sa ascultând mesajul și lăsând totul baltă, repezindu-se la ea să vadă dacă e bine. Știa însă că acesta era un scenariu absurd. Când era doar o puștoaică în creștere, își petrecuse mult timp purtându-i de grijă maică-sii; însă, în hotărârea ei de a-și trata fiica ca pe o persoană matură, Bliss rareori avusese grijă de Susan. Unde mai pui că Bliss nu voia să aibă mașină, așa că ar fi trebuit să schimbe două autobuze să ajungă în districtul Pearl. Nu, decise Susan. Era Ian. Zâmbi la acest gând, spunându-și cu satisfacție și convingere că în cele din urmă Ian nu fusese în stare să reziste farmecelor ei. Irezistibilele ei farmece. Da. Mai mult ca sigur că era Ian.

Alt ciocănit în ușă.

Se ridică de pe sofa și, numai în ciorapi, se îndreptă spre ușă. În trecere, se opri în fața unei oglinzi de anticariat, bogat ornamentate, doar cât să se aranjeze nițel. Marele Scriitor îi spusese că o cumpărase dintr-o piață de vechituri din Paris, însă ea văzuse unele la fel la Pottery Barn²⁸. Gretchen Lowell avea dreptate – îi apărură o cută adâncă între sprâncene. Lui Susan nu-i plăcea deloc cum arată. Era oare cu puțință să fi îmbătrânit în ultima săptămână? Își lăsă paharul de vin pe mescioara din fața oglinzii și își ținu degetul mare apăsat pe nenorocirea aia de cută până când i se relaxă întreaga frunte. Apoi își netezi câteva șuvițe de păr și le puse după urechiuse. Așa. Afișă cel mai năucitor zâmbet al ei și deschise ușa. Dar nu era Ian.

Era Paul Reston.

Trecuseră vreo zece ani. El să fi tot avut patruzeci și cinci acum. Părul castaniu i se rărise, iar chelia avansa pe la tâmple. Făcuse și burtică. Părea cumva mai lungan. Și parcă mai ciolănos. Ridurile feței erau mai pronunțate. Înlocuise ochelarii pătrățoși cu rame de plastic roșu de care își

amintea Susan cu alții cu rame subțirele și lentile ovale. Susan fu surprinsă să vadă că nu mai era deloc tânărul profesor spilcuit și energic pe care și-l amintea ea. Oare fusese vreodată?

— Paul, spuse Susan luată pe nepregătite. Ce faci aici?

— Mă bucur să te văd, zise el. Arăți fantastic.

Îi zâmbi cald și deschise brațele în lături să o îmbrățișeze. Ea făcu un pas înainte, iar brațele lui o cuprinsă. Mirosea ca și sala de spectacole de la Cleveland, a vopsea, a rumeguș și a portocale.

— Paul, făcu ea cu fața în jerseul lui de culoarea castanei, cu guler în V. Pe bune...

El o lăsă din brațe și se uită la ea, iar ochii lui căprui erau grei de dezamăgire.

— A venit un detectiv de poliție să vorbească cu mine.

Susan se făcu roșie de rușine.

— Îmi pare foarte rău pentru chestia asta. Am retras declarațiile. I-am spus că am inventat totul. Acum e în regulă.

Paul oftă din rărunchi, trecu pe lângă ea și intră în apartament, clătinând din cap.

— Ce Dumnezeu era în capul tău? Să dezgropi iar povestea aia. Știi că mi-ar putea face probleme serioase la școală.

— Nu mai contează, spuse ea încercând să-l liniștească. Nu poate să facă nimic dacă negăm amândoi.

Ochii lui scăpărau de furie reținută.

— Nu e nimic de negat. Nu s-a întâmplat nimic, Suzy.

Îi luă obrazii în palme și se uită în ochii ei.

— Asta-i adevărul.

Susan se dădu înapoi, iar mâinile lui căzură de pe obrazii ei.

— Mda. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ai avut o copilărie grea. Înțeleg. Dar trebuie să treci peste asta.

— Am trecut, spuse apăsător Susan. Am să trec.

Paul se uită iar la ea cu o privire imploratoare.

— Atunci lasă-mă să te aud spunând-o.

— Nu s-a întâmplat nimic, repetă Susan pe cel mai convingător ton de care era capabilă. Am inventat totul.

Reston dădu din cap câțva timp, ușurat.

— Ești o scriitoare bună. Cu perspective. Ai fost mereu creativă.

— Încă mai sunt, spuse Susan, ușor iritată.

Ușa de la intrare rămăsese întredeschisă încă, Susan nu a vrut să o închidă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi părut că îl pofteste pe Paul să rămână.

— Vino-ncoace, spuse el desfăcând iar brațele. Suntem în regulă, nu?

Zâmbi și fața lui se mai însenină, făcând gropițe în obraji, iar Susan îl văzu deodată pe chipeșul ei profesor, profesorul ei preferat, așa cum fusese, cu părul până pe umeri, cu blazerele de velur, cu glumele lui acide și cu prostiile alea de poezii, și aproape că-i veni să îl îmbrățișeze. Pentru că o foarte mică parte din ea încă îl iubea, încă mai era îndrăgostită de Paul Reston. Dar cea mai bună parte a ei știa că toată treaba asta e o porcărie.

Simți fiori reci pe șira spinării și se dădu o jumătate de pas înapoi, văzând că el vine spre ea.

— Nu vreau să mai joc comedia asta, spuse ea.

Vocea ei dintr-odată era stranie, cavernoasă; nu părea deloc vocea ei.

El se opri și își lăsă mâinile să îi cadă pe lângă trup.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— E ciudat, Paul.

Susan ridică mâna și, dintr-un gest, îi arată camera de jur-împrejur.

— Suntem singuri. Putem vorbi despre ce s-a întâmplat. De ce trebuie să jucăm comedia asta cu „nu s-a întâmplat niciodată”?

El înalță capul cu o sprânceană arcuită.

— Ce vrei să spui? Cum adică „jucăm”?

Mda, acum chiar că era sucită rău chestia asta.

— Doamne, Paul, făcu Susan.

Reston râse, mai mult un lătrat, scurt, fioros, cu capul pe spate, cu fața roșie.

— Bine. Îmi cer scuze. Doar mă distram puțin. Când ai ajuns așa de serioasă?

O privi șmecherește.

— Parcă-ți plăcea să joci teatru?

— Trei fete au murit, zise Susan. Alta e dispărută, probabil moartă și ea.

Paul merse spre ușa de la intrare, o închise și se rezemă de ea, cu mâinile la spate, pe mânerul ușii. Vocea și atitudinea lui erau dintr-odată foarte calme.

— Am auzit. Dan McCallum, nu? Nu mi-aș fi putut închipui niciodată.

McCallum. Susan simți iar în ochi înțepătura fierbinte a lacrimilor. Tot nu înțelegea cum ar fi putut McCallum să facă așa ceva. Întotdeauna fusese

atât de ostentativ corect, îți băga sula în coaste, ce-i drept, dar întotdeauna meritat. Nu mai puteai fi sigur de nimeni.

Și acum Paul. Și-a sedus profesorul, apoi s-a apucat să flecărească cu un polițist. După ce îi promisesese, în repetate rânduri, că nu o să spună nimic, nimănui, niciodată. Probabil că Paul o ura acum.

— Cel puțin s-a sfârșit, spuse ea.

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar ea îi era recunoscătoare pentru gestul acesta de blândețe.

— Mă gândeam că ai nevoie de companie. Lasă-mă să-ți prepar ceva de cină, îi spuse el.

Trase sceptic cu ochiul spre bucătărie.

— Ai ceva comestibil aici, nu?

— Conserve de pulpă de anghinare și unt de arahide, zise ea.

— Păi, atunci să încropesc ceva.

Făcu elegant o plecăciune.

— Pot să fac o caserolă de anghinare cu garnitură de unt de arahide grozavă.

Susan se uită cu coada ochiului la laptopul de pe măsuta de cafea, tânjind deodată după tihna pe care i-o dădeau paharul de vin și computerul.

— Am un termen de respectat. Chiar trebuie să scriu câte ceva în noaptea asta.

Pentru o foarte scurtă clipă își văzu imaginea în oglinda de la Pottery Barn. Cuta aceea îi reapăruse între sprâncene. Paharul de vin era tot unde îl lăsase, pe măsuta de anticariat de sub oglindă.

— Trebuie să mănânci ceva, spuse Reston cu o privire încărcată de așteptare.

Susan se uită la el.

— Dar, apropo, de unde știai unde locuiesc?

— Avem acces la Nexus²⁹ la școală. Poți găsi pe oricine. Doar introducând numele căutat.

Reston făcu o pauză, ca pentru a-și evalua intențiile, vrând să găsească cuvintele potrivite pentru a le exprima.

— Mi-a fost greu după ce ai absolvit.

Își mută privirea de la ea.

— Nu mi-ai răspuns la scrisori.

— Eram la facultate.

El ridică dezinvolt din umeri și-i zâmbi galeș.

— Te-am iubit.

— Pentru că eram o adolescentă, încercă Susan să explice. Te adoram. Cum să nu mă iubești pentru asta?

Merse la oglindă și își luă paharul de vin de pe mescioară și îl goli dintr-o sorbire. Fotografia pe care i-o dăduse Bliss cu o săptămână înainte era înfiptă într-un colț al oglinzii. Susan la trei anișori, ținându-se de mâini cu tatăl ei. Protejată. Fericită.

În cele din urmă toate se schimbă.

— N-am încetat nicio clipă să mă gândesc la tine, spuse Paul.

Susan se uită în oglindă.

— Haide, Paul, zise către propria ei reflexie. Nici măcar nu mă cunoști.

Veni în spatele ei, imaginea lui în oglindă îl arăta grav și ușor rănit.

— Cum poți spune asta?

Susan își luă peria de păr cu mâner de lemn și începu să se pieptene. Nu că ar fi trebuit, dar îi dădea ceva de făcut.

— Pentru că atunci când m-ai cunoscut nu eram complet formată. Eram o adolescentă.

Continuă să se pieptene, simțind dinții periei zgredind pielea capului. Tatăl ei bărbos o privea din fotografie, brațul lui era petrecut protector împrejurul fetei lui.

Paul o atinse pe ceafă.

— N-ai fost niciodată o adolescentă.

Susan puse peria jos. O trânti mai mult, iar peria plesni pe lemnul mesei, stârnind un zgomot ce o făcu să tresară.

— Uite ce e, spuse ea, privind la ceas, trebuie să pleci. Am ceva urgent de terminat.

— Hai, lasă-mă să te scot la cină.

Se întoarse cu spatele la oglindă și la fotografia tatălui ei și îl privi pe Paul.

— Paul.

El îi zâmbi micos.

— O oră. Am să te cinstesc cu niște povești despre Dan McCallum. Pentru foiletonul tău. Apoi te aduc înapoi și îți termini articolul.

Susan se simți iarăși ca de cincisprezece ani. Incapabilă să-l dezamăgească. Și în plus nu mai avea puterea să se opună, să îl contrazică.

— O oră.

— Jur.

*

PARCĂ I-AU TREBUIT O MIE DE ANI liftului să coboare la subsolul clădirii unde se afla garajul. Paul nu vorbea și, pentru prima oară în viața ei, Susan n-a încercat să spargă tăcerea. Paul pur și simplu stătea, cu un zâmbet moale pe față, urmărind-o pe Susan făcându-și de lucru cu cordonul treniului, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul, privind la cifrele luminoase de deasupra ușilor liftului. Susan vedea reflexiile lor în tabla de oțel a liftului, un amalgam de culori distorsionate, refractate de metal.

Ușile se deschiseră și Paul o lăsă pe Susan să iasă prima.

— Pe aici, în partea asta, zise el și arătă spre o mașină în fundul garajului, departe de lift și de celelalte mașini parcate.

Ei bine, măcar am timp să fumez o țigară, se gândi Susan, apoi o aprinse.

— Ei, și, o cunoșteai pe Lee Robinson? întrebă Susan trăgând un fum.

Paul făcu o grimasă de dezgust.

— Tot mai fumezi?

— Nu, doar când ies în lume.

El privi împrejur prin garaj.

— Aici ești în lume?

Susan mormăi nemulțumită.

— Nu mai ești profesorul meu, Paul. Nu-mi ține lecții acum.

— Patru sute patruzeci de mii de oameni mor anual numai în Statele Unite din cauza fumatului. Asta înseamnă cincizeci de oameni pe oră.

Susan trase iarăși din țigară, prelung, adânc.

— Cât de bine o cunoșteai pe Lee Robinson? întrebă iarăși Susan.

El își duse mâna la cap de parcă subit l-ar fi luat o migrenă.

— Deloc, spuse el.

Susan trase de cordonul treniului, desfăcându-l, apoi îl legă la loc.

— Dar erai destul de apropiat de McCallum, nu? Parcă-mi amintesc că mi-ai povestit cum ați mers împreună la pescuit cu barca lui.

— Suzy, spuse Reston cu un zâmbet exasperat, asta a fost acum douăzeci de ani.

— Dar ieșeați împreună.

— Am fost împreună la pescuit o singură dată în douăzeci de ani.

O cuprinse cu brațul pe după umeri; Susan mai făcu un pas și îl scutură de pe ea. Apoi râse nervos.

— Nu puteai să parchezi și mai departe? îl întrebă ea.

Paul ridică din umeri și își bagă mâinile înapoi în buzunare.

— Era aglomerat când am ajuns aici.

— Ei bine, dacă mă prăbușesc cumva din cauza unei insuficiențe pulmonare, lasă-mi cadavrul aici să fie mâncat de șobolani, glumi Susan.

— Fumatul nu e o chestiune amuzantă. E o dependență periculoasă. O să te ucidă.

În sfârșit au ajuns la mașină. Susan nici că a fost vreodată mai bucuroasă să vadă o berlină Passat veche de zece ani. Zâmbi la vederea celor două autocolante lipite pe bara de protecție din spate. Unul spunea: SALVAȚI ȘCOLILE NOASTRE, iar celălalt: DACĂ NU TE ENERVEZ, ÎNSEAMNĂ CĂ NU EȘTI ATENT.

Paul urcă primul în mașină, se aplecă și îi deschise portiera lui Susan. Ea urcă și își puse centura de siguranță, apoi mai trase un fum. Se uită după scrumieră vrând să stingă țigara. Aia era cea mai curată mașină pe care o văzuse vreodată. Bordul era așa de curat că strălucea. Nu erau fire de păr de câine din rasa corgi, nici pixuri, nici vreo cutie veche de sos picant. Se întinse și desfăcu scrumiera din bord. Cea din mașina ei era plină de gumă de mestecat și de scrum. Cea de aici era goală. Puteai să și mănânci din ea. Dac-ai fi vrut. Susan își privi țigara; ar fi fost o rușine să murdărească scrumiera aia cu țigara. Paul se întorsese și căuta ceva în spate, aplecat între scaune. Susan nu voia pur și simplu să arunce chiștocul pe jos în garaj – încerca să se abțină să arunce mizerii, așa, când și unde îi venea. Poate că Paul avea ceva în torpedou în care să învelească mucusul țigării și s-o pună apoi în poșetă. Îl deschise: înăuntru erau o lanternă și o hartă împăturită.

— Doamne, Paul, zise ea. Da' cureți tot timpul?

Mașina aia chiar mirosea a dezinfectant, ca o toaletă publică în care se făcuse curățenie de curând.

— Ce-ai făcut? Ai scufundat mașina în înălbitor? întrebă ea. Că așa miroase...

Scoase harta și o întoarse. Era harta nautică a râului Williamette.

— Clorox.

A apucat-o de dinapoi, chiar când mâna ei atingeia piedica portierei. Degetele ei s-au crispat pe ușă, însă Reston a apăsat butonul care bloca toate portierele, iar zăvoarele acționate electronic au sărit în lăcașurile lor cu o bufnitură. Susan se zbătu să ajungă la butonul de pe mânerul portierei de pe partea ei și să o deblocheze, însă el i-a înconjurat gâtul cu antebrațul și i-a astupat nasul și gura cu ceva și nu putea să scape de el. Se lupta cu

coatele și cu genunchii, însă nu era de ajuns. Poziția îl avantaja. Lui Susan îi treceau tot felul de chestii prin minte: că și-ar fi dorit să fi făcut cursuri de autoapărare, că ar fi fost bine dacă și-ar fi luat bocancii cu plăci de oțel în vârfuri, că ar fi fost bine dacă ar fi avut unghii lungi să-i scoată ochii cu ele căcănarului și că, într-un fel, ce se întâmpla nu o surprindea deloc. Reuși cum-necum să ridice țigara aprinsă și i-o înfipse tare în gât. O apăsă până când Reston urlă și îi răsuci încheietura, iar ea scăpă țigara. Ar fi vrut să îl omoare cu ea, dar se mulțumea și să-i facă o gaură în covorașul impecabil de curat. Ar fi fost testamentul ei: o arsură circulară într-o suprafață altfel imaculată.

Perfectă, futu-i. A fost ultimul ei gând înainte să o înghită întunericul.

Capitolul 42

ANNE ERA AȘEZATĂ DIRECT PE covorașul din întunecoasa cameră din față a casei lui McCallum. Stătea înconjurată de albumele liceului Cleveland. Nu era sigură ce căuta. Însă Archie îl suspecta pe Reston, iar ea era hotărâtă să găsească ceva care să îl ajute să înainteze cu ancheta. Albumele fuseseră aranjate cronologic, iar Anne începuse cu cel mai recent dintre ele, frunzărindu-l, sperând că ceva îi va atrage atenția. Fotografii stupide de la cercurile de elevi, de la evenimente sportive, de la piesele de teatru, fotografiile cu clasa, apoi cele ale profesorilor, mesaje de despărțire ale celor din anii terminali, pagină după pagină după pagină. Și, dintr-odată, undeva pe la jumătatea albumului din 1994 a dat exact peste ceea ce îi trebuia. Scoase albumul din 1995 din raft și căută frenetică în el până găsi fotografia care i-ar fi putut confirma bănuiala. Și chiar i-o confirmă.

Se ridică în grabă de pe dușumea, cu ambele albume strânse la piept și ieși val-vârtej din cameră, căutându-l pe Archie.

Era în bucătărie, privind cum se închidea fermoarul sacului în care fusese depus cadavrul lui McCallum; erau gata să îl scoată. Anne îl trase pe veranda din spate și îi puse primul album în mână deschis la fotografia cercului de teatru al liceului Cleveland. Acolo, în mijloc, era Susan Ward și chiar lângă ea, Paul Reston. Susan, la paisprezece ani, înainte să-și vopsească părul. Frumusețea ei rămânea încă să iasă la iveală. Era o fată mai degrabă caraghioasă, subțire, cu părul brunet.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Archie, albindu-se. Arată ca celelalte.

— De ce îl bănuiești pe Reston? întrebă Anne.

Îl văzu ezitând o clipă. Archie atinse fotografia tinerei Susan, de parcă degetele lui puteau cumva să o protejeze retroactiv.

— Susan mi-a spus ieri că au întreținut raporturi sexuale pe când el îi era profesor. Azi, a negat totul.

Anne nu mai avea nicio îndoială că Susan se culcase cu Reston în adolescență.

— El este, spuse ea sec.

— Are alibi, spuse Archie, rezemându-se de zidul casei. Nu-l putem sălta dacă dovezile noastre sunt doar fotografia asta veche și o infracțiune prescrisă deja de ceva timp.

Anne puse celălalt album peste cel dintâi, care rămăsese în mâinile lui Archie, și îl deschise la fotografia din al doilea an de liceu. Susan era cu totul altfel decât în prima fotografie. Purta un tricou negru ca și rujul cu care își dăduse pe buze. În ochii ei se citeau neajutorarea și tristețea și îndărătnicia, toate în aceeași privire. Și își decolorase părul. Dar nu cu o soluție cosmetică de decolorat părul, nu fusese cu siguranță la un salon de frumusețe. Folosise ce găsisese sub chiuveta din bucătărie: Clorox.

— Despre ea e vorba, spuse Anne.

În minte mai trecuse o dată în revistă fotografiile făcute la morgă: fețele albe ca de marmură ale fetelor, corneele însângerate, portocaliul țipător al părului lor, înainte brunet.

— Le scufundă în înălbitor pentru că în felul acesta desăvârșește transformarea.

Ochii lui Archie nu se ridicaseră din album. Anne realizează că se gândește la spusele ei.

— Glumești, nu? spuse el mai mult pentru sine.

Se uită apoi la Anne, iar fața lui se înroși din cauza subitei agitații.

— Unde sunt Henry și Claire?

— Sunt aici, zise Claire urcând scările verandei, cu mobilul în mână. A sunat Jeff, continuă cu o mină crispată. Reston nu e acasă. A plecat de la școală la încheierea programului, dar n-a ajuns încă la domiciliu. Și n-au cum să dea de el până se întoarce. Să le spun să aștepte acolo?

Ușa din spatele casei lui McCallum se deschise brusc. Anne văzu spatele unei jachete pe care scria SERVICIUL DE AMBULANȚĂ. Un tânăr de vârsta studenției ieșea cu spatele înainte, trăgând targa pe care era întins cadavrul lui McCallum, închis într-un sac. Anne ținu ușa de plasă deschisă, astfel încât tânărul acela împreună cu un alt bărbat să poată scoate cadavrul pe verandă.

— Găsiți-l, îi spuse Archie lui Claire.

Îi dădu albumul înapoi lui Anne. Și își scoase mobilul.

— Arestați-l. El e criminalul. Scoate și un mandat de percheziție să-i scotocim casa. Și trimite niște subofițeri în uniformă la Susan acasă. Acuma.

Cei din serviciul de transport medical coborâseră targa pe scări. Acum o împingeau pe roțile pe aleea îngustă de ciment ce ducea la stradă. Rotilele scârțâiau cumplit frecându-se de ciment.

Anne se uită la albumul de deasupra. Pe manșetă, în dreptul fotografiei unui tânăr, era mâzgălit un mesaj al unuia din elevii lui McCallum: „Hei, D-le M. Am scăpat. Să aveți o viață excelentă”.

Capitolul 43

SUSAN SE TREZI BRUSC din pricina mirosului de benzină. Duhoarea era atât de puternică, încât o ajunse chiar și în adâncul oceanului în care era scufundată, o apucă de păr și o trase înspre suprafața conștienței sale. Ieși brusc din starea aceea, însă întunericul în care se afla era atât de dens, că i-au trebuit câteva clipe până să realizeze că ochii ei erau într-adevăr deschiși. Mâinile și picioarele îi erau legate. Încercă să se ridice în fund, dar se lovi cu capul de ceva dur aflat deasupra ei. Izbitura aceea îi stârni un val de durere în tot capul și se lăsă înapoi așa cum fusese, întinsă.

— Paul, spuse ea.

Vocea îi era rugătoare.

Încăperea în care se afla se bălăngănea. Susan, dezechilibrată, se răsuci pe spate până se propti într-un perete. Nu clătinarea aceea a încăperii în care se afla, cât bufnetul corpului la contactul cu peretele din fibră de sticlă o făcu să-și dea seama unde se află. O ambarcațiune. Era pe o barcă.

Abia atunci a cuprins-o panica.

Începu să strige. Cu mâinile și cu picioarele legate izbea în perete. Avea forțe pe care nici nu le bănuise până atunci.

— Sunt aici, țipa ea. Să mă ajute cineva.

— Susan.

Înțepeni și fiecare fir de păr de pe trupul ei se zbârli. El era acolo. Cu ea. În întuneric.

— Susan.

Vocea lui dematerializată era brutală și tensionată.

— Trebuie să taci.

— Dă-mi drumul, Paul, se rugă ea întunericului.

Își dădu seama că el băjbâie în căutarea ei, iar când mâna lui îi găsi piciorul, a trebuit să-și adune toate puterile să nu se chircească de frică. Mâna lui îi urcă pe coapsă, apoi se opri. Era chiar lângă ea. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe obraz.

— Mă gândeam că n-ar fi rău să petrecem puțin timp împreună, spuse el cu o voce tensionată. Cum ziceai, abia dacă te cunosc.

Capitolul 44

CUM SUSAN NU RĂSPUNDEA nici la numărul de fix, nici la mobil, Archie se gândi la ce era mai rău. Erau deja în mașina lui Henry, în drum spre districtul Pearl, el în dreapta, Henry la volan. Claire și Anne erau chiar în urma lor. Lăsase mesaje îngrijorate la cele două căsuțe vocale ale lui Susan, iar acum stătea cu telefonul în mână lăsată pe genunchi, dorindu-și ca ea să-l sune. Soarele apusese la șase și treizeci de minute. Acum era aproape șapte și jumătate. Soarele alunecase dincolo de Dealurile de Vest de mult, însă cerul purpuriu de iarnă târzie încă era străluminat de înserare. Urma o noapte rece.

— Ar putea fi oriunde, zise Henry, strângând volanul. Ar putea fi la duș. Sau altundeva.

— Așa-i, făcu Archie.

— Poate trage un pui de somn, adăugă Henry.

— Am înțeles, spuse Archie.

Observă că încheietura mâinii lui Henry sângera.

— Tu ce-ai pățit?

Henry dădu din umeri.

— Nepricopsita aia de mătă m-a zgâriat.

Stația lui Archie bâzâi, iar el răspunse. Patrula ajunsese la apartamentul lui Susan, dar ea nu răspundea.

— Ia vedeți dacă mașina ei e în parcare, le spuse el. Și bateți la vecini. Întrebați dacă nu a văzut-o careva venind sau plecând de acasă. Și verificați camerele de supraveghere din garaj și din hol.

Apoi sună la informații și ceru numărul de telefon al lui Ian Harper.

La Harper acasă îi răspunse o voce de copil.

— Tatăl tău e acasă? întrebă Archie.

Copilul plecă să-și cheme tatăl, iar Archie auzi în receptor muzică și rumoarea unor adulți mâncând și râzând. După un minut, Ian veni la telefon. Vocea lui era plictisită.

— Da?

Archie nu se simțea în acel moment prea plin de bune sentimente față de Ian și mai era și grăbit, așa că trecu peste amabilități.

— Ian? Archie Sheridan. Ai lăsat-o pe Susan la apartamentul ei azi după-amiază?

Ian ezită.

— Mda.

— La ce oră? întrebă Archie.

— Ce se întâmplă?

Henry trecu vâjâind pe lângă o camionetă pick-up ce se deplasa foarte încet pe podul Ross Island. Henry pusese girofarul pe mașină, însă nu pornise sirenele. Profilul clădirilor din nord, pe cerul nopții, era aidoma ca într-o carte poștală. Archie își scosese cutia cu pastile din buzunar și o învârtea între degete.

— La ce oră ai lăsat-o? întrebă iar.

— Nu știu, spuse Ian cu o voce tremurătoare. Pe la cinci poate?

— Avea de gând să iasă în oraș în seara asta? Sau să primească vizita cuiva?

— N-a spus nimic despre așa ceva.

Apoi Ian adăugă autoritar:

— Trebuia să termine articolul până mâine.

— Știi ceva despre un informator anonim care i-ar fi sugerat câte ceva despre un elev de la liceul Cleveland?

— Mda, zise Ian pe dată. E o altă poveste. N-are nicio legătură cu Strangulatorul de după ore.

— Ești sigur?

— Da, răspunse Ian cu fermitate.

Toate astea nu-l făceau deloc pe Archie să se simtă mai bine. Începu să deschidă capacul cutiutei, observă privirea plină de reproș a lui Henry și puse cutia la loc în buzunar.

— Dar ai văzut-o intrând în bloc?

— Da.

Ian tăcu. Archie auzea în fundal râsetele invitaților săi.

— S-a întâmplat ceva cu Susan?

— Încerc să dau de ea. Dacă primești vreo veste de la ea, spune-i să mă sune, da?

Glasul lui Ian coborî cu un ton.

— Ar trebui să vin acolo?

— Nu, Ian, oftă Archie, gândindu-se la mărturisirea pe care i-o făcuse Susan. Rămâi cu familia ta.

*

HENRY PARCĂ ÎN SPATELE MAȘINII de patrulare, chiar în fața vechii fabricii de bere. Un subofițer în uniformă îi aștepta.

— Mașina e aici, zise el. Este o cameră de supraveghere în hol. Monitorul e în biroul portăresei.

— Portăreasă? făcu Archie.

Polițistul dădu ochii peste cap.

— Cred că e supermodelul blocului.

Archie și Henry îl urmară pe subofițer prin holul modern al clădirii, complet decorat în alb și negru, către un birouaș în întregime decorat în tonuri de maro. Înăuntru, în spatele unui contoar din lemn de bambus, era o tânără cu părul platinat prins în coadă la spate. În mână avea o telecomandă albă și ovală, cu care derula imaginile cu purici înregistrate de camera din garaj pe un monitor alb și lucios. Pe contor era un teanc de copii ieșite din imprimantă. Archie se uită la cea de deasupra. Peste imaginea unei pisici era scris cu litere de o șchioapă: OPRIȚI EXPERIMENTELE DE LABORATOR PE PISICUȚE.

— Uite, făcu blondina.

Se aplecă înainte, sprijinită în coate, și puse un deget manichiurat pe ecran, indicând ceva în partea de sus a imaginii. Era Susan Ward cu Paul Reston.

— Asta e Susan Ward.

Toți cinci se uitau la imaginile neclare ce-i arătau pe Reston și pe Susan îndepărtându-se de lift, traversând parcare și ieșind în afara razei supravegheate de cameră. Cronometrul înregistrării indica ora șase și douăsprezece minute.

— Găsiți-i, spuse Anne către Archie și Henry. Dacă nu-i găsiți, o s-o omoare.

*

ARCHIE ERA ÎN MIJLOCUL apartamentului lui Susan. Supermodelul îi lăsase să intre. Chiar după ușa de la intrare era o oglindă bogat ornamentată, ce părea foarte scumpă. Pe mescioara din fața ei era un pahar gol în care fusese vin. Lângă pahar era o perie de lemn, iar între țepii ei era răsucit un singur fir de păr roz, sclipitor. Archie examinează paharul fără să-l atingă. Pe fund erau sedimente grunjoase de vin roșu, iar pe buză erau vizibile urme de ruj. O rataseră de puțin. Ea băuse un pahar de vin și apoi a plecat cu Reston, și cine naiba putea ști unde erau acum? Archie pusese să se

difuzeze semnalmentele lui Reston pe toate canalele de știri. Poliția autostrăzilor din patru state îi căutau mașina. Dar, cândva, o mulțime de oameni îl căutaseră și pe Archie. Pipăi cutiuța de pastile din buzunar. Îl cuprinsese vibrația aceea inconstantă produsă de prea multe cafele, ceea ce însemna că era momentul pentru câteva tablete de Vicodin. Nu mai era mult până să-l ia durerea de cap, apoi fierbințeala leneșă pe sub piele ce avea să se transforme într-o sudoare rece, apoi urmau junghiurile în tot corpul.

Ajunsesse să-i placă gustul amar al medicamentelor. Văzuse, pe vremuri, dependenți care își injectau soluție salină când nu găseau drogul intravenos de care aveau nevoie. Faptul că cineva și-ar împlânta un ac în venă doar ca să fie acolo l-a zăpăcit pe Archie atunci. Acum înțelegea că durerea aceea cunoscută acționa asupra dependenților de droguri ca un paliativ pentru o scurtă perioadă de timp.

— Crezi că-i o idee bună? îl întrebă Henry.

Archie ridică ochii. Henry era de cealaltă parte a tejghelei din bucătărie, cu o expresie de nepătruns, ca de obicei.

— Câteva tablete de întreținere, răspunse Archie întorcându-se cu spatele. N-au să mă amețească.

Își simțea corpul destinzându-se, anticipând efectele codeinei în sistem. Era o chestie psihosomatică. Pastilele nu-și făceau efectul atât de repede. Dar nu-i păsa. Trebuia să se concentreze, să gândească acum. Cum reușise Reston să o înhațe pe Addy? Și de ce l-a ucis pe McCallum? Trebuia să aibă legătură cu barca. Reston și McCallum predau la aceeași școală, se cunoșteau, iar McCallum spusese că toată lumea știa că are o barcă. Poate că Reston folosisse barca, iar apoi îi dăduse foc ca să distrugă probele sau să abată suspiciunile ce ar fi putut să planeze asupra sa. Dacă știa că McCallum fusese interogat, atunci sinuciderea sa putea fi ultima piesă din înscenare. Era o soluție neglijentă. Și disperată. Iar asta îl îngrijora pe Archie.

Se răsuci și parcurse cei zece pași ce despărteau bucătăria de camera de zi, unde stătea Anne uitându-se afară, prin fereastra imensă. Spera că și ea se gândește la Reston și nu la vreo investiție imobiliară în districtul Pearl. Îl simți pe Henry la un pas înapoia sa, umbra nelipsită. Archie se opri lângă Anne și se uită și el pe fereastră. De cealaltă parte a străzii era un alt bloc de apartamente, nou-nouț, și fiecare apartament părea o cameră dintr-o căsuță de păpuși, strălucind în întuneric.

— Cât de disperat o fi? o întrebă pe Anne.

Ea își dădu din ochi o șuviță împletită de păr.

— E obsedat de o fostă elevă de-a sa. O poveste care s-a sfârșit acum zece ani. Aș zice că-i foarte disperat. Dacă întrebi de există posibilitatea să se sinucidă, părerea mea este că da, și încă una foarte mare.

O femeie dintr-unul din apartamentele de dincolo de stradă porni televizorul.

— Atunci nu crezi că a ucis-o deja? întrebă Archie.

— Nu, răspunse Anne, dar s-ar putea să mă înșel.

— Și unde ar fi putut-o lua? întrebă Henry.

Anne se gândi bine.

— O va lua undeva unde se simte în siguranță. Unde le-a dus pe celelalte? întrebă retoric Anne.

— Pe barcă, spuse Archie.

— Pe barca lui McCallum, repetă și Henry ca un ecou. Dar barca aia nu mai există.

Archie cugetă la toate astea. Dedesubt, în stradă, un SUV³⁰ încerca să parcheze paralel cu altă mașină.

— Dar dacă are o altă ambarcațiune?

— Nu, n-are, zise Claire intrând în camera de zi. I-am verificat la căpitania portului pe toți cei din corpul profesoral și din personalul administrativ al liceelor care se potriveau cu expertiza psihiatrică. I-am verificat în noiembrie. Apoi iar în februarie și în martie. McCallum avea o singură ambarcațiune înregistrată. Și era singurul cu licență de căpitan de vas.

— Zicea că și-a cumpărat barca acum câțiva ani, spuse Archie. Poate că pe cea veche a păstrat-o fără să o mai declare la căpitanie.

— Se poate face așa ceva? întrebă Claire.

— Sună-i, îi spuse Archie.

Claire scoase mobilul pe care-l purta în teaca prinsă de talia pantalonului.

— Da, spuse ea, și se îndepărtă să poată vorbi la telefon.

— Ești bine? îl întrebă Henry pe Archie.

Archie realizează că stătea cu mâinile în șolduri, holbându-se la parchet. Susan Ward fusese răpită de un ticălos nebun care avea să o ucidă, dacă nu cumva o ucisese deja, iar Archie nu era sigur că el poate să o salveze.

— Îmi revin într-un minut, răspunse el.

ARCHIE ERA ÎN BAIA APARTAMENTULUI lui Susan. Simțea îngrijorarea lui Henry înfășurându-se în jurul lui ca un lînțoliu. „Hai, adună-te!”, se gândi el. Apoi spuse cu glas tare: *Adună-te!* Își stropi fața cu puțină apă de la robinet și se șterse cu un prosopel atârnat chiar lângă chiuvetă.

Își verifică ceasul. Aproape nouă. *Încă o oră de citit și apoi stingerea.*

Alungă gândul acesta. Nu te gândi la ea. Nu acum. Trebuia să se concentreze la Susan. Începuseră furnicăturile la nas. Era unul din efectele secundare al Vicodinului, pe care de obicei corpul său le reprima, însă când și când se manifestau ca atare. Își frecă nasul energic. Minunat! Acuma, colac peste pupăză, toți aveau să creadă că e cocainoman. Și iar îi apărură Gretchen în minte, o imagine limpede ca lumina zilei, relaxată, întinsă în patul de campanie al închisorii, proptită într-un cot citind *Ultima victimă*. Fotografia de la nunta lui era în cartea aceea.

— Șefu’? făcu Henry bătând discret în ușă.

Archie clipi de câteva ori spre reflexia întunecată din oglindă, apoi deschise ușa. Henry și Claire erau amândoi în prag.

— Ce-avem? întrebă Archie.

Claire își verifică agenda.

— Ambarcațiunea care a ars a fost înregistrată acum cinci ani. Înainte de asta, McCallum a avut o altă barcă înregistrată, model Chris-Craft Catalina³¹, an de fabricație 1950. Înregistrarea celei dintâi a fost amânată opt luni până să o înregistreze pe cea nouă. Dacă ar fi vândut-o unui localnic, atunci altcineva ar fi trebuit să o înregistreze. Dar n-a fost.

— Poate că a vândut-o cuiva de pe celălalt mal al fluviului, zise Archie.

— Posibil. Dar după cum spunea doamna aceea drăguță de la OSBM³², până în 2002, când s-a schimbat legislația, nu trebuia să înregistrezi în fiecare an ambarcațiunea care nu era la apă. Ceea ce înseamnă că dacă aveai o barcă amarată, dar nu ieșeai cu ea, nu erai obligat să plătești cei cincisprezece dolari anual către stat.

Archie dădea din cap.

— Iar zgârie-brînză ăsta a preferat s-o păstreze.

Henry ba își încrucișa brațele, ba și le descrucișa.

— Asta trebuie să fie cea pe care a folosit-o Reston, pentru că pe asta McCallum era mai puțin probabil să bage de seamă că i-a fost înstrăinată.

— Înstrăinată? făcu Claire.

— Ce, n-am voie să folosesc un cuvânt șmecher? zise Henry.

Claire își reluă spusele:

— Dacă nu ne înșelăm, atunci barca aceea ar trebui să fie la docuri, nu? Vreau să zic că e foarte probabil.

— Haideți, zise Archie.

Anne o luă pe lângă Henry.

— Fiți foarte atenți, pentru că dacă trimiteți cavaleria înainte și-l băgați în sperieți, s-ar putea să-i facă ceva rău ei și lui însuși.

— Dacă nu ne înșelăm, și dacă el e acolo, și dacă ea e vie, spuse Archie.

Anne dădu câțva timp din cap. În spatele ei, dincolo de fereastră, în apartamentul de cealaltă parte a străzii, femeia închise televizorul. Nimic interesant.

— Îmi trebuie o cola dietetică, spuse Anne.

Brusc se auzi un zgomot dinapoia lor, un fel de icnet, și fiecare polițist din încăpere se întoarse către ușa de la intrare. O femeie de vârstă mijlocie tocmai intra. Purta o pălărie croșetată caraghioasă, o haină din piele de leopard și o pereche de bocanci fără toc, foarte înalți și cu șireturi. Părul îi era o claie de șuvițe blonde împletite. Gura roșie era întredeschisă într-o grimasă de uimire.

— Cine sunteți voi? întrebă ea. Și unde e fiica mea?

Capitolul 45

— LE-AI UCIS PE FETELE ACELEA, vorbi Susan în întuneric.

Vocea lui Reston părea sugrumată de emoție.

— Îmi pare rău.

Lui Susan i se părea că propria respirație era cel mai puternic zgomot din întreg universul. Ca suflul unei mici bombe atomice. Se străduia să-și domolească respirația, să se relaxeze cât de cât, să-l facă să înțeleagă că ei nu-i era frică. Trebuia să-l convingă că ea e puternică. Că putea să controleze situația.

— Ți pare rău? Paul, ești bolnav. Ai nevoie de ajutor. Pot să te ajut.

— N-ar fi trebuit să mă părăsești, spuse el, petrecându-i ceva pe după cap și împrejurul gâtului.

Susan simți cureaua de piele moale lipindu-i-se de gât, ceva mai jos de părul de pe ceafă, chiar la baza scalpului; iar în față, deasupra claviculelor, ceva tare și dur – catarama. Semnele purpurii dimprejurul gâtului lui Kristy Mathers îi străfulgerară prin minte și, febrilă, își ridică mâinile legate în sus, vrând să le bage sub curea, care exact atunci se strânse pe gâtul ei. Icnii și se luptă din răspuțeri s-o desfacă, însă Reston îi dădu mâinile la o parte și strânse și mai tare. Tâmpilele ei pulsau, iar capul parcă i se umpluse de flăcări. Reston se apăsă atât de tare pe ea, încât rotulele ei se izbiră de dușumea cu un pocnet sec ca al unei toporiști într-un buștean. Susan se suci în loc, cu puterile tot mai slăbite, apoi dintr-odată se liniști. Toate simțurile ei se încrâncenară, dar, în exact acel moment, ochii i se obișnuiră puțin cu întunericul. Îl zări pe Reston în fața ei. Nu era o ființă, ci o umbră sumbră, umbra unei ființe. Îi simțea degetul mare pe gură, tatonându-i forma buzelor. Degetul lui era înghețat. Iar buzele ei tremurau.

— Ai o gură frumoasă, îi zise el.

Lui Susan i se limpeztea mintea, pune cap la cap informațiile pe care le cunoștea. Răpită. Barcă. Paul. Ucigaș. Și Addy.

— Paul, spuse ea răgușită. Unde-i Addy?

El ezită o clipă, se dădu înapoi, iar strânsoarea curelei dimprejurul gâtului ei slăbi. Se aprinseră luminile. Susan își întoarse capul și își strânse pleoapele reflex, apărându-se de izbucnirea bruscă de lumină ce-i rănea ochii. O clipă mai târziu, silindu-se să-i redeschidă, îl zări iar pe Reston în

fața ei. Îi ținea un pistol ațintit spre frunte. Susan se împotrivi din răsuputeri unei năprasnice senzații de greață, înghițindu-și saliva caldă ce îi urca pe gât.

Avusese dreptate. Erau într-o ambarcațiune. Într-un fel de cabină de dormit. Pereții și tavanul jos al încăperii aceleia erau albi. Spațiul era înghesuit, de vreo doi metri lățime cel mult. Unul dintre pereți era acoperit în întregime de dulăpioare și sertărașe. Pe peretele opus era montată o cușetă solidă din lemn cu paturi supraetajate. Pe patul de deasupra celui în care zăcuse chiar Susan cu câteva minute mai înainte era Addy Jackson.

Era semiconștientă și despuiată; nu mai avea pe ea decât o pereche de chiloți roz; brațele și gleznele erau legate cu bandă izolatoare. Ochii îi erau abia niște fante, din gură i se scurgea salivă, iar părul îi era năclăit de sudoare. Se foia și se ștergea pe obrazul ud de lacrimi cu mâinile legate. Atunci o recunoscuse Susan. Lee. Dana. Kristy. Addy. Părul brunet. Trăsăturile regulate ale feței. A știut atunci cu o devastatoare certitudine că despre ea fusese vorba, că întotdeauna fusese vorba de ea. Și a mai știut că el avea să le ucidă pe amândouă. Nu era nicio îndoială. Se uită la Addy, care nu părea să realizeze unde se află și ce i se întâmplă. Susan o invidia.

— E vina ta, începu Paul să explice, trecându-și mâna pe ceafa lui Susan. N-ar fi trebuit să fii așa o pizdă cu mine.

În clipa aceea Susan își jură mută că nu avea să moară. Nu, în ruptul capului. Nu în mâinile tâmpitului de prof de teatru.

Capitolul 46

ADMINISTRATORUL DOCURILOR din River Haven nu trăia pe o ambarcațiune, ci într-o casă pe un deal de deasupra micului port. Temperatura scăzuse cu vreo zece grade. Se lăsase noaptea. Archie simțea gustul râului în gură, un gust asemănător unei folii de staniol. Se afla pe veranda unei căsuțe vopsite într-un ocru mat, pe al cărei perete lateral era agățată o placă din lemn de plută lustruit pe care era pirogravat cuvântul BIROU. Iar îl furnica nasul. *Deschide naibii ușa*, zise Archie în gând.

Henry și Claire erau chiar lângă el. Înapoia lor erau trei mașini ale poliției, dar fără însemne. Archie ordonase ca toate mașinile de patrulare și autovehiculele SWAT-ului să rămână ferite, pe vechea autostradă. Își întinse gâtul și privi în jos înspre docuri, unde câteva zeci de ambarcațiuni se legănau pe apele întunecate.

Dinăuntru se auzi un câine lătrând. Ușa se deschise. O femeie în vârstă se strecură afară, însă Archie avu timp să vadă un boț de blană agitându-se, înainte ca ea să reușească să împingă câinele înapoi și să tragă ușa. Femeia era acum pe verandă, între ușa închisă a casei și cea de plasă pe care o păstra precaută între sine și detectivi. Archie ridică insigna la vedere.

— Știu cine ești, îi spuse ea. Te-am văzut la TV.

Își scoase ochelarii. Avea părul vopsit castaniu și prins într-un coc lejer la baza gâtului. Purta o helancă pe gât băgată în blugi. În mână ținea un roman polițist de buzunar, cu un deget în carte la pagina la care ajunsese. Ochelarii îi lăsaseră adâncituri roșii pe șaua nasului.

— Ești polițistul pe care l-a răpit Gretchen Lowell. Numele lui Gretchen parcă-i electrocută mâinile lui Archie. Pumnul i se strânse pe cutiuța de pilule din buzunar.

— Vreau să știu ce ambarcațiuni a amarat Dan McCallum la docurile astea.

Femeia își luă privirea de la el și se jucă cu mânerul ușii.

— Barca lui Dan a ars.

— Să mai fie vreuna de-a lui?

Femeia se codea să răspundă.

— E foarte important, spuse Archie.

— I-am permis să o țină aici, chiar dacă nu era înregistrată. E un chiriaș bun.

— Bine, o liniști Archie. Nu te băgăm în bucluc. Unde e?

Îl privi lung pe Archie, apoi ieși de după ușa de plasă și arătă în jos, înspre docuri.

— Bazinul douăzeci și opt. Acolo. Al doilea din capăt, pe stânga.

*

— POȚI SĂ FACI CE VREI CU MINE, spuse Susan, dar trebuie să-i dai drumul lui Addy.

Fața lui Reston era sculptată în umbre adânci. Comisurile gurii i se contractară.

— Nu pot.

Susan își adună toate puterile să-și păstreze calmul, să se arate stăpână pe sine.

— Ai s-o ucizi?

— Trebuie.

Susan avu impresia că încăperea aceea, și așa mică, se strânge și mai mult împrejurul ei. Și dacă n-ar fi fost legată, tot n-ar fi putut trece pe lângă el, n-ar fi putut ajunge la ușă și să fugă de pe barcă. Dar ce-ar fi putut face apoi? Poate ar fi trebuit să înoate. Hubloul de deasupra patului în care zăcea Addy era cam de mărimea unei farfurii. Nu exista nicio cale de ieșire de acolo, din situația aceea.

— Și eu?

— Uită-te la ea.

Reston se întinse și, demonstrativ, o atinse pe fată pe șold. Degetele lui urmară curbura adâncă înspre talia zveltă, peste coaste. Afară, apa lovea plescând coca ambarcațiunii, făcând-o să se legene cu mișcări bruște, cu tresăriri inegale.

— Nu-i frumoasă? întrebă Reston.

Susan nu înțelegea cum de-a putut să o răpească.

— Ziceau că erai supravegheat, că te urmăreau. Mai ziceau că n-ai ieșit din casă.

— N-am răpit-o, Suzy, spuse el blând. Ea a venit la mine.

Reston închise ochii.

— I-am spus că putem fi împreună. I-am spus să spargă geamul dormitorului ei din afară. I-am spus ce autobuz să ia până aici. I-am spus să mă aștepte pe barcă până îmi termin treburile la școală.

Reston deschise ochii clipind și o privi pe Susan cu atâta ură, cum ea nu mai văzuse înainte. Ruliul legănă iar barca, iar ușa cabinei zdrăngăni în balamale.

— Iar ea a făcut exact ce i-am spus.

— Ești nebun, îi spuse Susan.

Reston zâmbi în sinea sa, sorbind-o din ochi pe fata semiconștientă.

— Rohypnol³³. L-am achiziționat on-line.

Susan era dezgustată că îl lăsase vreodată să o atingă. Revedea fiecare întâlnire cu el, fiecare stângăcie; amintirile se succedau în mintea ei asemenea unor diapozitive triste din adolescența ei tristă. Își dorise cu disperare să fie independentă. Și convinsese pe toată lumea că era într-adevăr. Adevărul era însă altul, mult mai jalnic.

Respirația lui Reston se accelera, iar obrazul i se înroși de excitație. Îi pipăia fetei sâni. Cu buricul degetului trase un cerc împrejurul sfârcului mărunt și roz. Addy se agită pe pat.

— Le doresc atât de mult pentru că îmi amintesc de tine.

Susan își spuse că trebuie să se țină tare, că numai așa putea scăpa.

— Astea-s niște porcării care să-ți justifice faptele. Întotdeauna ți s-a sculat când aveai puștoaice pe lângă tine.

— Nu, zise el, iar vocea i se frânse. Nu. Tu m-ai făcut să mă bag în povestea asta. Niciodată n-am jinduit la elevele mele. Niciodată, până la tine. Tu m-ai făcut așa.

Își lăsă mâna să alunece de la sânul lui Addy înapoi pe coaste, pe talie, pe șolduri și apoi de-a lungul beteliei chiloțelor.

— Nu face asta, spuse Susan întorcând capul, neputând să privească grozăvia aceea.

— Oare am însemnat ceva pentru tine?

Susan strânse pleoapele.

— Bineînțeles.

— Mă gândesc tot timpul la ziua aceea... după ore. Cum stăteai, cu ce erai îmbrăcată, ce-am spus fiecare. Mi-ai făcut caseta aceea, îți amintești?

Reston îi atinse obrazul, însă ea se smuci într-o parte. Cureaua se strânse pe gâtul ei, sufocând-o, obligând-o să rămână nemișcată. Se temea să se mai miște.

Nu plânge, își spuse. Numai nu plânge, naibii.

— Cântecul tale preferat, continuă el, iar Susan îi simți buzele trecându-i ușor pe obraz, stârnindu-i un spasm de vomă. O mai am încă. E

și o piesă de-a celor de la Violent Femmes, „Da’ de asta ce zici”. Un vers de-acolo spune așa: „De ce nu pot căpăta măcar un sărut...” Mi-ai dat-o și mi-ai zis: „Asta-s eu”. Mi te-ai dat mie.

O sărută iar, trecându-și alene buza de jos peste obrazul ei, lăsând o dâră umedă de salivă.

— Ai scris cu mâna ta toate titlurile pieselor. Erau caligrafiate cu multă atenție. Cred că ți-a luat ore întregi.

Susan strânse pleoapele și mai tare de parcă ar fi fost pumni.

— Era caseta pentru repetiții, Paul. M-am oferit să fac caseta pentru repetiții. Pentru încălzirea de dinainte.

— În ziua aceea, în clasa mea... după ore... ne-am sărutat...

Susan îi simțea mirosul transpirației, dulceagă și acră, umplând încăperea strâmtă.

— Nu.

— Am ascultat-o în drum spre casă și nu-mi venea să cred... cât de mult semănăm.

Susan îi simțea degetele pe gură și se zbătea să-și întoarcă capul, însă nu putea. Ecranul întunecat al pleoapelor ei se umplu de scânteii.

— Am ascultat textele cântecelor și am știut ce încercai să-mi spui, zise Reston, iar buzele lui dănțuiau pe-ale ei în ritmul cuvintelor rostite. Am știut cât de greșit ar fi fost să fim împreună.

El se dădu înapoi, iar Susan simți strânsoarea curelei slăbind, dar încă îi era teamă să deschidă ochii, îi era teamă de ce ar fi putut vedea.

— Eram căsătorit. Eram profesorul tău. Însă tu erai atât de matură pentru vârsta ta, atât de înțeleaptă în ciuda anilor tăi puțini. Ți-am scris o scrisoare. N-ar fi trebuit să o scriu niciodată, n-ar fi trebuit să îmi pun sentimentele în cuvinte. Dar am riscat. Ți-am dat-o a doua zi, în clasă. Ți-am spus să o citești după ore și așa ai și făcut.

Reston oftă întrerupându-se, un oftat ce se transformă în suspin.

— Și ai venit la mine după petrecerea celor ce au jucat în piesă. Și am făcut dragoste.

Îi apucă apoi tâmpilele în mâini și ea îi simți iar buzele pe gură și limba împingându-se între buzele ei închise. Cureaua se strânse pe gâtul ei.

— Deschide gura.

Susan deschise brusc ochii și se uită cu furie la el.

— Nu așa s-au petrecut lucrurile, Paul.

În sfârșit spunea ce trebuia să spună de mult. În sfârșit spunea adevărul.

— M-am îmbătat, îi scui pă ea adevărul în față. M-am îmbătat pentru prima oară în viața mea la petrecerea aia, după o piesă tâmpită; te-ai oferit să mă duci acasă și mi-ai tras-o în mașină.

Își sprijini capul de tăblia din lemn a cușetei.

— Eram un copil. Taică-meu tocmai murise. Și te-am lăsat. Nu știam ce altceva aș fi putut face. Iar tu erai profesorul meu preferat.

Capitolul 47

VESTA ANTIGLONȚ de Kevlar îl obliga pe Archie să respire diferit. Chingile cu scai erau strânse, iar greutatea vestei îi apăsa pieptul, provocându-i junghiuri în coaste și făcând din fiecare mișcare o victorie a psihicului său asupra trupului. Încercă să inspire adânc, imaginându-și cum trece oxigenul prin trahee spre plămâni, iar de-acolo ajungând la inimă, oxigenând-o. Măcar avea la ce să se gândească în timp ce el, Henry și Claire coborau încet dealul pe aleea cimentată ce ducea la docuri. La poalele dealului era parcat un Passat argintiu, vechi. Mașina lui Reston. Mergeau într-un ritm normal, cu vestele trase pe sub hainele de stradă și cu revolverele ascunse, însă tensiunea era atât de vizibilă în mișcărilor lor, încât oricine i-ar fi văzut trebuia să fie idiot sadea să nu se alarmeze. Dar nu se vedea nici țipenie. Doar ambarcațiunile.

Au ajuns la docuri. Se întindeau în fluviu, în formă de T, cu bărci de fiecare parte. Luminile de siguranță aliniate pe pasarele străluceau leneș, difuz și alb, jucând pe apele fluviului și făcând să pară totul mai clar. Din cauza aerului rece, își zise Archie. Totul părea mai dur, mai dificil. Daunele provocate de incendiu nu se mai zăreau, bărcile avariate nu mai erau de mult acolo, însă un miros vag de cărbune zăbovea în aer. Desfăcu curelușa de la hamul de care-i atârna pistolul, iar metalul neted al pistolului se apăsă rece în palma sa.

De o parte a docului erau bazinele cu numere pare, de cealaltă, cele cu numere impare. Archie știuse că barca n-avea să fie la locul ei înainte să ajungă la numărul 28. Pur și simplu nu era el așa de norocos.

— Futu-i, făcu Archie.

Stătea cu ochii ațintiți la bazinul gol.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Claire.

— Înseamnă că au ieșit în larg, spuse Archie.

— Aia-i când ieși pe mare, zise Henry. Aici e un fluviu.

— Futu-i, făcu iar Archie.

*

ARCHIE ERA PE PUNTEA unei vedete cu două motoare propulsoare și cu cabină, lungă de șapte metri. Nu că ar fi știut ceva despre ambarcațiuni, însă îl informase unul din subofițerii Patrulei Fluviale. Unitatea Patrulei

Fluviale a Comitatului avea uniforme verzi, subofițerii își vopseau șalupele în verde smarald și își spuneau „Viespile verzi”. Personalul pe timp de iarnă se reducea la un locotenent, un sergent, opt subofițeri și un mecanic cu normă întreagă. În mai puțin de o jumătate de oră de la apelul lui Archie, toți până la unul erau prezenți la datorie.

În mai puțin de patruzeci și cinci de minute, cinci șalupe ale Viespilor erau lansate la apă, iar două elicoptere ale poliției și unul al Gărzii de Coastă survolau regiunea în căutarea ambarcațiunii.

— Dacă-i o barcă, îi spusese plin de încredere unul din piloți, și dacă-i pe fluviu, o găsim.

Așa s-a și întâmplat. O oră mai târziu, unul din piloți le-a spus prin radio că localizase o barcă ancorată chiar la gura canalului de pe insula Sauvie ce se vărsa în râul Williamette.

Archie transmise mai departe informația celor de la SWAT. Dacă ar fi măturat zona cu reflectoarele de zece mii de megawați de pe elicopter, Reston i-ar fi observat. Și atunci fie ar fi tras la mal și ar fi încercat să fugă, caz în care elicopterele i-ar fi luat urma, fie ar fi rămas ascuns pe barcă. Dar fiind vorba de un caz cu luare de ostatici, Archie nu voia să riște deloc.

Celor de la SWAT le mai trebuia timp să ajungă în zonă, iar șalupele Viespilor nu era departe. Și apoi, nu trebuiau oare să se convingă că acela era Chris-Craftul pe care îl căutau? Nimeni n-ar fi vrut să trimită o echipă SWAT să dea buzna pe o altă ambarcațiune decât cea căutată și să strice o ieșire la pescuit a vreunei familii nevinovate. Archie dădu, așadar, instrucțiuni celor trei subofițeri de pe șalupe pe care se aflau el, Henry, Anne și Claire să dea ocol insulei și să încerce să se apropie.

Și iat-o! Luminile de semnalizare erau stinse, însă în cabină se vedea lumină. Rick, un subofițer cam de aceeași vârstă cu Archie, cu păr scurt și cu barbă grizonantă, îndreptă unul din reflectoarele de pe puntea vedetei către Chris Craft. Elicopterul se învârtea în cercuri pe cerul întunecat al nopții.

— Asta-i fata ta, strigă Rick, încercând să se facă auzit peste zgomotul motoarelor.

— O echipă SWAT și un negociator sunt pe drum, îi strigă Archie.

— N-avem prea mult timp, îi atrase Anne atenția.

Vântul îi aduna șuvițele împletite în față, iar ea și le dădea la o parte cu degetele. Purta mănuși din piele.

— O să vrea să pună capăt situației acesteia.

— Cât de mult te poți apropia? îl întreabă Archie pe Rick.

— Suficient cât să putem urca pe punte.

— Dă-i drumul.

Henry, Claire și Archie își scoaseră revolverele, în timp ce șalupa Viespilor, cu viteza mult redusă, înaintând foarte încet, își făcu drum până lângă Chris-Craft. Doi dintre subofițeri fixară parâmele de tacheții vedetei și așteptau la tribord. Când șalupa ajunsese aproape, Rick opri motoarele, astfel încât ultimii câțiva metri până la cealaltă ambarcațiune i-au parcurs în virtutea inerției. Când au ajuns suficient de aproape, cei doi subofițeri de la tribord apucară de parapeții Chris-Craftului și înfășurară parâmele împrejurul lor.

Cele două ambarcațiuni se legănau pe apă și se ciocniră una de cealaltă. Nimeni nu scoase un cuvânt. Se lăsase frigul peste râu, iar Archie își duse mâinile la gură și suflă în pumni, frecându-i și flexându-i de câteva ori să-i încălzească. Vântul ce bătea peste ape îi ciupea obraji. Nu era nicio mișcare pe Chris-Craft. Archie se uită în sus și în jos pe râu. Nicio lumină pe ape.

— Urc pe punte, anunță el.

Îi întinse pistolul său lui Henry, cu patul înainte.

Henry apucă revolverul în pumn, însă cu mâna cealaltă o apucă hotărât pe-a lui Archie, iar arma rămase înțepenită între ei. Henry se aplecă spre el, cu fața lui mare încruntată.

— Urci pentru că e cel mai bun lucru de făcut, îi șopti lui Archie, sau pentru că ți s-a urât cu viața?

Archie se uită în ochii prietenului său. *Nu mă poți salva*, se gândi el.

— Nu veniți decât dacă auziți focuri de armă. Am să încerc să vă fac semn dacă e cazul să-l anihileze cei de la SWAT.

— Ia o vestă, zise Henry.

Vestă! Archie și-o scosese de cum urcase pe șalupă. Nu părea cel mai inteligent lucru să ai ceva atât de greu pe tine, când de fapt ar fi trebuit să porți o vestă de salvare. Își retrase mâna, lăsând pistolul în pumnul lui Henry.

— Îmi dă junghiuri în coaste, spuse.

Apoi se întoarse și se săltă peste balustrada șalupei direct pe puntea vechiului Chris-Craft, înainte ca cineva să-l poată opri. Tocurile de cauciuc ale pantofilor lui se cam poticniră în puntea de fibră de sticlă, însă Archie reuși să se furișeze, mai mult pe vine, aplecat, cei câțiva metri până la intrarea în cabină.

— Reston, strigă. Sunt detectivul Sheridan. Am să deschid trapa ca să putem vorbi, bine?

Nu mai așteptă răspunsul. Ce-ar fi rămas de făcut dacă Reston ar fi spus nu? Trebuia să se miște și să vorbească întruna. Să-l descumpănească. Archie dibui zăvorul – nu era tras. Deschise tambuchiul pătrat din lemn. Pe blana de sus a ușii era o plăcuță pe care era scris: VEZI UNDE CALCI.

Archie desluși doar o parte din interiorul furniruit al cabinei – o mașină de gătit într-un colț și o masă cu scaune. Dar Reston nu era acolo. Nici Susan. Nici Addy Jackson.

— Sunt neînarmat. Vin înăuntru să putem discuta, bine?

De data asta așteptă răspunsul. Nimic. Iar acesta era semn rău. Poate că erau deja moarte. Inspiră adânc, pregătindu-se pentru o posibilă imagine de măcel. Nu era foarte sigur că ar putea suporta așa ceva.

— Vin înăuntru.

Se strecură prin tambuchi și se lăsă pe vine să poată coborî cele patru trepte ce dădeau direct în partea principală a cabinei. Lumina îl făcu să-și țină ochii întredeschiși. Ajunsese în ceea ce, pe o ambarcațiune, este camera de zi. O canapea cu model floral și un scaun din nuiiele, cu o pernă asortată cu canapeaua, erau în fața unei măsuțe, tot împletită, rotundă, vopsită în alb și cu tăblie de sticlă. Mocheta era de culoarea verde a ierbii artificiale. Tavanul era jos și tot spațiul acela era strâmt, însă pereții păreau a fi panotați cu lemn de tek, iar lemnul lucea blând în lumina gălbuie a lămpilor de interior. Deasupra canapelei atârna un barometru ornamental, masiv, din lemn și alamă. Dincolo de ceea ce se putea numi camera de zi, era zona de servire a mesei și mașina de gătit din colț, pe care Archie le văzuse prin trapă, de sus.

Reston era în picioare lângă canapea, în dreptul unei uși ce ducea și mai adânc în carena ambarcațiunii. Purta pantaloni kaki și tricou. Ochii lui ai fi zis că erau niște găuri negre. Un braț îi era petrecut strâns împrejurul taliei lui Susan Ward, iar pistolul i-l ținea înfipt în partea stângă a mandibulei. O curea maro din piele atârna slăbită împrejurul gâtului ei. Archie nu avea nicio îndoială că se potrivea cu urmele de strangulare de pe gâtul fetelor moarte. Antebrațele și gleznelor lui Susan erau legate cu bandă. Era însă în viață. Și trează. Și furioasă, judecând după expresia ei obosită, dar cruntă.

— Hei, făcu Archie.

— Addy e în spate, reuși Susan să spună înainte ca Reston să apuce de capătul curelei și să i-o strângă pe gât, făcând-o să se înece.

Reston îi apăsă dur pistolul în carne, iar ea căzu în genunchi.

— Gura, zise Reston feroce. De ce-a trebuit să spui asta? De ce nu poți fi drăguță cu mine?

Susan trase de cureaua cu mâinile legate, însă nu reușea să-și bage degetele pe sub ea și să slăbească strânsoarea. Fața i se contorsiona, pătată de lacrimi, umflată, iar ochii i se lărgiseră și încremeniseră așa. Gura i se căscă larg, bolborosind, împrôșcând salivă de pe buze. Archie nu avea mai mult de două minute la dispoziție.

Tot ce putea să facă el era să se abțină. Să nu facă nimic ce-ar fi putut să-l grăbească pe Reston. El îi ținea pistolul la cap lui Susan. Dacă Archie ar fi sărit la el, ar fi putut să o împuște. Întreaga ei greutate atârna de cureaua, pe dușumea, așa că probabil Reston n-avea să-i rupă gâtul. Să strangulezi pe cineva e mai greu decât s-ar putea crede. Nu doar lipsa aerului e cauzatoare de moarte, mai e și comprimarea vaselor de sânge din gât. Dar dacă Archie nu făcea nimic, Susan avea să moară. Însă putea să dureze câteva minute. Iar câteva minute sunt un timp destul de lung. Asta îi dădu lui Archie o șansă.

Le întoarse spatele lui Reston și lui Susan și făcu cei câțiva pași până la mașina de gătit. Acolo se aflau un cuptor mic și o chiuvetă montate în tăblia unui dulap verde. Dulăpioarele prinse pe perete erau vopsite în alb. Archie deschise câteva din ele, unul după altul, până găsi niște pahare. Scoase unul și îl umplu cu apă de la robinet. N-o mai auzea pe Susan zbătându-se. Oare își pierduse cunoștința? Oare el, Archie Sheridan, o zbârcise și de data asta? Apoi, dintr-odată, se auzi totuși o răsuflare întretăiată, zgomotoasă. Reston slăbise strânsoarea curelei. Susan respira iar. Tuși răgușită, icnind. Archie închise ochii, simțindu-și degetele încălzindu-se, irigate iar de sânge. Stratagema lui avusese succes.

— Ce faci? îl întrebă Reston.

Archie îl lăsă să aștepte răspunsul vreme de câteva respirații. Lasă-l pe nenorocit să se mire.

— Trebuie să iau niște pastile, explică el, tot cu spatele întors. Pot să le iau și fără apă, dar își fac efectul mai repede dacă dau ceva pe gât după ele.

Se răsuci spre Reston, zâmbindu-i amabil. Apoi se așeză pe bancheta cu căptușeală cafenie de lână măsura verde, rabatabilă, având grijă să nu-și bage genunchii sub tăblia mesei, ca să se poată mișca rapid dacă se ivea prilejul. Puse paharul cu apă pe masă. Prin micul hublou al încăperii Archie

vedea luminile șalupei Pazei de Coastă. Ceea ce însemna că și ei îl puteau vedea pe el. Asta era bine.

— Am să bag mâna în buzunar acum, să scot pilulele, spuse el.

Înainte ca Reston să spună ceva, Archie băgă încet mâna în buzunar și extrase cutiuța cu tablete. O deschise și numără opt pastile pe care le alinie, una câte una, pe tăblia mesei. Chiar și în situația aceea simțea năpădindu-l valul de endorfine, numai uitându-se la pastile.

— Știu că par multe, îi spuse el lui Reston.

Ridică din sprâncene cu prefăcătorie.

— Dar am toleranță crescută.

Reston o luase iarăși de mijloc pe Susan. Ea încă mai tușea, căilor ei respiratorii parcă nevenindu-le să creadă că sunt iarăși eliberate. Însă reușise să-și scoată cureaua de pe gât. Acum zăcea încolăcită la picioarele ei. *Bravo, fetițo*, se gândi Archie.

— Susan, vorbi el blând. Ești bine?

Ea îi făcu semn că da, ridicând capul ca să-l poată privi, ochii scăpărând, sfidători din nou. Reston o trase mai mult spre el. Archie luă o tabletă, și-o puse pe limbă și o înghiți cu un gât de apă din pahar. Apoi puse iarăși paharul pe masă.

— Ai făcut-o pe Addy să vină la tine, îi spuse lui Reston.

Reston aprobă dând din cap.

— Avea nevoie de cineva care să o facă să se simtă specială.

— Dar cu celelalte fete pe care le-ai răpit? Cum ai reușit să-ți falsifici alibiurile?

— A fost simplu, zise Reston. Urmăresc repetițiile din cabina tehnică. Elevii nu văd nimic înăuntru. Facem o repetiție cap-coadă. Dau note. Apoi mai facem o repetiție completă. Elevii mă văd intrând în cabină înainte să înceapă și ieșind după ce termină. Plecam la câteva minute după ce începea actul întâi.

Reston mângâie părul încâlcit al lui Susan, așa cum ar fi mângâiat o păpușă, însă ea se feri, vizibil scârbită de atingerea lui.

— Așa puteam să le găsesc, să le vorbesc, să le ucid și să mă întorc până cădea cortina. Pe fete le lăsam moarte în mașină sub o pătură. Le dădeam celor ce jucau note inventate. Nici măcar nu era nevoie să văd toată repetiția. Fac mereu aceleași greșeli tâmpite.

Reston se uită la Susan, apoi iar la Archie.

— N-am să te las să o scoți de-aici, spuse el.

Așadar Reston nu numai că era un violator criminal, dar mai era și un găozar plin de sine și foarte încrezător în propriile forțe. Poate că Archie ar fi putut să folosească încrederea asta exagerată în avantajul său. Se uită de jur-împrejur prin cabină.

— Frumoasă șalupă.

— E-a lui Dan McCallum.

— A, da, zise Archie. Dan McCallum. Criminal în serie și sinucigaș.

Un zâmbet rapid flutură pe buzele lui Reston.

— Trebuia să câștig timp.

Archie mai luă o pastilă și-o azvârli în sus, o prinse pe limbă și înghiți un pic de apă din pahar după ea. Puse iar paharul pe masă.

— Aș putea să te ucid, dac-aș vrea, spuse Reston cu o voce dogită, tremurată, falsă. Aș putea să vă împușc și pe tine și pe ea, până să vină ei înăuntru.

Archie își trecu o mână prin păr și se strădui să pară plictisit.

— Nu mă sperii, Paul, spuse el, și adăugă: Am văzut eu lucruri de spaimă.

Misterul lui Reston se dezlega sub ochii lui Archie. Reston își muta greutatea de pe un picior pe altul și închidea ochii clipind greu, brusc – un tic nervos. O înșfăcă mai strâns pe Susan, ajustând întruna strânsoarea brațului împrejurul taliei ei și tot fâțâind pistolul, când mișcându-l în direcția lui Archie o fracțiune de centimetru, când retrăgându-l, neliniștit să n-o scape pe Susan de sub supraveghere. Ea tremura din toate încheieturile, însă părea să se țină bine încă. Lacrimile i se opriseră. Reston își lăsă capul aproape de al ei și o sărută pe obraz.

— Nu-ți fie frică, îi zise, o să fie scurt.

Ea tresări, iar Reston o strânse și mai tare spre el. Apoi se întoarse spre Archie. Gulerul și subsuorile cămășii îi erau ude de transpirație. Putea a sudoare.

— Mă recunoști? îl întrebă pe Archie.

Fața lui avea o expresie lacomă, stăruitoare.

Nicio îndoială: Reston își pierdea cumpătul.

— De ieri de pe verandă? întrebă Archie.

Ochii lui Reston se îngustară.

— Gândește-te și mai mult în urmă.

Reston părea atât de sigur de ceea ce spune și de serios, încât Archie chiar se pomeni scormonind în memorie, încercând să-și amintească la ce s-ar

putea referi. Oare îl arestase pe Reston înainte? Nu, nu avea cazier. Să fi fost un martor pe care îl interogase? Numai Dumnezeu știa! Interogase mii de martori în legătură cu cazul „Frumusețe criminală”. Clătină din cap cu o expresie indiferentă, nu înțelegea la ce se referea Reston.

Reston devenea din ce în ce mai destins.

— Am ucis patru persoane, anunță el.

Asta însemna că Addy Jackson era încă în viață.

Archie auzi motorul unei ambarcațiuni ce se apropia. Elicopterul. Lumina vie strălucea dincolo de hublourile cabinei.

Mai luă o pastilă. O dădu pe gât cu apă. Puse paharul pe masă. Ceremonialul lui dement de ceai.

— Ți-a plăcut? întrebă Archie.

Încă un clipit involuntar din partea lui Reston.

— A trebuit s-o fac. N-am vrut. N-am avut de ales.

Bruschețea cu care Reston rosti aceste cuvinte îl îngrijoră pe Archie. Nu era suficient de neliniștit de ceea ce se întâmpla afară: cealaltă ambarcațiune, reflectoarele; nu-l îngrijora faptul că ar putea fi arestat, iar pentru Archie toate astea nu însemnau decât un singur lucru: se hotărâse deja să moară. Iar dacă SWAT-ul avea să se năpustească pe puntea bărcii, primul lucru pe care l-ar fi făcut Reston ar fi fost să o omoare pe Susan.

— Dar ți-a plăcut sau nu? întrebă iar Archie.

— Prima oară a fost greu, după aceea a fost mai ușor.

Își mușcă buzele până când începu să rânjească ca un nebun.

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să ucid. Însă după aceea mi-a plăcut.

— Cum le-ai ales? întrebă Archie.

— Au venit la audițiile pentru muzicalul organizat de toate liceele din district anul trecut.

Reston râse de cât de ridicol suna ceea ce spunea.

— Muzicalurile astea costă o grămadă de bani. Din cauza reducerilor de buget, niciun liceu nu și-a permis să organizeze un spectacol propriu, așa că cei din conducerile liceelor s-au înțeles și au cofinanțat unul singur.

Asta era deci legătura, își spuse Archie. Henry avusese dreptate – toate au fost în clasa a noua anul dinainte. Un spectacol al liceelor din district? Cum de le scăpase așa ceva?

— Eu am fost regizorul, continuă Reston. Niciuna dintre ele nu a fost selectată. Nu erau destul de bune. Dar le-am ținut minte. Și ele pe mine.

Toate voiau să fie vedete. Le-am spus fiecareia că le vreau în următoarea mea piesă.

— Adolescente sunt ușor de manipulat, observă Archie.

Reston zâmbi cu superioritate.

— Sunt un profesor foarte popular.

Susan își dădu ochii peste cap.

— Scutește-ne, zise ea.

Archie luă altă pastilă.

— Pentru ce sunt pastilele? întrebă Reston.

Un surâs alunecă peste buzele lui Archie. Ar putea să meargă. Își trecu un deget pe buza paharului, fără să-l slăbească din ochi pe Reston.

— Am niște fantezii întunecate.

Gretchen era iar cu el. Mâna ei pe obrazul lui... parfum de liliac.

Apoi lui Archie îi veni o idee. Probabil că l-ar fi putut face pe Reston să-l împuște. Să-l provoace mai mult. Să-l tot înțepe până ar fi fost atât de furios pe el, încât să ia pistolul de la tâmpla lui Susan suficient de mult timp cât să tragă în direcția lui. Archie ar fi putut paria că nu era un trăgător bun, mai mult ca sigur că nu fusese niciodată la tir. Dar dacă Archie ajungea suficient de aproape, Reston ar fi putut să-l împuște în cap sau în gât. Era un mod ușor de a muri. La datorie. Oricine ar fi putut înțelege. Henry ar fi știut însă. Probabil că și Debbie. Însă toți ceilalți ar fi pus tragedia pe seama destinului său nefericit. Bietul Archie Sheridan. Poate că-i mai bine așa. Niciodată n-a mai fost cum era înainte de greua încercare prin care a trecut.

Însă era și Susan acolo. Reston ar fi ucis-o. În secunda doi, după ce-ar fi tras în direcția lui Archie, ar fi împușcat-o pe ea în cap, și n-ar fi ratat ținta. Cei din SWAT n-ar fi fost probabil în stare să-l anihileze la timp, nu câtă vreme stătea unde stătea. Ar fi dat buzna înăuntru după primul foc. Dar atunci Susan ar fi fost deja moartă, iar Reston probabil că ar fi reușit să-și vâre revolverul în gură și să se împuște. Sau poate că SWAT-ul ar fi reușit să se năpustească asupra lui, să-i smulgă revolverul, să-l aresteze. Archie și Susan ar fi fost morți, iar Reston le-ar fi supraviețuit. Asta n-ar fi fost deloc drept.

Înapoi la planul A. Planul în care lui Reston îi trecea un glonț prin țeastă. *Oricum acesta e un plan mai bun!*, își zise Archie.

Era vremea să avertizeze cavaleria. Își puse cotul pe masă și își sprijini bărbia în palma dreaptă, pe partea dinspre hublou. Își îndoi inelarul și degetul mic, dar întinse mijlociul și arătătorul, lipindu-le de tâmplă, în

forma unui pistol. Mai mult ca sigur că ei îl vedeau; stătuse acolo suficient, ca un caras într-un bol sau ca o fetișcană uitându-se noaptea la TV.

Henry va înțelege. Hublourile păreau făcute dintr-un fel de plastic gros, dublu. Cel mai bine ar fi fost să tragă prin tambuchi, pe care Archie cu bună știință îl lăsase deschis. Asta dacă ajunseseră lunetiștii. Dacă cineva văzuse semnul său. Dacă îl putea aduce pe Reston în bătaia puștilor.

Reston făcu un pas mărunț înainte, cu revolverul tot îndesat în craniul lui Susan.

— Și ajută pilulele?

— Nu, spuse cu sinceritate Archie. Dar mă fac să mă simt mai puțin vinovat.

— Dă-mi și mie, ceru Reston.

Archie ridică o pastilă de pe masă și se uită la ea.

— Ai rețetă?

— O omor.

— Oricum ai s-o omori.

— Te omor pe tine.

Archie puse pastila înapoi pe masă.

— Tot nu mă sperii, Paul.

Reston o apucă pe Susan de un smoc de păr și o dădu cu capul de peretele cabinei, făcând-o să urle și să înjure.

Archie se ridică.

Reston îndreptă pistolul spre el, ținând-o pe Susan de păr. Fruntea ei sângera, însă era conștientă și se zbătea. Reston se înfuriase, obrazul i se făcuse ca sfecla, iar ochii îi ardeau ca oțelul topit.

Gâfâia, pieptul îi urca și-i cobora repede. Trăsăturile feței i se transformară în ceva amorf parcă, schimonosite de mânie.

— Bine, zise Archie.

Luă o pastilă și o azvârli spre Reston. Căzu pe mocheta verde, la jumătatea distanței dintre ei. Reston se târî spre ea în genunchi, trăgând-o pe Susan de păr după el, cu pistolul tot ațintit spre Archie. Ajunse acolo unde se afla pastila și, nevrând nici să-i dea drumul lui Susan, nici să lase pistolul, își aplecă capul, cu ochii fixați la Archie, și o culese cu dinții. Rânjind triumfător, o înghiți. Apoi se auzi plesnetul sec al puștii lunetistului prin trapa deschisă, iar capul lui Reston se smuci înainte, iar el se izbi de mocheta. Susan țipă și se trase de-a bușilea înapoi, cu gura căscată.

Echipa SWAT coborî repede în cabină, cu armele scoase. Echipamentul lor negru îi făcea să pară ca niște creaturi ieșite din apele tulburi ale râului. Susan își ținea mâinile legate în fața ochilor, apărându-și fața și repetând întruna:

— Futu-i. Futu-i. Futu-i.

— Căutați acolo, spuse Archie, arătând spre coridor.

Dar el nu se clinti din loc. Mai erau două pastile pe masă. Le culese cu o măturare a mâinii și le strecură în buzunar.

Capitolul 48

ARCHIE ERA SEDAT. Stătea pe malul râului, cu mâinile în buzunare. O ploaie fină ca ceața îi uda umerii. Într-una din zilele alea, avea să-și ia o jachetă din acelea impermeabile pe care le lăuda toată lumea. Era aproape două dimineăta. Dar nu era obosit. Doza potrivită de Vicodin îl putea păstra permanent în zona dintre oboseală și trezie. Nu era o stare atât de rea odată ce te obișnuiai cu ea.

Înapoia lui, la vreo cincisprezece metri de malul râului, era sediul departamentului local al Viespilor Verzi. Rectangulară, cu pereți de plastic maro, clădirea arăta de parcă fusese livrată într-o cutie și asamblată într-o după-amiază. Henry, Claire, Susan și toți ceilalți erau înăuntru. Ei aveau să vorbească prima dată cu Susan. Abia apoi urma Archie. Se strecurase afară să ia aer. Chris-Craftul fusese remorcat până la docuri, iar Archie se uita acum la criminaliștii ce tocmai montaseră reflectoarele de 1800 de wați ce luminau puntea ambarcațiunii de parcă era un platou de filmare.

Addy Jackson era în afara oricărui pericol și pe drum înspre spitalul Emanuel. Ceața produsă de Rohypnol se destrăma deja din mintea ei și era conștientă, deși confuză încă și incapabilă să răspundă la întrebări. Archie spera să fie binecuvântată de proprietățile producătoare de amnezie ale drogului.

Presa urma să apară. Până la ora aceea mai mult ca sigur auziseră apelurile poliției, însă Portlandul era încă o piață mică, iar stațiile de televiziune aveau pe timp de noapte echipe reduse la minimul necesar. Archie și-i imagină trăgându-i pe înțoliții de la știri din pat, dând fuga la locul faptei, gata să transmită în direct atâta timp cât mai puteau storce ceva dramatism din povestea asta. Și iar avea să înceapă toată nebunia.

Archie auzi un bărbat în spatele lui înainte să-l poată vedea. Câțiva pași, iar apoi silueta unui bărbat gras ieși din întuneric. Archie nici măcar nu trebui să se întoarcă să vadă cine e. A recunoscut imediat mirosul vag de alcool și de fum stătut de țigări.

— Quentin Parker, zise el.

— Am auzit că te-ai mai pricopsit cu unul.

— Tu ești pe cazul ăsta?

— Am un puști cu mine, zise Parker. Derek Rogers. Ian Harper e și el pe drum încoace.

— Aha.

Parker fornăi cu zgomot.

— Crezi că-i un gogoman acum. Dar n-ai văzut nimic încă.

Cei doi rămaseră tăcuți unul lângă altul pentru un lung moment, uitându-se la Chris-Craft, la lumini, la fluviul întunecat. În cele din urmă, Archie începu să vorbească.

— N-ai venit niciodată să mă vezi la spital. Toți ceilalți se dădeau de ceasul morții să se furișeze în rezerva mea, implorau să le dau interviuri, trimiteau flori, se dădeau drept doctori. Tu însă nu.

Grasul ridică din umeri.

— N-am trecut prin zonă.

— A fost apreciat cum trebuie.

Parker scotoci după o țigară, o aprinse, trase un fum. În mâna lui părea minusculă; jarul clipea portocaliu în noapte.

— Ai să fii iar celebru.

Archie ridică ochii în sus, spre cer. Luna abia dacă era o pojghiță subțire de lumină în dosul norilor.

— Mă gândesc să mă mut în Australia.

— Bagă de seamă, Sheridan. Articolele scrise de Susan au tulburat apele. Chestia asta cu „eroul tragic” merge strună, dar nu peste mult timp vor vrea mai mult. Pastilele. Întâlnirile săptămânale cu Gretchen Lowell. O să te mâncăm de viu pentru căcaturile astea. Primarul și Henry nu pot face mai mult decât fac deja să te protejeze. Dacă a patra putere în stat adulmecă urmele de sânge, apoi se lasă cu măcel.

— Mersi de sfat.

— Proastă alegere, ha? zise Parker, ducându-și pumnul mare la buze, cu țigara ce părea o lanternă minusculă.

— Care? întrebă Archie.

— Să te faci polițist, zise el, uitându-se la țigara din mâna sa. Ar fi trebuit să te faci prof universitar.

Scutură scrumul cu o ușoară smucitură din încheietura lui mare.

— Ai fi predat pe undeva.

— Acum e prea târziu, zise Archie.

— Cât despre mine... am vrut să mă fac vânzător de automobile.

Se uita departe înaintea lui, zâmbind.

— Oldsmobilele³⁴...

Ridică din umeri și își studie țigara.

— Am ajuns băiat bun la toate la un ziar. Eram într-a zecea. O mie nouă sute cincizeci și nouă. N-am mai mers la facultate. Tipăreau ziarul în aceeași clădire, la subsol. Îmi plăcea la nebunie mirosul cernelii.

Duse iar țigara la buze, trase un fum și expiră.

— Acum!? Nu te angajează la ziar nici pentru o slujbă neplătită de proaspăt absolvent dacă n-ai o diplomă de Ivy League³⁵.

— Se schimbă vremurile.

— Cum e fata noastră?

Archie se uită înspre birourile Pazei de Coastă.

— Cu capsă pusă.

— E dată dracului fata asta.

*

— ÎMI POATE DA CINEVA O GUMĂ? întrebă Susan.

Era în camera din fund a sediului Pazei de Coastă împreună cu Henry și Claire. În cameră se aflau un birou și un scaun pe rotile. Pereții erau acoperiți cu hărți nautice. Pe birou erau o grămadă de panglici negre cu sigiliul primăriei pe ele și hârtii albe și roz ce păreau a fi diferite formulare și rapoarte, cu căsuțele bifate, explicațiile completate, ștampilate, autentificate, semnate. Acela era în mod cert biroul unui bărbat. Fotografiile lui color erau atârinate pe pereți în rame ieftine de mărimea unei diplome: la pescuit, în picioare alături de alți bărbați în uniforme verzi, ori cu familia, poze standard făcute la Sears³⁶. Avea mustață și o figură de om prosper și sănătos. În unele fotografii mai recente avea barbă. La stânga biroului era un corp de bibliotecă din metal cu patru rafturi, pline de cărți despre regulamentele marinei și despre istoria statului Oregon. Deasupra, pe bibliotecă, era un borcan cu bucăți mari de gumă de mestecat roz.

Susan o desfăcu și-o băgă în gură. Mâinile încă o mai dureau de la strânsoarea bandei izolatoare, iar încheieturile îi erau numai carne vie. Guma era tare și zaharisită.

— E expirată, spuse tristă Susan.

— Încă vreo câteva întrebări, zise Claire, înainte ca mama ta să spargă ușa.

— Mama-i aici? întrebă Susan, surprinsă.

— Afară, zise Henry. Băieții au fost siliți să aplice forța ca s-o țină pe coridor cât am lămurit noi lucrurile aici.

Bliss era acolo! Bliss venise după ea și o aștepta afară! Era ceea ce ar fi făcut o mamă adevărată. Susan își închipui cum trebuiseră polițiștii să trateze cu ea. Probabil că Bliss îi luase de sus, amenințând că va merge la Comitetul de Acțiune al Poliției Cetățenești. Zâmbi fericită.

— Ce-i? întrebă Claire.

— Nimic, zise Susan. Dă-i drumul.

De aproape o oră îi puneau aceleași întrebări. Lui Susan i se părea că repovestise, minut cu minut, fiecare întâlnire pe care o avusese cu Paul Reston de când avea paisprezece ani. Le-a spus cum a manipulat-o pe Addy Jackson. Acum însă nu mai voia deloc să se gândească la el. Tâmpilele îi pulsau. Asistentul din echipa medicală de urgențe îi pusese un plasture ca să oprească sângerarea tăieturii de pe frunte, dar tot avea să aibă un ochi învinețit ca dracu' a doua zi dimineața. Îi trebuia o țigară. Și o baie. Și voia să o vadă pe maică-sa.

Claire se rezemase de un perete, iar Henry de altul.

— Ești sigură că n-a pomenit și de alte fete de care noi nu știm nimic? întrebă Claire.

— Sunt sigură, răspunse Susan.

— Și n-ai păstrat niciuna din scrisorile pe care ți le-a trimis?

Îi trimisese cu sutele. Le zvârlise în rugul aprins pentru ziua tatălui ei pe când era încă în facultate.

— M-am descotorosit de ele. Cu mulți ani în urmă.

Claire o examina cu atenție pe Susan.

— Dar tu ești bine? Nu vrei să mergi la spital?

Susan își pipăi gâtul unde avea o urmă roșie, urâtă. O înțepa, dar avea să se vindece.

— O să fie bine.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Henry deschise. Archie Sheridan intră în birou.

— Poate că mai putem lămurii una-alta și mâine dimineață, zise el. Lăsați-o să meargă acasă și să se culce.

— Sigur, spuse Henry.

Trase cu ochiul la ceasul său și se întoarse spre Claire.

— Mai vrei să ne întoarcem acasă la McCallum?

— Pentru ce? întrebă Archie.

— Vrea să vadă dacă nu poate găsi nenorocita aia de pisică, spuse Claire.

Făcu o mutră către Archie.

— E-așa un suflet blajin.

— Ce? făcu Henry către Claire, gata să iasă amândoi din birou. Îmi plac pisicile.

Părul și hainele lui Archie erau umede și scliffeau stins. Arăta de parcă fusese lăsat în curte peste noapte, iar acum era acoperit de rouă. Lui Susan îi venea să-i sară în brațe.

— Ești ud tot, spuse ea.

— Plouă, spuse Archie.

— Slavă Domnului, murmură Susan.

Apoi începu să plângă. Îl simți pe Archie îngenunchind lângă ea, punându-și un braț împrejurul ei și îmbrățișând-o, lipind-o de sacoul lui de catifea ud. Ea își dădu drumul și plânse în hohote. Nu că ar fi vrut, dar nu se putea opri. Tot trupul ei tremura, răsuflând greu, întretăiat. Își ascunse fața. Archie mirosea a ploaie. Puloverul lui îi zgâria obrazii, dar ei nu-i păsa. După câteva minute, Susan ridică ochii și băgă de seamă că Henry și Claire plecaseră.

— Te simți mai bine? o întrebă Archie.

Susan își întinse mâinile înainte și le privi cum tremură.

— Nu.

— Ți-e frică? o întrebă el.

Susan se gândi ce să răspundă.

— Îmi vine în minte expresia „mă cac pe mine de frică”.

Archie o privi în ochi.

— O să treacă, îi spuse el.

Susan îi privi cu atenție chipul, ochii lui plini de blândețe, pupilele cât niște înțepături de ac. Ce făcuse acolo, pe Chris-Craft, fusese un adevărat spectacol. Dacă fusese într-adevăr un spectacol.

— De ce ți-e frică, Archie? întrebă ea.

El o privi iute, amuzat și suspicios.

— Asta e o întrebare pentru articolul tău?

— Da.

Se uită la el un minut întreg, apoi râse.

— Dar răspunsul nu va fi oficial, dacă vrei.

Archie căzu pe gânduri, iar fața i se întunecă. Părea că vrea să alunge un gând răutăcios din minte.

— Cred că pentru o vreme am să renunț să mai fiu subiect de presă, spuse el.

Ea dădea din cap, și în acel moment realizează că Archie nu îi spusese niciodată nimic despre sine, că nu o lăsase să vadă nimic din sine, că nu voia ca ea să știe. N-avea importanță. El putea avea secretele lui. Ea însă isprăvisese cu ale ei.

— El zicea că sunt femeia lui, spuse ea. Spunea că noi toți avem pe câte cineva căruia îi aparținem. De care suntem legați. Și că eu eram a lui. Zicea că nu se poate nega asta.

Archie își lăsă mâna domol pe brațul ei.

— Se înșela.

Ea își sprijinea pumnul de pieptul lui.

— În fine, începu Susan, știu că sună a prostie, dar îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Nu e deloc o prostie.

Ea se aplecă spre el și îl sărută. Un sărut delicat pe buze. El nu se clinti. Nu-i întoarse sărutul, dar nici n-o respinse. Când Susan deschise ochii, îl văzu zâmbindu-i blând.

— Trebuie să treci peste chestia asta cu bărbații mai în vârstă și cu autoritate.

Ea se strâmbă și zise:

— Exact la asta am să lucrez.

*

SUSAN IEȘI DIN BIROU ÎN HOLUL sediului Pazei de Coastă. O văzu pe maică-sa înainte ca maică-sa să o vadă pe ea. Rujul roșu al lui Bliss se ștersese și părea mărunță în haina ei mare din piele de leopard. Quentin Parker, Derek CapĂtrărat și Ian Harper se strânseseră ciorchine la câțiva pași depărtare de ea, iar Bliss rămăsese singură, rezemată de perete. Ian o văzu pe Susan și zâmbi, dar ea abia dacă îi aruncă o privire, ducându-se drept la maică-sa. Bliss ridică ochii, izbucni în lacrimi și o îmbrățișă pe Susan. Duhnea a țigări mentolate și a blană udă și o strângea pe Susan de parcă s-ar fi putut uni într-o singură ființă. Susan era conștientă că sunt privite de colegii ei, dar asta n-o deranja prea mult.

— Mi-au spus despre Reston, spuse Bliss într-o șoaptă tremurătoare. Îmi pare așa de rău, draga mea. Îmi pare rău.

— E bine, spuse Susan.

O îndepărtă pe maică-sa și o sărută pe obraz.

— Cred că o să fie bine de-acum înainte.

Privi dincolo de umărul mamei ei prin ferestrele stropite de ploaie și, pentru o clipă, se gândi că se luminase de ziuă, până își dădu seama că luminile acelea erau ale camerelor de televiziune. Ea însăși devenise acum un subiect de știri și toți voiau un cadru cu ea pentru emisiunile locale de dimineață. În mod cert, trebuia să facă ceva cu părul ei. Să-l vopsească albastru, poate.

— Hei, îi spuse mamei ei, pot să-mi aprind o țigară?

Bliss își încruntă sprâncenele.

— Ai să faci cancer pulmonar, zise ea.

Susan o aținti pe maică-sa cu o căutătură rece.

— Dă-mi o țigară, Bliss.

Bliss dezgropă un pachet de țigări mentolate din geanta ei imensă și îi întinse una lui Susan. Apoi o retrase, tocmai când Susan era gata să o apuce.

— Spune-mi mami, zise ea.

— Dă-mi o țigară, spuse Susan și se opri; toată fața i se încreți în efortul de a rosti: Mami.

— Acum încearcă să spui draga mea mamă.

— Dă-mi dracului țigara aia.

Bliss izbucni în râs și-i dădu țigara, apoi îi îndesă în palmă o brichetă de plastic.

Parker făcu un pas spre Susan.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el. Și nu doar pentru că vreau să public o știre senzatională înaintea căcăcioșilor de-afară.

— Îți spun ce s-a întâmplat, spuse Susan. Dar am să prezint eu însămi o relatare detaliată mâine dimineață.

Veni și Ian aproape. Purta un tricou cu mâneci lungi cu Yankees și blugi, pe care în mod cert le trăsese pe el după ce primise un telefon în creierii nopții, și tot ce-a putut gândi ea a fost: *Te-ai culcat când știai că sunt dată dispărută!? Dobitocule.*

El însă o privea ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ca și cum ea nu s-ar fi schimbat. Ei bine, nu, nu se schimbaseră, însă avea de gând. Își puse țigara între buze, o aprinse și-i dădu bricheta înapoi mamei ei. Abia dacă luă în seamă că mâna încă îi mai tremura.

Trase un fum și își luă țigara dintre buze cu un gest larg, în semicerc, executat din cot, așa cum văzuse într-un film vechi francezesc. Îl cântări din priviri: arogant, condescendent, pedant. Și văzu în Ian pe fiecare profesor și pe fiecare șef cu care se culcase vreodată. Mda. Poate că era vremea să se

gândească la ședințe de terapie psihologică. Se întrebă într-o doară dacă asigurarea medicală de la ziar acoperea astfel de tratamente. Dar probabil că nu era momentul pentru astfel de întrebări.

— De cum se termină povestea asta, îi spuse lui Ian, vreau să lucrez la cazul lui Molly Palmer. Cu normă întreagă.

— Asta e curată sinucidere profesională, protestă Ian.

Apoi într-o ultimă încercare de a o convinge să renunțe, spuse:

— Țasta e jurnalism de tabloid.

— Hei, se răsti Bliss, fiica mea...

— Mami, o avertiză Susan, iar Bliss tăcu.

Susan era stăpână pe sine și înverșunată.

— Molly a fost o adolescentă, Ian. Vreau să aflu ce s-a întâmplat. Vreau să fac auzită varianta ei despre povestea asta.

Ian oftă și se legănă înapoi pe călcâie. Deschise gura ca pentru a spune ceva, apoi păru că se gândește mai bine și dădu cu mâinile prin aer. Fumul de la țigara lui Susan îi intra în ochi. Ea nu se clinti.

— N-ai s-o faci să vorbească, zise el. N-a vorbit cu nimeni. Dar dacă vrei să încerci... zise Ian, renunțând să mai continue.

Bliss nu conducea, iar mașina lui Susan era acasă la ea, în districtul Pearl.

— Nu cred că ai bani de taxi, așa-i? o întrebă ea pe maică-sa.

Bliss se încruntă.

— Nu port bani la mine.

— Poșeta ta, spuse Parker, scoțând poșetuța neagră a lui Susan din buzunarul hainei sale. Au găsit-o în mașina lui Reston.

— Vă duc eu pe amândouă acasă, când sunteți gata. Vorbise Derek Cap-Pătrat. Nu avusese timp să-și mai usuce părul cu foehnul, și-i răsărea direct din țeastă parcă, asemenea ierbii.

— Cred că o să am nevoie de tine să faci dosarul poveștii ăsteia, băiete, spuse Parker. Pune-l pe site până nu ne iau alții știrea de senzație. Dacă mergi acasă devreme, să nu te aștepți să-ți vezi numele sub titlu.

Derek ridică din umeri, uitându-se la Susan.

— Or să mai fie și alte articole de scris.

— Îmi trebuie alt discipol, îi zise Parker lui Ian. Cu ăsta văd că nu merge treaba.

Pentru Susan însă era evident că nu vorbise serios.

— Ce mașină ai? îl întrebă ea pe Derek. Nu, stai, lasă-mă să ghicesc. O Jetta? Nu. Un Taurus³⁷?

Derek învârtea o legătură de chei pe degete.

— Un Mercedes vechi, răspunse el. Merge cu biocombustibil.

Susan încercă să ignore zâmbetul ce se întindea lent pe fața lui Bliss.

— Întâi vreau să trec pe la apartamentul meu să-mi iau laptopul, îi spuse Susan lui Derek, trăgând un fum din țigară. Apoi vreau să mă duc acasă. La Bliss.

Sprâncenele lui Derek se arcuiră mult în sus.

— Acasă la maică-mea, explică Susan iute, scormonind în poșetă după celular. Stă în Southeast.

Se uită la ecranul mobilului. Avea optsprezece mesaje noi.

— Bliss? făcu Derek.

Bliss îi întinse mâna.

— Încântată să te cunosc, îi spuse ea.

Susan era gata să spună ceva isteț și ironic, însă atenția îi fu atrasă de primul mesaj vocal. Era de la Molly Palmer.

*

ANNE ÎȘI TRASE HAINA LUNGĂ de piele mai pe umeri. Nu mai era nevoie de ea acolo. Însă întotdeauna prefera să asiste la clarificările finale. Îi dădea sentimentul că treaba fusese dusă la bun sfârșit. Se căută prin buzunare după cheile de la mașină și ieși din sediul Gărzii. Vremea umedă și deprimantă a nord-vestului se reîntorsese în mod oficial. Anne nu înțelegea cum puteau să o suporte localnicii. Pe ea una, o făcea să se simtă de parcă întreaga lume putrezea împrejurul ei.

— Bună treabă pe ziua de azi.

Era Archie, stând în burnița de afară, în pragul ușii. Anne îi zâmbi.

— Vrei să te duc undeva cu mașina? îl întrebă. Pornesc înspre hotelul Heathman. Te pot lăsa undeva.

— Nu. Am chemat un taxi.

Anne privi înăuntrul sediului, unde Henry și Claire discutau cu operatorii criminaliști.

— Te-ar duce careva dintre cei de aici.

— Trebuie să mă mai opresc pe undeva, zise Archie, ridicând din umeri.

— La ora asta târzie? întrebă Anne.

Își cam dădea ea seama unde ar putea să meargă. Fusese ea însăși să o vadă pe Gretchen Lowell, în acele prime zile când Archie zăcea în spital, într-o comă indusă artificial. Expertiza greșită pe care o făcuse nu-i dădea pace și se gândise că ar putea ea însăși învăța ceva de la Frumusețea

criminală. Însă Gretchen refuzase să-i vorbească. Rămăsese mută vreo oră, în celula ei, timp în care Anne o bombarda cu întrebări. Apoi Anne se ridică să plece, iar Gretchen vorbi în cele din urmă. Rosti doar o singură propoziție: „El e viu?”

— Pleci mâine sau mai rămâi prin zonă pentru toate conferințele triumfale de presă? o întrebă Archie.

Anne îi făcu jocul și îl lăsă să schimbe subiectul.

— Plec cu un avion de noapte.

Nu-l puteai forța, Anne știa asta, până nu era pregătit să se lase ajutat. Însă era dureros să-l vadă suferind, și era și mai dureros să nu fie în stare să facă nimic pentru el.

— Așa că mâine mai sunt pe-aici, spuse ea.

Sigur că avea să renunțe să participe la conferințele de presă. Erau două perechi de pantofi sport mărimea 14 cu numele fiilor ei pe ele la magazinul de fabrică al firmei Nike.

— Dacă vrei să vorbești cu cineva, adăugă ea, în cazul că mai trebuia.

Archie lucra ceva cu degetele în buzunarul sacoului și își privea pantofii.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Dar nu cu mine, ghici Anne.

Archie ridică ochii spre ea și îi zâmbi. Lui Anne îi părea epuizat și se întrebă dacă nu cumva și ea arăta la fel de uzată.

— Să ai o călătorie plăcută, îi spuse el cu căldură. Mi-a prins bine să te văd.

Anne făcu o jumătate de pas spre el.

— Tot ce s-a întâmplat... cât timp ai fost cu Gretchen... orice ai fi făcut sau ai simțit... nu poți să te învinovățești pentru asta. Ai fost pus într-o situație extremă. Ea a pus în scenă o situație extremă. Ca să-ți forțeze mâna.

El întoarse capul și se uită departe, în noapte.

— Am renunțat la tot ce am iubit în subsolul acela, îi explică Archie.

Vorbea încet, pe un ton perfect stăpânit.

— La copiii mei. La soția mea. La munca mea. La viața mea. Urma să mor. În brațele ei. Și mă împăcasem cu asta. Pentru că ea avea să fie acolo.

Se uită drept la Anne.

— Având grijă de mine.

— E psihopată.

Un taxi galben trase în parcare mică din spatele sediului Gărzii de Coastă.

— Mda, zise Archie făcând un pas spre taxi. Dar e psihopata mea.

Capitolul 49

ARCHIE SE TREZEȘTE complet dezorientat. E tot în subsol. Tot pe targă. Dar totul e diferit. Patul a fost mutat spre perete. Duhoarea cărnii putrede nu se mai simte. Caută cadavrul din priviri. A dispărut. Cimentul dușumelei e spălat. Bandajele îi sunt schimbate, noi. Și cearșaful a fost schimbat. El a fost îmbăiat. Camera miroase a amoniac. Caută printre imaginile întrerupte din mintea sa după niște amintiri recente.

— Ai dormit două zile.

Gretchen își face apariția de undeva din spatele lui. Poartă un rând de haine noi, pantaloni negri și o bluză din cașmir gri. Părul ei blond e spălat și bine pieptănat, adunat într-o coadă lucioasă la spate.

Archie clipește văzând-o, mintea îi e confuză încă.

— Ai murit, îi explică Gretchen. Dar te-am readus la viață. Zece miligrame de lidocaină. N-am fost sigură că va da rezultate.

Îi rânjește scurt, strălucitor.

— Mai mult ca sigur ai o inimă sănătoasă.

El nu se lasă și întreabă:

— De ce?

— Pentru că noi doi nu ne-am terminat treaba.

— Eu da, spune el cu toată autoritatea pe care o poate găsi în sine.

Gretchen îl privește dojenitor.

— Nu prea ai de ales, totuși, nu-i așa? Eu sunt cea care ia deciziile. Eu sunt cea care comandă. Tot ce trebuie să faci tu e să te împaci cu asta.

Se apleacă peste el, foarte aproape, fața ei este la doar câțiva centimetri de a lui, mâna ei caldă e pe obrazul său.

— E cel mai ușor lucru cu putință, îi spune ea mângâietor. Ai muncit din greu așa multă vreme. Tot timpul la datorie. Toată responsabilitatea aceea. Toată lumea aștepta răspunsurile de la tine.

El îi simte răsuflarea pe gură, dezmiardându-i buzele. Nu se uită la ea. E mult prea chinuit. Privirea lui trece prin ea.

— Acum, ei toți sunt convinși că ești mort, dragule. A trecut multă vreme. Nu țin pe nimeni viu așa de multă vreme. Henry știe asta. Înclin să cred că vei fi mulțumit de noua ta situație. Nimeni nu mai are nevoie de tine.

Îi zâmbește și îl sărută pe frunte.

— Bucură-te de asta.

El tot mai simte acel sărut când ea îi desface bandajele ce-i înfășurau incizia chirurgicală ce se întinde de la osul sternului la ombilic. Și chiar și când, cu coada ochiului, vede suturile înnegrite ce-i țin carnea laolaltă. Ea pare foarte mulțumită.

— Inflamația s-a mai tras, la fel și roșeața, constată ea pentru el.

El privește fără să clipească în tavan. Nu are nicio scăpare. Totul e o glumă macabră. Ar fi în stare să-l țină în viață ani întregi în subsolul acela. E la mila ei.

Însă trebuie să știe.

— Ce vei face cu mine?

— Am să te păstrez.

— Cât timp? întreabă el.

Gretchen se apleacă iar peste el, de data asta privindu-l drept în ochi, așa că nu are ce face decât să se uite la ea, la ochii ei mari și albaștri, la sprânceană ușor arcuită, la pielea lucioasă. Zâmbește, e radioasă.

— Până îți va plăcea, îi spune.

El închide ochii.

— Aș vrea să dorm.

Când se trezește, ea ține un cuțit X-Acto în mână și i-l implântă în carne. Îl doare, dar nu-i pasă. E doar o mică neplăcere, o înțepătură de țânțar. Însă îi reamintește că e încă în viață.

— Vrei să mă opresc? îl întreabă, fără să se uite la el.

— Nu, răspunde el. Sper că-mi vei secționa o arteră.

Vocea lui e firavă, gâtlejul îi e încă încins de dureri.

Îi ia obrajii în palme și își apropie gura de urechea lui, de parcă ar vrea să-i împărtășească un secret.

— Cum rămâne cu copiii tăi? Nu vrei să trăiești pentru ei?

Chipurile drăgălașe ale lui Sara și Ben străfulgeră prin fața ochilor să i Se scutură de imaginea asta până când mintea lui rămâne golită de orice gând, până când nu mai rămâne nimic. Își întoarce capul spre perete.

— Nu am copii.

*

— CÂT TIMP A TRECUT? o întreabă el.

Alunecările din starea de veghe în inconștiență și înapoi l-au făcut să piardă noțiunea timpului. Oare de cât timp sunt acolo, în subsol? De săptămâni? De luni întregi? N-are nici cea mai vagă idee. A început iar să

scupe sânge. Știe că asta o îngrijorează. Fața ei perfectă e încordată acum, iar ea e mereu acolo, lângă el. E singurul lucru de care nu se poate îndoi. Ar vrea să nu mai scupe tot sângele acela, să-i facă ei pe plac, însă nu se poate opri.

Stă pe un scaun lângă el. Își trece o șuviță de păr blond pe după ureche, în timp ce cu degetele îi palpează încheietura să-i ia pulsul. Face acest lucru foarte des, iar el își dă seama că o face din cauză că el e pe moarte. Știe că ea îi va pune degetele pe încheietură vreme de cincisprezece secunde și e singurul lucru după care tânjește. E ceva în felul în care îl atinge care îl consolează de absolut toate suferințele. Savurează cele cincisprezece secunde, păstrând în memorie atingerea pielii ei pe-a lui, ca să-și poată imagina că degetele ei îl ating chiar și atunci când ea își ridică mâna.

— Dezleagă-mă, spune el.

Ca să poată vorbi, trebuie să respire de câteva ori înainte, ca să primească destul oxigen, și chiar și așa vocea lui nu e decât o foarte slabă gâfâială.

Ea nici nu stă pe gânduri. Se repede și desface curelușele de piele ce imobilizau una din încheieturi, apoi se întinde și o desface și pe cealaltă. E prea slăbit să-și ridice brațele chiar și numai câțiva centimetri, însă ea îi ridică mâna la gură și îl sărută în palmă. Înainte să le vadă, el îi simte lacrimile calde de pe obraz. Plânge. Și-i frânge inima. Lacrimile îi umplu și lui ochii, chiar dacă ale ei i se răcesc în palmă.

— Totul e bine, spune el, liniștitor.

Zâmbește. Pentru că crede ce spune. Totul e în regulă. El este exact acolo unde trebuie să fie. Ea e atât de frumoasă, iar el e atât de obosit. Și e pe sfârșite.

Capitolul 50

ARCHIE SUNĂ LA ÎNCHISOARE DIN TAXI, așa că, în timp ce el achita cei 138 de dolari pentru călătorie și trecea de dispozitivele de securitate, Gretchen era luată pe sus și dusă în camera de interogatorii să-l aștepte. Când intră el în încăpere, stătea la masă, cu părul desfăcut, nemachiată, și totuși, cumva, părea aranjată. Asemenea unei actrițe care trebuie să arate neîngrijită într-un rol.

— E patru dimineța, zise ea.

— Îmi pare rău, zise el, așezându-se de cealaltă parte a mesei. Te-am întrerupt din ceva important?

Gretchen se uită cu precauție peste umăr, înspre ecranul camerei de supraveghere.

— Și Henry e aici?

— Sunt singur. Nu e nimeni dincolo de sticla ecranului. Le-am spus paznicilor să aștepte de cealaltă parte a ușii. Așa că nu-s decât eu. Am venit cu un taxi.

— Din Portland? întrebă Gretchen sceptică.

— Sunt un polițist erou, spuse Archie plictisit. Am un fond de cheltuieli în interes de serviciu.

Buzele ei se întinseră încet într-un zâmbet somnoros.

— Înseamnă că l-ai prins.

Archie simți în sfârșit că se relaxează. Era mai degrabă o cedare. Consumase atâta energie ca să salveze aparențele, dar cu ea nu avea nicio importanță. Ea știa cu precizie cât era de alienat. Așa că în fața ei putea să slăbească încordarea mușchilor, să-și lase pleoapele să cadă, grele, iar vocea să-i sune dogită. Putea să-și scarpine obrazul, dacă-l mânca. Putea să spună orice îi venea în minte, fără teama că ar putea face prea multă lumină în privința a ceea ce gândește cu adevărat.

— Un lunetist i-a băgat un glonț în cap acum vreo trei ore. Ți-ar fi plăcut.

Pe dată se gândi mai bine și adăugă:

— Mai puțin faptul că a murit pe loc.

— Ei, nu mai spune! Nu ești tu cumva copoiul de ia urma criminalilor în serie? Ai venit aici să te lauzi?

— Nu poate omul să treacă pe-aici să te salute, fără să existe vreun motiv anume?

— Nu e duminică.

Înălță capul și îl privi cercetător, iar între sprâncene îi apărură o mică cută.

— Te simți bine?

El râse de caraghioslăcul întrebării. În mod cert nu se simțea bine. Avusese o zi extenuantă, stresantă, dar rodnică la muncă, și el unde își găsește să meargă? La pușcăria statului. Pentru că, nu-i așa, ce-ar putea fi mai liniștitor decât să petreci într-un mod plăcut niscăi timp cu femeia care de nenumărate ori ți-a înfipt un piron în piept?

— Voiam doar să te văd.

Își frecă ochii cu mâna.

— Cât de aberant sună, nu?

— Știi de unde vine expresia „sindromul Stockholm”? întrebă ea cu glas tandru.

Gretchen își întinse mâinile încătușate pe masă cu palmele desfăcute pe tăblie, așa încât vârfurile degetelor ei erau la doar câțiva centimetri de locul unde își ținea Archie mâna dreaptă.

— În 1973, un criminal neimportant pe nume Janne Olsson a intrat în una din sucursalele băncii Kreditbanken din Stockholm înarmat cu o mitralieră. A cerut trei milioane de coroane și eliberarea unuia din prietenii săi din pușcărie. Poliția i-a eliberat prietenul și l-a trimis la bancă, iar Olsson și amicul său i-au luat ostatici pe patru dintre angajații băncii și i-au ținut șase zile în seif. Poliția a reușit în cele din urmă să găurească seiful și să pompeze gaz înăuntru, iar Olsson și cu celălalt s-au predat.

Ea își împinse mâinile înainte pe masă, mai aproape de Archie. Mâinile ei erau bine îngrijite, iar unghiile tăiate foarte scurt.

— Toți ostaticii au fost eliberați, nevătămați. Viața lor fusese în mare pericol, au fost siliți să poarte ștreanguri împrejurul gâtului și, cu toate astea, toți până la unul l-au apărat pe Olsson. Una dintre femei a spus că a vrut să fugă cu el. Olsson a făcut opt ani de închisoare. Știi unde e acum?

Delicat, alene, Gretchen îi atinse lui Archie degetul mare cu vârfurile degetelor sale.

— Are o alimentară în Bangkok.

Archie lăsa ochii în jos, privind la mâinile lor care se atingeau, dar niciun mușchi nu i se clinti.

— Poate n-ar fi rău să ia în considerare pedepse mai aspre în Suedia.

— E foarte frumos Stockholmul. Grădina botanică Bergianska are o seră în care sunt plante din fiecare zonă climaterică a lumii. Am să te duc acolo într-o zi.

— N-ai să mai ieși niciodată din închisoare.

Ea ridică neîncrezătoare din sprâncene și desenă un cerculeț cu indexul împrejurul osului de la degetul lui mare.

— E ciudat, zise el, urmărind degetul pe care ea îl învârtea pe al său, cum a așteptat Reston zece ani până să înceapă să ucidă. Anne spune că trebuie să fi avut un motiv care a declanșat asasinatetele.

— Da?

Archie ridică privirea spre ea.

— Cum l-ai găsit?

Gretchen zâmbi.

— L-am găsit!?

— Pe Reston.

El își strecură palma între mâinile ei. Era prima oară când făcea un efort să o atingă și i se păru că în ochii ei a zărit un licăr de surprindere.

— A fost unul din complicii tăi. Poate că a fost unul pe care l-ai instruit chiar tu, zise el, bucurându-se de senzația căldurii mâinilor ei pe a lui. El a fost acolo în ziua aceea. El era cel de-al doilea individ care m-a cărat în dubă. Iar apoi tu ai ajuns la închisoare. Iar pe el asta l-a măcinat. Și l-a convins să treacă la fapte. Cum l-ai găsit?

Gretchen se uită la el și, în clipa aceea, Archie își dădu seama că ea nu-i spusese niciodată nimic, că nu-l lăsase să afle nimic din ce nu voia ea să știe. Ea deținuse întotdeauna controlul. Fusesse întotdeauna cu un pas înaintea lui.

— L-am racolat exact cum am făcut cu toți ceilalți, îi explică ea bucuroasă. L-am găsit profilul pe internet. Era perfect. Divorțat de multă vreme, spuse ea, și zâmbi. Îmi plac cei divorțați pentru că sunt singuri. N-avea niciun fel de pasiuni, de preocupări. Coeficient de inteligență ridicat. Din clasa de mijloc.

Își dădu ochii peste cap cu indiferență.

— Postase un poem de Whitman și pretindea că era scris de el. Narcisistul tipic.

Se lăsă înainte peste masă.

— Narcisiștii sunt ușor de manipulat, pentru că sunt foarte predictibili. Era deprimat. Obsedat de tot felul de fantezii.

Un zâmbet i se lăți pe buze.

— Și îi plăceau blondele. Am ieșit împreună. I-am spus că sunt măritată și că relația noastră trebuia să rămână un secret. I-am dat ce și-a dorit. Putere. Supunere. L-am lăsat să creadă că el deține controlul.

Îți sună cunoscut? se întrebă Archie.

— Odată ce l-am făcut să-mi povestească de poftele lui pentru adolescente, n-a fost greu să-l fac să se elibereze de furie.

Archie își împinse mâna și mai mult între ale lui Gretchen, astfel încât degetele lor erau strâns împletite. Lui i se uscaseră gura. Abia de se putea uita la ea, însă nu voia să-i dea drumul. Totul devenea oribil de limpede.

— M-ai lăsat să cred că a fost ideea mea s-o bag pe Susan în povestea asta. Însă Reston îți vorbise despre ea. I-ai recunoscut numele în ziar. Ai lansat ideea. Nu mi-ai mai dezvăluit locurile unde pot găsi cadavre. Ai pomenit numele ei. Ne-ai dus pe toți de nas.

Archie clătină din cap și chicoti.

— Iar tu ai stat pe spate și ai urmărit desfășurarea.

Ceea ce spunea îi părea lui însuși absurd, îi părea efectul paranoiei sau halucinațiile unui dependent de droguri.

— Dar nu cred că pot dovedi ceva din toate astea.

Ea îi zâmbi cu îngăduință.

— Cel mai important lucru e că te-ai întors la muncă, spuse ea. Că ai ieșit din apartament.

Henry l-ar crede. El știa de ce e în stare Gretchen. Și apoi? Ce-ar fi urmat? Henry ar fi luat măsurile necesare ca Archie să nu se mai întâlnească niciodată cu Gretchen.

— Ar trebui să-i fii recunoscător lui Paul, continuă cu răutate Gretchen. A donat un litru de sânge pentru tine.

Archie întoarse capul, scârbit. Imaginea lui Reston pe mocheta verde, cu capul doar o ciozvărtă de carne însângărată, îi fulgeră pe dinaintea ochilor.

— Chiar îți place Godard? o întrebă el.

— Nu, răspunse Gretchen. Dar știi că îți place ție.

Archie începu să se întrebe dacă mai rămăsese ceva necunoscut în privința lui pentru Gretchen.

— Acum tu să-mi răspunzi mie la o întrebare, îi spuse ea.

Își puse o mână peste cea a lui Archie pe care deja o ținea în palme, astfel încât mâna lui era cu totul prinsă între ale ei.

— În ziua în care ne-am întâlnit prima oară, ți-am părut atrăgătoare? Atunci când am pretins că eram un psihiatru care scria o carte?

— Eram căsătorit.

— Câtă precauție. Fii cinstit.

Și așa o trădase pe Debbie în cel mai crunt mod posibil. Așa că de ce să nu-i spună?

— Da.

Gretchen își retrase mâinile și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Arată-mi-o.

El știa la ce se referă. Nu ezită decât foarte puțin înainte să înceapă să își descheie încet nasturii cămășii. Apoi, odată descheiată, dădu cămașa la o parte ca ea să-i poată vedea pieptul schilodit.

Gretchen se aplecă peste masă, cu genunchii pe scaun, sprijinită în coate, ca să poată vedea mai bine. El nu se mișcă, nici nu tresări, atunci când ea întinse mâinile și își trecu degetele peste inima pe care o cioplise în carnea lui. Însă se întrebă dacă ea observase cum îi crescuse pulsul în vinele gâtului. Îi simțea mireasma părului. Nu mai mirosea a liliac, ci a ceva șampon ieftin de la închisoare, cu miros de fructe, strident. Ea își mută degetele pe cicatricea verticală ce îi împărțea pieptul în două, iar Archie își simți mușchii stomacului și cei de mai jos încordați.

— Asta e de la intervenția chirurgicală pe esofag? îl întrebă.

El dădu din cap.

Apoi degetele trecură jucăuș mai jos, la cicatricea ce tăia pe din două abdomenul.

— Asta nu e incizia făcută de mine.

Archie își drese glasul.

— Au fost nevoiți să mă mai taie o dată. Era o mică hemoragie acolo.

Ea dădu din cap, iar degetele pipăiră rănilor mai mici, cele făcute cu cuțitul pe care-l folosisese să-i scrijelească în carne. Degetele ei urmară rănilor semicirculare întinse de-a lungul claviculelor de unde coborau spre sfârcuri, apoi și mai jos spre cicatricile hașurate parcă în pielea delicată ce acoperea coastele. Trecuseră mai mult de doi ani de când nu-l mai atinsese nimeni. Îi era teamă să se miște. Oare de ce-i era teamă? Că atingerile acelea se vor sfârși? Închise ochii. O să-și ofere acest scurt moment de plăcere. Ce rău putea să-i facă? Se simțea bine. Și nu se mai simțise bine nici nu-și mai amintea de când. Degetele ei lunecară și mai jos. Sângele îi clocotea în

vintre. Acum ea îi desfăcea cureaua. *Futu-i*. Deschise ochii, o apucă de încheietura mâinii și o opri acolo.

Ea se uită la el, cu ochi scăpărând, cu obraji îmbujorați.

— Nu trebuie să faci pe delicatul cu mine, Archie.

El îi reținea mâinile acolo, la numai câțiva centimetri de erecția sa.

— Pot să fac să te simți și mai bine, spuse ea. Dă-mi drumul. Nu trebuie să știe nimeni.

Dar el tot nu o lăsă. Fiecare celulă din trupul său implora să se lase atins. Însă ceea ce mai rămăsese întreg din mințile lui știa că de avea să o lase, ar fi fost chiar ultimul lucru, ar fi fost ultima bucățică din sine care intra în stăpânirea ei. Totul s-ar fi sfârșit. Ar fi fost al ei pe de-a-ntregul. Iar ea se pricepea incredibil de bine. Ar fi putut să-l tortureze chiar și fără să-l atingă. Râse și îi dădu mâinile la o parte.

— Ce-i așa de amuzant? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Ai făcut o treabă excelentă. M-ai făcut să-mi pierd complet mințile, zise el.

Scoase cutiuța de pastile din buzunarul pantalonilor, o deschise și o goli în pumn. Apoi și le aruncă în gură una câte una, înghițindu-le.

— Deja ești drogat, zise Gretchen.

— Bagă de seamă, zise el. Parcă ai fi Debbie.

— Trebuie să ai grijă cu pastilele. Acetaminofenul o să te omoare. Nu te dor încă rinichii?

— Câteodată.

— Dacă faci febră sau icter sau dacă cumva vomîți, trebuie să ajungi la camera de urgență înainte să-ți cedeze ficatul. Bei?

— Sunt bine, scumpa mea, îi spuse Archie.

— Sunt căi mai ușoare, dacă vrei să te sinucizi. O fac eu pentru tine.

Îl privi ținând în ochi.

— Dacă-mi aduci o lamă.

— Mda, oftă el, m-ai ucide pe mine și pe primii trei gardieni care ar veni să mă scoată de aici. Nu te lăsa păcălită de erecția mea. Încă mai știu ce ești.

Gretchen se întinse și-i atinse obrazul. Mâna era tandră și caldă, iar el își culcă aproape instinctiv obrazul pe ea.

— Sărmanul Archie, spuse ea. Cu tine, sunt abia la început.

Era într-adevăr frumoasă, își spuse Archie prin ceața provocată de pastile. Era ceva delicat la ea. Pielea luminoasă. Trăsăturile perfecte. Uneori reușea

să se păcălească pe sine și să se gândească la ea aproape ca la o ființă umană. Își întoarse obrazul, iar mâna ei căzu de pe umărul lui.

— Câți tipi ca Reston mai ai acolo, afară? întrebă el. Câte bombe de-astea umane, cu ceas?

Gretchen se lăsă înapoi pe scaun și zâmbi.

— Cu tine cu tot?

Lui Archie i se părea că se învârte camera cu el.

— Ai plănuit totul de mult. Să suni la urgențe. Să mă salvezi. Să te predai.

— Da, dacă supraviețuiai, spuse Gretchen pe ton neutru. Dacă mureai, te-aș fi dezmembrat și te-aș fi îngropat.

Era foarte cald în camera aceea. Archie simțea arsura udă a sudorii pe sub haine. Gretchen părea calmă și stăpână pe sine. Poate că nu erau decât pilulele de vină. Își suci gâtul până i-au pâruit vertebrele și își șterse sudoarea de pe buza de sus. Sub cămașă simțea cicatricea în formă de inimă pulsând, iar dedesubtul ei inima lui bubuind.

— Un plan bun, reuși să spună.

Își propti mâinile în tăblia mesei și se ridică.

— Atâta doar că eu nu sunt ca Reston și ca ceilalți cretini pe care-i pui să ucidă pentru tine. Eu știu de ce ești în stare.

Se uită împrejur prin cameră, prin acel mormânt cu pereți de bolțari unde se întâlneau în fiecare săptămână. Îl manipulasă iar și iar. Se manipulasă unul pe altul. El avea însă o singură putere. Avea un singur atu pe care ea credea că el nu-l va juca.

— Ai mai făcut o eroare de calcul, spuse el. Te-ai predat și te-au închis.

Își înalță una din sprâncene și luă mâinile de pe masă.

— Și nu poți să te joci cum vrei cu mine dacă nu sunt aici.

Gretchen nu părea impresionată.

— N-o să stai departe decât vreo câteva săptămâni. Apoi au să-ți trebuiască hoiturile.

Înalță capul spre el și îi zâmbi.

— O să ai nevoie de mine.

Probabil, se gândi Archie.

— Poate, îi spuse el.

Ea dădu din cap înțelegătoare.

— E prea târziu. N-o să te simți mai bine.

Archie râse.

— Dar nu am nevoie să mă simt mai bine, spuse el. Am nevoie să mă simt tot mai rău, spuse pe un ton deodată glacial.

Ea se lăsă înainte, părul ei blond măturându-i umerii.

— Dar tot la mine vei visa. Nu vei mai fi în stare să atingi o altă femeie fără să te gândești la mine.

Archie puse o mână pe masă, iar cealaltă și-o duse la tâmpla ce-i zvâcnea.

— Te rog, Gretchen.

Ea zâmbi răutăcios.

— Ai să te gândești la mine în noaptea asta, nu-i așa? Când vei fi singur în întuneric. Cu scula în mână.

Archie rămase cu capul în piept un moment. Apoi râse în sinea sa, ridică privirea, ocoli masa și se duse la ea. Se uită în sus la el, surprinsă. Stătea aplecat deasupra ei și întinse mâna și-i atinse părul, blond și mătăsos, cu buricele degetelor. Ea începu să spună ceva, dar Archie îi puse un deget pe buze și zise încetișor:

— Încă n-ai voie să vorbești.

Apoi îi cuprinse obrajii cu palmele și se aplecă și o sărută pe buze. Își băgă o mână în părul de pe ceafa ei, în timp ce limbile lor se întâlneau. Fierbințeala sărutului îl copleși pentru o clipă. Sărutul acela avea gustul amar al pastilelor, gustul sărat al transpirației sale și gustul dulce al gurii ei aproape ca al parfumului de liliac. Trebui să se lupte cu sine să-și scoată degetele din părul ei, să se smulgă din sărutul ei, să-și ia buzele de pe gura ei, trecându-le peste obrazul fin, spre urechea ei.

— Mă gândesc la tine în fiecare noapte, șopti el.

Apoi se îndreptă și spuse:

— Dar s-a terminat.

Apăsă butonul soneriei de lângă ușă cu podul palmei. Ușa se deschise, iar el ieși din încăpere.

— Stai, spuse ea, cu voce tremurătoare.

Lui Archie îi bătea inima să-i spargă pieptul, nu alta, iar în gură mai simțea încă gustul sărutului ei. Și-a adunat toate puterile ca să nu se uite înapoi.

Capitolul 51

ARCHIE STĂTEA PE CANAPEA lângă măsuta de cafea, uitându-se mirat la chitanțele de taxi și întrebându-se cum va explica sumele acelea. Se auzi soneria. Nu dormise deloc. Creierul îi era o pâclă deasă, iar sângele îi curgea gros și fierbinte prin vine. Arăta chiar mai rău decât de obicei, își zise. Se aștepta oarecum să dea de vreun reporter la ușă, de o cameră de luat vederi, de microfoane. Însă inima sa îi spunea că trebuia să fie Debbie. Spera să fie ea.

— L-ai prins, spuse ea după ce el deschise ușa.

Era în hainele cu care mergea la muncă: o fustă gri și o helancă pe gât asortată pe sub paltonul la două rânduri. Erau aproape aceleași haine pe care le purtase în acea ultimă dimineață din urmă cu doi ani, în ziua aceea în care se dusesese singur acasă la Gretchen.

— Hai înăuntru, îi spuse el.

Debbie trecu pe lângă el, dar se opri după câțiva pași să se uite împrejur prin camera de zi. Nu fusese la el în apartament decât de puține ori. Încercă să se poarte ca și cum apartamentul lui strâmt nu o deprima, însă el îi putea vedea tristețea în ochi. Se întoarse spre el.

— La știri au spus că a fost o luare de ostatici. Că a fost implicată reporterița aceea. Și că tu ai intervenit.

Archie închise ușa.

— N-a fost atât de periculos. Ar fi ucis-o întâi pe ea, abia apoi pe mine. Ea merse la el și îi luă obrazii în mâini.

— Ești bine?

Nu știa ce să răspundă la întrebarea aceasta, așa că ocoli răspunsul:

— Nu vrei cafea?

— Archie, spuse ea, luându-și mâinile de pe fața lui.

— Iartă-mă, spuse el, frecându-se la ochi. N-am dormit.

Debbie își scoase paltonul și îl puse pe speteaza fotoliului bej rabatabil. Apoi merse la canapea și se așează.

— Hai, stai cu mine, spuse ea.

Se lăsă greu lângă ea și își culcă capul în mâinile ei. Ar fi vrut să-i spună, însă îi era teamă să o spună cu glas tare.

— O să încerc să nu mai merg să mă întâlnesc cu ea. Pentru o clipă Debbie închise ochii. Când îi deschise iar, erau uzi de lacrimi.

— Slavă Domnului, spuse ea.

Își zvârli pantofii din picioare, pe care și le adună sub ea pe sofa. Ploaia plesnea geamurile camerei de zi. *S-a zis și cu prognoza pe ziua de azi*, se gândi Archie. Cutia de tablete era pe măsută. O primise cadou de la Debbie, în ziua în care ieșise din spital.

— Cred că ar trebui să te întorci acasă, spuse Debbie. Măcar câteva zile, adăugă repede. Poți să dormi în camera de oaspeți. Ar fi bine pentru copii.

Apoi, uitându-se împrejur, spuse:

— Nu-mi place să te știu în apartamentul ăsta oribil. Archie se lăsă înaintea, luă cutia de pe masă și o ținu în palmă. Era un obiect drăguț. Copila de deasupra se trezise. Archie o auzea fugind repede din dormitor în camera de zi, chițâind. Apoi se auzi televizorul. Când se auziră tare vocile vesele ale unor personaje de desene animate, copila țopăi pe loc de câteva ori deasupra capetelor lor.

Debbie oftă, iar respirația parcă i se opri în gât o vreme.

— Oare să fie ceva cu noi care face lucrurile mai dificile pentru tine?

Întreaga durere și vinovăție pe care Archie o tranchilizase cu atâtea precauții începură să-i ardă stomacul. De unde ar fi putut măcar începe să explice?

— E complicat.

Ea își puse o mână peste a lui, acoperind cutia de pastile.

— Hai acasă.

Archie lăsă ca imaginea fețelor lor să-i umple mintea. Debbie. Ben. Sara. Minunata lui familie. Ce naiba făcuse?

— Bine.

Debbie înălță brusc sprâncenele, neîncrezătoare.

— Chiar?

El dădu de câteva ori din cap, încercând să se convingă pe sine că acesta era lucrul, cel mai bun, că nu va înrăutăți și mai mult situația pentru nimeni.

— Trebuie să dorm. Apoi să merg la muncă. O să-i spun lui Henry să mă aducă diseară cu mașina. O să-i placă la nebunie. Crede că o să mă sinucid.

Debbie își puse mâna pe ceafa lui.

— Ai să te sinucizi?

Archie se gândi la răspunsul pe care i l-ar fi putut da.

— Nu cred.

Puştoaica începu iar să ţopăie şi să danseze şi să bată din picioare. Zgomotele răsunau în tot apartamentul lui Archie.

Debbie se uită în sus la tavanul alb din polistiren expandat.

— Ce se aude? întrebă ea.

Archie era obosit. Îl ardeau ochii şi îşi simţea capul greu. Se întinse pe spate pe canapea şi închise ochii.

— Copilul de la etaj, spuse el.

O simţi pe Debbie culcându-şi capul pe umărul lui.

— Parcă am fi acasă.

El zâmbi.

— Ştiu.

Da. Putea să renunţe la Gretchen. Chiar putea. Putea să se mute înapoi acasă şi să-şi refacă familia. Poate reuşea chiar să păstreze unitatea operativă reunită, ca pe o echipă pentru cazurile speciale. Putea chiar şi să reducă din pastile. Putea încerca cel puţin. O ultimă încercare de salvare. Nu pentru sine. Nu pentru familia sa. Ci pentru că, dacă putea să o facă, atunci el ar fi putut câştiga. Iar Gretchen ar fi pierdut.

Gândul acesta îi reţinu zâmbetul pe buze, în timp ce trupul său ostenit şi suferind se preda somnului. Îşi simţi mâna relaxându-se, desfăcându-se de pe cutia de pastile. Ultimul lucru de care fu conştient era că Debbie îi luă cutia din palmă şi o aşeza înapoi pe masă.

virtual-project.eu

Notes

[←1]

În original, *Beauty Killer*; ceea ce se poate traduce și prin *O minunăție de criminal* (n.t.).

[←2]

Numele unui lanț de magazine destinate adolescenților și tinerilor, ce comercializează îmbrăcăminte, bijuterii, discuri etc. (n.t.).

[←3]

Joc pentru copii, în care unul dintre participanți este regele (*king*) unei movile (*hill*), iar ceilalți trebuie să-l dea jos (n.t.).

[←4]

Bande à part, filmul regizorului francez Jean-Luc Godard, apărut în 1964 (n.t.).

[←5]

Joc de cuvinte intraductibil între numele propriu, diminutiv, Buddy, și substantivul *buddy*, care înseamnă amic sau prieten (n.t.).

[←6]

Raport de persoane dispărute (n.t.).

[←7]

Piesă a dramaturgului american Joseph Kesselring, scrisă în 1939, ecranizată în 1941 (n.t.).

[←8]

Titlul unei cărți a cuplului Frank Gilbreth Jr. și Ernestine Gilbreth Carey apărută în 1946 și ecranizată de două ori (n.t.).

[←9]

Titlul primului roman de Agatha Christie din seria celor a căror eroină este Miss Marple (n.t.).

[←10]

În limba engleză, litera J se pronunță identic cu „Jay”; numele elevului fiind Justin Johnson, numărul de înmatriculare trimite la inițialele acestuia (n. t.).

[←11]

Revistă destinată publicului feminin și care are ca principal obiect stilul de viață privat al personalităților marcante din cele mai variate domenii (n.t.).

[←12]

Baby Boomer, în original, se referă la persoanele născute imediat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial în SUA, Marea Britanie, Canada și Australia, unde între 1946 și 1964 s-au înregistrat sporuri demografice imense (n.t.).

[←13]

Breck Girls, în original, cu referire la desenele folosite pentru reclamele șampoanelor Breck lansate în 1930, care promovau o imagine idealizată și pură a femeilor (n.t.).

[←14]

C.S. Darrow (1857-1938), avocat american renumit pentru cauzele pierdute în care a construit apărarea. Unul dintre cele mai cunoscute procese ale sale, din iulie 1925, a fost cel al profesorului J.T. Scopes, acuzat de încălcarea legilor statului Tennessee pentru că predase teoria evoluționistă într-un liceu. Scopes a fost găsit vinovat și amendat, dar, ani mai târziu, pedeapsa i-a fost anulată (n.t.).

[←15]

Personajul feminin principal din filmul *Tăcerea mieilor* (1991), Clarice este agentă FBI și trebuie să prindă un criminal în serie; pentru a-i înțelege profilul psihologic are nevoie de ajutorul unui alt psihopat, Hannibal Lecter (n.t.).

[←16]

Bliss, fericire, în engl. (n.t.).

[←17]

Butch, în original, denumire peiorativă dată lesbienelelor cu o alură mai bărbătoasă (n.t.).

[←18]

Seattle Mariners, echipă de baseball din liga americană profesionistă (n.t.).

[←19]

Wisteria, numele unei plante agățătoare cu flori mov, răspândită în estul Statelor Unite și în Asia extrem-orientală (n.t.).

[←20]

Vargas Girls, în original, numele dat producțiilor lui Alberto Vargas, artist renumit pentru realizarea copertelor revistei *Esquire Magazine*, începând cu anii '40. Face trimitere la ilustrațiile sale reprezentând femei cu proporții ideale, îmbrăcate elegant sau nude, cu trăsături perfecte (n.t.).

[←21]

Space aged, în original, cu referire la stilurile de decorațiuni interioare apărute după 1957, anul primei călătorii spațiale (n.t.).

[←22]

Monticello, casa memorială a lui Thomas Jefferson, al treilea președinte al SUA și principalul autor al *Declarației de Independență*. Casa se află nu departe de Charlottesville, statul Virginia (n.t.).

[←23]

Quantico, în statul Virginia, este locul Academiei ce pregătește agenți speciali pentru FBI, începând din 1972 (n.t.).

[←24]

Craftsman, în original, stil arhitectonic și de decorațiuni interioare, popular în primii douăzeci de ani ai secolului trecut, inspirat de modelele propuse de revista cu același nume și caracterizat prin simplitate și prin folosirea materialelor naturale (n.t.).

[←25]

(Art) Déco, stil de design specific anilor '20-'30, caracterizat prin adaptarea formelor stilizate și a motivelor geometrice la producția de serie (n.t.).

[←26]

Tyvek, numele unui material sintetic din fibre de polietilenă foarte rezistent și impermeabil la apă – deși permite schimbul de vapori de apă (n.t).

[←27]

Deadline, literal „linia morții”, de unde și jocul de cuvinte intraductibil cu referire la Gretchen Lowell (n.t.).

[←28]

Pottery Barn este numele unui lanț de magazine ce desface mobilier și obiecte de uz casnic (n.t.).

[←29]

Nexus este noul nume al celui dintâi motor de căutare pe internet, apărut în 1991 sub titulatura de WorldWideWeb. Numele i-a fost schimbat tocmai pentru a nu fi confundat cu World Wide Web (n.t.).

[←30]

SUV, unul din modelele firmei de automobile Chevrolet (n.t.).

[←31]

Chris-Craft, numele unei companii constructoare de bărci cu motor, foarte apreciată pentru modelele produse între 1920 și sfârșitul anilor '50 (n.t.).

[←32]

Acronimul pentru Oregon State Marine Board, comitetul statului Oregon pentru navigație
(n.t.).

[←33]

Drog hipnotic foarte puternic, cu efecte sedative, anxiolitice, amnetice și relaxante, prescris în tratamentul pentru insomnie (n.t.).

[←34]

Oldsmobile, numele unui automobil produs de uzinele General Motors, unul din primele tipuri de automobil produse în serie (n.t.).

[←35]

Numele generic dat celor opt universități renumite pentru nivelul de excelență și pentru exclusivismul studenților lor, aflate în statele din nord-estul Statelor Unite (n.t.).

[←36]

Sears, Roebuck & Comp. este numele unui lanț de magazine nord-american, fondat la finele secolului XIX de către Richard Sears și Alvah Roebuck (n.t.).

[←37]

Jetta, tip de automobil produs de Volkswagen, începând cu 1980; Taurus, un model produs de uzinele Ford și apărut pe piață în 1986 (n.t.).